

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

BURADA SADECE İYİLER VAR

ASHLEY
FLOWERS

OLIMPOS®

YILIN EN İYİ ROMANLARINDAN BİRİ –POPSUGAR

Indiana, Wakarusa'da yaşayan herkes, ailesi sabah uyandıktan saatler sonra bir su kanalında ölü bulunan January Jacobs vakasını hatırlıyordu. Margot Davies o sırada altı yaşındaydı – January'yle aynı yaşıydı ve kapı komşusuydu. Aradan geçen yirmi yılda Margot büyümüş, taşınmış ve büyük şehirde gazeteci olmuştu ancak bu olayda kurbanın kendisi de olabileceği korkusu hiçbir zaman peşini bırakmamıştı. Fakat en kötüsü, January'nin katilinin hiçbir zaman adaletle teslim edilmemiş olmasıydı.

Margot hasta amcasının bakımına yardımcı olmak için doğduğu kasabaya döndüğünde kendini âdeta bir zaman kapsülüne girmiş gibi hissetti. Wakarusa tam da hatırladığı gibiydi: güler yüzlü, boğucu, ketum. Derken en yakındaki kasabadan beş yaşındaki Natalie Clark'ın ürkütücü derecede benzer koşullar altında kaybolduğu haberi geldi. Bu olayla birlikte tüm eski duyguları geri dönen Margot, Natalie'yi bulmaya ve January'nin cinayetini sonsuza dek çözmeye ant içti.

Ancak polis, Natalie'nin ailesi, kasaba halkı, hepsi bir şeyler saklıyor gibi gözüküyordu. Margot, Natalie'nin kayboluşunu derinlemesine araştırdıkça daha fazla zorlukla karşılaşmaya, January'nin davası daha da karmaşık bir hâl almaya başladı. Katil hâlâ dışarıda olabilir miydi? Natalie'yi kaçıranla aynı kişi olabilir miydi? Peki o gece gerçekten ne olduğunu nihayet keşfetmenin bedeli ne olacaktı?

Bir numaralı gerçek suç podcast'i "Crime Junkie"nin sunucusunun bu çarpıcı ilk romanında, bir gazeteci çocukluk yıllarındaki komşusunun çözülmemiş cinayetini ve yirmi yıl sonra başka bir kızın ortadan kayboluşunu takıntı hâline getirdiğinde doğduğu kasabanın karanlık sırlarını ortaya çıkarıyor.

ISBN 978-625-6411-57-9

OLIMPOS®

9 786256 411579

www.olimposyayincilari

@olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

978324 VDH

THG
0173324
VDH

Tüm *Crime Junkie* dinleyicilerim için

BİR

Krissy, 1994

Indiana, Wakarusa sakinlerinin dedikodu ağı, bir örümcek ağından bile hızlı örülürdü. Aralarından biri ne zaman yapmaması gereken bir şey yapsa –Abby Schmuckers ucuzcu marketten ruj çalarken yakalandığında; Beckerların çocuğu 4-H gönüllü kulübünden ayrıldığında; Jonah Schneider kilisede uyuyakalıp horladığında– Wakarusa dedikodu zinciri çenesini oynatarak leziz dedikoduyu öyle özenle çiğnerdi ki sonunda ağızlarından geri çıkardıklarında Hakikat biçim değiştirip tanınmaz hâle gelir, çarpılıp Hikâye'ye karışırdı. Ve Wakarusa halkı kiliseye giden, yasalara saygılı, büyük T ile Tanrı'dan korkan insanlar olduğu için, Hikâye'nin keskin kenarları daima tatlı incilerle bezenmiş olurdu: *Eksik olmasın ama... Onlar için dua edeceğim çünkü... duydun mu? Tanrı ruhlarına merhamet etsin.*

Krissy Jacobs, her şey olup bitmeden önce bile Wakarusa dedikodu değirmeninin gücünün farkındaydı, bu yüzden ağızlarında çiğnenmekten itinayla kaçınmıştı. Her pazar kiliseye gitmiş, oğlunu mavi giydirirken kızını pembelere sarmış, ayaklarına doğru ayakkabıları geçirirken kocasının da doğru kravatı taktığından emin olmuştu. Bunların herhangi birinin önemli olduğuna inandığı için değil, kaybedecek çok şeyi olduğundan. Bu hayat –ailesi, çiftlikleri ve evleri– esas istediği şey değildi, yanından bile geçmezdi ama daha önce sahip olduğu her şeyden fazlasıydı, bu nedenle ona sıkı sıkıya tutunmuştu.

Her şeyi parmaklarından kayıp gittiği gün de bir çiftçinin karısı olarak her sabah yaptığı gibi sabah beşte çalan alarmin sesiyle uyandı. Alarmla birlikte onun da kalkması gerektiği hâlde Billy'yi rahatsız etmemek için yataktan sessizce kalktı ve karanlık yatak odasından çıkıp ahşap merdivenden inerek mutfığa yollandı.

Son basamağa bile ulaşmadan duvardaki yazıyı fark etti ve nefesi ciğerlerinden fırlayacak gibi oldu. Kocaman kan kırmızısı harflerle yazılan üç korkunç mesaj vardı: AİLENİ SİKEYİM... O OROSPU GİTTİ ARTIK... HAK ETTİĞİNİ BULDUN...

Krissy'nin kalbi her atışında sanki acıyla kaburgalarına çarpıyordu. İlk aklına gelen, –tuhaf ve yakışsız olsa da– kelimelerin burada, yıpranmasına rağmen hâlâ çok güzel olan mutfağının eski ama pırıl pırıl beyaz duvarlarında çok... *davetsiz* gözüktüğü oldu. Bu edepsiz, saldırgan kelimelerin iyi kalpli, dindar insanlarla dolu güzel Indiana, Wakarusa'da yeri yoktu. Kaldı ki Krissy, kasabadakiler bunu bir kez duyunca bu kelimelerin ailesinin her bir bireyini hayatları boyunca lekeleyeceğini iyi biliyordu.

Tir tir titreyerek alt basamakta dikildi. Daha güneş doğmamıştı ve zihni pusluydu ama o kelimelerin korkunç bir şeyin habercisi olduğu açıktı. O OROSPU GİTTİ, diye tekrar okudu ve bu kez paniğine utanç karıştı. Feci, korkunç feci bir şey olmuştu ama Krissy yalnızca, *Komşular ne diyecek?* diye düşünebiliyordu.

iki

Margot, 2019

Margot, Luke amcasının evinin önündeki kaldırıma yanaştı, kontağı kapattı ve gevşeyip arkasına yaslandı. Yolcu tarafındaki pencereden yetmişlerin çiftlik tarzında inşa edilmiş bodur eve baktı, isteksizlik ve kaygıyla ürperdi. Wakarusa'da, çocukluğunun geçtiği bu kasabada en son yirmi yıl önce geceyi geçirmişti. O zaman on bir yaşındaydı.

Margot'nun memleketinin asıl ismi Salem'di ama Indiana'daki diğer Salem'la karışmaması için 1850'lerde değiştirilmişti. İsmin etimolojisi tarihte kaybolursa da genel kanı, Kızılderili dilindeki *Wakarusa*'nın "dizlerine kadar çamura batmış" olarak çevrilebileceğiydi. Eski ismin de yenisinin de münasipliği Margot'ya tuhaf geliyordu. Biri masum kızların öldürülmesini hatırlatırken diğeri orayı terk etmenin ne kadar zor olduğunu ima ediyordu. Gerçi çamur, Margot'ya daha çok bataklık gibi gözüküyordu. Ne kadar çabalarsanız o kadar dibe çekiyor gibiydi. Yıllar boyunca kaçtığını düşünürken şimdi yine buradaydı.

Ama o anda Margot'nun kalbinin güm güm atmasının sebebi kasabadan çok, o gece amcasının hangi versiyonuyla karşılaşacığıydı. Gerçek olan mı? Yoksa kötü olan mı?

Derin bir nefes aldı, arka koltuktaki çantalarını kaptığı gibi patikaya yöneldi. Amcasının ön sahanlığındaki ampul tel kafesinin ardında titreşen sarı ışıyla boşluğu aydınlatıyordu. Ampule çarpan güvelerin sesi Margot'ya çocukken burada geçirdiği yazları hatırlattı: Mısır tarlalarında sıyrılan dizleri ve

kesilmiş baldırlarıyla uzun, sıcak günleri. Yumruğunu kaldırıp kapıyı çaldı.

Bir an sonra sürgünün tıkırtısını duydu ve kapı yavaşça, azıcık aralandı. Margot'nun yüzüne yerleştirdiği gülümseme soldu.

“Luke amca?”

Amcasını son gördüğünden beri nelerin değiştiğini karanlık kapı aralığından inceledi. Aradan geçen aylar yüzündeki kırışıklıkları derinleştirmiş gibiydi, koyu renkli saçları alışılmadık biçimde dağınıktı. Yine de değişmeyen tek şey, boynuna bağladığı kırmızı bandanaydı. Margot'nun yirmi beş yıl önce yılbaşında hediye ettiği bandanayı hâlâ sık sık kullanıyordu.

Amcasının gözleri yüzünde dolandı. “Rebecca?”

Margot yutkundu. Amcasının ölen karısına sadece üstün-körü benzemesine rağmen –kısa, kahverengi saçları, ortalama boy ve kiloları– Margot, Luke'un ona diğer kadının ismiyle seslenmesine alıştı. Yine de her seferinde canını yakıyordu. “Benim, Margot, hatırladın mı? Yeğenin, Adam'ın kızı?” Midesini düğümleyen kısım işte burasıydı. *Adam'ın kızı* dediğinde aslında Luke'un ona öz babasından daha çok babalık yaptığı gerçeğini aktaramıyordu. *Yeğen* kelimesi, Margot'nun (ölen karısı hariç) Luke'un en sevdiği insan olduğunu, Luke'un da onun en sevdiği insan olduğunu betimlemeye yetmiyordu. Ama ufak ufak başlamak, hafızasını tazelemek en iyisiydi, genellikle gerisi gelirdi.

“Margot...” Amcası, heceleri ilk kez seslendirmeye çalışır gibi konuştu.

“Adım bu ama sen bana hep evlat dersin.” Margot sesini canlı ve sakın tuttu.

Luke birkaç kez daha gözlerini kırptırdı ve sonra nihayet, sanki biri gelip eski örümcek ağlarını eliyle temizlemiş gibi, bakışı berraklaştı. “Evlat!” Kapıyı savurup açtı ve kollarını uzattı. “Tanrım, gelmişsin! Nerelerde kaldın?”

Amcasının açık kollarına sokulurken Margot zoraki güldüyse de boğazı düğümleniyordu. Amcasını eninde sonunda tamamen kaybedeceği korkusuna hiç alışmamıştı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, “Kusura bakma, evlat,” dedi Luke. “Yaşlandıkça her şeyi unuttur oldum.” Önemsemez bir tavırla konuşmuştu, sanki ailesini unutmak anahtarlarını nereye koyduğunu karıştırmak kadar masum bir şeydi. Bununla beraber gözleri utançla birazcık gölgelendi.

Yeğeni elini şöyle bir salladı. “Sorun değil.”

“Eee, görüşmeyeli nasılsın? Dur, çantalarını taşımana yardım edeyim.”

Margot itiraz etti ama Luke çoktan çantaları yüklenmeye başlamıştı. Daha elli yaşındaydı ve zihni onu yarı yolda bırakıyor olsa da her zamanki kadar güçlü kuvvetli gözüküyordu. Amcası arkasını dönerken Margot küçük evin içine şöyle bir baktı, bakmasıyla midesine bir şey oturdu. Rebecca yengesi önceki yıl meme kanserinden öldüğünden beri buraya ilk geliyordu. Daha önce gelmediği için suçluluk hissiyle doldu. Eğri büğrü gazete yığınları salonun her tarafına yayılmıştı, orta sehpanın üzeri kirli tabaklar ve bardaklarla doluydu, gömme kitaplığın ve eski televizyonun tozla kaplandığını dış kapının orada dikildiği yerden bile görebiliyordu. Sağ tarafta kalan mutfak daha da beterdi. Lavabo ve etrafındaki tezgâh üst üste yığılmış, yıkıldı yıkılacak bulaşıklarla dolup taşıyordu; kupaların üstüne kâseler istiflenmiş, kuru yemek artıkları hepsini kaplamıştı. En tedirgin edici olanı ise sabit telefonun yanına dizili ilaç şişesi koleksiyonuydu. Orada bir düzineden fazla şişe olmalıydı, bazıları boştu, bazıları devrilmişti. Büyük bir şişe çeşit çeşit ilaçla doluydu, yuvarlak beyaz haplar, uzun ince ve soluk yeşil olan diğerklerine karışmıştı. Margot bunun ne kadarının hastalığından, ne kadarının yeni dul kalmış olmasından kaynaklandığını bilmiyordu.

Çantaları yüklenen Luke, “İsa aşkına, ne çok eşyan var, evlat,” dedi. “Sanki taşıyorsun.”

Margot, şaka yapıp yapmadığını anlamak için göz ucuyla amcasına baktı –ne de olsa *gerçekten* taşınyordu– ama Luke’un gözlerinde yalnızca şakacı bir pırıltı vardı, bilgiç değil. “Beni bilirsin,” diyerek hafifçe güldü. Amcası kıpırdamayınca, “Çalışma odasında kalabileceğimi düşündüm,” diye devam ederek başıyla koridorun sonundaki kapıyı işaret etti.

Amcası ani bir hatırlama belirtisiyle başını salladı. “Tabii, tabii.”

Amcasıyla yengesinin ortak ofisi pek kullanılmamıştı çünkü ikisi de South Bend’de çalışıyordu; Luke muhasebeciydi, Rebecca ise bir sanat müzesinde yarı zamanlı çalışıyordu. Evliliklerinin ilk on beş yılı boyunca odanın duvarları tatlı bir sarıydı ve köşede, daima boş kalan bir bebek karyolası vardı. Rebecca kırk yaşına girip ümidini yitirdikten sonra duvarları griye boyamıştı. Bir ofis masasıyla bir de çekyat almışlardı ve Margot’nun bildiği kadarıyla bu oda sadece, bazen uyumadan önce bilgisayarda soliter oynamaktan hoşlanan amcası tarafından kullanılmıştı.

Odanın şimdiki görüntüsü Margot’nun göğsünü sıkıştırdı. Amcasının, zihninin berraklaştığı kısa aralıklarda, odayı Margot’nun ziyareti için hazırlamaya başladığı belliydi ama yaptığı şeylerin çoğu yarıda bırakılmış gibi gözüküyordu. Çekyat açılmıştı ve lastikli bir çarşaf yatağın üç köşesine geçirilmişti. Yerde iki tane kılıfsız yastık duruyordu. Battaniye ve yastık kılıfları için her tarafı araması gerekecekti.

“Mükemmel. Teşekkürler, Luke amca.” Tereddütle duraksadı. “Şey, işten çıkıp doğruca buraya geldim, açlıktan ölüyorum. Sen yemek yedin mi?”

Amcasının buzdolabının içindekileri kontrol ettikten sonra –çoğunlukla sos vardı ve çoğunun son kullanma tarihi geçmişti– Wakarusa’nın tek pizzacısına gidip pizza aldı. Birer bardak çeşme suyuyla, temiz tabak olmadığı için pizza dilimlerini koydukları kâğıt havlularla mutfak masasına oturdular. Son aylarda yaptıkları telefon konuşmaları sayesinde Margot

kendisi konuşursa sohbetin daha iyi ilerlediğini öğrenmişti. Bu yüzden lokmalarının arasında konuştu; bir yandan da eskiden, çok da uzak olmayan geçmişte amcasıyla aynı odada otururken saatlerce konuşabildiklerini hatırlıyor ve canı acıyordu.

“Kalmama müsaade ettiğin için tekrar teşekkürler,” derken gizlice amcasının yüzüne baktı. Esas söylemek istediği şeydi: *Neden burada olduğumu biliyor musun? Hastalığının teşhisini hatırlıyor musun? Bütün bunlarla baş edebiliyor musun?* Ama ne zaman hastalığıyla ilgili bir konu açmaya çalışsa Luke’un sesi sertleşiyordu. Margot bu tepkinin ardındaki gizli duyguyu tanıyordu: Amcası elli gibi çok genç bir yaşta aklını kaybediyordu ve bundan ödü kopuyordu. Bu yüzden Margot konunun etrafından dolaşmaya karar verdi. Buraya taşınmak için kendi kendini davet ettiğinde amcasına biraz hava değişikliğine ihtiyacı olduğunu ve ona yakın olmak istediğini söylemiş, bu değişiklik için iyi bir fırsat gibi gözüken uydurma “yeni çalışma esnekliğinden” bahsetmişti.

“Tabii ki,” dedi Luke, gözlerini pizzadan ayırmadan. “Sana kapımın her zaman açık olduğunu biliyorsun.”

“Bu arada, yardım edebileceğim herhangi bir şey varsa seve seve ederim, yani bir ihtiyacın olursa...”

Luke gergin bir tavırla gülümsedi. “Sağ ol, evlat.”

Margot başka bir şey söylemek için ağzını açsa da amcası konuyu hemen değiştirdi. “Sahi, Adam nasıl? Annen nasıl?”

Margot iç çekmemek için kendini zor tuttu. Tatsız bir konudan ötekine zıplamışlardı ve bu konuşmaları nasıl yönlendireceğini bilmiyordu. Altı ay öncesine kadar amcasına kardeşi ya da başka herhangi bir şey hakkında hakikati söylemekte tereddüt etmezdi. Ama hastalığını da göz önüne alınca Luke hassas gözüküyordu ve Margot, araştırması sayesinde, bu hassaslığın ani duygu değişimlerine ve öfke patlamalarına neden olabileceğini biliyordu. Şimdiye kadar telefon görüşmelerinde sadece birkaç kez olmuştu ama Luke’un kendini kaybetmesi düşüncesinden korkuyordu. “Babam...”

“Hâlâ yardım almayı reddeden huysuz alkoliğin teki mi?”
Margot şaşkınlıkla kahkahaya boğuldu.

Amcası, “Hadi ama, aklımı yitiriyor olabilirim ama onu da unutacak değilim,” deyince Margot daha da şiddetle gülmeye başladı.

Babasının viskiyi hem tek kardeşinden hem de tek kızından daha çok sevmesini komik bulduğu yoktu ama bu, özlediği Luke amcasıydı. Sahte yüzlerle dolu bir kasabada doğruları konuşan tek insan. Margot’ya, çaba sarf etmeksizin anlaşıldığını hissettiren tek insan. Espri anlayışı tıpatıp onunki gibi olan, bir keresinde tam kolasını yudumlarken şiddetle gülüp burnundan kola fıskırmasına neden olan insan. Ayrıca babasının, hatta annesinin de ilgi eksikliği Margot için yeni bir şey değildi. Çocukluğunun geçtiği ev, fırlatılıp duvarlara çarpan bardakların eşlik ettiği bağıra çağıra tartışmalarla doluydu. Bu nedenle Luke’la çok yakınlaşmıştı. Her gün okuldan sonra kendi evine gitmek yerine yürüyerek amcasının evine gidiyordu. Hafta sonu geceleri de orada kalıyordu. Amcasının ve Rebecca’nın yanına *taşınırdı*, bunu birçok kez teklif etmişlerdi ama annesi, insanlar ne der diye kaygılanmıştı.

Birkaç hafta önce Wakarusa’ya geri taşınacağını söylediğinde de annesinin tepkisi benzer olmuştu. “Niye geri döndüğünü sorduklarında herkese ne söyleyeceksin?” demişti.

“Ne demek istiyorsun? Doğruyu söyleyeceğim, Luke’a destek olmak için yanında kaldığımı.”

“O mesele kimseyi ilgilendirmez, Margot. Hem baban o kadar da kötü olamayacağını söylüyor. Luke onun *küçük* kardeşi.”

“Babam nereden bilecek? İkisi en son ne zaman konuşmuştu, 2010’da mı?”

“Gerçekten bu kadar kaygılanıyorsan niye bir hemşire falan tutmuyorsun? O korkunç şeyin yaşandığı acınası küçük kasabaya geri dönmek istemezsin.”

Margot ekrana şüpheli bir bakış atmak için telefonu kuşağından çekmişti. “Hemşire mi? Hangi parayla?”

“Tanrım, Margot. Bazen çok densiz konuşuyorsun.” Sözlerine devam ederken nefesi duyulur bir hâl almıştı, sanki tüm bunlar ona yakışmıyordu. “İyi bir işin var. Eminim halledersin.”

Şimdi ise Margot, Luke’a, “Annem de her zamanki gibi. Hayal âleminde yaşıyor,” dedi.

Luke burnundan solur gibi güldü. “Bethany bu kez neyin hayalini kuruyor?”

“Gazeteye yazı yazdığım için milyoner olduğumu düşünüyor gibi gözüküyor.”

“Bir dakika. Milyoner değil misin?”

Margot sırtıttı.

“Sahi, gazetede işler nasıl?”

Margot’nun bakışları aşağı kaydı. “İyi.” Amcasından bir şey saklamaktan nefret ediyordu ama Luke’un kontrol edemeyeceği bir şey için suçluluk duyması fikrini de kaldıramıyordu. Altı aydır akli Indianapolis’te, gazetesinde olmak yerine amcasıyla beraber Wakarusa’da olduğu için işlerinin kötüye gittiğini söyleyemezdi. Uzaktan çalışma isteğini editörünün nasıl gönülsüzce onayladığını söyleyemezdi. “Cidden,” diye ekledi daha neşeli bir sesle. “Harika.”

Ama başını kaldırdığında amcasının ona tuhaf tuhaf baktığını gördü. Luke bakışlarını elindeki pizza diliminden Margot’nun yüzüne kaldırmış, kaşlarını çatarak bakıyordu. “Rebecca?”

Margot yutkundu. “Luke amca, benim. Yeğenin Margot.”

Bir anlığına gözlerini kırpan adamın ifadesi değişti ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evlat! İyi ki geldin.”

“Evet.” Margot başıyla onayladı. “Bence de.”

O gece Luke yattıktan sonra Margot, lavabonun bir tarafı boşalana kadar bulaşık yıkadı, sonra da mutfak masasında oturup bir liste yaptı. Luke’un ev anahtarlarından kendisi için birer kopya yaptırmalıydı ve amcasının ilaçlarını düzenlemeliydi. Mutfağı ve oturma odasını temizlemesi, ikisi de bitmek üzere

gibi gözüken tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu stokunu yenilemesi gerekiyordu. Bir yerlerde okuduğu kadarıyla nesneleri etiketlemek, mesela mutfak dolaplarının içinde ne olduğu gibi, hafızası Luke'u yarı yolda bırakınca evde yolunu bulmasına yardım edebilirdi; bu nedenle o işe de girişmek istiyordu. Ayrıca Wakarusa'ya taşınmak için harcadığı zaman yüzünden işinde bir hafta kadar geri kalmıştı ve zırvadan ibaret olmayan birkaç makale karalaması gerekiyordu. Listeye, *İşini yap* maddesini ekledi. Sonra da en alta, Indianapolis'teki dairesini devrettiği kiracıyı araması için bir hatırlatma ekledi. Son konuştuklarında adamın sesinde kaygı verici bir isteksizlik vardı ama adamın daireye taşınması ve ilk kirayı yatırması gerekiyordu. Aksi hâlde Margot, artık yaşamadığı bir yer için bütün bir ayın kirasını ödemek zorunda kalacaktı. Listeye bakmak bile yorucuydu ama yarın daha çok zamanı olacağını düşündü.

Fakat ertesi gün kasaba olup bitenle çalkalanıyordu –haber Wakarusa'yı fırtına bulutu misali yarıp geçmişti– ve herhangi bir işi halletmek çok zordu.

Margot o sabah bir şeylerin ters gittiğini ilk olarak eczane-deyken fark etti. Birkaç dakika önce Luke'u bir kupa kahve içip zihnini zinde tutmasına yardım edebileceğini okuduğu için Indianapolis'ten yanında getirdiği bulmaca kitaplarından biriyle uğraşırken bırakmıştı. Dükkan kapısının üzerindeki bir çan Margot'nun gelişini duyurdu, bu sayede tezgâhın ardında kimse olmasa da Margot eczacının yakında çıkageleceğini tahmin etti. Tezgâhın yakınında dikildi ve orada sergilenen pastil paketlerinde dalgın dalgın parmaklarını gezdirdi, arka taraftaki bir televizyonun sesi belli belirsiz duyuluyordu.

Bir dakika sonra hâlâ kimse gözükmeyince, "Affedersiniz?" diye seslendi. "Merhaba?" Bekledi. Hâlâ hiç hareket yoktu. "Mer-haba?"

Nihayet arkadan bir ses duydu, sonra bir adam reyonlardan birinin yanından başını uzattı. Boynundan sarkan zincirde asılı gözlüğü yakalarken, “Ah!” dedi. Gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi, gözlerini kıstı ve telaşla tezgâha geldi. “Kusura bakmayın. Haberlere takıldım kaldım. Korkunç bir şey, öyle değil mi?” Margot cevap veremedi adam o anda Margot’yu ilk kez görmüş gibi başını geriye yatırdı. “Burada aşına olmadığım yüzlerle pek karşılaşmam.”

Margot gülümsedi. “Amcamın reçetesini yaptırmak için geldim.” Sırt çantasını önüne doğru çekip çantanın cebinden iki turuncu şişe çıkardı. Daha öncesinde Luke’un biriktirdiği şişelerden oluşan karmaşayı incelemişti ve çoğunun aynı ilaç için farklı aylarda verilen ilaçlar olduğunu görerek rahatlamıştı. Tüm ilaçları, ikisinin yenilenmesi gereken üç güncel reçeteye göre organize etmişti: Biri statindi, biri tansiyon ilacı, diğeri de kan şekeri içindi.

“Amcanız kim?” diye sordu eczacı.

Margot iki şişeyi tezgâha bıraktı. “Luke Davies.”

Adamın kaşları yukarı kalktı. “Luke’la Rebecca’nın yeğeni sen misin? O zaman sen Margot olmalısın.”

Yüz ifadesi dost canlısı olmaktan çok merak doluydu ama yine de Margot gülümseyerek karşılık verdi. “Ta kendisi.”

“Yengen için çok üzgünüm, tatlım. Kanseri çok hızlı ilerledi. Tanrım, annenle babanı görmeyeli yıllar oldu. Ama iyi insanlardı, *iyi* insanlar. Onlar nasıl?”

Margot’nun gülümsemesi birazcık gerildi. Böyle olacağını buraya dönmeye karar verdiği andan beri biliyordu. Luke ve Rebecca hakkında şüpheli gözükkenler annesiyle babası söz konusu olduğunda onları göklere çıkarıyorlardı. Margot’nun ebeveyni, oradan taşınana dek Wakarusa sakinlerinin mükemmel bir örneği olagelmmişti. Görünüşte babasının Cincinnati’de bulduğu yeni ve heyecan verici iş için taşıyorlardı ama esas sebebi

rehabilitasyona girebilmesiydi ki bunun hiçbir faydası olmadığı gibi babasını eskisinden de alıngan ve kötü birine çevirmişti.

“Harikalar,” dedi eczacıya. “Şu reçete için bana yardımcı olabilir misiniz? Statini daha önce duymuştum ama kalp için miydi yoksa kolesterol mü?”

Adamın iki basit ilacı vermesi için uzun bir süre boyunca bekledi. Eczacı nihayet geri geldiğinde tedirgin ve kaygılı gözüküyordu, küçük beyaz paketi zımbalayıp kapatırken dikkati dağınık ve kaşları çatıktı. Bunun yanı sıra Margot eczaneden çıkarken telefonunu kulağına yapıştırmış hâlde içeri giren bir kadının yanından geçti. Kadın konuşmasına öyle dalmıştı ki Margot’yu hiç fark etmemiş gibiydi. Ama tam da kapı arkasından kapanırken kadının, “Biliyorum. Sana söylemiştim. Jacobslar masum,” dediğini duydu.

Hızla başını çevirerek camın arkasındaki kadına baktı, bakarken kaşları çatıldı. Belki de yanlış duymuştu. Belki de bunca zaman sonra geri geldiği için o isim hafızasında canlanmıştı. Wakarusa’ya gelip de Jacobs ailesini düşünmemek imkânsızdı. Üstelik kadının sesi telaşlıydı ama Jacobs hikâyesinin üzerinden yirmi yıl geçmişti. Buna rağmen kapıdan içeri dalıp kadına neden bahsettiğini sorma isteğine kapıldıysa da kendini bile bile kasabanın dedikodu çarkına kaptırma düşüncesi olduğu yerde kalmasını sağladı. Telefonundan baksa yeterdi.

Arabada yaptığı Google araması yeni sonuç vermeyince konuyu aklından sildi. Zaten düşünecek yeterince şeyi vardı.

Günün geri kalanı temizlik yapmakla geçti. Bulaşıkları yıkayıp tezgâhı sildi ve koca bir çöp torbasını dolduracak kadar kola kutusu, kullanılmış kâğıt havlu ve yemek ambalajı topladı. Öğleden sonra amcası yürüyüşe çıkınca yatak odasına girdiğinde ağzını burnunu eliyle kapatmak zorunda kaldı. Nevresimler ter ve idrar karışık insan esansıya ekşi ekşi kokuyordu. Bunları yıkamaya bile uğraşmadan dışarı attı ve yakınlardaki Elkhart kasabasına gidip Walmart’tan yenilerini aldı.

Aklı öylesine dağılmıştı ki akşam yemeği almak için Bacaksız'ın Bar ve Barbekü Restoranı'na girene kadar eczanedeki olayı tamamen unutmuştu. Eninde sonunda amcasının hamburger ve pizzadan ibaret diyetini değiştirmesi gerekiyordu ama henüz mutfak alışverişi yapamamıştı, bu yüzden dışarıdan yemekle idare edeceklerdi.

Restoran tıklım tıklım doluydu, masalardaki insanlar başlarını eğmiş hararetili hararetili sohbet ediyorlardı. Köşedeki televizyonda bir haber kanalı açıktı ama ekrandaki iki spiker her ne anlatıyorsa sesleri mekânı dolduran gürültüyü bastıramıyordu. Margot kalabalık bara yaklaşıp barmenle göz göze gelmeye çalıştı. Ama kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kocaman açmış hâlde karşısında elindeki birayı sağa sola sallayarak konuşan adama odaklanmıştı, onu başıyla onaylıyordu. Margot adamın, "... tam da başından beri düşündüğüm gibi!" dediğini duydu.

Barmene doğru el salladı. "Bakar mısınız?"

Barın arkasındaki kadın başını çevirip Margot'ya baktı. "Lafını unutma, Larry," dedikten sonra Margot'nun yanına gelip, "Ne vereyim, tatlım?" diye sordu. Elli yaşında gibi gözüküyordu ama Margo muhtemelen kırk civarı olduğunu tahmin etti. Kadının cildi yıpranmış köseleye dönmüştü, saçları saman gibiydi.

"Merhaba, paket siparişimi..."

Kadın birdenbire, "Hay canına yandığım!" diye bağırınca Margot yerinden sıçradı. "*Margot*'ya paket sipariş! Sen Margot Davies'sın." Margot bir sürü başın kendine döndüğünü göz ucuyla gördü. Ekşiyen yüz ifadesini zorla gülümsemeye çevirdi. Eczacı hızlı davranmıştı. Adama ismini söylemesinin üzerinden yedi saat bile geçmemişti.

"Selam."

"Annen baban nasıllar? Tanrım, Adam'la Bethany'yi senelerdir görmedim." Barmenin yüzü dramatik bir ifadeyle asıldı. "Özledim onları. Linda'nın selam söylediğini iletir misin?"

Margot başıyla onayladı. “Tabii. Elbette iletirim.”

Linda, “Aman tanrım!” diye bağırdıktan sonra sesini bir oktav düşürüp devam etti, “O yüzden mi buradasın?”

“Şey...” Margot başını iki yana salladı. “Ne yüzden mi buradayım?”

“Eh, hikâye işte. Sen muhabir değil miydin?”

“Evet...” Margot bu yabancıнын kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesine öyle şaşırmıştı ki konuşmayı takip etmekte zorlanıyordu. “Ne hikâyesi? Neler oluyor?”

Linda’nın kaşları hızla kalktı. “Yani bilmiyor musun?” Kendi etrafında döndü, bir şeyler aradı, nihayet bakışları ağzı açık bir kiraz şekerlemesi kavanozunun yanında duran uzaktan kumandaya takıldı. Kumandayı alıp televizyona doğru çevirdi. Ekranda ses çubuğu büyüdü.

Erkek spiker, “...*Indiana, Nappanee’de gerçekleşen son olayda,*” diyordu. Kasabanın ismi Margot’nun yüreğini hoplattı. Nappanee, Wakarusa’dan bir taş atımlık mesafedeydi. Şimdi arabasına atlasa on beş dakikaya kalmaz orada olurdu. “*Bu sabahın erken saatlerinde,*” diye devam etti spiker, “*ailesi beş yaşındaki Natalie Clark’ın kaybolduğunu ihbar etti. Annesi Samantha Clark’ın söylediğine göre küçük kız kalabalık bir çocuk parkında ortadan kaybolmuş. Bayan Clark en küçük çocuğu olan bebeği beslerken Natalie’ye ve oğluna bakmak için başını kaldırmış ama Natalie’yi hiçbir yerde bulamamış.*”

Kaybolan kızın fotoğrafı ekrana yansdı; tüm dişleri ortadaydı, dağınık kahverengi saçları vardı. Bir anda her şey yerli yerine oturdu: Eczacının kaygılı yüz ifadesi, kadının telefon konuşması ve Jacobs ailesinden bahsetmesi. Demek Margot yanlış duymamıştı. Ve şimdi, daha kadın ona doğru dönmeden önce, Linda’nın ne diyeceğini biliyordu.

“Yine aynı şey oluyor. January Jacobs. Katili geri döndü.”

ÜÇ

Krissy, 1994

Krissy boş, hiçbir şey anlamayan bakışlarını Robby O'Neil'in yüzüne dikti. Adamın yüz hatları –küçük, koyu renkli gözleri, al yanakları, pürüzsüz dudakları– gözünün önünde yüzüyordu. Hayatı boyunca tanıdığı bu adam bir anda tamamen yabancı biri gibi gözükmeye başlamıştı. Ama bundan daha kafa karıştırıcı olanı, Robby O'Neil'in neden kapılarına dikildiği idi.

Daha yirmi dakika önce, Krissy alt kata inip duvardaki yazıyı gördüğünde attığı çığlıkla Billy'yi uyandırmıştı. Sesini duyunca hem Billy hem de Jace aşağı koşmuşlardı. Jace'in ikiz kız kardeşi January ise koşmamıştı.

Billy'yle beraber çılgınca koşturup evde altı yaşındaki kızlarını ararken o kelimeler –*O orospu gitti*– Krissy'nin zihninde şimşek gibi çakıyordu. January'yi hiçbir yerde bulamayınca 911'i aramışlardı. Yani kapılarını çalanın *polis* olması gerekirdi, liseden eski dostları değil. Bu işkenceden farksız, acayip sabahın saat beş buçuğunda Robby'nin oradaki varlığı tüm dertlerinin üzerine tuhaf, gerçeküstü bir ışık tutuyordu sanki. Krissy anasınıfından lise bitene kadar Robby O'Neil'la beraber okumuştı, sosyal bilimler dersinde güncel olaylar sunumunda tökezlemesini izlemişti, arkadaşı Martha'nın Robby'nin nasıl da rüya gibi olduğunu gevelemesini dinlemişti.

Yanında duran Jace yüzünü sabahlığının kıvrımlarına saklayınca Krissy elini oğlunun sırtına koydu. Sonra kaldırdı. Robby'ye ne söyleyeceğini çözene kadar Billy arkasından yaklaş-

mıştı. Arkadaşının elini sıkmak için kapı aralığından uzanırken, “Selam, Robby,” dedi, “Geldiğin için teşekkürler.”

Ancak o zaman Krissy’nin gözleri Robby’nin üniformasına takıldı, *onun* polis olduğunu fark etti. Beyninde karanlığa bürünmüş bir yer bunu biliyordu elbette –Robby yıllardır Wakarusa’da polis memuruydu– ama tek kızı kaybolduğu için polisi aradığında karşısına bunun –Robby-güncel-olaylar-sunumu-bile-yapamayan-O’Neil’in– çıkması eşek şakası gibiydi.

Sanki çağırılmasının aşırı bir tepki olduğunu düşünüyormuş ama eski arkadaşlar oldukları için öyle davranmıyormuş gibi abartılı bir endişe ifadesi takınan Robby, “Sorun değil,” dedi.

Bu tavrı Krissy’nin yüzünün alev alev yanmasına sebep oldu. Billy 911 operatörüne evlerine girildiğini ve kızlarının kaçırıldığını söylerken o da yanındaydı.

“İçeri, ee, içeri buyurmaz mısın?” dedi Billy. Karısına imalı bir bakış atarak, “Kris?” diye ekledi. “Geri çekilmek ister misin, Robby içeri girebilirsin?”

Krissy aniden kocasına öfkelenmişti. Niye bu kadar sakın davranıyordu? Kızları, *January*’leri yoktu ve adam misafirperverlik göstermeye mi çalışıyordu? Ama Billy’nin sakın olduğu için böyle davranmadığını içten içe biliyordu. Böyle davranıyordu çünkü insanları memnun etme ihtiyacı iliklerine işlemişti. Krissy, kocasının da kendisi gibi kesinlikle sakın olmadığını biliyordu. O sabah merdivenden telaşla inip duvara karalanan kelimeleri gördüğünde görünmez bir bariyere çarpmış gibi aniden olduğu yerde duruvermişti. Yüzünü şok ve korku bürümüş, Krissy’ye sorgulayıcı bir bakış atmıştı. Sonrasında polisi ararken tüm vücudu tir tir titriyordu.

Antreden mutfağa giderken Billy önlerine düştü, Robby onu takip etti, Krissy ise sabahlığına sarılan Jace’le beraber en arkadaydı.

“Yani January’yi bulamıyor musunuz?” diye sordu Robby, sesi hâlâ kaygısızdı. Krissy’nin sinirlerine dokundu.

“Kaçırıldı,” dedi. “Biri eve girmiş.”

Robby omzunun üzerinden bir bakış attı. Şaşkın gözükü-yordu ama aynı zamanda kafası karışmıştı, sanki Krissy ağ-zından çıkanları gerçekten kastediyor olamazdı. Nihayetinde Wakarusa’da hiç kötü bir şey olmazdı. Gözleri Jace’e takıldı. “Ama Jace iyi, değil mi?”

Masum bir soruydu ancak yine de Krissy’nin nefesinin kesilmesine sebep oldu. Polis gelene kadar geçen acı dolu birkaç dakika boyunca Jace’le ne yapacağını bilememişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı ve oğlunu gerisin geri yerine yatırmayı düşünmüştü ama düşüncesi bile korkuyla ürpermesine yol açmıştı. Kızı gitmişti ve artık oğlunu gözünün önünden ayırmaktan ödü kopuyordu. Jace’ten güç alanı gibi yayılan uğultulu bir enerji vardı. Acaba ne olduğunu düşünüyordu?

Krissy, Robby’nin gözlerinin içine baktı. “Jace iyi.”

Kapıdan geçip mutfığa girdiler. Krissy, Robby’nin duvar-daki yazıyı görüp de durumu hafife aldığı anladığı ânı apa-çık gördü. Tıpkı Billy gibi onun da gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları aralandı. Krissy karşıya bakamadığı için başını eğdi. Baksaydı ne göreceğini zaten biliyordu. Jace’e bakınca oğlunun gözlerini sımsıkı kapattığını, yüzünü yarı yarıya sabahlığına gömdüğünü gördü.

Robby gırtlakını temizledi. “Bunu amirime haber versem iyi olacak,” derken kemerindeki kılıftan telsizini çekip çıkardı, sonra durumu bildirmek için birkaç adım uzaklaştı, kısık sesi telaşlıydı. Yine yanlarına geldiğinde Billy ve Krissy’ye kadının beklediği ciddi gözlerle baktı. “Amir Barker birazdan gelecek.” Zorlukla yutkundu, âdemelması kıpırdandı. “Bu arada Janu-ary’yi evde aradınız mı?”

Krissy çığlık atmak istedi. Aptal olduklarını mı düşünüyordu? Ama o cevap veremeden Billy konuştu: “Yaptığımız ilk şey bu oldu.”

Robby başını salladı. “Anladım, anladım. Hımm. Yine de beraber bir tur daha arayalım, olur mu? Belki bir şeyi kaçırmışsınızdır, yani...” Duraksadı, doğru sözcüğü arıyordu. “Durumunuza bakınca.”

Billy gözleriyle buluşmaktan kaçınarak karısına bir bakış attı ve Krissy de omuz silkerek yanıtladı. “İyi.” January’nin evde olmadığını biliyordu –Billy’yle ikisi onu bulamamış değildi, January inatçı bir saklambaç oyununda değildi– ama uzman olan Robby’ydi. İşin uzmanına karşı çıkacak değildi.

Jace hâlâ Krissy’nin dibinden ayrılmıyordu, dördü birlikte alt katta yavaş yavaş yürüdüler. Her odada durdular ki Robby dolapları açıp yastıkları avuçlayabilsin, sanki altı yaşındaki kızları birinin içine sığabilirmiş gibi. Herhangi bir şey kaybordu mu diye sorup durdu ve Billy’yle Krissy her seferinde hayır dediler. Dönüp dolaşıp mutfığa, ikinci kata çıkan merdivenin oraya geldiklerinde Robby ellerini beline koyup çenesiyle basamakları işaret etti. “Sakıncası...”

“Elbette,” dedi Billy hiç tereddüt etmeden.

Her adımında korkuluğa sıkı sıkı yapışan Robby önden ilerledi. Arkasından Billy, onun da arkasından Jace’in elini sımsıkı tutan Krissy yürüdü. Robby arayışına üst katta devam etti. Her bir kapıyı ya da dolap kapağını öyle hevesle açıyordu ki Krissy adamın zihninde canlandırdığı görkemli bir kurtarma sahnesini oynadığından şüphelendi: Yüklüğün kapısını bir hamlede açıp January’yi içeride dertop olmuş, kendi evinde kaybolup korkmuş bir hâlde bulacaktı. Kendisi yürekli kahramandı, küçük kız biraz tavuk çorbası ve sıcak bir banyoyla atlatılabilecek kadar önemsiz bir şeyin kurbanı, Krissy ve Billy ise şapşal, dramatik anne babaydı. Krissy’nin içi sıkıntıyla doldu.

Ama Jace ve January’nin koridordaki karşılıklı odalarına vardıklarında Krissy’nin kalbi öyle bir hiddetle çarpmaya başladı ki başka bütün duygular yok olup gitti. İki eşiğin arasında

dikildi, odalara bakamıyordu. Bebekleri bu odalarda olmalıydı ama yoklardı.

Robby yatakların altına bakıp battaniyeleri tersyüz etmeyi bitirince alt kata geri döndüler. Artık bakılacak sadece bodrum kalmıştı.

Bodruma açılan kapıyı göstererek, “Buradan...” diye başlayan Billy yutkununca sesi kesildi. Krissy ona bakmak için hızla başını çevirdi. “Buradan, ee, birinin içeri girmiş olabileceğini düşündük. Camlardan biri kırık, göreceksin.”

Robby başıyla onaylarken pirinç kapı topuzunu kavradı ve kapıyı sonuna kadar açtı. Billy peşinden aşağı inse de Krissy tereddüt etti. Jace’i evin içinde yanlarında gezdirmek başka bir şeydi ama oğlunu aşağı götürmek fikri fazla gelmişti. Çocuğun bodrumda olması güvenli değilmiş gibi geliyordu. Jace’i elinden tutup mutfak masasına doğru götürdü ve ahşap sandalyelerden birine oturttu. Onu orada bırakmak istemiyordu ama Robby ve Billy’nin bodrumda tek başına olması fikri de kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu. Onlar ne görüyorsa kendisi de görmeliydi. Evet, Billy’yle birlikte evi ararken oraya da inmişti ama ya bir şeyi gözden kaçırdıysa?

“Jace?” derken sesinin titremesinden nefret etti. Oğlunun omuzlarını kavradı. “Annen için burada oturman ve bir dakikalığına hiçbir yere kıpırdamaman gerekiyor, tamam mı? Gözlerini kapatıp ta yüze kadar saymanı istiyorum, o zamana kadar döneceğim.”

Jace bazen takındığı tuhaf biçimde ağırbaşlı, altı yaşından çok daha büyükmüş gibi gözükmesine neden olan tavırla annesine baktı. Yavaşça başıyla onayladı.

“Burada kal.”

Bodrumun tavanından sarkan çıplak ampul odayı zayıf, titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Krissy ıvır zıvır –Noel süsleri, çocuklara küçük gelen giysiler ve oyuncaklar, çiftliğin mali kayıtları– dolu etiketsiz kutuların etrafa yayıldığı alana ba-

kındı. Ekose desenli eski bir kanep ve etrafa rasgele saçılmış bir iki oyuncak vardı: Küçük bir tramp len, halka atmak için plastik bir direk ve üzerindeki renk renk kalın halkalar. Gözleri yerdeki kırık cama kilitlenen Robby, ellerinde Jace'in Etch A Sketch'ini tutmuş, amaçsızca evirip çeviriyordu. Üç küçük yatay pencereden merdivene en yakın olanın camı kırılmıştı.

Ona yaslanan Jace'in sıcak bedeninin yokluğunda Krissy üşüyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aklının küçük bir parçası Indiana'da yaz mevsiminde olduklarının ve soğğun kesinlikle gerçek olamayacağının farkındaydı.

"Eh," dedi Robby. "Biri buradan girmiş olabilir gibi gözüküyor gerçekten." Bir parça camı ayak parmaklarıyla dürttüğünde Krissy'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ev hanımı olan kendisi bile olay yerinde hiçbir şeye dokunulmaması gerektiğini biliyordu. Bunu bilecek kadar *Law & Order* bölümü izlemişti.

"Anne?"

Kocaman bodrumun içinde küçücük ve yumuşacık kalan ses Krissy'yi yerinden zıplattı. Kalbi sanki boğazında atarken arkasına dönünce basamakların ortasında dikilmiş, fal taşı gibi gözlerle ona bakan Jace'le karşılaştı.

"Tanrım!" Krissy elini göğsüne götürdü. Kabul etmekten utansa da karşısındaki ikiz kız kardeşi değil de Jace olduğu için yüreği oğluna karşı kinle doldu. "Jace, ödümü kopardın. Ne oldu? Yerinden kıpırdamamanı söylemiştim."

Oğlunun yusyuvarlak gözleri yaşarmaya başlayınca Krissy'nin üzerine suçluluk duygusu çöktü. Jace, "Korkuyorum," derken sesi zil gibi çınladı. "Yukarıdaki adamlardan korkuyorum."

Görünüşe bakılırsa Robby'nin amiri Komiser Barker, kayıp çocuk haberi üzerine eyalet polisini aramıştı çünkü Billy, Robby ve -Jace'in elini sımsıkı tutan- Krissy mutfğa geri dönene kadar evleri dönüşüm geçirmişti. Krissy'nin görüş alanındaki her oda üniformalı adam kaynıyordu; mutfak penceresinden baktığında

bir tanesinin elinde kocaman bir polis bandı rulosuyla evin çevresinde geniş bir hat çizerek dolandığını gördü. Soludukları hava bile değişmiş, gergin, çatırdayan bir hâle bürünmüştü.

Bir anda, sanki oracıkta cisimleşmiş gibi iki kişi Krissy'nin tam karşısına dikildi. Biri kolej çocuğu saçlı bir adamdı, cetvelle çizilmiş gibi keskin bir ayrımı olan saçı mükemmel biçimde taranmıştı. Gömleği kaslı üst kollarının etrafında gerilmişti. Gözlerinin rengi şaşırtıcı bir maviydi. İkincisi ise orta boylu, zayıf bir kadındı, atkuyruğu yaptığı kahverengi saçı yumuşacık gözüktüyordu. Adam herhâlde kırklarının sonundaydı, kadınsa on on beş yaş daha gençti. Üniforma giymeyen sadece bu iki kişiydi ve buna rağmen, belki de bu yüzden, Krissy ikisinin yetkili olduğu izlenimine kapıldı. Adamdan öyle bir otorite havası yayılıyordu ki sanki sabah parfümüyle beraber üzerine otorite sıkılmıştı.

“Ben Dedektif Max Townsend,” derken elini uzattı, onlar da kendilerini tanıtırken önce Krissy'yle, ardından Billy'yle tokalaştı. “Bu da ortağım Dedektif Rhonda Lacks. Küçük kızınız January'nin kaybolduğunu duyduk. Bu doğru mu?”

Dedektif Townsend hızlı, ciddi bir ritimle konuşuyordu ve Krissy ses çıkaramadan adama bakakaldığını fark etti. Yanındaki Billy gırtlaklığını temizledi. “Evet, doğru,” dedi.

“Başınıza böyle bir şey geldiği için son derece üzgünüz,” diye devam etti dedektif. “Indiana Eyalet Polisindeniz ve buradan itibaren işleri biz devralıyoruz. Kızınızı eve sağ salim getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Dedektif Lacks'in de benim de bu tür işlerde epey başarılı bir geçmişimiz var.” Duraksadı, kararlı bir tavırla ikisinin de gözlerinin içine baktı. Amacı onları rahatlatmaksa hiç işe yaramıyordu. “Sırayla ilerleyelim. January'nin dün gece yatarken ne giydiğini bilmemiz gerekiyor. Sonra da kaybolan ya da yerinden oynamış bir şey varsa belirlemeniz için ikinizle beraber odasına gitmek istiyorum. Böylece adamlarımız ne aramaları gerektiğini bilir.

Tamam mı? Ayrıca odasında iz takip köpeklerimiz için January'ye ait bir şeyi yanımıza almak isteyeceğiz, mümkünse giyilmiş bir kıyafet parçası."

Dedektif ağırbaşlı, cesaretlendirici bir tavırla gülümsediğinde Krissy bir parmağını şakağına götürdü. Adamın sözlerine tutunmak, her birine tek tek bakıp ne anlama geldiğini çözmek istiyordu ama sözcükler etrafında anlaşılmaz bir karaltı gibi titreşiyordu. Bir anda her şey çok hızlı ilerlemeye başlamıştı, sanki hızla ileri sarılan bir filmin içindeydi.

"Bu sırada," diye devam etti Dedektif Townsend, "kardeşi de buraya getirsek iyi olacak. Bu Memur Patricia Jones." Yine sanki yokluktan var olan üniformalı polisi işaret etti. Uzun boylu, her şeyi büyük bir kadındı. Büyük elleri, büyük memeleri vardı, kulakları bile büyüktü. "Arabalarımızdan birinde kardeşle beraber oturacak, tamam mı? Bu tantanadan uzak tutacak."

Krissy gözlerini kırıştırdı. Dedektif Townsend'in "kardeş" derken Jace'i kastettiğini anlaması tam bir dakikasını aldı. "Ah," dedi. "Benimle kalmasını tercih ederim. Olan biten... aklını karıştırıyor. Zaten çok korktu, daha da korkmasını istemiyorum."

Dedektif Townsend'in yüzünde beliren anlayışlı gülümseme o kadar çabuk kayboldu ki Krissy gördüğü şeyin gerçekliğinden emin olamadı. "Anlıyorum. Ama şu anda size ve babasına çok ihtiyacımız olacak ve odaklanmanız gerekiyor, tamam mı? Memur Jones'un da üç küçük çocuğu var. Oğlunuz emin ellerde olacak."

İri kadın eğilip yüzünü Jace'inkine yaklaştırdı. "Merhaba, Jace," dediği sırada Krissy polisin oğlunun adını nereden bildiğini merak etti. Daha önce söylemiş miydi? "Benim adım Patricia. Biraz limonataya ne dersin? Hatta nereden birkaç kurabiye bulabileceğimizi de biliyorum sanırım."

Ve böylece Jace başını tamam der gibi sallarken iri kadın, elini Krissy'den kurtardığı çocuğu alıp götürdü. Oğlunun minicik

bedeninin uzaklaşmasını izleyen Krissy öyle ani ve güçlü bir korkuya kapıldı ki oracıkta çatlayıp ikiye bölüneceğini sandı.

“Şimdi,” dedi Dedektif Townsend. “İçeri girerken ön kapının orada hoş bir oturma alanı görmüştüm. Dedektif Lacks?” diye ortağına döndü. “Neden Bay ve Bayan Jacobs’la oraya gitmiyorsunuz? Ben de birazdan yanınıza gelirim, sonra da hep birlikte January’nin odasına gideriz.”

Dedektif Townsend’in başını sertçe sallaması Krissy’ye adamın onlarla işinin bittiğini gösterdi. Kocasının peşine takılıp odadan çıkmak üzere ona doğru döndüğünde Robby’nin hâlâ arkalarında dikildiğini gördü. Dedektiflerin gelişinin kargaşası içinde Robby’nin de orada olduğunu tamamen unutmuştu. Dedektif Lacks önlerine düşüp Billy’yle ikisini girişteki oturma alanına götürürken Krissy de peşine takıldı ve tam zamanında arkasına dönünce Dedektif Townsend’in eski lise arkadaşlarına dik dik baktığını gördü.

“Sen Memur O’Neil’dın, değil mi?” diye çıkıştı dedektif, keskin sesi koridoru aşacak kadar yüksekti. “Görünüşe bakılırsa kitaptaki her bir olay yeri protokolünü çiğnediğin için sana teşekkür etmeliyim. Yani bu evin içinde dokunduğun her şeyi bana tek tek söylemen gerekiyor.”

Birkaç dakika sonra Krissy iki dedektifin ve Billy’nin önüne düşmüş, merdivenden yukarı çıkıyordu. Ama kızının odasının kapısına varınca olduğu yerde kaldı, sanki görünmez eller onu tutup eşiği aşmasını engelliyordu. Ancak Dedektif Townsend’in sertçe, “Önden buyurun,” dediğini duyduktan sonra kendini zorlayıp içeri girebildi. Kızının yatak odasında dikilen Krissy içeri giren dedektifleri izlerken birbirlerine attıkları anlamlı bakışı da kaçırmadı.

Ne gördüklerini anlamaya çalışarak etrafa bakındı. Eflatun yorganı ve beyaz tül sayvanıyla January’nin karyolasına gözü takıldı. Krissy’nin küçük bir kızken arzuladığı ama alınması

imkânsız olduğu için hiç isteyemediği yatağın tıpatıp aynısıydı. Bakışları gardıroba kaydı, mor ve pembe tütülerle doluydu, dağılmış minicik taytlar raflardan dokunaçlar gibi sarkıyordu, pembe bale ayakkabıları ve yanındaki siyah rugan step ayak-kabıları bütün bir sırayı kaplıyordu. Karşı duvardaki kitaplığın üzerinde asılı beyaz panoya baktı, panoyu çaprazlama kaplayan pembe kurdeleler madalyalarla, sertifikalarla ve January'nin yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu; fotoğrafların çoğu dans resitallerinden önce veya sonra çekilmişti. Dedektiflerin ne gördüğünü anlamak zor değildi: Bu, her şeyi tastamam olan bir kızdı.

Kapı aralığında duraklayan Dedektif Townsend, "Hiçbir şeye dokunmamaya çalışın," diye talimat verdi. "Ama dikkatle bakın. Yerinden oynamış ya da kaybolmuş bir şey gözünüze çarpıyor mu?"

Krissy ve Billy odada yavaş yavaş yürüdüler ama herhangi bir şeyin daha önce aynı yerde olup olmadığını bilmek Krissy'ye imkânsız geliyordu. January'nin taytları dün düzgünce katlanmış mıydı? Çamaşır sepetindeki tütü dolapta asılı mıydı? Şifonye-rin üstündeki çerçeve dik mi duruyordu? Şifonyerin yanında donakalan, kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi elini dolabın köşesine yaslayan Billy'ye göz attı. Daha yirmi beş yaşındaydı ama Krissy, gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar ve alnında vakitsiz beliren çizgilerle on yaş daha yaşlı gözüküğünü düşündü.

Bir süre sonra Billy bezgince, "Bilmiyorum," dedi. "Bir şey görmüyorum."

Krissy başını iki yana salladı. "Yok. Ben de görmüyorum."

İki dedektif başlarıyla onayladı ve bekledikleri işaret buymuş gibi odanın duvarları boyunca yavaş yavaş yürümeye başladılar. Arama süreçleri Robby'ninkine hiç benzemiyordu; hiçbir şeye dokunmamaya özen gösteriyor, çarşafaları incelemek için ustaca eğiliyor, gardırobun derinliklerine bakmak için diz çöküyorlardı. Panonun önünde bir araya geldiklerinde Dedektif

Townsend ellerini arkasında kavuşturup panoya doğru eğildi, burnu karmakarışık yüzeyden ancak bir iki santim uzaktaydı.

“Altı yaşında bir çocuk için ne çok madalya,” derken omuzunun üzerinden Krissy’ye bir bakış attı.

“Çok azimlidir. Neredeyse yürümeye başladığı günden beri ders alıyor.”

Dedektif başıyla onaylayıp bakışlarını tekrar panoya çevirdi.

Dedektif Lacks, January’nin eski bir fotoğrafını işaret ederek, “Sevimliymiş,” dedi. Fotoğrafta January üç yaşlarındaydı, üzerinde geceliği vardı ve beşinci pozisyonun acemice bir taklidiyle ellerini başının üstüne kaldırmıştı. Derken Dedektif Lacks’in bakışları başka bir fotoğrafa kaydı, arada kadının sırtı olduğu için Krissy hangi fotoğraf olduğunu göremiyordu. “Vay canına. Townsend, şuna bir baksana.”

Dedektif Townsend dönüp bakışlarını ortağının gösterdiği fotoğrafa çevirirken Krissy de adamı izledi. İki dedektif bir anlığına bakıştılar, Krissy gözlerinde canını sıkan bir şey sezdi – bir tür kavrayış.

Dedektif Townsend onlara doğru döndü. “Bunu almamızın sakıncası var mı? Yakın zamanda çekilmiş birkaç fotoğrafı gerekecek.”

Krissy gergin bir sesle, “Ne lazımsa alabilirsiniz,” dedi. Dedektiflerin zihninde bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

“Şimdilik bu yeter ama bir süre sonra birkaç tane daha seçmenizi isteriz.” Eğildi ve panodaki fotoğrafı tutan raptiyeyi çıkardı. Sonra da fotoğrafı görebilsinler diye yukarıda tutarak Krissy’yle Billy’ye döndü.

Krissy’nin kalbi tekledi. Dedektiflerin tam olarak ne düşündüğünü artık biliyordu. Fotoğrafta January son dans resitalinden önce poz veriyordu. İki parçadan oluşan denizcilik temalı bir kostüm giymişti; koyu mavi kurdele ve parlak taşlarla süslenmiş beyaz bir etek ve göğsünün üzerinde düğümlenmiş kırmızı

fıyonkla süslü bir üst. Başında havalı bir açıyla taktığı şapkası vardı, o da giysileriyle takımdı. Kestane rengi saçı kıvrılıp spreyle sabitlenmişti. Takma kirpikler ve sürdüğü mavi far sayesinde gözleri Disney karakterlerinininki kadar kocamandı. Dudakları parlak kırmızıydı.

Krissy'nin yanakları alev alev yanıyordu, Townsend'in gözlerine bakamadı.

"Bu yakın zamanda mı çekilmişti?" diye sordu dedektif, sesi kayıtsız olsa da Krissy altta yatan alaycı tonu hissedebiliyordu, adamdan sanki kınama yüklü bir enerji yayılıyordu.

"O resital birkaç ay önceydi. Fotoğraf çekildiğinde altı yaşındaydı. Yani, evet."

Dedektif Townsend imalı bir tavırla fotoğrafa baktı. "Altı, öyle mi?" Hafifçe kıkırdayarak Dedektif Lacks'e bir bakış attı. "Ben de herhâlde on altı falan diyordum."

Dile getirilmemiş suçlama Krissy'yi bıçak gibi kesti: *kötü anne baba*. Ya da belki daha önemlisi, annelerin babalara göre birazcık daha fazla sorumlu olduğunu herkes bildiğinden: *kötü anne*. Aklına birden mutfak duvarına karalanmış o parlak kırmızı kelimeler –*Hak ettiğini buldun*– geldi ve o anda Krissy gerçekten ne kadar haklı olduklarını hissetti.

DÖRT

Margot, 2019

January Jacobs cinayeti, yani Margot'nun memleketinin adını duyuran olay, 1994 Temmuz'unun sıcak gecelerinden birinde gerçekleşmişti. Nereden bakılırsa bakılsın sansasyonel bir hikâyeydi ve orman yangını gibi yayılmış; bölgesel, sosyoekonomik ya da politik ayrım gözetmeksizin Amerikalıların marazi ilgisini üzerinde toplamıştı. Jacobs ailesi bir gecede meşhur olmuştu. January ülkenin gözbebeği olurken firari katili ülkenin en çok arananları listesinde tepeye yerleşmişti. Ama karmaşık bir vakaydı ve bir kişi bile tutuklanmadan aylar geçmişti.

Dünyanın geri kalanı için bu küçük kız bir meselden ya da podcast bölümünden başka bir şey olmasa da Margot için January gerçektir. Yaşıtlardı, komşu evlerde büyümüşlerdi. Margot'nun küçüklüğünden kalan az sayıda hatırası zamanla solmuş olsa da Luke ve Rebecca çalışırken Jacobsların arka bahçesinde geçirdiği yaz günlerinden bazı anları, January'yle beraber at taklidi yaptıklarını, mısır tarlalarında kovalamaca oynadıklarını hatırlayabiliyordu. İki kız sınırların çizilmesinden önceki o sihirli çağı beraber yaşamıştı, küçük vücutları sürekli birbirine karışıyordu: Saç örmeyi denerken elleri birbirinin saçındaydı; *başparmağım, başparmağım neredesin...* diye tekerleme söylerken yapış yapış parmaklarını birbirine bastırıyorlardı; kıkırdayarak yere yuvarlandıklarında kolları bacakları birbirine dolanıyordu.

January evinden kaçırıldığında Margot yolun karşısındaki evinde, sadece birkaç yüz metre ötede uyuyordu. Olayın sonra-

sında Margot'nun anne babası arkadaşının geri gelmeyeceğini söylemiş, Luke January'nin öldüğünü açıklamıştı. Ancak daha sonra, daha büyük çocuklardan biri teneffüste Margot'ya January'nin *cinayete kurban gittiğini* söyleyince arkadaşının ölümü hakkındaki gerçeği öğrenmişti. Arkadaşını deli gibi özlemiş olsa da Margot'nun esas aklında kalan şey korkuydu. İki evin arasında, arkadaşının yatak odası penceresiyle kendi penceresi arasında ya şundadır ya bunda oynayan ve yüzü olmayan bir adam dikildiğini hayal etmeye başlamıştı. Geceleri yatağında uzanırken yumruklarını öyle sıkıyordu ki tırnakları etini kanatıyordu.

Ve şimdi, bütün haberler Natalie Clark'ın yüzüyle kaplanmışken sanki her şey yeni baştan yaşanıyordu. Kaçırılan kız teknik olarak Wakarusa'dan değilse de Nappanee sadece birkaç kilometre ötedeyken buralı sayılabilirdi.

Bacaksız'ın mekânında haberleri duyduktan sonraki sabah Margot amcasının mutfak masasında oturup dizüstü bilgisayarını önüne çekmişti, elinde kahve kupası vardı. Zamanını biriken iş e-postalarıyla ilgilenmek için kullanmalıydı ama bunun yerine Natalie'nin kayıp vakası hakkında bilgi arıyordu.

Arama sayfasına geri dönmek için tıklarken koridorun sonundaki kapının gıcirtısını duydu. Hemen sonra amcası ortaya çıktı, eşofman altı ve eski püskü bir tişört giymişti, koyu renkli saçları karmakarışıktı ve gözleri kızarıp şişmişti. Margot hafif bir tıkırtıyla bilgisayarını kapattı.

"Günaydın," dedi. "Nasılsın?"

Önceki gece bardan döndüğünde Luke'u salonda dikilmiş titrerken bulmuş ve onu gördüğü anda elindeki yemek paketini yere atıp telaşla yanına koşmuştu.

"Sorun ne?" derken tereddütle amcasının sırtına dokunmuş, adam irkilmeyince elini yavaş, yumuşak çemberler çizerek hareket ettirmişti. Dokunuşu yabancı geliyordu –Davies ailesi fiziksel sevgi gösterilerine hiç düşkün değildi– ama internette

bulduğu bir makalede, amcası nöbet geçirirken bu hareketin sakinleşmesine yardımcı olabileceğini okumuştı.

Luke'un yüzü buruşmuş ve Margot'ya çocuksu gözlerle bakmıştı. Vücudu yeğenin elinin altında tir tir titriyor, göz yaşları yanaklarından kontrolsüzce akıyordu. "Gitti," demişti, boğuk bir sesle. "O gitti."

"Biliyorum," demişti Margot. "Çok üzgünüm."

Ama tam da o sırada televizyondan gelen kısık sesli mırıltıyı duymuş, dönüp bakınca haberlerin açık olduğunu görmüştü. Ekranda Natalie Clark ona bakıyor, ıslıl ıslıl gülümsüyordu. O anda Margot amcasının ölü karısının mı yoksa kayıp kızın mı yasını tuttuğunu anlayamamıştı.

Şimdi koridorda dikilen Luke, Margot'nun sesiyle irkilmiş gibi ani bir hareketle bakışlarını kaldırdı ama karşısında onu görünce hafifçe gülümsedi. "Evlat. Günaydın."

Margot'nun sıkışan göğsü rahatladı. Sevdiği ama onu sadece zaman zaman seven biriyle yaşamının ne kadar zor olabileceğini hiç tahmin etmemişti. "Kahve yap..."

Fakat sözünü tamamlayamadan masadaki telefonu titremeye başladı, ekrana baktığında patronunun ismini gördü. "Pardon. Bunu açmam lazım." Telefonu kulağına bastırarak ayağa kalktı. "Selam, Adrienne. Ne var ne yok?"

"Margot, merhaba. Amcan nasıl?"

Margot, herhâlde kupa arayarak dolapları açan Luke'a bir bakış attı. Yanına gidip doğru dolabı açtıktan sonra salona geçti. "Ee, şey. İyi. Sağ ol."

"Güzel, güzel," dedi patronu ama dikkati dağınık gibiydi. "Margot, dinle. Natalie Clark vakasını duydun mu?"

"Şimdi onu araştırıyordum." O sabahki basit Google aramasına *araştırma* demek biraz abartılıydı ama Margot gerçekte olduğundan daha fazla bilgi sahibiymiş gibi gözükmek istiyordu. Gazetenin suç haberleri bürosunda çalışıyordu ve böyle hikâyeleri yakından takip etmek onun işiydi. Natalie'nin kaybolduğunu

bir barmenden duyduğu gerçeği, mevzudan ne kadar uzaklaştığının can sıkıcı bir göstergesiydi.

“Ah, iyi. Öyleyse yarına haber yazarsın, değil mi?”

Margot burun kemiğini sıktı. Patronunun son birkaç aydır sağladığı gevşekliği telafi etmesi gerektiğini biliyordu ama bugün markete gidebileceğini ummuştı. Şu anki durumda kahvaltıda yiyebilecekleri tek şey bayat Cheerios ve bozulmak üzere olan süttü. “Sorun değil.”

“Harika. O zaman ana öğeleri ele alalım. Polis teorileri, varsa ön kanıtlar. Bu akşam bir basın toplantısı varmış, ona baktım. Toplantı alanına çok yakınsın. Ah, biraz yerel renk de kat. Ulaşabilirsen aileyle konuş ya da aile dostu diyebileceğimiz biriyle, o da olmazsa...”

“Adrienne, hey.” Margot hafifçe gülerek araya girdi. “Bu işi daha önce *yaptım*.” Az bile söylemişti. Üç yıldır gazetede çalışıyordu ve neredeyse başından beri suç haberleri yazıyordu.

“Biliyorum. Ama bunu tam on ikiden vurmalsın. Tamam mı?”

Margot’nun kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Rebecca rengesinin ölümünden birkaç ay sonra, acısı ve Luke’un ne kadar zorluk çektiğini tam olarak anlaması üst üste geldiği zaman gazetede ki performansı giderek düşmeye başlamıştı. Ama Adrienne ancak birkaç hafta önce, Margot taşınmaya hazırlanırken işini otomatige bağladığında bu konuda bir şeyler söylemişti. “Haklısın. Biliyorum. Öyle yapacağım. Sağ ol, Adrienne.”

Bunun yeterli olacağını düşünse de patronu konuşmaya devam etti. “Dinle, geçen gün Edgar’ın senden bahsettiğini bilsen iyi olacak diye düşünüyorum. İşinde gerilediğini fark etmiş. Verimliliğinde ve işinin niteliğinde.”

Margot sessizce *Siktir!* diye bağırarak üzere telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Edgar gazetenin sahibiydi. Margot adamla yalnızca bir kez, şirketin üç yıl önceki Noel partisinde bir araya gelmişti

ama gazetenin kazancına tehdit olarak gördüğü her şeye karşı acımasızlığıyla tanındığını biliyordu.

Telefonu tekrar kulağına götürdüğü sırada, "...durumundan bahsettim," diyordu Adrienne. "Ama ilerleme görmek istiyor. Çabucak."

Margot derin bir nefes aldı. "Natalie Clark vakasıyla January Jacobs'inkini karşılaştırmayı düşünüyordum," dedi. "Bağlantı olasılığını öne sürmeyi." Linda, January'nin katilinin geri döndüğünü söylediğinden beri zihninde bu fikir dolanıyordu. Margot henüz Natalie vakasının detaylarını bilmiyordu ama January'yi kaçırıp öldüren her kimse hâlâ dışarıdaydı, özgürdü.

Hattın diğer tarafında anlık bir duraksama olduğunda Margot, Adrienne'in vites değiştirip patron rolünden editörlüğe geçtiğini varsaydı. "Benzerlikler var mı?"

"Coğrafya ve yaş dışında bir şey olduğundan henüz emin değilim. Ama incelemeye değer diye düşünüyorum."

"Peki... Tabii, seri katil tek seferlik birinden daha ilgi çekici olur." Margot patronunun yüksek sesle düşünme tarzını tanıyordu, gerçek olayları bin sözcüklük hikâyelere çevirmeye başladığında kullandığı sestti bu. "Ama hiçbir şeyi zorlama. Başka bir Polly Limon vakası istemeyiz."

Margot yüzünü ekşitti. Polly Limon, üç yıl önce *IndyNow*'daki ilk gerçek göreviydi. Yedi yaşındaki kızın hikâyesi diğerlerinden farklı değildi: Bir sonbahar günü akşamüzeri saatlerinde Ohio, Dayton'daki bir alışveriş merkezinin otoparkında ortadan kaybolmuştu. Boşa kürek çeken beş günlük soruşturmanın sonunda çocuğun cinsel istismar izleri taşıyan ölü bedeni bir su kanalında bulunmuştu. Margot haftalarca olayı takip etmişti, yazdığı haberlerde Polly'nin ölümünü January'yle hiçbir zaman ilişkilendirmese de ofiste konuştuğu tek konu buydu. Çocukluk arkadaşımın ölümünden kaynaklanan kederi ve korkusu yıllar içinde biçim değiştirip yoğun bir ilgiye dönüşmüştü. Bir zamanlar zihninde arkadaşı January olarak yer eden kız yavaş

yavaş January Jacobs olmuştu. Beraber oynadıkları oyunların hatıraları kaybolmuş, yerini cinayetiyle ilgili gerçekler almıştı. Bu yüzden Polly Limon'ın cesedi bulunup polis katilini aramaya başladığında Margot'nun zihni sokağın karşısındaki kızın vakasına kaymıştı.

O günlerde Adrienne'e tekrar tekrar, "Polly bir *su kanalında* bulundu," diyordu. "Tıpkı January gibi." Ölüm sebebi farklıydı; biri kafasına aldığı darbe sonucu ölürken diğeri boğularak öldürülmüştü ama onun da kafası zarar görmüştü. January cinsel istismara uğramamıştı ama aynı zamanda Polly kadar uzun süre kayıp kalmamıştı. Polis iki vakayı birbirine hiçbir zaman bağlamadıysa bile Polly'nin katilini yakalamayı da başaramadılar, yani Margot'nun teorisi hiç çürütülmedi. Ama patronunun ne demek istediğini biliyordu. İkincil bir hikâyeyi takıntı hâline getirme lüksü yoktu. Bu sefer değil.

"Tamamdır," dedi. "Sabahı bir bağlantı var mı diye bakarak geçiririm ama röportaj yapmak için basın toplantısından birkaç saat önce Nappanee'ye giderim."

"Güzel. Tamam." Adrienne tereddütle duraksadı, bir an sonra, "Üzgünüm, Margot," diye ekledi. "Bu sıralar uğraşacak çok şeyin olduğunu biliyorum."

Margot cevap verirken sesine bir gülümseme yansıtmayı başardı. "Sorun değil, cidden. Hikâyeyi bu gece gönderirim."

Telefonu kapattıktan sonra gözlerini yumup üç yavaş, derin nefes aldı.

Mutfakta Luke, önüne bir kupa kahve ve yeni bulmaca kitabını alarak masaya oturmuştu.

Yeğeni içeri girerken kurşunkaleminin silgi ucunu kâğıda pıt pıt vurup, "Yahu evlat, beni şunlara bağımlı ettin," dedi. Başını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı?"

Margot başıyla onayladı. "Evet, işle ilgili şeyler. Baksana..." Amcasının karşısındaki sandalyesine tekrar yerleşti. "Sana bir

şey sorabilir miyim? January'nin vakasıyla ilgili ne hatırladığını anlatır mısın?"

Bu konuda yıllar boyunca yüzlerce kez konuşmuşlardı elbette ama Margot sormasının yine de riskli olduğunu biliyordu. Hastalığı amcasının ruh hâlini bu kadar değişken yapabilirken kötü anıları kurcalamak istemiyordu ama şimdi mutfak masasında otururken Luke'un bakışları keskindi, aklı başında görünüyordu.

"January'nin olayı mı?" dedi kaşlarını çatıp. "Epeydir onunla ilgili bir şey sormamıştın."

"İş için benzer bir vakayı kovalıyorum," diye açıkladı Margot. Amcasının uzun dönem hafızasının, gündelik belleğinden çok daha iyi olduğunu zamanla öğrenmişti. Natalie Clark'ın adını hatırlamıyorsa dile getirip kendini kötü hissetmesine ya da karanlıkta kalmasına sebep olmak istemiyordu. "Muhtemelen bağlantılı değildir ama yine de biraz kurcalayayım dedim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"O zamanlardan Billy ve Krissy hakkında ne hatırlıyorsun?" January'nin vakasını tüm detaylarıyla avucunun içi gibi biliyordu, o noktada yardıma ihtiyacı yoktu. Ama Jacobsların karşısındaki evde büyümüş olsa da o günler Margot için birer bilinmezdi. Krissy, Billy ve Jace'le ilgili anıları en iyi ihtimalle hayal meyal ve January öldürülüp Margot oraya gitmeyi bıraktıktan sonrasını neredeyse hiç hatırlamıyordu.

"Eh, bildiğin gibi," diye omuz silkti Luke, "onları çok da iyi tanımıyordum. January'yle senin için oyun buluşmaları falan ayarlamıyorduk, daha ziyade sen bahçelerine gidiyordun. Krissy ve Billy'yle aynı sınıfta olsak da –buralar nasıldır bilirsin– li-sede... burnu havada olanlar vardı."

Margot homurdandı. "Tahmin edebiliyorum."

"Yine de Krissy'yi herkes tanırdı çünkü popülerdi. Çılgındı. Benimle hiç muhatap olmadı. Billy daha içine kapanıktı. Tabii bir de Jacobs'tı, bu da... bilirsin işte."

Başıyla onayladı. Amcası bunları daha önce de anlatmıştı. Gerçi anlatmasa da Margot ne demek istediğini anlayabilirdi. Jacobs ailesinin şöhretini bilmek için yolun karşısında yaşamamız gerekmiyordu. Wakarusa'yı çevreleyen toprakların neredeyse tamamının sahibi olarak, kasabanın tarım kodamanları Jacobslardı. Her bir çiftçi besi hayvanlarını Jacobs mahsullerinden üretilen yemle beslerdi. Okulun spor salonu, Billy'nin atalarından birinin anısına "Jacobs Jimnastik Salonu" olarak adlandırılmıştı. Billy popüler olmasa da zengindi.

"Nasıl oldu da evlendiler? Lisede çıkıyorlar mıydı?"

Luke gözlerini kıstı. "Belki? Belki mezuniyetten sonraki yaz çıkmaya başlamışlardır. Galiba ikisini partilerde falan görüyordum. Ama yani, güzel kızla zengin oğlan. Kalıpları kırmış sayılmazlar."

Margot birkaç soru daha sordu ama amcasının daha önce anlatmadığı pek bir şey yoktu ve on dakika kadar uğraştıktan sonra peşini bırakması gerektiğini kabul etti. Luke'a yıllarca Jacobs ailesiyle ilgili sorular sormuştu ama yetişkin biri olarak Wakarusa'da pek zaman geçirmiş sayılmazdı. Artık sorularını daha önce hiç konuşmadığı insanlara yöneltmeliydi.

"Sence Billy benimle konuşmaya razı olur mu?" Natalie Clark vakasına odaklanması gerektiğini biliyordu ama January'nin babasından bir röportaj koparabilirse büyük başarı olurdu.

Sonuçta Krissy'yle konuşma seçeneği yoktu, kadın on yıl önce canına kıymıştı. İlk başta ölümü şüphe uyandırsa da –January'nin katili kızın annesi için geri mi dönmüştü?– polis bu söylentileri çabucak bastırmıştı. Bilindik bir durumdu. Krissy yıllardır antidepresan kullanıyordu, olay kendi evinde gerçekleşmişti, şakağına ateş etmek için kullanılan silah kendi elinde bulunmuştu. Ayrıca ardında Jace için bir not bırakmıştı. Davanın birçok detayı gibi Margot bunu da harfi harfine hatırlıyordu: *Jace, her şey için çok üzgünüm. Her şeyi düzelteceğim.* Bu sırada Jace on yedi yaşındayken kasabayı terk etmişti ve o zamandan

beri onu gören olmamıştı. Bu da Margot'nun aileden Billy'den başka kimseyi görme şansı olmadığı anlamına geliyordu.

Luke, "Ah," dedi, biraz şaşırmış gibiydi. "Yani, Billy artık pek kimseyi görmüyor gerçekten. Ama galiba kiliseye hâlâ gidiyor, tabii tahıl ambarına ve dükkâna da gitmek zorunda kalıyor. Röportajı kabul ettirmek zor olabilir. Ama," -omuz silkti- "denemeye değer."

Margot başını evet der gibi salladı. "Bu haber için bir şeyler yapmam gerekecek. Birazdan dışarı çıksam olur mu?"

"Bana bakıcılık yapman gerekmiyor, evlat. İyiyim ben."

Margot yanağının iç tarafını dişledi. Amcasını bırakacağı için suçluluk duyuyordu ama Adrienne'in sözleri de hâlâ kulaklarında çınliyordu. "Kahvaltıyı halledebilecek misin? Öğle ve akşam yemeklerini dışarıdan alırım ama evde yiyecek namına pek bir şey yok."

Luke güldü ama gözlerinde küçücük bir yılgınlık parıltısı vardı ve Margot, amcasını utandırdığını görebiliyordu. "Sen gelmeden önce kendimi nasıl doyuruyordum sanıyorsun? Her neyse, zaten sabahları pek bir şey yemiyorum. Bayılacak gibi olursam gevrek almak için... markete yürüyebilirim."

Margot'nun bakışları bir anlığına Luke'un yüzüne çevrildi. O duraklamanın ne anlama geldiğini anladığı hissine kapıldı, amcası Ninenin Bakkalı'nın- elli yıldır alışveriş yaptığı yerin- adını unutmuştu ama bu ufak tekleme dışında tamamen kendinde gözüküyordu. Ve Margot'nun bu makaleyi çok iyi kıvırması gerekiyordu. "Tamam. Özür dilerim. En olmadı öyle yaparsın."

"Ee, nereye gidiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir yere. Burada halletmem gereken birkaç iş daha var." Adrienne'in üstüne basa basa belirttiği üzere bu hikâyenin en önemli ögesi Natalie Clark'tı, dolayısıyla Margot'nun January Jacobs'ı düşünerek bir dakika daha harcamadan önce basın toplantısı ve Nappanee'de gerçekleştireceği görüşmeler için hazırlanması gerekiyordu. "Ama sonra Bacaksız'ın oraya

giderim herhâlde. Başkalarının January olayı için neler söylediğini duymak istiyorum. Diğer vakaya benzer yanları var mı bir bakayım. Sence birilerini konuşturmayı becerebilir miyim?”

Bunu duyan Luke kahkahayı bastı. “Buradakilerin konuşmaktan daha çok sevdiği hiçbir şey yok. Ama... Bu kasaba Jacobs ailesini yıllar önce suçlu ilan etti ve durumun şu anki hâlinden pek hoşlanmayabilirler. Yani insanlar elbette konuşacaktır ama ağızlarından çıkacak tek bir kelimeye bile inanman mümkün olmayacak.”

BES

Krissy, 1994

Krissy artık kendini evinde gibi hissetmiyordu. İçerideki ılık parlak ve sterildi, fotoğraf makinelerinin flaşından çıkan sesler ve duygusuz konuşmalar yabancıydı. Eşyalar bile artık ona ait değilmiş gibi gözüküyordu ve altı yıl önce taşındığı evin oturma odasında ondan çok daha uzun zamandır bulunan kanepeye oturmak için neredeyse Dedektif Townsend'den izin isteyecekti.

Karşı karşıya oturup kanepeye yerleşirlerken, "Benimle konuştuğunuz için teşekkürler, Bayan Jacobs," dedi Dedektif Townsend.

January'nin odasında işleri bittikten sonra Dedektif Townsend bire bir görüşme yapabilmek için Krissy ve Billy'yi ayırmıştı. Billy hâlâ yukarıda, Dedektif Lacks'le beraber January'nin odasındaiken Krissy ve Dedektif Townsend evin girişindeki oturma odasına dönmüşlerdi ve Krissy mekân değişikliği için minnettardı. Az önce kızının odasında, onun eşyalarıyla sarmalanmış hâlde bulunmak paniklemesine ve bunalmasına sebep olmuştu. Dedektifin odanın Fransız kapılarını kapatıp diğer taraftaki kaosla bağlantılarını koparması da Krissy'yi rahatlatmıştı. Tüm o koşturmaca ve bağırarak verilen emirler iyiden iyiye sinirini germişti.

"Bu sabahtan başlayalım mı?" diye devam etti dedektif. "Uyandığınız andan itibaren. Bana adım adım anlatabilir misiniz?"

Krissy derin bir nefes aldı, January'nin yokluğunu keşfettiği andan beri hissettiği kesintisiz adrenalin yüklemesine ani bir bitkinlik dalgası sızıyordu. Gün düzensiz bir hızla ilerliyor gibiydi; bazen zaman hızla akarken bazen de pekmez gibi ağır ağır akıyordu. "Beşte alarm çaldı, her zamanki gibi," diye başlayıp Billy'yle beraber polisi aramalarına kadar geçen zamanı uzun uzun anlattı: merdivenden inmesi, duvardaki yazıyı görmesi, aşağı gelsin diye Billy'ye bağırması, Jace'in koşup kucağına atlaması, evde January'yi aramaları.

Townsend dizine yerleştirdiği küçük deftere hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Bitirince keskin gözlerini kaldırıp Krissy'ye baktı. "Peki, dün? Dünü de gözden geçirelim. Özellikle de son yirmi dört saat içinde gerçekleşen tuhaf bir şey aklınıza geliyorsa onu konuşalım."

"Hımm..." Krissy bir gün önce ne yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamayınca herhangi bir önemsiz detay bulmayı denedi – ne giymişti, hava nasıldı, çocuklar kahvaltıda ne yemişti? Ama kızının cansız bedeninin bir yerlere atılmış görüntüleri zihnini dolduruyordu. Bir an sonra yüzünü ellerine gömüp parmaklarını göz çukurlarına bastırdı.

Townsend tatlı bir sesle, "Zor olduğunu biliyorum," dedi. January'nin dans kostümlü fotoğrafını bulduktan sonra takındığı kaba tavır yumuşamıştı ama Krissy bu yumuşaklığın samimi değil, gereklilikten olduğunu düşündü. "Aklınızdan yüzlerce şey geçiyor ama odaklanmaya çalışın. Dün cumartesiydi. Ne yaptığınızı hatırlayabiliyor musunuz?"

Krissy nefes aldı. "Doğru. Evet. Sıradan bir cumartesiydi. Billy çalıştı. Çocuklar sabah her zamanki ev işlerini yaptılar. Çiftlikte ufak tefek şeyler yapıyorlar; tavukları yemlemek, yumurtaları toplamak falan. Billy bazen inekleri beslerken yardım etmelerine izin veriyor, öyle şeyler. Öğleden sonra evde oyun oynadılar. Yemek pişirdim, akşam yemeğini yedik. Sonrasında

televizyon izlemekten başka bir şey yapmadık, derken uyku saati geldi. İki küçük çocuğu yatırmak biraz zaman alıyor.”

Townsend gözlerini kıstı. “Tamam... İyi gittiniz ama benim için bir kez daha anlatabilir misiniz? Bu kez daha detaylı olarak? Birinin kaybolmasından önceki yirmi dört saat çok önemlidir ve böyle bir soruşturmada hangi önemsiz görünen detayın vakayı çözmemizi sağlayacağını bilemeyiz.”

Krissy azar işitmiş gibi hissederek, “Ah,” dedi. “Tabii, elbette.” Derin bir nefes alıp en baştan tekrar başladı, bu sefer daha fazla detay verdi.

“Ya çocukları yatırdıktan sonra?” diye sordu Townsend.

Krissy omuz silkti. “Banyoya girdim, sonra yattım. Billy alt katta televizyon izliyordu. O yukarı gelmeden uyumuşum.”

“Hımm...” Dedektif kaleminin ucunu deftere pıt pıt vurdu, karmaşık bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kâğıda dikmişti. Ama fazla diretmeyp konuşmaya devam etti. “Peki, January? Nasıl bir çocuk? Alakasız geliyor olabilir ama aradığımız kızın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorum.”

Krissy, “Yok, tabii, anlıyorum,” dedi düşünmeden. “January...”

Ama sesi boğazında kısılıp kalınca devam edemedi. İçindeki duygu barajı kızının adını dile getirince nihayet yıkılmıştı. Her nasılsa son birkaç saattir sıradan bir insan gibi hareket ediyordu, bir ayağını ötekinin önüne atıyor, otur denince oturuyor, anlamlı ve düzgün cümlelerle konuşuyordu. Ama kendini iplerin ucundaki kukla gibi, birinin komutlarıyla hareket eder gibi hissediyordu.

Titrek bir nefes aldı. Aniden yükselen duyguları yüzünden sanki hatları çarpılıp eriyormuş gibi yüzünün sarsıldığını hissediyordu. Gözyaşlarıyla görüşü bulansa da Dedektif Townsend’in ona doğru eğilip elindeki mendili uzattığını gördü. Adam hep böyle yapıyor gibiydi – beceriksiz bir sihirbaz gibi bir anda beliriyor, nesneleri yokluktan çekip çıkarıyordu. Krissy bunun adamın meslekte geçirdiği yıllar boyunca edindiği bir beceri mi

yoksa kendi beyni teklediği için zamanı dağınık enstantaneler olarak algılaması yüzünden mi olduğunu merak etti. Mendili alıp gözlerini sildi.

“Affedersiniz,” dedi. “Ne diyordum?”

“January’den bahsedecektiniz, nasıl biri olduğundan.”

“Doğru. Evet. January... Dışa dönük, güçlü bir kişiliği var; ilgi odağı olmayı, ön plana çıkmayı seviyor. Bütün o dans ıvır zıvırlarını gördünüz. Her salı ve perşembe dans dersleri var, öğrendiği bütün yeni hareketleri bize de göstermeye bayılıyor.” Omuz silkti. “Tıpkı benim küçüklüğüm gibi. Ben de dansçıydım.”

Kelimeler ağzından çıktığı an onları geri yutabilmeyi diledi. Kayıp kızı hakkında bilgi verirken söylenecek şey değildi bunlar. Dedektif Townsend de aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü tarafsız yüz ifadesini geri takınmadan önce hem şaşırmış hem de hor görür gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Krissy telaşla devam etti. “Jace’le de çok iyi anlaşırlar.” Kendi sesinde tekrar ortaya çıkan belli belirsiz sahteliği dedektifin de fark etmemesi için dua etti. “İkizler.”

Dedektif bir an kadını dikkatle izledikten sonra konuştu. “İkizler demek? Özel bir bağları vardır herhâlde.”

Krissy oturduğu yerde kıpırdandı. Adam fazla dikkatli izliyordu. “Öyle.”

“Eh, bugün Memur Jones oğlunuzla olacak. Bir şey söylerse not almayı ihmal etmeyecek. Bazen kardeşler —bu kadar küçük olsalar bile— anne babalardan daha çok şey bilirler ve bu noktada açığa çıkaracağımız her ipucunun peşine takılmaya değer.”

Krissy göğüs kafesinin daraldığını hissetti. Jace’i bu işlere bulaştırma fikrinden nefret ediyordu ama kaçınılmaz olduğunu düşündü. “Elbette.”

“İpucu demişken,” diye devam etti adam. “Hayatınızda düşman saydığınız kimse var mı? Kızınıza ya da ailenize karşı kin güden?”

Krissy neredeyse gülecekti. “Düşman mı? Yok. Burası Wakarusa, herkes birbirine çok... yakındır.”

“Yani o kelimeleri duvarınıza yazma ihtimali olan kimse aklınıza gelmiyor mu?”

Krissy ani bir sarsıntıyla, *O kelimeler*, diye düşündü. Her nasılsa konuşmaları boyunca onları unutmuştu. Kelimeler hakkında yapılabilecek tek mantıklı çıkarım gerçekten de bir tür “düşman” tarafından yazılmalarıydı. Cesaretini toplamak için bir nefes aldı – dedektifi doğru tarafa yönlendirme fırsattı bu. Başka her şey o kelimeleri aklından uzaklaştırıyordu, o kadar.

“Aklıma belirli biri gelmiyor,” dedi. “Ama belli ki psiko-patın biri yazmış, değil mi? Ya da sosyopat? Yani, o kelimeler bu kasabada her gün duyulan türden şeyler değil.” Olası her açıklamayı bulmak için beynini zorladı. “Ya kıskançlık falansa? Billy’nin ailesi, eh –siz buralardan değilsiniz– ama hep bir tür saltanat sayılırlardı. Lisedeyken Billy’ye Wakarusa kralı derdik. Ya biri bunu kıskandıysa ve ne bileyim, bize ödetmek istediye? Jacobs ailesine her zaman çok... saygı gösterilmiştir. Billy’nin büyükbabası kasabaya tonla para bağışlamıştı. Okulun spor salonuna onun adını verdiler. Civardaki toprakların büyük kısmını satın almıştı, öldüğünde hepsini Billy’nin babasına bıraktı.”

“Anlıyorum,” dedi Townsend. “Peki, Billy’nin babası hâlâ toprakların sahibi mi?”

“Ah, hayır. Billy yedi yaşındayken anne babası bir trafik kazasında öldüler. Billy birkaç yıl önce ölen büyükannesiyile büyüdü ve her şey ona miras kaldı.”

Dedektif başını sallayıp bir şeyler yazdı.

“Şayet durum buysa,” diye devam etti Krissy, hızını almaya başlamıştı, “herhâlde fidye falan isteyeceklerdir.”

Dedektif konuşmadan önce kadının yüzünü inceledi. “Bu olasılığı mutlaka değerlendireceğiz. Telefonların başında adamlarımız var ama kimse temas kurmaya çalışmadı. Dahası şimdiye dek birinin taleplerde bulunduğunu gösterecek

bir şeyle karşılaşmadık. Ama dediğim gibi, tetikte olacağız. Başka teoriniz var mı?”

Krissy başını eğip kucağına bakınca ellerinin birbirine sımsıkı kenetlendiğini fark etti. “Ben... Yani, dansla ilgili bir şey olamaz mı? Demek istediğim, January’yi yarışmalara götürüyoruz. Daha altı yaşında olsa da yarışmalar ciddi profesyonel. Eyaletin her yerinden jüri üyeleri ve yarışmacılar geliyor. Yetmiş beş ya da yüz kişi kadar bir izleyici kalabalığı oluyor. Ve January başarılı. Bütün o madalyaları gördünüz.”

Dedektif öne eğildi. “Yarışmalarla ilgili olabilir diye mi düşünüyorsunuz yani? Biri kızınızın başarısını mı kıskanıyordu?”

“Yani... ya da belki, ya seyirciler arasında orada olmaması gereken biri vardiysa? O adamlardan bazıları...” Cümleyi tamamlamamıştı. January’nin denizci kostümlü fotoğrafıyla bu konu birleşince Krissy kendini dünyanın en kötü annesi gibi hissediyordu. *Hak ettiğini buldun.*

“Ah,” dedi Townsend. “Anlıyorum. Gösterilerin yanlış kişilerin ilgisini çekmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

Krissy iri gözyaşları pijama altına damlarken bir omzunu kaldırdı, adamın gözlerine bakamıyordu. “Bilmiyorum ama o kelimelerin başka ne açıklaması olabilir ki? Onlar... Wakarusa’da o tür kelimeler pek duyulmaz.”

“Evet, söylemiştiniz.” Townsend yine sihirbaz gibi boşluktan bir mendil daha çıkardı. “Ayrıntılı açıklamalarınız için teşekkürler, Bayan Jacobs. Her ipucunun peşine düşeceğimizi size temin ederim.” Ellerini dizlerine burdu. “Şimdi, Dedektif Lacks de eşinizle konuşmasını bitiriyor olmalı, artık ikinizi buradan çıkarma zamanı geldi sanırım. Üstünüzü değiştirmek ister miydiniz? Sonra Lacks’le birlikte sizi karakola götürelim ve parmak izlerinizi alalım, diğer lojistik ıvır zıvırları halledelim. Memur Jones da oğlunuzu alıp bizimle orada buluşacak. Hem belki ortam değişikliği başka şeyler hatırlamanıza yardımcı olur.”

South Bend'in yakınlarındaki karakolda Krissy ve Billy'nin parmak izi verme işlemini daha önce görmedikleri bir memur halletti, sonra ikisine de birer kupa kahve verip bundan sonra her nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya dek kendilerine eşlik edecek biri gelene kadar koridordaki rahatsız metal sandalyelerde oturmalarını söyledi. Onlar otururken büyük kulakları ve büyük memeleriyle Memur Jones kapıda belirdi, Jace'in ufacık eli kadının elinin içinde kaybolmuştu. Çocuğunu gören Krissy'nin kaygıyla nefesi kesildi. Oğlunu alıp bağrına basmak, sarıp sarmalamak istedi ama çocuk bir kez daha "resim yapmak ve belki bir kurabiye daha" için alınıp götürülürken sadece bir kez çabucak sarılmasına izin verildi.

Kısa süre sonra Krissy kendini yine bir odada Dedektif Townsend'le baş başa buldu, köhne bir metal masanın iki ucunda karşılıklı oturdular. Ortalarında çoktan çalışmaya başlamış bir kayıt cihazı vardı.

"Billy ve siz hakkında bir şeyler sormak için birkaç dakika ayırmak istiyorum," dedi dedektif.

Kadın, "Billy ve ben mi?" diye tekrar etti. "Bunun soruşturmayla ne alakası var ki?"

"Eh, sizin de belirttiğiniz gibi, o kelimeleri duvara yazan kişi bir tür kişisel gazezle hareket etmiş olabilir."

"Ha, tabii. Elbette."

Dedektif Krissy'ye kadının nefret etmeye başladığı o sığ gülücüklerinden biriyle baktı. "Ee, nasıl tanıştınız?"

Krissy tek omzunu kaldırdı. "Buradaki herkes nasıl tanıştıysa öyle. Kendimi bildim bileli tanışıyoruz."

"Anlıyorum... Peki, ilişkiniz nasıl başladı?"

Bu soruyla beraber Krissy gözlerini kapadı ve gerisin geri 1987 yazına döndü.

O yaz bir partiyle başlamıştı. Lise mezuniyetinden bir hafta sonraydı ve Krissy'nin arkadaşı Dave okulun futbol sahalarından

birinde parti vermeyi düşünüyordu. Ya da, tam olarak parti değil de, arkadaşlarla birkaç bira ve diğerlerine her ne “sürpriz” için söz verdiyse o.

O gece Billy’nin de gelmesi Krissy’yi hem sevindirmiş hem de şaşırtmıştı. O günün erken saatlerinde çalıştığı tahıl ambarından yem satın almaya gelen Billy’yi davet etmiş olsa da Krissy lisede beraber geçirdikleri dört yıl boyunca onu okul dışında hiç görmemişti.

Billy görüldüğünde Krissy karanlık futbol sahasının diğer tarafından, “Bak sen,” diye seslendi. “Şu gelen Billy Jacobs mı?”

Etrafındaki herkes dönüp baktı.

Küçük gruba yaklaşan Billy, “Selam,” dedi. İri bir gençti, boyu bir seksenden fazlaydı ve aile çiftliğinde çalışmaktan kasları boğum boğumdu ama Krissy, ellerini Levi’s kotunun ceplerine sokmuş orada öylece dikilirken küçük ve kararsız, neredeyse bir çocuk gibi gözüktüğünü düşündü.

Gözlerini kocaman açıp sırtarak, “Geldiğine inanamıyorum,” dedi. “Billy Jacobs’ı bizim gibilerle varoşlarda takılması için cezbeden sirenin ben olduğuma inanamıyorum.”

Sıkılğan gözüken Billy gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını eğdi.

“Aa, Kris,” dedi Martha. “Şuna bak. Çocuğun yanaklarını kızarttın.”

Krissy, “Marth,” diye şaka yollu çıkıştı. “Misafirimiz hoş karşılanmadığını zannedecek.” Tekrar Billy’ye döndü. “Al.” Bir elinde kendi Natural Light birasını tutarken diğeriyle uzanıp yarısı boşalmış altılı bira kutusundan bir tane daha aldı ve Billy’ye uzattı. Sonra da kolunu Billy’nin omzuna attı. Diğerlerine doğru dönüp, “Millet,” dedi, “Billy Jacobs’ı hepiniz tanıyorsunuz. Billy Jacobs, bu Martha” –birasıyla Martha’yı işaret etti– “Zoo, Noah, Caleb ve elbette, bu şerefsiz de Dave.” Krissy, Billy’nin arkadaşlarına zaten aşina olduğunu biliyordu

–hepsi birbirlerini doğdukları günden beri tanıyordu– yine de Billy onlar için neredeyse bir yabancıydı.

“Pardon,” diyen Billy’nin kaşları hafifçe çatılmıştı. “Zoo mu?”

“Ah. Katy’ye soyadı yüzünden ‘Zoo’ diyoruz. Zook.”

“Haa. Ama Noah’nınki Noah mı?”

Krissy güldü. “Sadece yakışıyorsa yapıyoruz. Lakap işte, Billy, kafanı yorma. Neyse, peki sen? Sana ne diye seslenmeliyiz?”

Yanındaki Dave gözlerini kısıp Billy’nin yüzünü inceliyormuş gibi yaptı. “Bence bir Jacobs, Jacobs’dır, sence de öyle değil mi Kris?” Gözleri Krissy’nin gözleriyle buluştu. “İyi iş, bu arada. Siktiğimin Wakarusa kralını Northlake Lisesi sahasını pisletmeye getirdin.”

Dave saçlarını karıştırmak için ona doğru uzanınca Krissy tiz bir çığlık atarak eğildi ve Billy’nin boynuna sardığı kolunu çekti. “Pisletmek mi?” dedi Dave’e tuhaf bir bakış atarak.

Oğlan sırıttı. “Sürpriz.”

Krissy göz devirdi. “Çok zekice.” Ama sadece sataşıyordu. Okul dedikleri bu bok çukurunu önemseyecek değildi ya.

“Yani,” diyen Caleb eğildi ve bir plastik poşetten bir şeyler çıkardı. “Sprey boya getirdim.”

“Yok ya,” dedi Dave. “Sprey boya işe yaramaz. Çok kolay temizleniyor.” Ayağının altındaki başka bir alışveriş poşetine uzandı ve sanayi tipi bir plastik şişe çıkardı. “Otkıran. Böylece bütün sahayı baştan yeşillendirmeleri gerekecek.”

Martha bir elini ağzına götürdü. “Oha Dave, aşırı iyi fikir.”

Onun yanındaki Krissy ise Billy’nin ellerini cebinin içinde daha da derine sakladığını fark etti.

“Ne yazacaksınız?” diye sordu Martha.

Dave kaşlarını oynattı. “Hiçbir şey yazmayacağız. Çizeceğiz.”

“Çük çizeceğiz,” diye yardımsever bir tavırla ekledi Caleb.

Herkes gülerken Krissy, Billy'nin kendini gülmeye zorlamasını izledi. İçinden uzanıp oğlanın elini sıkmak ve her şeyin iyi olacağını söylemek geçti.

"Dave," diye devam etti Caleb. "Sen başlamak ister misin?"

"Ve sizi bütün eğlenceden mahrum edeyim, öyle mi?" Dave sırtarak otkıran şişesini Caleb'a doğru uzattı ama sonra durdu ve döndü. Gözlerini Billy'ninkilere dikerek, "Ne dersin Jacobs, bu şerefe nail olmak ister misin?" dedi.

"Ah." Billy güldü, huzursuzluğunu gizlemeye çalıştığı apaçık ortadaydı. "Yok, iyi böyle. Yine de teşekkürler."

Dave başıyla işaret etti. "Emin misin? Zorlama yok tabii. Yapmak istemiyorsan istemiyorsundur. Ama bu lanet yere son bir kez hareket çekmek için iyi bir fırsat."

Billy yine huzursuzca kıkırdayıp hayır dercesine kafasını salladı. "Buradan sizin kadar nefret etmiyordum sanırım."

"Cidden mi?" dedi Dave. Sesi sakın ve merak doluydu, neredeyse düşünceli gibiydi. "Seni sen yapan her şeyi evirip çeviren ve doğuştan kafayı yemişsin gibi gösteren yerden mi?" Acı acı gülüp başını iki yana salladı. "Tanrım, ikinci sınıftayken Nirvana dinledim diye hocaların hepsi şeytana taptığımı düşündü. İki yıl önce Robby O'Neil'la yattı diye millet Martha'ya *hâlâ* kaşar diyor..."

Martha, "Dave!" diye çıkıştı.

Dave kıza bir bakış attı. "Ne var? Yalan mı? *Ben* senin kaşar olduğunu düşünmüyorum. Ne halt yapmak istiyorsan yapabilirsin. Demek istediğim şu, bu kasaba daha doğduğumuz gün hepimize birer etiket yapıştırıyor. Joseph Pinter'in, annesiyle beraber karavan parkında yaşadığını öğrenince Kris'e 'kenar mahalle süprüntüsü' dediğini hatırlamıyor musun? Bay Yacoubian da oradaydı ama hiçbir şey söylemedi. Bir de öğretmen olacak, sırf Joseph Pinter'in beyaz çitlerle çevrelenmiş bir evi varken Kris'in yok diye hiç müdahale etmedi."

Billy'nin gözlerini üzerinde hissedene Krissy kafasını kaldırıp bakışlarına karşılık verdi. Billy birkaç kez gözlerini kapatıp açtıktan sonra elini hızla Dave'e uzattı. "Tamam," dedi. "Neden olmasın?"

Diğerleri çimenlerin üzerinde oturdukları yerden izlerken Billy sol taşığın dış hatlarını çizmeyi bitirmişti ki Krissy bir polis arabasının iki notalı sirenini duydu.

Zoo, "Hassiktir," dedi ve bir anda hepsi alelacele ayağa fırladı. Martha'nın tiz çığlığı kıkırtıya dönüşerek bütün gruba yayıldı. Artık iyiden iyiye sarhoş olan Caleb ayakta durmayı denediyse de gerisin geri sırtının üstüne düştüğünde homurdandı.

"Çocuklar, çıkın buradan," diyen Dave'in sesi her nasılsa hem kahkaha hem de uyarı tonu taşıyordu.

Krissy bir süre önce ayağından çıkarıp attığı Converse'lerini bulmak için sahayı taradı.

Ayakkabılarını bulup birini ayağına geçirdiği sırada Dave'in, "Hey, Jacobs," dediğini duydu. "Ver şunu bana."

Krissy kafasını kaldırıp izlerken Dave elini Billy'ye uzattı. Etraflarında Martha, Noah, Caleb ve Zoo telaşla yerdeki eşyalarını topluyordu.

Billy kaşlarını çatı. "Ne yapacaksın?"

Dave o anda park eden polis arabasını başıyla işaret etti. "Daha arabadan bile inmediler. Bitirecek zamanım var."

Billy'nin ağzı önce açılıp sonra geri kapanınca Krissy aniden oğlanın ne düşündüğünü anladı. Dave'in -hatta belki Krissy'nin ya da hepsinin de- kendisine tuzak kurduğunu, Wakarusa kralını itibarını kaybederken görmek istediğini, şüphesiz "tatsız, saldırgan bir eşek şakası" sayılacak şeyin faili olarak yüzünün yerel gazeteye basıldığını görmek istediğini düşünmüştü.

Belli ki aynı şeyi fark eden Dave, "Ha, anladım," dedi. "Suçu sana yıkacağımı düşündün." Elini Billy'nin omzuna atıp otkıran şişesini elinden yavaşça çekip aldı. "Götün teki olabilirim, Jacobs, ama o tür bir göt değilim."

Krissy diğerk ayakkabısının topuğunu da geçirince Billy'nin eline uzanmak için telaşla ilerledi. "Billy," dedi ve onu kendisini takip etmeye zorladı. "Hadi. Gidelim."

Krissy'nin dokunuşuyla gözlerini kırpan Billy ona bakmak için döndü ve avucundaki eli sıktı. "Gidelim."

Krissy, Billy ve diğerkleri sendeleyerek sarhoş adımlarıyla karanlıkta koştular. Ara sıra içlerinden biri gülmeye başlıyordu, sonra da hepsi iki büklüm olana kadar hepsine yayılıyordu. Krissy'yle Billy grubun arkasında kaldılar ama Krissy hızlanıp onlara yetişmek yerine oğlanın kolunu çekiştirdi ve onu başka bir tarafa yöneltti. "Bu taraftan," diye fısıldadığında Billy karanlığın içinde kızı uysalca takip etti. Çok geçmeden diğerk ayak sesleri tamamen kayboldu.

Yalnız kaldıklarında Krissy ve Billy yavaşlayıp yürümeye başladılar. "Neredeyiz?" diye sordu Billy.

"Dixon çiftliğinin sınırında. Mısır tarlasında saklanabiliriz."

"Daha mayıstayız. Mısırlar yeterince uzun değildir."

"Yere uzanırsak yeterince uzunlar." Usulca gülen Krissy, "Tam bir çiftçisin," diye ekledi.

Eli hâlâ Billy'nin elini sımsıkı tutuyordu, öne düşüp tarlaya doğru ilerledi, hepi topu baldırlarına kadar gelen mısırların arasında diz çöktü ve nihayet hatların birine sırtüstü uzandı. Tişörtünün alındaki zemin soğuktu. Billy de sakarca onu taklit etti, yerine yerleştğinde aralarında bir tek mısır sırasından, birkaç santimlik boşluktan başka bir şey yoktu. Sessizce yatıp nefeslerini toparladılar.

Bir an sonra, "Ee," dedi Billy. "Gitmeyi mi planlıyorsun?"

Krissy ona bakmak için başını çevirdi. "Ha?"

"Gündüz, tahıl ambarındayken... Gideceğini söyledin."

"Haa. Evet." O öğleden sonra Billy dükkâna geldiğinde, Krissy kasanın arkasında tırnaklarını boyarken havadan sudan konuşmuşlardı ve Krissy yaz sonu planlarından bahsetmişti.

"Niye?"

“Niye mi?” Güldü. “Sence niye? *Indiana, Wakarusa*’da yaşıyoruz.”

“Doğru.” Oğlanın yüzünde anlık bir gülümseme belirip kayboldu. “Ee... Nereye gideceksin?”

“New York. Manhattan. Bir Rockette olacağım.” Düşüncesi bile onu mutlu ediyordu.

“Rockette ne?”

“Ne mi?” dedi Krissy, kulaklarına inanamıyormuş gibi. “New York’un en iyi dansçıları. Rockettes dansçıları ünlüdür. Sürekli televizyona çıkarlar. Cidden hiç duymadın mı?”

Billy başını iki yana salladı. “Ama yeterince iyi olduğuna eminim. Sekizinci sınıf yetenek yarışmasında ne kadar iyi dans ettiğini hâlâ hatırlıyorum. Harikaydın.”

Krissy şaşkınlıkla gözlerini fal taşı gibi açtı, sonra güldü. “Billy, o dediğin *sekizinci sınıftaydı*. Bunlar, nasıl diyeyim, ağır toplar.” Yine de duyduğu iltifat kalbini ısıtmıştı. Billy’nin o kadar zaman önceki dansını hatırladığına inanamıyordu. “Artık sekizinci sınıftakinden çok daha iyiyim. Kazandığım her kuruşu dans derslerine harcadım. Hem merkezdeki o tırt küçük stüdyoya gitmiyorum. Her salı ve perşembe akşamı South Bend’deki stüdyoya gidiyorum.”

“Bunu bilmiyordum.”

Krissy başıyla onayladı. “Ya.” Sonra yüzünü yine yıldızlara çevirdi. “Geriye bir tek otobüs biletine yetecek kadar para biriktirmem kaldı, sonra gideceğim. Yani, otobüs biletine, bir daire tutmaya ve yemeğe falan işte.” Gülümsemesi kaybolurken sesi de zayıfladı. Buradan kaçıp kurtulması için gereken şeyleri düşünmek her seferinde bunalmasına neden oluyordu. Ama bu konuda dertlenmek istemiyordu, en azından şimdilik. Yine Billy’ye dönüp başını eline yasladı. Sesini yeniden canlandırarak, “Neyse,” diye devam etti. “Sen de gidecek misin diye sorardım ama öyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Billy

Jacobs'ın ailenin vârisi olarak çiftliğin başına geçeceğini herkes biliyor." Sanki *saltanat tahtından* bahsediyordu.

Billy'nin gülümsemesi yumuşak, neredeyse hüzünlüydü. "Yok, evet, bir yere gitmiyorum."

Krissy'nin bakışları oğlanın yüzünde hızla gezindi. "Hey, Eeyore." Bir elini uzatıp Billy'nin kaşlarının arasında beliren çizgiyi düzeltme isteği duydu ve aynen öyle yaptı. "Şimdi bunları düşünme."

Zayıf ay ışığı altında bile dokunduğu anda Billy'nin yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Derken birden Billy'nin kendisini öpmek istediğini fark etti. Ama birkaç saniye geçmesine rağmen Billy bir şey yapmadı. "Öyleyse," dedi, "neyi düşüneyim?"

"Hımm..." Krissy bakışlarını kaçırdı, sonra yine Billy'ye baktı. Oğlanı öpmek isteyip istemediğinden emin değildi ama ikisinin de aklını başka şeylerden uzaklaştırmanın ne zararı vardı ki? Ay ışığı altında bir tarlada bu oğlanı öpmenin ne zararı vardı? "Bunu düşün," dedikten sonra uzandı, mısır yaprakları yanaklarını okşadı. Sonra dudaklarını Billy'ninkilere bastırdı.

Krissy bu öpücüğün nerelere varacağını bilemezdi. Bilseydi onu asla öpmezdi. Bilseydi var gücüyle aksi yöne koşardı.

Kızının kaçırıldığı gün karakolda Dedektif Townsend'in karşısında otururken bu hatıra Krissy'ye gerçeküstü geldi, sanki o ve Billy o geceki bir sahnenin karakterlerinden başka bir şey değildi, tamamen farklı iki insandı.

"Biraz ara verebilir miyiz?" dedi. "Tuvalete gitmem gerek."

Aslında sadece bir dakikalığına yalnız kalmak istemişti. Gün boyunca üzerinde gezinen çok sayıda gözün toplu ağırlığını hissediyordu ve izlenmediği, omuzlarını gevşetip nefes alabileceği ufak bir an istiyordu.

Townsend rahatsız edici uzunlukta bir an boyunca kadına baktıktan sonra nihayet, "Buyurun," dedi.

Krissy tuvalette ağırdan aldı, yüzüne soğuk su çarpsa da duvarların üzerine kapandığı hissini yatıştırmaya hiç faydası olmadı. Bu yüzden geri dönmek üzereyken dışarı açılan çift kanatlı kapıyı görünce omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı ve kapıya doğru aceleyle seğırtti.

Dışarıdaki sıcak temmuz havası, karakolun kasvetli soğuşundan sonra hoş bir değişiklikti, boğuluyormuş gibi derin nefeslerle havayı içine çekti. Kırmızı tuğla duvara yaslandı ama tam da o anda yalnız olmadığını fark etti. Köşenin diğer tarafından mırıltılar geliyordu ve sessiz konuşsa da Dedektif Townsend'in duygusuz sesini nerede olsa tanırdı.

Adam, "... bir şey saklıyor," diyordu. Krissy'nin göğsü sıkıştı. Kendisinden bahsettiğini sezebiliyordu. "Kadın gergin ama bundan fazlası var. Bu ailenin bir olayı var ama ne olduğunu kestiremiyorum."

"Bana gayet düzgün, dindar bir aile gibi geldi," diye araya girdi ikinci ses. Dedektif Lacks'ti.

Townsend gülerek nefes verdi. "Aynen öyle. Ama herkesin bir olayı vardır. Hem evdeyken kadını duymalıydın. Kızını kimin kaçırmış olabileceğiyle ilgili yüz ayrı teorisi vardı."

"Yani?"

Townsend'in, "Birileri bir seferde o kadar teori savurmaya başlıyorsa," dediğini duydu Krissy, "on kişiden dokuzu başka bir şeye odaklanmamızı istemediği için böyle yapar. Şu eski moda yankesiciler gibi, kurbanı alenen soyulduğunu görmesin diye öbür yandan el kol savururlar."

ALTI

Margot, 2019

Margot eyalet polisinin Natalie Clark'ın kaybolması hakkındaki basın açıklamasına yetişene kadar toplantı çoktan başlamıştı. Kapıyı çekip açtı, sessizce içeri süzüldü ve salonun arka tarafında konumlanmış kamera ve haber ekibi kalabalığına karıştı. Önde, bir kürsünün arkasında Dedektif Rhonda Lacks dikiliyordu, Margot kadının January cinayetinde çalışan iki dedektiften biri olduğunu hatırladı. İkisinin arasında, Margot'nun da bulunması gereken sandalyeli kısımda ellerindeki not defterleriyle oturan muhabirlerden ibaret bir deniz vardı. Saatine göz ucuyla bakan Margot bıyık altından küfretti. Gecikmekle kalmamış, toplantının yarısını kaçırmıştı.

İki kameramanın arasından yan yan ilerlerken mümkün olduğunca az rahatsızlık vermeye çalıştı ama otopark boyunca koşmaktan kalbi hâlâ deli gibi atıyordu ve bütün vücudu dışarının sıcağıyla karıncalanıyordu. Parmaklarıyla tişörtünü çekiştirip çaktırmadan göğsüne üfledi ama bu sırada yanındaki adama dirseğiyle çarptı. Adam pis pis bakarken Margot da karşılık olarak *Pardon* diye sessizce dudaklarını oynattı.

Beş saat önce Bacaksız'ın oraya gitmeye hazır hâlde Luke'un evindeki odasından çıkmıştı. Nappanee'de gerçekleştireceği röportajlara hazırlanmak için bir buçuk saat harcamış, Wakarusa'daki insanlarla konuşmak için de iki saat ayırmıştı. Ama odasından çıktığında aniden durmuştu. Havada yanlış bir şeyler vardı. Çok durgun, çok sessizdi.

Sırt çantasını yere bırakmış ve amcası uyuyorsa diye adamın odasına doğru sessizce yürümüştü ama karanlık odanın kapısı açıktı, bitişiğindeki banyo da boştu. Margot koridora dönüp amcasına seslendi, sesi tüm evde gürültüyle yankılandı. Yanıt yoktu. “Luke amca!” diye tekrar bağırdı ama hâlâ ses yoktu. Boş salondan mutfağa geçti, burada yavaşça daire çizip dönerken kendini aptal gibi hissederek kilerin kapısını açtı.

Korkmakta haklı olup olmadığını dahi bilmesine de Margot’nun kalbi küt küt atmaya başladı. Nihayetinde Luke, kendisinin de o sabah belirttiği gibi, aylardır tek başına hayatta kalmış bir yetişkindi. Yine de hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmek amcasının yapacağı şey değildi. Uzun adımlarla garaja yürüdü, kapıyı çekip açtı ve amcasının eski Pontiac’ını toz içinde görünce derin bir oh çekti. En azından Luke çok uzaklaşmış olamazdı. Herhâlde sadece yürüyüşe çıkmıştı. Yine de Wakarusa’da geçirdiği bu iki gün, Margot’ya işlerin ne kadar kötüye gittiğini apaçık göstermişti. Ya amcası dışarıdayken nöbet geçirdiyse? Ya nerede olduğunu, kim olduğunu unuttuysa ve kafası karışık, korku içinde dolanıyorsa?

Arkasını döndüğü gibi telefonunu almak için sırt çantasını bıraktığı yere geri gitti. Ama amcasını aradığında telefon telesekretere düşene kadar çaldı. Tekrar tekrar denedi ama nafileydi.

“Sikeyim,” diye söylenerek alnını ovaladı.

Aramayı sonlandırıp sırt çantasından anahtarlarını kaptığı gibi ön kapıdan fırladı. Artık yapabileceği tek şey amcasını dışarıda aramaktı. Ama Luke ne Ninenin Bakkalı’ndaydı ne eczanede ne de Bacaksız’ın Barı’nda, üstelik buralarda kime sorduysa amcasını görmemişlerdi. Margot saate bakıp da bir saattir sağa sola araba sürdüğünü fark edince paniklemeye başladı. Luke ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Otoyola çıkıp aramasını genişletmesi mi gerekirdi yoksa amcası sadece daha bakmayı akıl edemediği bir yerde miydi? Marketin dışındaki park alanında, arabasının içinde oturan Margot, amcasının sık

sık gittiği her yeri düşünmeye çalıştı ama zihni çıldırtırcasına boştu. Avuçlarıyla direksiyona vurdu. Tüm dünyada Luke'u en iyi tanıyan kişi kendisiydi ama ülkedeki en küçük kasabalardan birinde adamı bulmayı beceremiyordu.

Yanındaki koltukta telefonunun sesi yükseldi, biri arıyordu. Margot keskin bir nefes alıp telefonu kapmak için döndü, Wakarusa alan kodunu görünce kalbi tekledi. Belki Luke birinin telefonunu ödünç alıp arıyordu. Ama aramaya cevap verdiğinde karşısında tanımadığı bir ses vardı.

"Merhaba," dedi adamın biri. "Margot Davies'la mı görüşüyorum?"

"Evet?"

"Hah, merhaba. Ben Wakarusa karakolundan Memur Finch. Amcan burada, o nedenle arıyorum."

Margot aynı anda hem rahatlayıp hem de kaygılanarak gözlerini sımsıkı kapattı. Luke neden karakoldaydı ki? "Anlamıyorum. Ne oldu? Ne yaptı?"

"Yok yok, başı dertte değil. Amcanı, ee, ortalıkta dolaşırken buldum. Sanki... kendinde değil gibiydi."

Margot iç çekti. "Sikeyim."

"Gelip amcanı alabilir misin diye arıyordum. Eve götürebilir misin? Ben seve seve götürürdüm ama bana adresini vermeyi reddediyor ve şey, tanıdığı birine daha iyi yanıt verebilir sanırım."

"Evet, tabii. Teşekkürler. Beş dakika içinde geliyorum."

Wakarusa karakolu, hizmet ettiği kasabaya tamı tamına uyuyordu. Küçüktü, taşraya özgüydü ve aynı zamanda, duvarlardaki ahşap görünümlü kaplamaya ve lobinin rengi atmış yeşil halısına bakılırsa, geçmişe takılıp kalmıştı. Resepsiyondaki memur Margot'nun adını ziyaretçi defterine karaladıktan sonra önüne düşüp lobinin yan tarafındaki bir kapıdan geçirdi. Margot memuru takip ederken kalbi göğüs boşluğunda kıpır kıpırdı. Bu seferki nöbetin amcasının ruh hâlini nasıl etkilediğini bir şekilde sezebilmek isterdi, böylece kendini hazırlayabilirdi. Luke

öfkeli mi olacaktı yoksa üzgün mü? Hangi yılda olduğunu zannedecekti? Yeğeninin yüzünü tanıyacak mıydı yoksa karşısında bir yabancı varmış gibi mi bakacaktı?

Koridorun ortasında duraklayan görevli, “Bu Memur Finch,” dedi ve ilerideki üniformalı genç adama doğru başını salladı. Finch cam bir kapının yanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturmuştu, gözleri kapının içindeki bir şeye odaklanmıştı. “Bundan sonrasını o halledecek.” Polis memurunun dikkatini çekmek için elini sallayan görevli Margot’yu bir başına bırakıp uzaklaştı.

Memur Finch başını salladı, duvardan ayrıldı ve Margot’yu karşılamak için uzun adımlarla yanına geldi. “Selam, Margot,” dedi. “Geldiğin için teşekkürler.”

Amcasının nerede olduğunu sormak için ağzını açan Margot sorusunu dile getiremedi. Onun yerine, “Ah,” dedi, “senmişsin.” Karşısındaki adamı en son yirmi yıl önce görmüştü ama memurun yüzü zihnindeki yerini buldu. Margot ve Pete Finch, anasınıfından beşinci sınıfa kadar birlikte okumuşlardı. Yerel liseleri Nappanee ve Woodview öğrencilerinin de katılmasıyla beraber görece büyük olsa da kasabanın ilkokulu yalnızca burada yaşayanlara eğitim veriyordu. Sınıfında toplam yirmi beş öğrenci vardı ve Margot eski sınıf arkadaşlarını nerede görse tanırdı.

Pete gülümsedi. “Görüşmeyeli çok oldu. Kasabaya döndüğünü duydum.”

“Evet. Selam.”

Altı yılı aynı dersliğe tıkılmış hâlde geçirseler de Margot, Pete’in yetişkin versiyonunu hiç tanımıyordu. Çocukken Pete spora düşkün ve popülerdi, Margot ise January’nin ölümünü izleyen yıllarda ve ailesinin ilişkisi gitgide daha kavgacı bir hâl alırken içine kapanmıştı. Öğle arasında Pete diğer oğlanlarla futbol oynarken Margot kırk beş dakika boyunca bir ağacın yanında tek başına oturup esrarlı olayları çözen çocuklar hakkında kitaplar okurdu. Altı yıl boyunca Pete’le defalarca etkileşim kurmuşlardı

herhâlde ama Margot'nun hafızasını eşeleyip bulabildiği tek gerçek hatıra, bir keresinde Bobby Dacey kitaplarına vurarak elinden düşürdüğünde Pete'in kitapları toplamasına yardım etmesiydi.

Margot, "Seni gördüğüme sevindim," dedi ve bunun, kaba görünmemesi için yeterli olduğunu umdu. Tek düşünebildiği, bir karakol odasında tıkılıp kalan, korkmuş ve akli karışmış amcasıydı. Ayrıca çabucak eve dönmezse basın toplantısını hepten kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Amcamı aldığın için teşekkürler. Acaba?.."

Pete başparmağıyla omzunun arkasını işaret ederek, "Şu arkadaki odada," dedi. "Ben de onunla bekliyordum ama sanki daha çok rahatsız oldu."

"Ne zamandır burada?"

"Yarım saat oldu herhâlde. Seni bulmam biraz zaman aldı. Telefon numaranı bilmiyor gibiydi. Ama sonunda telefonunun başından beri cebinde olduğunu fark ettim. Telefonu çıkarmaya ikna edebildim ve... eh, numaran tüm ekranı kaplıyordu."

Son bir saat boyunca amcasını en az yirmi kez aradığını hatırlayan Margot, tüm bu zaman boyunca telefonun Luke'un yanında olduğunu fark edince iyiden iyiye tasalandı. Amcası düşündüğünden çok daha kötü durumda olmalıydı. "Ha, evet. Endişelenmişim." Adamın arkasındaki koridora göz attı. "Girebilir miyim?"

"Tabii." Pete döndü ve cam kapılı odaya doğru beraber ilerlediler.

Kapıya varıp içeri baktığında Margot'nun yüreği sıkıştı. Amcası uzak duvara yaslanmış dikiliyordu ama odaya doğru dönmek yerine duvara bakıyordu. Baş eğik, alnı duvara yaslıydı ve bir elinin parmakları duvarda nazikçe geziniyordu. Boynunun etrafına sardığı, Margot'nun hediyesi olan kırmızı bandana ıslak ve leş gibiydi. Margot gördükleri karşısında ağlamak istedi.

Derin bir nefes aldıktan sonra uzanıp kapı kolunu çevirdi. Luke'un kapı sesine dönmesini beklemişti ama amcası kıpırtısız

dikilmeye devam etti, sanki hiçbir şey duymamıştı. Margot odaya girdi ve sessizce amcasının yan tarafındaki küçük masa ve sandalyelerin etrafından dolaştı.

“Luke amca?” dedi yumuşak bir sesle.

Ama amcası yine tepki vermedi, kıpırdamadı.

“Luke amca?”

Hiçbir şey olmadı.

Elini yavaşça amcasının omzuna koymak için uzandı ama dokunuşu, amcasını hapsoldüğü rüyanın içinden çekip çıkarmış olmalıydı çünkü adam kolunu savurarak hızla döndü. Eli Margot’nun ağzının kenarına çarpınca Margot geri çekilip yüzünü eliyle kapattı.

Arkasındaki kapının ardına kadar açıldığını duydu. “Margot...”

Ama omuzunun üzerinden Pete’e doğru el sallamakla yetindi. Kazara olmuştu ve amcası karşısında korkmuş bir hayvan gibi duruyordu, nefesi sıklaşmış, Margot’ya diktiği vahşi gözleri kocaman açılmıştı.

Margot yavaşça elini yüzünden indirdi. “Luke amca? Benim, Margot.”

Luke yeğeninin gözlerinin içine baktı ve uzun bir an sonra nefesi sakinleşmeye başladı, omuzlarını indirdi. “Evlat. Ben bir şey yapmadım, yemin ederim.”

“Biliyorum.”

“Bu herif beni suçlunun teki gibi karakola getirdi.” Öfkeli jestlerle Pete’i işaret etse de hareketlerindeki o telaş ve panik kaybolmuştu. “Ama ben bir şey yapmadım.”

“Biliyorum,” dedi Margot bir kez daha. “Biliyorum.”

Luke derin bir nefes aldığı anda nihayet tüm o paranoya süzülüp gitmiş gibiydi. “Artık eve gidebilir miyim?”

“Tabii. Elbette.” Boğazı tıkanarak başını salladı. “Seni daha önce yoklamadığım için özür dilerim.”

Luke son kısmı hiç anlamamış olmalıydı çünkü başını sallamakla yetindi. "Güzel, iyi." Durakladı. "Tuvalete gitmem gerek."

"Tamam, tabii." Margot arkasına döndü. "Pete, tuvaletin nerede..."

"Tabii," dedi Pete. "Bu koridorun sonunda, sol tarafta." Kapıyı ikisi için de açık tuttu ve Luke'a doğru yönü işaret etti.

Margot, amcası koridorda uzaklaşıp tuvalete girene kadar izledikten sonra Pete'e dönüp, "Özür dilerim," dedi, derken de amcasına ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapıldı. Söyledikleri ve yaptıkları Luke'un elinde değildi. Beynindeki kimyasallar tutukluk yapıyordu. "Hastalığı yüzünden bazen bambaşka biri gibi davranıyor."

Pete başını iki yana salladı. "Özür dileyecek bir şey yok. Büyükbabamda da demans vardı. Nasıl olduğunu bilirim."

"Tüm bu zaman boyunca öfkeli miydi? Amcam yani, büyükbaban değil."

"Hayır. Odada biraz kaldıktan sonra gerilmeye başladı, tutuklandığını zannetti. Ama onu bulduğumda sadece canı sıkındı. Yani, üzgün demek istiyorum. Ağlıyordu."

Margot tıkanan boğazını zorlayarak yutkundu. "Neye sıkın olduğunu söyledi mi?"

"Yok. *Gitti o, gitti o*, deyip durdu."

"Biliyorsundur herhâlde ama karısı, yani yengem geçen sene öldü. Onun üstüne bu hafıza sorunu falan... Kolay değildi."

"Dinle..." dedi Pete. "Haddimi aşmak istemem ama büyükbabamla işler ciddiye gitmişti. Annem elinden geldiği kadar baktı ama resmen tam zamanlı bir işti ve yine de çok ağır geldi. Sen hiç..." Tereddüt etti. "Amcanı bir yere yerleştirmeyi düşündün mü?"

"Adam huzurevlerinde kalan herkesten yirmi yaş daha genç!" diye çıkıştı Margot. "Tutup oralara yerleştirmeyeceğim."

Pete istifini bozmadan başıyla onayladı. “Anlıyorum. O zaman belki bir bakıcı düşünebilirsin. Benlik bir durum yok elbette, yani aklını çelmeye çalışmıyorum ama işlerin kötüleştiği nokta tam da büyükbabamın evden çıkıp gitmeye başladığı zamanlardı. Amcanı ilk kez böyle kafası karışmış görüyorum ama son olmayacaktır.”

“Evet,” dedi Margot fakat adamın gözlerine bakamıyordu. “Tamam. Sağ ol.” Koridorun sonunda tuvalet kapısının açıldığını gördü. Luke etrafa bakınarak dışarı çıktı. Margot dikkatini çekmek için el salladığında ona doğru yürümeye başladı. “Bu arada,” dedi Margot, “amcamı bugün nerede buldun?”

“Mezarlığın orada, Community First’ün¹ dışındaki çimlerdeydi.”

Margot iç çekti. Pete onu bulduğunda Luke’un neden ağladığı belli olmuştu. Orası yengesinin yattığı mezarlıktı. Oraya bakmayı neden düşünememişti ki?

Eve dönüp amcasını içeri yönlendirirken, sonrasında önceki günden kalan iki dilim pizzayı ısıtırken Margot durmadan saatine gergin bakışlar atıyordu. Teknik olarak amcasının öğle yemeği olması gereken şey artık bir nevi erken akşam yemeğine dönüşmüştü. Margot çoktan Nappanee’ye varmış, makalesi için röportaj yapmaya başlamış olmalıydı ve patronunun sesi zihninde yankılanıyordu. *Bunu tam on ikiden vurmalsın.*

“Sen yemiyor musun?” diye sordu Luke mutfak masasından.

“Bir yere gitmem lazım.” Suçluluk duygusuyla içi içini yiyordu. “Sen... Çıksam olur mu?”

“Tabii, evlat. Sorun yok.”

“Emin misin? İhtiyacın varsa kalabilirim.”

“Yok, yok. Zaten biraz uzanırım herhâlde. Neden bilmiyorum ama epey yorgunum.”

---

1 Community First Bank (Önce Toplum Bankası) Sidney merkezli, toplum temelli bir Avustralya bankası. –ç.n.

Başıyla onaylamadan önce Margot uzun uzun amcasının yüzünü inceledi. “Tamam. İki saat içinde evde olurum. En fazla.” Ama amcası dikkatini çoktan yemeğine yöneltmişti ve Margot kendisini duyup duymadığını anlayamadı.

Margot basın toplantısında Dedektif Lacks’e odaklanmaya ve hasta amcasını polis tarafından götürüldükten sadece bir saat sonra bir başına bıraktığı için kendinden tiksинmemeye çalıştı.

Dedektif, üçüncü sırada dikilen bir muhabire, “Pek mümkün olmadığını düşünüyoruz,” diyordu. “Beş, kaçıp gitmek için çok küçük bir yaş ve annesinin söylediğine göre Natalie o sabah oyun oynarken yanında hiçbir eşyası yokmuş. Kalabalık bir çocuk parkında ortadan kaybolduğunu belirtmem gerek bile yok, çocuklar genellikle evlerinden kaçır. Dahası, Bay ve Bayan Clark, Natalie’yi kendi iradesiyle gitmeye yönlendirecek hiçbir sebep belirtmediler.”

“Yani büyük ihtimalle kaçırdığına inanıyorsunuz?”

“Şu anda bunun en olası açıklama olduğuna inanıyoruz.” Birkaç sıra arkada el kaldıran birine doğru başıyla onayladı.

Dağınık siyah saçlı bir adam ayağa kalktı. “*Indiana Statesman*’dan Brian Smedley. Yöredeki diğer ebeveynlere ne tavsiye ediyorsunuz? Çocuklarını güvende tutmak için ne yapmaları gerekiyor?”

“Burası suçla pek karşılaşmayan bir bölge,” dedi Lacks. “Ve şimdiye dek bunun münferit bir hadise olmadığını düşünmemiz için bir sebep göremedik. Yine de anne babalar çocuklarının yeni bir isimden ya da yabancı birinden bahsettiğini duyarsa ya da herhangi biri tuhaf veya şüpheli davranışlarla karşılaşır lütfen ihbar hattımızı arayın. Şunu da hatırlatmak isterim, Natalie’nin kaybolmasıyla ilgili bir şey bildiğini düşünen kim varsa lütfen bizi arasın.” Telefon numarasını tekrar etti, sonra da bakışlarıyla odayı taradı. “Yalnızca birkaç soru için zamanımız

var. Arkalardan birine söz verelim... evet." Başıyla, eli havaya fırlayan Margot'yu işaret etti.

"Selam," dedi Margot. "*IndyNow*'dan Margot Davies. Münferit bir hadise olduğuna inanıyoruz, dediniz. January Jacobs vakasıyla bir bağlantı olasılığına baktınız mı?"

Küçük kızın adını dile getirmesi salondaki bütün başların ondan tarafa dönmesine sebep oldu. Kürsünün ardında Dedektif Lacks gözlerini kırptırdı. "January Jacobs vakası," dedi bir an durakladıktan sonra, "neredeyse yirmi beş yıllık. O olayda January'nin cesedi çocuk kaybolduktan sadece birkaç saat sonra bulunmuştu. Evindeki olay yeri... çok kapsamlıydı. Natalie vakası ise şimdiye dek neredeyse her açıdan farklı. Yani, hayır, iki vaka arasında bir bağlantı olduğunu düşünmüyoruz."

Kaldığı yerden devam etmek üzere başını çevirdi ama Margot yine konuştu. "Bağlantı olasılığını tamamen dışarıda bırakmaya yetecek delil var mı? Nihayetinde January'nin katili hiç yakalanamadı. Değerlendirmek isteyebileceğiniz bir şey mi bu?"

Dedektifin gözleri bir kez daha Margot'nunkilere dikildi. Soğuk bir sesle, "İki vaka arasında," dedi, "herhangi bir bağlantı olduğunu düşünmüyoruz."

Dedektifin gözlerinde Margot'nun anlam veremediği bir katiyet vardı. January'nin katili yakalanmamışken, hâlâ dışarıda bir yerlerde özgürce geziyor olması mümkünken nasıl bu kadar emin olabilirdi? Soruşturma sırasında dedektiflerin bazı şeyleri halktan gizlemesi kesinlikle normal bir şeydi ama bu konuda daima açık olurlardı, konuşmalarına *Yorum yok* ya da *Şu anda bunu açıklamıyoruz* gibi laflar serpiştirirlerdi. Ama bu... bu sanki sorudan kaçınmak gibiydi ve Margot, Dedektif Lacks'ın sakladığı şey her neyse Natalie'nin değil, January'nin vakasıyla ilgili olduğunu apaçık hissedebiliyordu. Öyleyse dedektifin bildiği ama dile getirmediği neydi?

YEDİ

Margot, 2019

Margot amcasının çalışma odasındaki açık çekyatın üzerinde oturmuş bir hastabakıcı ajansı ile telefonda görüşürken arkadan bir arama daha geldi. Natalie Clark hakkındaki basın toplantısından sonraki sabahı ve Margot haberi baskıdan önce gazeteye yetiştirmek için gece yarısından sonra çalışmaya devam etmişti. Şimdiyse uykusuzluktan midesi çalkalanıyordu.

Telefon ekranına göz atınca kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Patronunun adı şimdiye kadar hiç böyle kaygılanmasına sebep olmamıştı ama dünkü konuşmalarından beri Adrienne'in sözleri zihninde meşumca yankılanıyordu. Ve dün gece ilgi çekici bir hikâye yazmak için elinden geleni yaptıysa da en iyi işlerinden biri olmadığını farkındaydı.

Ajanstaki kadın bakıcı ziyaretlerini Margot'nun takvimine uyacak şekilde düzenleyebileceklerini açıklarken Margot, "Affedersiniz," diye sözünü kesti. "Bir işim çıktı. Sizi daha sonra arayacağım." Diğer aramaya geçip telefonu tekrar kulağına götürdü. "Selam, Adrienne."

"Selam. N'aber?"

"İyidir." Ama Margot bu bir iki sözcükten bile patronunun iyi haberlerle aramadığını anlayabiliyordu ve daha fazla havadan sudan sohbeti kaldıracak hâlde değildi. "Ne oldu?"

Adrienne kısa bir duraklamanın ardından, "Margot, çok üzgünüm. Edgar bu sabah yazına göz attı ve hiç memnun kalmadı," dedi.

Margot gözlerini kapattı. “Aceleye geldiğinin farkındayım.”

“Mesele o değil. Sana Natalie Clark vakasını ele almanı söylemiştik ama sen bize January Jacobs yıldönümü yazısıyla geldin.”

“Bekle. Bir bağlantı ilgi çekici olur demiştin.”

“Aynı zamanda abartıp yoldan sapmamayı da söyledim. Nappanee’de yaşayan bir kişiden bile alıntı yapmamışsın.”

Margot burun kemiğini sıkıp nefes almaya çalıştı. Nappanee’li kimseden alıntı yapmamıştı çünkü birileriyle görüşebilecek kadar erken gidememişti. Ama amcasını bahane etmeyi reddediyordu. Hem işini neden yapamadığı önemli değildi, önemli olan yapamamasıydı.

“Bunun da üstüne,” diye devam etti Adrienne, “bağlantı tamamen senin kişisel tahminine dayanıyor. Soruşturmanın başındaki dedektifin bağlantı kuracak bir dayanak olmadığını söylediğini bile aktarıyorsun. Yazının o kısmı biraz suçlayıcı gibi geliyor, polisin işini doğru düzgün yapamadığı hissini veriyor.”

“Eh, ya yapmıyorlarsa?” diye çıkıştı Margot. “Gazeteciler olarak bizim görevimiz denge ve denetleme sağlamak değil mi?”

“Elbette öyle,” dedi Adrienne, sesi yorgun geliyordu. “Ama elinde ne vakalar arasında bir bağlantıyı ne de polis ihmalini kanıtlamaya yetecek kadar delil var. On beş saatin vardı. Görevin Natalie Clark’ın ortadan kaybolması üzerine alışlageldik bir haber metni yazmaktı, yirmi beş yıllık bir vaka hakkında spekülatif bir eser yaratmak değil.” Nefes aldı. “İşinde iyi olmadığını söylemiyorum. İyisin. Ve sezgilerin genellikle doğru çıkıyor. Ama sanırım January Jacobs vakasıyla olan ilişkin seni kör etmiş. Orta Batı’da kaybolan her küçük kız, January’yi öldüren kişi tarafından kaçırılmış olamaz.”

Margot yanıt vermeden önce derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. “Haklısın. Anlıyorum ve... özür dilerim. Benden ne istediğini iyi dinlemeliydim. Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkaracağım. Söz.”

“Margot... Üzgünüm. Anladığımı düşünmüştüm. Bir dahaki sefer olmayacak.”

Margot donakaldı. Ağzını açsa da ses çıkaramadı.

“Üzgünüm,” dedi Adrienne bir kez daha. “Dün konuştuğumuzda bu haberin Edgar’ın sınavı olduğunu açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Burada senin için çok mücadele ettim ama kişisel hayatında çok fazla şeyle uğraştığını da biliyorum ve cidden bunun senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum. İşten biraz uzaklaş, amcanın durumuna odaklan ve hazır olduğunda buraya geri gel.”

“Beni *işten atmanın* benim için en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Keşke elimden daha fazlası gelse. Gerçekten. Harika bir muhabirsin ve sana ne kadar değer verdiğimi de biliyorsun ama... birkaç ay oldu ve gazete, düzenli iş çıkarmayan bir yazara maaş ödeyebilecek durumda değil.”

Utanç duygusu Margot’nun öfkesini bıçak gibi kesti. “Doğru.” Boğazı öyle tıkanmıştı ki ne söylediği zar zor anlaşılıyordu.

“Cidden çok üzgünüm...”

Ama Margot artık usanmıştı. “Kapatmam lazım.”

“Ben...” Adrienne derin derin iç çekti. “Peki, Margot. Kendine dikkat et.”

Margot telefonu kapadıktan sonra odanın karşı tarafına fırlattı, telefon halının üzerinde sekti. Yastığını kavrayan Margot suratını yumuşak yüzeye gömüp çığlık attı.

Olanlara inanamıyordu. Gençliğinden beri, hatta liseden bile önce, muhabir olmak istediğini biliyordu. Kendini bildi bileli bir şeyleri anlama, araştırma, parçalarına ayırıp sonra da anlaşılabilir bir şeye çevirme arzusu duyuyordu. *IndyNow*, aslında gerçekleştirmek istediği seviyede araştırmacı gazetecilik için bütçesi olmasa da, sorular sorup derinlemesine kurcalamak yerine hızlı çalışıp kolay hazmedilebilir hikâyeler yazmaya ön-

celik verseler de iyi bir gazeteydi ve şimdiye dek Margot'yu hep desteklemişlerdi.

Fakat hayatı boyunca çalıştığı kariyerini kaybetmekten de öte Margot'yu esas endişelendiren şey maaş çekini kaybetmesiydi. Bunlar bir yıl önce başına gelseydi çok üzücü olsa da sağ çıkabilirdi. Bir sonraki en iyi adımı bulana kadar birikmiş parasıyla ve paket *noodle*la idare edebilirdi. Ama şu anda çalışmamayı göze alamazdı – kendisiyle beraber amcasını da desteklerken mümkün değildi. Amcasının evinin hiç borcu kalmamıştı ama Margot, yerine bulduğu kiracı taşınana kadar (ki adam ne zaman taşınacağını daha kesinleştirmemişti) Indianapolis'teki dairesinin kirasını ödemeye devam edecekti. Ve bu sırada, amcasının ekonomik durumunu daha iyi anlayana kadar Luke'un kredi kartını hiçbir şey için kullanmak istemiyordu. Bu yüzden amcasının fazlasıyla pahalı ilaçlarını, her ikisinin yemeklerini ve gelen faturaları kendisi ödüyordu. Şimdi bir de evde bakım hizmeti olasılığı doğmuştu ki bunun da ücretini telefonda duyduğunda çarpıntısı tutmuştu. Ne halt edecekti?

Kapı tıklatılınca düşüncelerinden sıyrıldı.

“Evlat?” diye seslendi Luke. “Gelebilir miyim?”

Margot yüzünü yastıktan kaldırdı. “Bir saniye!”

Yüzündeki gözyaşlarını aceleyle silerken iki avucunda da keskin bir acı hissetti. Başını eğip baktığında hilal biçimli küçük yara izlerinin arasına serpiştirilmiş parlak kırmızı girintileri gördü. Belli ki tırnaklarını derisine batırmıştı. Ellerini indirip bakışlarını kaçırdı. Bu huyunu uzun zaman önce bırakmıştı. Nefes aldı, saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı. Luke'un yüzü berrak ve kendindeydi ama gözleri endişe doluydu. “Görmen gereken bir şey var.”

Margot amcasının peşinden salona yürüdü, açık televizyonda haber yayını vardı. Biri kadın biri erkek iki spiker doğrudan kameraya bakıyorlardı.

"...bu sabahın erken saatlerinde Billy Jacobs'ın bir çalışanı tarafından bulundu," diyordu adam. İsmi duyunca Margot'nun midesi buruldu ve bilinçsizce ekrana bir adım daha yaklaştı. "Görünen o ki Bay Jacobs geçtiğimiz birkaç gün boyunca bir tarım aletleri fuarı için şehir dışındaymış ve bu sabah geri döndüğünde çalışanı kendisine görmesi gereken bir şey olduğunu söylemiş. Jacobsların ambarının yan duvarına yazılı bir mesaj."

Adam bunları söylerken Margot'nun çok iyi bildiği bir görüntü ekranı doldurdu. Çocukluğunun geçtiği odanın penceresinden gördüğü manzaraydı, yolun karşısındaki arazide dikilen koca kırmızı ambar. Ama şimdi siyah spreyle boyanmış yazılmış çarpık kelimelerle lekelenmişti. Kelimeleri görünce Margot'nun tüyleri diken diken oldu.

"Hay sıçayım."

Gözleri ekrandaki fotoğrafa kilitlenen Margot'nun kalbi öyle çarpıyordu ki kaburgalarında hissedebiliyordu. Felç olmuş gibiydi, ne kırıyordu ne de düşünebiliyordu. Nihayet, uzun bir duraklamadan sonra amcasına kaçamak bir bakış attı. Bu olay zaten kırılğan olan zihnine ne yapacaktı acaba? İki gün önce Natalie Clark'ın ortadan kaybolduğu haberi durumunu kötüleştirmişti, üstelik bu seferki olay Nappanee'deki küçük bir kıza göre daha yakından etkileyecekti.

Amcasının görüntüsü karşısında rahatlayarak iç geçirdi. Luke endişeli gözüküyordu –kollarını göğsünde kavuşturmuş, odaklanarak çenesini eğmişti, kaşlarının arasında keskin bir çizgi belirmişti– ama kesinlikle kontrolünü kaybetmemişti.

"Şey, Luke amca?"

Adam başını çevirip baktı.

"Markete gideceğim."

Bu sözü, Margot'yu şaşırtan iğneleyici bir sırıtışa yol açtı. "Market, öyle mi? Olay yerlerine artık bu adı mı veriyorlar?"

Etrafında kontrolden çıkan her şeye rağmen, işini kaybetmesinin çiğ sızısına ve ambara yazılan o kötücül kelimeleri gördüğünden beri içinde köpüren anksiyeteye rağmen Margot güldü. Her nasılsa hastalığı sayesinde amcasının değerini daha iyi anlamıştı. Her bir şaka, eskiden olduğu adamın her bir küçük parçası avuçlarında tutmak istediği küçük birer hazineydi. Ve elbette amcası haklıydı. Muhabirlik işinden daha yeni kovulmuş olsa da bu, yirmi beş yıllık bir cinayet soruşturmasında bir gelişme olabilirdi. Üstelik şu an bulundukları yerden hepi topu sekiz yüz metre ötede gerçekleşmişti. İstese de uzak durmayı beceremezdi. Dönüp dolaşıp January Jacobs'a çıkmak sanki kaderiydi.

"Peki," dedi, "yakalandım. Eve dönerken Jacobsların oraya uğrarım herhâlde. Ama markete gidiyorum, cidden. Bir güncük olsun dışarıdan alınmamış üç öğün düzgün yemekle karnımı doyurmak istiyorum. Sen... Biraz yalnız kalman sorun olur mu?"

Luke'un gözlerinde anlık bir sinir ışıltısı belirdi. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, evlat."

"Doğru." Amcası dün de aynı şeyi söylemişti ve sadece birkaç saat sonra Pete Finch onu mezarlığın etrafında boş boş gezinirken bulmuştu. Yine de o an Margot amcasına inandı. Burada geçirdiği birkaç gün içinde amcasının ritmini anlamaya başlamıştı ve Luke'un en çok kendinde olduğu vakit sabah saatleri gibi gözüküyordu. "Telefonum yanımda," dedi. "Bir şey gerekirse ara."

Odasından sırt çantasını, telefonunu ve anahtarlarını alıp ön kapıya doğru yollandı. Kapıyı arkasından kapatırken Luke'a son bir bakış attı ama adamın dikkati tekrar televizyona yönelmiş, yüzünde kaygı kırıışıklıkları belirmişti.

Önceki gece nadir görülen bir yaz fırtınası çıktığı için kasaba hâlâ ıslaktı, bu yüzden Margot arabayı yavaş sürüyordu. Büyü-

düğü sokağa yaklaştıkça gerginlikten avuç içleri karıncalanmaya başladı. Bu mekânla ilgili tüm anıları January'nin ölümüyle lekelenmişti ve şimdi burası bir kez daha olay yeriydi. Bir gecede Jacobs ambarında beliren sözcükler zihninde yankılandı.

Sokağa girerken ortalığın henüz basın elemanları sirkine dönüşmediğini görerek rahatladı. Bir avuç küçük haber ekibi vardı ama yirmi beş yıl önceki izdihamın yakınından bile geçemezdi. Muhakkak otuz kilometre yarıçapındaki tüm muhabirler Nappanee'de, Natalie Clark'ın ailesinin ve Dedektif Lacks'in ekibinin peşine takılmakla meşgullerdi ve ambara karalanmış birkaç kelime için yollarını değiştirecek değillerdi.

Yolun kenarına yanaştı ve tavanına kocaman bir uydu anteni takılı minibüsün arkasına park etti. Arabasının camından çocukluk evine, yolun karşısındaki iki katlı küçük yapıya baktı ve yirmi yıldır buraya gelmediğini fark etti. Geçen yıllar boyunca nadiren Wakarusa'ya günübirlik seyahatleri olmuştu ama o zaman da sadece amcasının ve yengesinin evine gitmişti. Nihayetinde çocukluğunun çoğunu geçirdiği ev orasıydı, bu ev değil. Şimdi gözleri en tepedeki küçük yuvarlak pencereye –eski yatak odasına– takılıyordu ve belki de bir milyonuncu kez, yolun ortasında dikilen yüzü olmayan adam hayalinde canlandı; adamın bakışları o küçük pencere ile January'nin penceresi arasında gidip geldi ve nihayet bir karara vardı.

Yağmurun kayganlaştırdığı kaldırımdan Jacobsların garaj yoluna yürürken ilerideki ambara bakmaya çalıştı ama yolun iki yanında büyüyen bir dizi yemyeşil ağaç öyle iç içe girmişti ki oluşturdıkları duvar görüşünü engelliyordu. Billy bu ağaçları January'nin ölümünden sonra dikmiş olmalıydı çünkü Margot çocukken burada olduklarını hatırlamıyordu.

Garaj yolunun ağzına uçtan uca sarı polis bandı gerilmişti ve önünde üniformalı iki polis memuru dikiliyordu. Margot'ya arkaları dönük olsa da ikisinin de kahverengi saçlı erkekler olduğu belliydi ve Wakarusa'nın tüm diğer sakinleri gibi bu

polisler de beyazdı. Yaklaştıkça daha kısa boylu olanın bir hikâye anlatmakta olduğunu fark etti ama ayak seslerini duyunca dönüp ona baktılar.

Kısa boylu olan, “Basın buradan öteye geçemez,” dedi.

Ama Margot ona bakmıyordu. Diğer memura, “Selam,” dedi.

Pete sırtıttı. “Böyle buluşmayı bırakmamız lazım.” Ortağına dönüp, “Bu Margot Davies,” dedi.

Kısa boylu memur Pete ve Margot’dan birkaç yaş küçük gibiydi ve belli ki büyüklerinin dedikodularından habersizdi ya da bunları umursamıyordu çünkü ifadesiz bir yüzle Margot’ya selam verdikten sonra omzunun üzerinden gördüğü bir şeyle dikkati dağıldı, ikisine başıyla selam verdi ve o tarafa doğru yürüyüp gitti.

“Bunun da mı haberini yapıyorsun?” dedi Pete.

“Yapacaktım ama belli ki bana izin vermeyeceksiniz.” Bakışları garaj yolunun girişini kapatan polis bandına kaydı.

“Eh, burası olay yeri, biz de ona göre davranıyoruz. Ama aramızda kalsın, burada fazla kalmayacağız. Sanırım amirlerim bilhassa tedbirli davranıyorlar çünkü... biliyorsun. Jacobsların evi işte.”

Margot’nun kaşları havaya kalktı. “Hepsi bu mu – tedbir?”

“Ne olacaktı?”

“Dur. Yani, polis ambardaki yazının January cinayetiyle ilgili olmadığını düşünüyor, bunu mu diyorsun? Zamanlamanın bu olayı Natalie Clark’ın kaybolmasıyla ilişkilendirdiğini düşünmüyorlar mı?”

“Eh, Wakarusa polisi Clark soruşturmasına dâhil değil. Ama eyalet polisi bu mesajın o olayla hiç ilgisi olmadığını söyleyen bir demeç yayımladı. Ve January vakasına gelirsek” –omuz silkti– “hayır, bizim şube durumu mala zarar verme olarak değerlendiriyor.”

Sprey boyayla yazılmış kelimeler Margot’nun zihninde belirdi ve inanamaz gözlerle Pete’e baktı. “Ama bu mesaj... yani, kim

yazdıysa Natalie'den bahsettiğini düşünmüyor musun? Hem January'ye de gönderme yapmıyorsa niye buraya yazıldı ki?

"Yani, tabii, yazıyı yazan götün niyeti oydu diye düşünüyorum ama eşek şakasından başka bir şey olduğunu düşünmemiz için hiçbir sebep yok."

"Eşek şakası mı? Bunun şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yalnızca resmî görüşümüzü tekrar ediyorum. O kadar."

Margot adama bir bakış attı.

"Ne?"

"Bu kasabadakiler yemez, sanmıyorum. Bence millet sokaklara dökülecek. Yani, geçen gün beş dakikalığına Bacaksız'ın oraya uğradım ve buradaki herkes, Natalie Clark'ı kaçıranla January'yi öldürenin aynı kişi olduğuna inanıyor. Nesine istersen bahse girerim, ambardaki bu notu da aynı kişinin yazdığını düşünecekler."

Bu kez Pete'in gözlerine şüphe yerleşti.

"Ne?" dedi Margot. "Konuştuklarını duydum. Barmen Linda, January'nin katilinin döndüğünü düşünüyor, yüzüme söyledi. Hepsi mi yalan söylüyor?"

"Yok." Pete yumuşak başlı bir tavırla kafasını iki yana salladı. "Yalnızca, yani, kasaba halkı January'nin hatırasına takılıp kalabiliyor. O konuda konuşma dürtüsünü bastıramıyorlar. Ama January'nin başına gelenler yüzünden insanlar uzun zaman önce Jacobs ailesine sırt çevirdiler ve bence biraz zaman geçince yine aynı kanıya varacaklar."

Margot'nun gözleri adamın yüzünde gezindi, *dürtü* kelimesi midesine oturmuştu. "İlginç bir teori."

"Yanıldığımı mı düşünüyorsun?"

Margot başını hayır der gibi salladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ama eskiden evim dediği bu yerde etrafına bakınırken, ambara yazılan kelimeler beyninde yanıp sönerken, sarı polis bandının kuyruğu rüzgârda dalgalanırken Margot'nun

kesin olarak bildiği bir şey vardı. Bunun eşek şakası olduğunu düşünmüyordu.

Arabasına döner dönmez sırt çantasının cebinden telefonunu aldı, bankacılık uygulamasını açtı ve hesabına girdi. Uzun bir an boyunca birikim hesabındaki sayıya baktı ve düzenli maaşı olmaksızın parayı ne kadar çabuk tüketeceğini hesaplamaya çalıştı. Çok da acınası bir miktar değildi –yıllardır para biriktirmek için elinden geleni yapmıştı– ama geliri yokken ve bütün bu ekstra harcamalar çıkmışken fazla dayanmayacaktı.

“İki hafta,” dedi yüksek sesle. Bu makaleyi araştırıp yazmak için kendine iki hafta verecekti. Düşündüğü kadar büyük bir hikâyeyse haberin altında yer alacak imzası, işini geri kazanmasına yeterdi. Ya da, diye düşündü bir anda heyecanlanarak, üzerinde düşünülmüş işlere değer veren ve yazarlarını destekleyen daha büyük bir gazetede yeni bir iş bulmasına yardım edebilirdi. İki hafta, *IndyNow*’da hiç sahip olamadığı kadar uzundu ve haberi bu süre içinde tamamlayamazsa başka bir iş bulana kadar Bacaksız’ın Bari’nda garsonluk yapabilir mi diye Linda’ya soracaktı. Ama bu hikâyeyi patlatmayı başarırda sonrasında ne yapacağı umurunda değildi. Çünkü eyalet polisinin yanıldığını iliklerinde hissediyordu. Yerel polis yanıliyordu. Pete Finch yanıliyordu. On iki kilometre ötedeki bir kasabada küçük bir kız kaybolmuştu ve olay hakkındaki basın toplantısının üzerinden daha yirmi dört saat geçmemişken Jacobs ailesinin çiftliğinde bir mesaj ortaya çıkmıştı. İki kurbanın neredeyse aynı yaşta olması ve yaşadıkları yerlerin yakınlığı belki tesadüf olarak yorumlanabilirdi ama ambardaki mesajın zamanlaması tesadüf değildi. Biri January Jacobs’la Natalie Clark’ı ilişkilendirmek istiyordu ve Margot da bunun nedenini bulacaktı.

Kontağı çevirdi ve Jacobs arazisine son bir kez baktı. Ağaç sırasının arkasından ancak ambarın eğimli çatısını görebilse de oraya yazılan sözcükler zihninde son derece netti: *O kız sonuncusu olmayacak.*

SEKİZ

Margot, 2019

Ö cumartesi sabahının ilerleyen saatlerinde Bacaksız'ın Barı'na girdiğinde, Margot daha iki gece önce gördüğü yeri neredeyse tanıyamayacaktı. Gün ışığında, rengi solmuş halıdan ahşap görünümlü duvar kaplamalarına kadar her yüzeyin bira-dan yapış yapış olduğunu görebiliyordu. Havada tembel tembel süzülen toz zerrecikleri vardı. Ve geçen akşamki kıpır kıpır hareketliliğin merkezi burası değilmiş gibi içeride bir tane bile müşteri yoktu. Değişmeyen tek şey barın arkasındaki Linda'ydı.

“Selam, Margot,” dedi kadın. Gözlerinde hevesli bir ışıltı vardı, Margot bunu kendisinin yeni gelen statüsünde olmasına bağladı –dışarıdan gelen kişiler Wakarusa'da daima olası dedikodu kaynağı sayılırdı– ama Linda konuşmaya devam etti. “Jacobsların ambarına ne yazıldığını duydun mu?”

Margot başıyla onayladı. “Duydum.”

“Korkunç, öyle değil mi?”

“Cidden korkunç. Aslında ben de o nedenle geldim diyebiliriz. Yazı hakkında birkaç röportaj yapmayı umuyordum ama...” Boş masalara bakındı. İki gece önce bu mekânın kasabanın dedikodu merkezi olduğu hissine kapılmıştı, yeni bir haber varsa herkesin konuşmak için gittiği yer. Belki de yanılmıştı. Durum buysa amcasıyla geçirebileceği zamanı bir restoranda tek başına oturarak harcamayacaktı. Birkaç saat önce Jacobsların evini ziyaret ettikten sonra Luke'un yanına uğramıştı ve adam sapasağlam gözüküyordu. Yine de dün amcasını kaybetmek

Margot'yu sarsmıştı. Hem kendi kendine koyduğu iki haftalık süre içinde bu hikâyeyi bitirip hem de Luke'a ev işlerinde yardımcı olmayı becermek istiyorsa zamanını akıllıca kullanmalıydı. "Herkes nerede?"

Linda, Margot'ya sorusunun aptalca olduğunu gösteren bir bakış atarak, "Kilisedeler, tatlım," dedi.

"Kilise mi? Ama bugün cumartesi."

"Her zamanki gibi bir etkinlik var. Yaz gündönümü kutlaması ya da öyle bir şeyler. Dolayısıyla herkes *orada*. Daha doğrusu, hiç kimsede kilise zımbırtısı bitene kadar bara gelecek göt yok." Kol saatine göz attı. "Ama yakında dökülürler. O tür şeylerden sonra hep bir içki içmeye gelirler. On dakika sonra boş masa bulursan şanslısın."

"Desene şimdiden bir masa kapsam iyi olacak."

Linda kolunu şöyle bir savurup salonu işaret etti. "Canın hangisini isterse."

Margot restoranın arka kısmına yürüdü ve kartondan yapılmış, kendi boyundan bile uzun Miller Lite şişesi resmiyle bir dart tahtasının ortasına sıkışmış masaya yerleşti. Plastik bir kutuyu peçeteler ve kiraz şekerlemeleriyle doldurmayı bitiren Linda da o tarafa geldi ve yapış yapış plastik menüyü Margot'ya uzattı ama Margot menüyü açmadan masaya bıraktı.

"Daha sonra Luke'la yemek için paket yaptıracağım," dedi. "Ama şimdilik bir kupa kahve alayım, yeter."

"Sahi, Luke nasıl?" diye sordu Linda. "Geçen akşam çok yoğunduk, sorma fırsatı bulamadım."

"İyi," dedi Margot otomatik olarak. Amcasının hastalığını kaç kişinin bildiğinden emin değildi ama Linda'nın gözlerindeki merak neredeyse açlık gibiydi ve Margot aniden, annesiyle aynı fikirde olmaktan rahatsızlık duysa da annesinin haklı olduğunu hissetti – ne sikime merak ediyorlardı ki? "Harika. Neyse, Linda, geçen gece söylediğin şeyi düşünüyordum. Natalie Clark'ı kaçı-

ranla January'yi öldürenin aynı kişi olduğunu. Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Yani, tabii ki inanıyorum. Buralar ancak bir çocuk kaçırın olacak kadar büyük."

Margot çantasından not defterini ve telefonunu almak için uzandı. "Konuşmak için birkaç dakika ayırabilir misin? Kayıt almamın sakıncası var mı?"

Linda'nın kaşları havaya fırladı. Sonra da aynı hızla yüz ifadesi düzeldi, sırtı dikleşti ve kadın yüce gönüllü bir hareketle başını eğdi. "Hiç sakıncası yok." Kısacık bir an içinde röportaj davetine şaşkınlıktan görkemli bir tavırla kabul etmeye geçen kadın sanki bütün gün sabırla bu ânı beklemişti.

Linda karşısındaki sandalyeye kurulurken Margot gülümseyip, "Teşekkürler," dedi. "Yani January'yi her kim öldürdüyse Natalie Clark'ı da onun kaçırdığına inanıyorsun. Peki, Jacobs ambarındaki mesaja ne diyorsun? Kimin yazmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hepsi aynı herif işte, öyle değil mi? Bir küçük kızı öldürüyor, bir diğerini kaçırıyor ve şimdi de *bize* korku salmaya çalışıyor, bütün kasabaya. Herkes aynı şeyi söylüyor. Herkes January'nin katilinin geri geldiğini söylüyor."

"January'nin vakasından bahsedelim," dedi Margot. "Jacobs ailesi hakkında ne söyleyebilirsin? O zamanlar nasıl insanlardı?"

"Eh, her şey olup bitmeden önce Jacobslar burada saltanat gibiydi. Billy ve Krissy benden on yaş kadar büyük, o yüzden onları okuldan falan değil ama herkes tanıdığı için tanıyorum. Neredeyse bütün kasaba onlarını ve hem Krissy hem de Billy çok çekiciydi, bilirsin ya? Sırma saçları ve kaslı vücuduyla Billy? Ve Krissy de, yani, nefes kesiciydi işte." Linda sözlerini vurgulamak için hafifçe gırtlığını temizledi. "Yani işte tam bir Amerikan ailesiydi, ortalıkta o sevimli ikizlerle geziyorlardı. Jace de eksik olmasın ama kasabanın esas göz bebeği January'ydi. Ne zaman o yarışmalardan birine gidecek olsa dans stüdyosu

January'ye başarı dileyen bir pankart hazırlayıp meydanın ortasına asardı. O kanalda bulunduğu zaman" –Linda başını iki yana salladı– "hepimizin bir parçası onunla beraber öldü."

"January bulunduktan sonraki günler nasıldı?" diye sordu Margot. Sohbeti karşısındaki kişi yürüttüğünde röportajların daha iyi ilerlediğini tecrübe ederek öğrenmişti, bu yüzden Linda'nın düşünce akışı nereye giderse onu takip etmekten memnundu.

"Başta hepimiz arkalarında durduk, inanamazdın. Kap kap yemek götürdük, hayatları boyunca bitiremeyecekleri kadar çok olduğuna bahse girerim. Evlerinin önündeki veranda January sunağına dönmüştü: çiçekler, balonlar, kızın çerçeveli fotoğrafları. Ben de bir tane pelüş ayı götürmüştüm, bilirsin işte, her nereye gittiyse orada bir oyuncağı olsa iyi olur diye düşündüm."

Linda'nın bakışları donuklaştı. Erken gelen ölümler insana bunu yapar. Çocukların hayatını almakla kalmaz, gelecekle-rini de alır. Hayatta kalsalar büyüüp ünlü bir dansçı ya da yaman bir muhabir olabilecekken ölünce geride yalnızca kayıp potansiyelleri kalır.

"Ama çok geçmeden tüm kasaba onlara sırt çevirdi," diye devam etti Linda. "Bu da televizyona çıkmalarıyla başladı. Krissy... yani, üzgünüm ama hiç normal davranmıyordu, yas tutan bir anne gibi değildi. Parmak eklemleri Jace'in omzunu sıkmaktan bembeyaz kesilirken boşluğa dalıp gidiyordu. Derken insanlar konuşmaya başladı. Krissy daima bir dansçı olmak istemişti, bunu bilmeyen yoktu ve küçük kızı daha altı yaşındayken yarışmalar kazanıyordu. Krissy'nin olup olabileceğinden çok daha başarılıydı. Böyle giderse January meşhur olabilirdi. Ve kıskançlığın ne kadar güçlü bir güdü olduğunu da herkes bilir. İşte o zaman buralardaki insanlar onlara pek de iyi davranmamaya başladı."

"Pardon," diye araya girdi Margot, "ama sanki January'yi *Krissy*'nin öldürdüğünü düşünüyor gibisin."

"Ay!" Linda'nın kaşları havaya kalktı. "Tanrım. Hayır. *Ben* Krissy'nin küçük kızını öldürdüğünü düşünmüyorum. Sadece o zamanlar insanların ne düşündüğünü anlatıyordum. Soru bu değil miydi? *Ben* Natalie Clark'ı kim kaçırdıysa January'yi kaçıranın da aynı kişi olduğunu düşünüyorum. Hep böyle düşünmüştüm, yani January'nin... bir *saldırgan* tarafından öldürüldüğünü. Buralardan geçen kötü bir adam tarafından."

Margot yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Tarih beceriksizce yeniden yazılıyordu. Önceki sabah Luke'un söylediği şey doğruduydu. Yerel halk Jacobs ailesine sırt çevirmişti ve şimdi de suçluluk duyuyorlardı.

Linda devam etti. "Yani, başka türlü o camlar nasıl kırılabilirdi ki?"

Bir anda konu değiştirmesine rağmen Linda'nın ne dediğini takip etmek zor değildi: saldırganın Jacobs hanesine sözde giriş yolu. January'nin kaybolduğu sabah eve gelen polisler bodrum pencerelerinden birinin dışarıdan kırıldığını ve yerin cam parçalarıyla kaplandığını görmüşlerdi.

"Bence," dedi Linda, "saldırganın teki camı yumruklayıp kırdı, bodrumdan içeri girdi ve January'yi yatağından alıp götürdü. Bunca zamandır ne yapıyordu bilmem ama adam artık geri dönmüş gibi gözüküyor."

Tam o sırada ön kapı açıldı ve iki kadın dönüp bakarken dört kişilik bir aile içeri girdi. Arkalarında koca bir kafile vardı. Linda kilise-etkinliği-sonrası kalabalığını abartmamıştı. "Hay aksi," dedi. "Vakit geldi."

Margot başıyla onayladı. "Tabii, elbette. Teşekkürler." Linda kalkıp ön tarafa doğru yürümeye başladı ama Margot arkasından seslenince geri döndü. "Hey, Linda, ne yaptığımı millete duyurabilir misin? Muhabir olduğumu ve konuşmak isteyen biri varsa beni burada bulabileceğini?"

Linda sırtınca Margot barmeni kazandığını anladı. Herkesin aynı şeyi istediğini daha önce de tecrübe etmişti: Onlar

konusurken dinleyecek birini istiyorlardı. “Tabii ki, tatlım,” dedi Linda ve restoranın ön kısmına dönmeden hemen önce Margot’ya göz kırptı.

Davieslerin kızının Indianapolis’te muhabir olduğu ve kasabaya gelip Natalie Clark ve January Jacobs vakalarıyla ilgili röportajlar yaptığı çabucak yayıldı. Ve tam da Linda’nın dediği gibi, kasaba halkı iki suçun failinin aynı kişi olduğuna inanıyordu. Bunu müteakiben Jacobs ailesinin masumiyetine de inanıyorlardı. Belli ki yirmi dört saat içinde kasabalıların fikri yüz seksen derece dönmüştü. Ama bu fikir değişikliği o kadar hızlıydı ki insanlar ayak uydurmakta zorlanıyorlardı. Tıpkı Linda gibi, Jacobslara yönelik yeni desteklerini dile getirirken bile aileye şüphe gölgesi düşürmeyi beceriyorlardı – ya da daha çok Krissy’ye. Hem Luke hem de Pete kasabanın tüm Jacobs ailesine sırt çevirdiğini söylemişse de Margot, husumetlerinin büyük kısmının January’nin annesine yöneldiğini düşünüyordu.

“Krissy’nin January’yi kıskandığını kimse inkâr edemez,” demişti bir kadın. “Bütün o dans şeyleri ve herkesin dikkatini üzerine çekmesi yüzünden. Ama tabii bu yüzden *cinayet* işleyeceğini asla düşünmedim.”

Kasabanın kasabı, “Krissy kesinlikle January’yi kıskanıyordu,” diye onayladı. “Ama dans yüzünden değil. Billy’nin January’yi daha çok sevdiğini bilmeye katlanamıyordu. O yüzden millet bunun cinayetle ilgisi olduğundan şüphelendi. Ama tabii artık işin aslını biliyorlar.”

Linda’nın en yakın arkadaşı olarak tanıttığı bir kadın, “Billy ve Krissy on sekiz yaşında evlendiler,” dedi. “January ve Jace de çok geçmeden doğdu. Dokuz ay olabilir ama daha kısa zamanda doğdularsa şaşırmam. Çocuk yetiştiren çocuklardan başka bir şey değillerdi! Bir de Krissy aileyi çekip çeviremiyordu. O yüzden bazı insanlar düşündü ki, bilirsin işte, annelikten

kurtulmak için January'yi öldürdü ama sıra Jace'e gelmeden cesaretini kaybetti."

Pazar okulunun öğretmeni, "Krissy kesinlikle yetersiz bir anneydi," dedi Margot'ya. "Jace'e baksana – *her zaman* başını derde sokar. Bunun zavallı January'nin ölümüyle ilgisi olduğunu sanmıyorum ama durumu daha geniş açıdan görmek gerektiğini düşünüyorum."

Zamanını ayırdığı için öğretmene teşekkür ettikten sonra Margot birkaç not daha aldı, öğle yemeği için paket siparişini vermek üzere bara geçti ve kapıdan sessizce çıktı. Dışarıdaki parlak ışık restoranın loş ortamıyla tam bir tezat içindeydi, Margot binanın ön cephesine yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Gözlerini açınca bir hareket –yolun karşısındaki bir figür– dikkatini çekti. Beyaz tişört ve üzerine bol gelen bir kot pantolon giymiş bir kadındı, saçları kızıl çalan kahverengine boyanmış gibi gözüküyordu ve kırklarının ortasında olmalıydı. Kirli ve uzun saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Bakışlarını Margot'dan kaçırmasındaki bir şey Margot'nun tüylerini diken diken etti. Bu kadın onu mu izliyordu?

Ama Margot bir şey yapamadan Bacaksız'ın restoranının kapısı açıldı ve Linda kafasını dışarı uzattı. Margot yerinden sıçrayınca, "Margot – ay, pardon tatlım, korkutmak istememiştim," dedi. "Yemeğin hazır, onu diyecektim."

Margot telaşla, "Sağ ol," dedi, bir an önce yine caddenin diğer tarafına bakmak istiyordu. "Hemen geliyorum."

Linda içeriye geri dönünce Margot da kendisini izleyen kadını gördüğü yere döndü. Ama kadın ortadan kaybolmuştu.

DOKUZ

Krissy, 1994

Dedektif Lacks köhne metal masanın yanında oturup kadını izlemiyormuş gibi yaparken Krissy karakoldaki küçük oda boyunca volta atıyordu. Göstermelik bir ikram olarak dedektifin önünde duran iki köpük bardaktaki kahveye dokunulmamış, bardakların altındaki ıslak peçeteler kıvrılıp kalmıştı.

Yarım saat önce Krissy dedektife January'ye ne olduğu hakkındaki en sağlam teorisini anlatıyordu. Dışarıda Lacks ve Townsend'i duyduktan sonra yalnızca bir teoriye odaklanması gerektiğini anladı ve kırık bodrum penceresiyle mutfak duvarlarındaki o sinir bozucu kelimeleri düşününce aklına gelen en bariz açıklama, her şeyin kızıyla kişisel bağı olan bir saldırgan tarafından yapıldığıydı. Ne isterse alan dengesiz, azgın bir adam. Vakayla ilgilenen bir dedektif olsaydı Krissy işte *bunu* düşünürdü. Zihninde canlanan yüzlerin bir listesini çıkardı, January'nin dans yarışmalarında kendisini tedirgin eden tüm erkekleri sıraladı: düğmelerini boynuna kadar kapattığı polo gömlekler giyen ve yarışmaları açgözlü bir kurt gibi izleyen adam; performans aralarında kızların geçtiği koridorlarda oyalanan, kelleşmeye başlamış ve uyuşturucu bağımlısı gibi cılız diğeri. Krissy bu adamların tutuklanıp elektroşok tabancasıyla sorguya çekilmelerini istiyordu.

Ama ifadesinin ortasındaiken Townsend araya girmiş ve ekibinin, küçük bir kızın evden üç kilometre kadar ötedeki bir su kanalına atılmış cesedini bulduğunu duyurmuştu. Dedektif,

cesedi teşhis etmek üzere Billy'yi morga götürdüyse de Krissy bunun formaliteden başka bir şey olmadığını biliyordu. O küçük kızın January olduğunu ta iliklerinde hissediyordu. Elbette oydu, nüfusu iki bin bile olmayan bir kasabada yaşıyorlardı ve January'den başka hiç kimse kayıp değildi.

Pencerenin arkasındaki ani bir hareket dikkatini çekti ve Dedektif Townsend'le Billy karakolun çift camlı kapısının ardında belirirken onları izledi. Tam da tahmin ettiği gibi, kocasını gördüğü anda –gözlerinin çevresi kızarmış, vücudu tuhaf bir biçimde gevşekti– Krissy haklı olduğunu anladı.

Yine de düşündüklerinin doğrulanmasıyla midesine kurşun yemiş gibi oldu. Tutarsız düşünceler zihninde oradan oraya sıçradı. *Hayır, bebeğim olamaz. Jace nerede? Benden bekledikleri gibi davranmalıyım.* Derken Townsend ve Billy odada yanlarındaydı, Townsend'in dudakları kıpırdıyordu ama Krissy ne dediğini anlayamıyordu. Krissy'nin bütün vücudu uğulduyor, örüşü bulanıklaşıp kararmaya başlıyordu. Bir anda iki dedektif e yanında belirdi, Townsend sandalye çekerken Lacks'ın eli dirseklerinden tutup sandalyeye oturması için destek oldu. Dedektiflerin dikkatinin dağıldığı o anda Krissy bakışlarını yukarı çevirince kocasıyla göz göze geldi ve Billy'nin başını eğip ona baktığını gördü ama gözlerindeki neydi? Korku mu? Tiksinti mi? Billy'nin bakışları sırtına örümcekler tırmanıyormuş gibi ürpermesine neden oldu. Derken o ifade kayboldu. Krissy kendini sandalyeye bırakıp yüzünü ellerine gömdü.

Dedektif Townsend'in, "Bayan Jacobs, Bay Jacobs," dediğini duyunca gözlerini kırptırdı, aradan zaman geçtiğini fark etti. Şimdi Billy yanında oturuyordu. Önlerinde iki kupa dolusu çaya benzeyen bir şey vardı ama kupalara dokunulmamıştı. Krissy gövdesinin biraz daha dengeli olduğunu hissetti. Dedektife bakmak için kendini zorladı.

“Kaybınızdan dolayı çok üzgünüz,” diye devam etti adam, bakışları Krissy ile Billy arasında gidip geliyordu. Ne konuştular ne de adamın bakışına karşılık verdiler.

“Bu gelişmeyle beraber,” dedi, kızlarının cansız bedeninin bir kanalda bulunması gerçekten de basit bir “gelişme”ymiş gibi duygusuz bir tonla konuşuyordu, “tahmin edebileceğiniz gibi soruşturma yön değiştirdi. Eyaletten birkaç dedektifi de dâhil edeceğiz ama işin başında yine Dedektif Lacks ve ben olacağız. Bunu yapanı bulmak için tüm gücümüzle çalışacağız.” Bir an duraksayıp sözlerinin sindirilmesini bekledi. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca koşulsuz iş birliğinize ihtiyacımız olacak ama şimdilik” –kolundaki saate baktı– “ikiniz de uzun bir gün geçirdiniz. Dedektif Lacks evinize kadar size eşlik edecek, birer çanta topladıktan sonra da bu gece kalmanız için sizi otele götüreceğim, tamam mı?”

Krissy kaşlarını çattı. O günkü her şey gibi bu an da çok hızlı olup bitiyordu. January’nin cesedini bir kanalın dibinde daha yeni bulmuşlardı ve şimdi ona çanta hazırlamasını mı söylüyorlardı? Belli ki Billy’nin de akli bir o kadar karışmıştı çünkü şakağını ovalayıp, “Anlamıyorum. Çanta mı toplayalım?” diye sordu.

Townsend ona baktı. “Eviniz şu an olay yeri, Bay Jacobs. İşleri mümkün olduğunca hızlandıracamız ama üçünüz en azından yarına kadar orada kalamazsınız.”

Ancak o zaman, üçünüz sözü üzerine Krissy, Jace’i hatırladı. Karnına bıçak gibi bir korku saplandı. İkiz kardeşinin öldüğünü söylediklerinde o ne yapacaktı? “Jace nerede?”

“Hâlâ Memur Jones’la beraber,” dedi Lacks. “Gidip görmek ister misiniz?”

“Hayır.” Odadaki bütün yüzler ona doğru dönünce Krissy fazla çabuk cevap verdiğini anladı. “Henüz ona söylemek istemiyorum. Bence otelde söylesek daha iyi olur.” Etrafa bakınıp devam etti, “Bütün bunlardan... uzakta.”

Dedektif Lacks anlayışla başını salladı. "Elbette. Onun için de bir çanta hazırlayabilirsiniz, ben de Memur Jones'a bizimle otelde buluşmasını söylerim. Kulağa iyi geliyor mu?"

Krissy uzanıp dedektife var gücüyle bir tokat patlattığını hayal etti. *Hayır, Dedektif Lacks, diye bağırmak istiyordu. Kızım öldü. Hiçbir şey kulağa iyi gelmiyor. Bir daha hiçbir şey kulağa iyi gelmeyecek.*

Olanların imkânsızlığıyla başı dönüyordu ve hayatının son yedi yılı ateşler içinde yanarken gördüğü bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki ani bir nefesle uyanacak ve tekrar on sekiz yaşına, 1987 yazına dönecekti; her şeyin değişmesinden, her şeyin fena hâlde ters gitmesinden öncesine.

Yanında Billy ve Dave'le, Krissy liseden sonraki yazı ışıltılı gecelerden ibaret bir bulanıklık içinde geçirdi. Tüm haziran ve temmuz boyunca Dave'in arabasıyla dolaştılar, garajlardan altılı bira kutuları çaldılar ve kasabanın dışındaki terk edilmiş ağaçlarda ılık bira içmek için okuldan arkadaşlarıyla buluştular. Ara sıra, başka hiçbir planları olmadığında Krissy gizlice Billy'nin çiftliğine giderdi ve samanlıkta sevişirlerdi ya da yıldızların altında çırılçıplak soyunup gölete girerlerdi.

Derken ağustosta Krissy bir test yaptı ve her şey değişti.

Billy, "Ee..." derken Krissy oğlanın sesini titreten gerginliğini duyabiliyordu. "Nasıl hissediyorsun?" Billy'ye durumu söylemesinin üzerinden dört gün geçmişti ve göletin yanındaki bir bankta yan yana oturuyorlardı, dolunay tepelerinde ıslık ıslıldı. "Araba tutması falan var mı?"

Krissy başını sertçe çevirip oğlana baktı. "Sabah bulantısı demek istiyorsun."

"Doğru. Evet."

Krissy tekrar gölete doğru döndü ve boş bakışlarını karanlık sulara dikti. "Billy, ne yapacağımı bilmiyorum."

“Neyi ne yapacağını?”

Krissy tereddüt etti. Dile getirmesi gereken kelimeler ağzında taş gibi büyümüştü. “Para. Para hakkında ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ha, o mu?” Billy rahatlamış gibiydi. “Krissy, onu kafana takma. Onu kafana takmana gerek yok.”

Doğruca Billy’nin yüzüne bakmak için bir kez daha kafasını çevirdi. “Gerçekten mi?”

Billy tek omzunu hafifçe silkti. “Tabii ki. Yani belki hesap defterlerine falan yardım edebilirsin–” Krissy kaşlarını çattı. *Hesap defterleri mi?* Fakat o konuşmadan Billy telaşla devam etti. “Ama yapmak zorunda değilsin tabii.” Hafifçe güldü. “İyi olacağız. Ne istersen yapabilirsin.”

Krissy bakışlarını Billy’nin gözlerinden ayırmadı, az önceki tereddütten bir iz var mı diye bakıyordu ama Billy doğal bir tavırla kocaman gülümsüyordu. Krissy nefes verdi, omuzları sarkmış, başını bir eline yaslamıştı. Kısık sesle, “Teşekkürler,” dedi. “Sadece... Bütün yaz para biriktirdim ama yine de yeterince param yok. Hem buna hem New York’a kesinlikle yetmeyecek.”

Yanındaki Billy durgunlaştı ve tekrar konuşmaya başladığında kelimelerini çok dikkatli seçiyor gibiydi. “Yani, Kris, paramızın olmasının tek sebebi çiftlik.” Krissy gözlerini kırıştırarak açtı, sonra başını yavaşça kaldırdı. “Yani,” dedi Billy. “New York’a gitmek istediğini biliyorum ama ben buradan ayrılamam. En azından şimdilik. Ama Kris, söz veriyorum, burada kalırsak sana bakacağım. Bir gün New York’a gideriz, şık bir otelde kalırız ve Rockettes gösterisini izleriz.”

“Billy,” dedi Krissy bir an sonra. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ben... Ne demek istiyorsun? Geleceğimizden bahsediyorum. Şimdi tutup da para için endişelenmeni istemiyorum. İyi olacağız. Her şey iyi olacak.”

Krissy başını iki yana salladı. “Bekle. Sen bu bebeği istiyor musun? Yani... evlenmek mi istiyorsun?”

Billy kıza tuhaf bir bakış attı. "Eh... evet. Kris, *hamilesin*."

Bir anda elini Levi's pantolonunun cebine daldırdı, kalbi göğsünde şiddetle atan Krissy de onu izliyordu. Billy oturduğu yerden kalktı, Krissy'ye doğru döndü ve törensel bir tavırla tek dizinin üstüne çöktü. Elini kaldırdığında Krissy kalın, nasırlı parmaklarının arasındaki zarif yüzüğü gördü. Altın halkanın ortasında küçük, kare bir pırlanta vardı. Krissy bir anda fırl fırl dönen, savaşamayacağı kadar hızlı ve güçlü bir kasırganın ortasında kalmış gibi hissetti.

"Krissy Winter," dedi Billy, zorlukla yutkunarak. "Karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Ay ışığında pırlanta ışıldadı ve Krissy uzun bir süre taş bakakaldı. Bu yüzüğün bir ayak bağı olduğunu, doğru düzgün tanımadığını şimdi fark ettiği bu adamla ikisini sonsuza kadar bağlayacağını biliyordu. Ama aynı zamanda çok daha fazlası için bir biletti. Bu yüzük, dünyasını hayal bile etmediği yönlere açabilirdi. Hayatında ilk kez para için endişelenmeyi bırakacağı, her şey için ölesiye çabalamayı bırakacağı anlamına gelebilirdi. Hayatında ilk kez rahat bir nefes vereceği anlamına gelebilirdi.

Ağzını açıp evet demeden hemen önce Krissy kendi kendine bir söz verdi. Eğer Billy bu gece buraya kürtaj parası için geldiğini anlamadıysa Krissy de ona söylemeyecekti. Diğer şeyi de Billy'ye söyleyecek değildi. Bu evliliğin bedelinin o sırları saklamak olduğunu biliyordu. Yalnızca buna değeceğini umuyordu.

Billy ve Dedektif Lacks'in peşinden eve giren Krissy göletin kıyısındaki, her şeyi değiştiren o ânı düşündü. Kendine verdiği sözü yedi yıldır tutuyordu, sırlarını kendi içinde sımsıkı saklıyordu. Şimdi risk daha yüksekti ve saklaması gereken çok daha fazla şey vardı.

Üçü birlikte evin içinde dolambaçlı bir rota izleyerek ilerlediler; fotoğraf çekip etiketler yapıştıran, not tuttukları sekreter altlıklarına doğru eğilen ve döşeme tahtalarının üzerinde çö-

melen, eldivenli elleri yetkin ve titiz hareket eden yabancıların etrafından dolaştılar. Onlar geçerken her bir olay yeri inceleme memuru sinir bozucu derecede ifadesiz yüzleriyle tek tek yukarı ve sonra tekrar aşağı baktılar, sanki evin sakinleri görünmezmiş gibi davranmak üzere eğitilmişlerdi. Krissy kendini hayalet gibi hissetti.

Mutfağa doğru ilerleyip o kelimelerin yanından geçerken ve merdivenden yukarı çıkarken Billy itaatkâr bir köpek gibi Lacks'ın peşine takılmıştı. Üst katın sahanlığında onlara yetişen Krissy kocasına bir bakış attı ama Billy göz temasından kaçındı. Acaba ne düşünüyor? diye merak etti Krissy. Zihninde neler dönüyordu?

"Tamam, siz ikiniz," dedi Dedektif Lacks. "Şu işi çabucak halledelim de sizi buradan çıkaralım." Koridora ve açık kapılara bakındı, January'nin odasında sağa sola turuncu Post-itler yapıştıran bir memura gözü takıldı. "Hah, Tommy. Yardım edebilir misin?"

January'nin tuvalet masasını göz hizasına alarak çömelen üniformalı memur yüzünü çevirip onlara baktı. "Tabii, Dedektif." Ayağa kalkıp yanlarına geldi.

Krissy'den sadece birkaç yaş büyük olmalıydı, yanaklarında sivilce izleri vardı ve diğer memurların aynısı kayıtsız bir ifadeye sahipti, gözleri soğuk ve duygusuzdu. Krissy, kızının ölümüne ofiste sıradan bir salı günüymüş gibi yaklaşan tüm bu insanlardan bıkmıştı. "Tommy," dedi Dedektif Lacks. "Bay Jacobs kendisi ve eşi için bir çanta hazırlarken ona eşlik eder misin? Ben de oğullarına bir şeyler alması için Bayan Jacobs'la gideceğim."

Paniklemiş gibi gözüken Billy'nin bakışları hızla Lacks'e döndü. "Ona ne hazırlayacağımı bilmiyorum ki," dedi sanki Krissy yanı başında dikilmiyormuş gibi.

Lacks elini uzatıp adamın omzuna hafifçe vurdu. "Halledersiniz. Dokunmamanız gereken hiçbir şeye dokunmayın yeter."

Belli ki böylece postalanmak Billy'nin sinirini daha da bozmuştu ama yutkundu, başıyla onayladı ve koridor boyunca genç memuru takip edip yatak odasına girdi.

Üçünün eve girip çıkması ve yanlarında seyahat çantalarıyla Nappanee'deki Hillside Inn'e yerleşmeleri yarım saat sürmedi. Otel görüncce Krissy boğazının derinlerinde acı bir kahkaha balonu büyüdüğünü hissetti. Binanın kırmızıya boyalı dış cephesi ve ahşap kirişleri devasa, tuhaf biçimli bir ambar gibi gözükmesine neden oluyordu; ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne yaparsa yapsın belli ki Krissy çiftlik yaşamına mahkûmdu.

İçeride Dedektif Lacks kayıt işlemlerini hallederken Krissy rasgele detaylara takılıyordu. Duvarda asılı iki saat vardı, birinin altında Nappanee yazarken diğeri, nedendir bilinmez, Fransa etiketliydi. Resepsiyon masasındaki toprak kap, tepelerine kalın bantla plastik çiçekler yapıştırılmış ucuz kalemle doluydu. Yanında küçük kırmızı bir ambar vardı.

Lacks ikisine de birer plastik anahtar kartı verdikten sonra ikinci kattaki odalarına doğru yol gösterdi ve üzerinde pirinç rakamlarla 218 yazan kapının önünde aniden durdu. Krissy kocasının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama ona bakmak için döndüğünde Billy gözlerini kaçırdı. Niye böyle yapıp duruyordu ki?

Dedektif Lacks, "Jace için ikinci bir yatak temin ettim," dedi.

Billy başıyla onayladı. "Teşekkürler."

"Dedektif Townsend'le beraber yarın sizinle irtibat kuracağız ama herhangi bir ihtiyacınız olursa ya da aklınıza herhangi bir şey gelirse aramaktan çekinmeyin."

Billy dalkavukça bir ifadeyle Lacks'e gülümsedi, sonra da kendini tutamıyormuş gibi Krissy'ye yine anlaşılmas bir bakış attı: Gözlerindeki korku muydu? Paranoya mıydı? İfadesinde gizli bir mesaj mı vardı yoksa karısının ifadesini anlamaya mı çalışıyordu? "Teşekkürler, Dedektif Lacks," dedi Billy. "Bizim için yaptığınız her şeye minnettarız."

Krissy ikisinin de susmasını istiyordu. Bir şeyleri yumruklamak, tokatlamak, çıplak elleriyle parçalamak istiyordu.

“İkinizi de uyarmalıyım,” dedi Lacks. “Yarın biraz... kaos içinde geçebilir. Basın olan biteni şimdiye kadar öğrenmiştir ve...”

Ama Krissy’nin sabrı kalmamıştı. Billy’nin bakışı ve dedektifin sesi sanki cildini tırmalıyordu. Gergin bir sesle, “Dedektif Lacks,” diye araya girdi. “Bugün kızım öldü. Evimi yabancılar sardı ve altı yaşındaki oğlumu saatlerdir görmedim. Her ne söylüyorsanız kafamı buna yoramam. Yani, *lütfen artık gider misiniz?*”

Dedektif bu taşkınlıktan etkilenmiş gözükmüyordu, ifadesiz yüzü değişmedi.

Öte yandan Billy telaşla özürler sıralamaya başladı. “Çok özür dilerim, Dedektif Lacks,” diye kekeledi. “Eşimin canı sık-kın. Kaba davranmak istemedi.”

Dedektif üstünkörü bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Özre gerek yok. İkiniz de uzun bir gün geçirdiniz. Biraz uyumaya çalışın çünkü korkarım yarın da bir o kadar kötü geçecek.” Sözlerini bitirince başıyla ufak bir selam verdi ve arkasına dönüp gitti.

Anahtar kartını deliğe sokabilmek için Krissy’nin dört kez denemesi gerekti ama nihayet kapı açıldı ve sendeleyerek içeri daldı. Kapı arkalarından kapandığı anda Billy karısının omzunu kavradı, parmakları etine batıyordu. Yüzüne bakması için kadını olduğu yerde döndürdü. “Krissy, ne halt ediyorsun,” dedi tükürürcesine. Sesi titriyordu. “Öyle yapmamalıydın.”

Krissy omzundaki eli silkeledi ve Jace için hazırladığı Power Rangers sırt çantasını yatağın üstüne savurup uzun adımlarla odanın diğer köşesine ilerledi. “Ne yapmamalıymışım?” diye çıkıştı.

“Kızımızın cinayetini araştıran bir dedektife kaba davranmamalısın.”

“Tanrı aşkına, Billy. Ne? Lanet olası yalakalığın sayesinde senden hoşlanacaklarını mı sanıyorsun?”

Artık Billy’nin bütün vücudu titriyordu. “Tek söylediğim şu, onlara koz vermek istemeyiz, bizi şu an olduğundan daha yakından izlemeleri için sebep vermeyelim.”

Krissy kafasını hızla çevirdi. “Billy,” dedi sakince. “Neden bahsediyorsun sen?”

Billy omzundaki seyahat çantasını tutup yere bıraktı. Çömeldi ve öfkeyle fermuarı açıp çantanın içindekileri kurcalamaya başladı. “*Bundan*” –bir şeyi çekip çıkardı– “bahsediyorum. Kirli sepetinde buldum. Neyse ki polisten önce ben buldum.”

Kafası karışan Krissy gözlerini kıstı. Adamın elinde topak olmuş bebek mavisi bir şey vardı – aniden kendi sabahlığı olduğunu fark etti; sabah üzerinde olan, polis gelmeden önce çıkardığı sabahlık. Billy’nin parmakları arasında sıkı sıkı tuttuğu şey sabahlığın koluydu ve Krissy kumaşın kenarında bir şey, kırmızı bir çizgi olduğunu görebiliyordu. Kan değildi, sprey boyaydı.

Gözleri hızla Billy’ninkilere döndü, kocası da bakışlarına panik ve tiksinti karışımı bir ifadeyle karşılık verdi. “*Ne yaptın sen?*”

ON

Margot, 2019

Margot'nun kendi kendine belirlediği iki haftalık görev süresinin ilk tam günü pazara denk geliyordu ve Margot yirmi yıl sonra ilk kez kiliseye gidecekti.

Önceki gün Bacaksız'ın mekânında röportajlarını tamamladıktan sonra ertesi gün soruşturmayla zımba gibi başlamak için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Öncelikle her öğün için dışarıdan yemek almaya ne parası ne de zamanı vardı, bu yüzden söz verdiği gibi Ninenin Bakkalı'na gidip alışveriş yaptı ve mutfağı granola, süt, kahve, donmuş lazanya, elma, fıstık ezmesi, sandviç için hazır dilimlenmiş et ve peynirlerle, hazırlamanın kolay olacağını düşündüğü ne varsa onunla doldurdu. Ayrıca yarı zamanlı bir bakıcı ayarlamasının şimdilik bekleyebileceğine karar verdi. Pete'in önerisi kötü niyetli değildi ama internette arama yapıp gerçek bir ajansla görüşmek Margot'nun suçlulukla ürpermesine neden olmuştu. Luke'la ikisinin yardıma ihtiyacı yoktu. Beraber gayet iyiydiler, dünyaya karşı ikisi. Üstelik garanti bir maaş çeki yokken bakıcı ücreti ödemek birikimini birkaç haftada eritirdi. İdare etmesi gerekecekti – evi çekip çevirirken aynı anda hikâyeyi araştıracaktı.

O akşam Luke televizyonun karşısında uyuklayıp Margot da amcasının çamaşırlarını –giysileri ve nevresimleri– yıkarken araştırmasının bir sonraki adımının ne olacağını çözdü. Tüm diğer haber kaynakları Natalie Clark vakasıyla meşgulken o hikâyeye dokunamayacağını biliyordu, özellikle de artık soru-

larını meşrulaştıracak bir yetkisi yokken. Bu nedenle hikâyeye farklı bir açıdan yaklaşmaya ve January vakasına odaklanmaya karar verdi. Konuşmayı en çok istediği insanlar da Billy, Jace ve Dedektif Townsend'di, yani olaya en yakın olanlar. Dedektifin bir yıl önce emekliye ayrıldığını kısa zamanda öğrendi ve South Bend'deki eyalet polisi, soru bile sormaksızın adamın telefon numarasını Margot'ya verdi. Townsend de röportaj talebine balıklama atlayıp hemen ertesi öğleden sonra görüşmeyi kabul etti. Margot, adamın bütün o boş zamanını nasıl dolduracağını bilemediğini düşündü.

Ama diğer ikisini bulmak çok daha zordu. Jace'i internette bulmak mümkün değildi ve Margot, Billy'ye nasıl yaklaşacağını da çözemiyordu. Ön bahçesi olay yeri olarak kapatılan adam, Luke'un dediğine göre on yıldır, yani Krissy'nin ölümünden beri tamamen içine kapanmıştı. Ama Margot o akşam amcası ve kendisi için yemek pişirirken Luke'un söylediği bir şey aklına geldi. *Billy artık pek kimseyi görmüyor gerçekten. Ama galiba kiliseye hâlâ gidiyor.*

Böylece ertesi sabah Margot daha valizinden çıkaramadığı karmakarışık giysi yığınınına daldı ve bulabildiği en düzgün giysileri bir araya getirdi: Gri bir anvelop etek, uçlarını eteğin içine soktuğu bir beyaz tişört ve bir çift deri sandalet. Küçük altın halka küpelerini takıp biraz rimel sürünce hazırlığı bitmişti. İnsanların en azından çaba sarf ettiğini anlayacağını umuyordu.

Odadan çıktığında Luke amcası, "Çok hoş gözükyorsun," dedi. Bir kupa kahve ve bulmaca kitabıyla mutfak masasında oturuyordu.

Margot sırtıttı. "Kiliseye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Luke'un gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra bir kahkahayla kafasını geriye attı. Bir an sonra nefesini toplayıp parmağıyla gözlerinin altını sildi ve yeğenine baktı. "Dur şimdi. Ciddi misin?"

Margot güldü. “Üstelik erken çıkıyorum ki markete uğrayıp turta alabileyim. Billy Jacobs’ı benimle konuşması için ayartmaya çalışıyorum.”

Kahvesinden bir yudum alan Luke, “Ha, şimdi anlaşıldı,” dedi. “Gazetecilik...” Doğru kelimeyi arayarak duraksadı, “içgörün çok kuvvetli,” diye bitirince Margot, amcasının *içgüdü* demek istediğini tahmin etti. “İş için herhâlde?”

Margot başını eğip eteğinin belini düzeltirmiş gibi yaptı. “Hı hı.” Luke’a şu son birkaç günde söylediği yalanlar hayatı boyunca söylediklerinden fazlaymış gibi geliyordu ama ancak karakoldayken, Pete iki gün öncesine kadar amcasını dışarıda aklı karışmış yürürken hiç görmediğini söylediğinde Luke’un ani gerilemesinin büyük ihtimalle kendisi yüzünden olduğunu fark etmişti. Amcası aylardır bir başına yaşıyordu, yardım eden yoktu ama kışkırtan kimse de yoktu. Eve gelip yerleştiğinden beri Margot’nun konuştuğu tek şey küçük bir kızın kaçırılması ve bir diğerinin öldürülmesiydi.

Luke’un artık daha hassas, daha dengesiz olduğunu aklında tutmalıydı. Çözülmemiş suçlar hakkında konuşmayı bırakmalıydı ve işten atıldığını söylemesi de kesinlikle gerekmiyordu. “Üzerinde çalıştığım bir haber için,” dedi. “Bana şans dile.”

“Şansa ihtiyacın yok, evlat,” diye göz kırptı Luke. “YetenegİN yeter.”

Kilisenin çift kanatlı kapısından dışarı, göz kamaştırıcı güneşin altına adım atan Margot, orgla çalınan kapanış ilahilerinin boğuk sesi arkasında yankılanırken ışığa alışmak için gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. Nihayet görüşü netleştğinde Billy Jacobs’ın uzaklaşan silüetini seçebildi; adam başını eğip ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, kaldırımında hızla yürüyordu.

Margot kiliseye ayin başlamadan on dakika önce gelmişti ve ne kadar çok kişiyi tanıdığını görerek şaşırmıştı. Bacaksız’ın orada konuştuğu neredeyse herkesi –tabii Linda dışında, o şüp-

hesiz çalışıyordu- ayırt edebilmişti, anne babasının birkaç eski arkadaşı ve kendisinin eski ilkokul öğretmenlerinden biri de oradaydı. Hepsi de Margot'yu ısılt ısılt gülümsemeler ve keskin, meraklı bakışlarla karşılamıştı. Ama Billy ayin başlamadan sadece birkaç saniye önce, Margot ve diğerleri sıralardaki yerlerine yerleştikten sonra gelmişti. Sonrasında, org çalmaya ve hanımlar çantalarını omuzlarına asıp arkadaşlarıyla göz göze gelmeye başladığı anda ayağa kalkıp sessizce çıkmış, gözleriyle onu takip eden Margot da peşine takılmıştı.

Merdivenden telaşla kaldırırma inerken, "Bay Jacobs!" diye seslendi. Ama Billy aksi yönde hızla ilerlemeyi sürdürüyordu. "Bay Jacobs! Billy!"

Nihayet adam durdu, bir an tereddüt ettikten sonra arkasına döndü. Margot hızlı hızlı yürüyüp ona yetişti. "Merhaba, ben Mar..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kaba olmayan bir tavırla. "Daviesların kızısın."

Margot gülümsedi. "Aynen. Sizin evin karşısında büyüdüm. January arkadaşım." Kızının adı geçince Billy'nin bakışları yumuşadı. "Artık bir muhabirim," diye devam eden Margot, söylediklerinin tam da doğru olmadığını ancak ağzından çıktıktan sonra fark etti. "Vaktiniz varsa konuşmak istiyorum."

Ama *muhabir* lafını duyunca adamın ifadesi yine içine kapandı. "Ambarımdaki o mesajla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yazıyı bulan bile değildim. Çalışanlarımdan biri buldu."

"Sorun değil. Aynı zamanda Natalie Clark olayına da bakıyorum, onunla January'nin vakası arasında bağlantı var mı diye."

"Natalie Clark..."

İsim Billy'ye pek bir anlam ifade etmiyor gibiydi ama Margot adamın bu ismi duyduğunu biliyordu çünkü kayıp kız, o günkü vaazın konusuydu. Papaz, zor zamanlarda inanç ve Tanrı'nın yöntemlerine akıl ermeyeceği hakkında konuşma fırsatı olarak kızın kaybolmasını kullanmıştı. Margot arkadaki

yerinde otururken konuşmaya dikkatini vermemişti; bakışları cemaattekilerin kafalarında geziyor, herhangi birinin içinde çocuk kaçıran bir katilin beyni olabilir mi diye merak ediyordu.

“Keşke yardım edebilseydim,” dedi Billy, “ama Natalie Clark hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Yok, ben de bilmenizi beklemezdim zaten. Ama January’nin vakası hakkında konuşmaya razı gelerseniz arada bir bağlantı olup olmadığını anlamam için bana çok yardımı dokunur.”

Billy ellerini ceplerinin iyice dibine sokuşturdu ve sanki birinin gelip onu bu konuşmadan uzaklaştırmasını umuyormuş gibi gözlerini kısarak Margot’nun omzunun arkasına baktı. “Dinle Margot, üzerine alınma ama geçmişte muhabirlerle pek iyi tecrübelerim olmadı. Kişisel bir şey değil, sadece bir muhabirle konuşmamam gerektiğini düşünüyorum.”

Margot başıyla onayladı. “Anlıyorum. Ama o zamanki muhabirler – sizi ya da ailenizi tanıımıyordu. Bir hikâye satmaya çalışıyorlardı.” Duraksadı. “Ben January’yi tanıyordum. Arka bahçenizde oynadığımızı, mutfağınızda atıştırdığımızı hatırlıyorum. Bir şeyleri saptırma peşinde değilim, söz veriyorum. Yalnızca arkadaşşıma ne olduğunu anlamak istiyorum.”

Bunu koz olarak kullandığı için kendini kötü hissetmesi gerekirdi belki ama söylediği her şey doğrudu. Ayrıca January’nin ölümünün ağırlığının Billy’nin sırtından muhtemelen hiç eksilmediğini ve o günleri tekrar yaşamanın acı vereceğini bilse de yirmi beş yıllık vakada yeni gelişmeler vardı. Eğer anılarını su yüzüne çıkarmak kızının katilinin bulunmasına yardım edebilecekse bunu yapmakla yükümlü değil miydi?

“Yanlış anlaşılmalari ortadan kaldırmanız için de bir fırsat,” diye devam etti. “Bir işe yaramazsa da en azından onu tanıyan biriyle oturup konuşmak hoş olabilir.” Adamın gözlerinin içine baktı. Pes etmek üzere olduğunu görebiliyordu. Bir kolunu sırt çantasının askısından çıkarıp çantayı önüne çekerken, “Aa!” diye

ekledi. Elini çantaya daldırıp önceden Ninenin Bakkalı'ndan aldığı kutuyu çıkardı. "Bir de elmalı turta aldım."

Billy'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bakışlarını turtadan Margot'nun yüzüne çevirdi, sonra da küçük, titrek bir kahkaha attı, sanki gülmeye gülmeye paslanmıştı. "Ah, tamam," dedi. "Ama burada olmaz. Eve gidelim."

Jacobsların evinde önceki günün hareketli olay yerinden eser yoktu. Ambar mesajını haber yapan bir avuç basın mensubu ortadan kaybolmuştu; Pete, ortağı ve garaj yolunu kapatan sarı bant da öyle. Margot kaldırımın kenarına yanaştı, verandaya çıkan basamaklara doğru Billy'yi takip etti ve yetişkin hayatında ilk kez Jacobsların evinin eşiğinden içeri adım attı.

Bir hatıranın içine girmek gibiydi. Margot bu odalarda koşturarak sayısız yaz akşamı geçirmişti, her şeyin nasıl da aynı kaldığına hayretle bakakaldı, sanki ev 1994'ten kalma bir zaman kapsülüydü. Oturma odasındaki sandalyelerin döşemesi yine aynı çiçekli desene sahipti, zeminde aynı parkeler vardı. İçeride yürüdükçe evin çoktan unutulmuş detayları zihninde bir bir canlanmaya başladı: merdivenin sağ tarafının sol tarafından daha çok gıcırdaması, tırabzandaki kıvrımlardan birinin insan yüzüne benzemesi. Hatta yemek odasındaki masanın altına girip de alt yüzeyine bakarsanız Margot'nun ve January'nin isimlerinin baş harflerini hâlâ orada bulabilirdiniz.

Billy'nin peşinden mutfağa girdi ve adam bir demlik kahveyi ısıtıp turta için tabak ve çatal çıkarırken bu mutfağın yirmi beş yıl önceki o temmuz sabahında nasıl görüldüğünü gözünde canlandırmadan edemedi. Beyaz duvarlara parlak kırmızı spreyci boyayla *O orospu gitti* yazılmıştı. Mesajı yazan kimdi diye merak etti. Ambarı tahrip eden de aynı kişi miydi?

"Daha önceki tavrım için kusura bakma," dedi Billy, iki dilim turta kesip küçük porselen tabaklara yerleştirirken. "Kaba

davranmak istemedim, sadece... Bu kasabada uzun zamandır hiç arkadaşım olmadı.”

Margot turtasını alırken, “Anlıyorum,” dedi. “Özellikle de şimdi, ambarınıza yazılanların ışığında.”

“Hımm.” Billy önlerindeki masaya kupaları yerleştirirken düşünceli bir tavırla başıyla onayladı, sonra Margot’nun karşısındaki sandalyeye yerleşti.

Kahvesinden bir yudum alan Margot devam etti. “O konuda hiçbir şey bilmediğinizi söylediğinizi biliyorum ama öyle bir şeyi kimin yazabileceği hakkında *hiç* fikriniz yok mu?”

Billy nefes verdi. “Açıkçası, Margot, liseli çocukların yaptığını varsaydım, o kadar. Hatta polis de bu sabah, olayın aptalca bir şaka olduğuna inandıklarını söyledi.”

“Cidden mi?” Polisin teorisinin bu yönde olduğunu Pete’ten öğrenmişti ama resmî olarak hüküm verdiklerinden haberi yoktu.

Billy bir omzunu kaldırdı. “Arkadaşlarımla ben de benzer saçmalıklar yapardık.” Bir anının içinde kaybolurken bakışları donuklaştı ama bir an sonra yine sert bir ifadeye büründü. “Yani, ambara yazılanlar kadar acımasızca bir şeyi hiç yapmadık ama dedim ya, bu kasabada pek sevenim yok. Artık yok.”

Margot bunun doğru olduğunu biliyordu ama aynı zamanda birkaç saat önce, ayın başlarken Billy kilise sıralarına süzülürken onu izliyordu. Cemaatten birkaç kişinin ona baktığını fark edince selam niyetine başını sallamıştı, tavrı keskin ama kibardı ve Margot, jestinin karşılık bulduğunu görerek şaşırılmıştı. Çok sevilen biri olmasa da Krissy gibi parya ilan edilmediği belliydi.

“O zamanlar hayatınızın nasıl olduğundan bahsedebilir miyiz?” diye sordu. “January ölmeden önce.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

Margot sanki her bir sorusunu enine boyuna düşünüp hazırlamamış gibi omuz silkti. “Aileniz nasıldı? Tabii ki hepsini tanıyordum ama sizin tanıdığınız kadar değil. Doğal olarak. Ve

daha altı yaşındaydım.” Sormak istediği en zorlayıcı sorudan çok uzaklardaydı ama adamı gevşetmeye, rahatlayıp konuşmasını sağlamaya çalışıyordu. Turtadan bir lokma aldı ve sonradan aklına gelmiş gibi, “Bu arada, konuşmamızı kaydetmemin sakıncası yok, değil mi?” diye sordu.

Billy şaşkınlıkla kaşlarını kaldırsa da başını iki yana salladı. “Hayır. Sakıncası yok.”

“Teşekkürler.” Kayda başlamak için telefonunu çıkarıp devam etti. “January’yle başlamak ister misiniz?”

Bu soruyla Billy’nin yüzü aydınlandı. “Eh, January... ele avuca sığmazdı, bilirsin ya. Her zaman ıslıl ıslıl ve mutluydu. Kapıdan içeri girdiğim anda minik kollarını bacaklarıma dolayıp sımsıkı sarılırdı.” Bir anda gözleri doldu ve boğazını temizledi, gözyaşlarını elinin tersiyle kabaca sildi. “Hepimizi bir arada tutan oydu. O olmayınca geri kalanımız... yolumuzu kaybettik sanki. Çünkü her zaman çok iyi kalpliydi, bilirsin ya.”

Margot gülümsedi. Biliyordu. Yolun karşısındaki kıza dair anılarının çoğu bir an görünüp kaybolan bulanık görüntüler, geçmişin önemsiz enstantaneleriydi ama hatırladığı en net şey January’nin iyi kalpliliği idi.

Margot o görüntüyü hâlâ zihninde canlandırabiliyordu, ağaçlar ve alacalı bir ışık vardı – okulun bahçesindeydi galiba, ya da birinin arka bahçesinde. Anısında Margot dizlerini çenesinin altına dayamış oturuyordu, sırtını bir ağaca yaslamıştı. Artık hatırlamadığı kim bilir hangi sebeple korkmuştu ve aniden January yanı başında belirmiş, Margot’nun eline bir şey tutuşturmuştu. Margot başını eğip baktığında bozuk para kadar bir kumaş parçası olduğunu görmüştü. Ortasında tek bir kar tanesi deseni olan açık mavi bir kumaştı.

“Korktuğum zamanlarda,” demişti January, “bunu avucumda sıkıyorum ve bana cesaret veriyor.”

Margot denediğinde işe yaramamıştı ve January de ona doğru yapmadığını, bu sefer daha sıkı tutarak tekrar denemesi

gerektiğini söylemişti. Margot tekrar sıkılmıştı, tırnakları etine batmış, kar tanesi parmaklarının arasında buruşmuştu ve bu kez o da hissetmişti. Bu kez kumaş cesaret vermişti.

Bu olayın üzerinden fazla geçmeden, belki birkaç gün ya da hafta sonra January ölmüştü ve Margot, arkadaşının *öldürüldüğünü* üst sınıftaki o çocuktan teneffüste öğrenmişti. O gece yatağına girdikten sonra komodindeki küçük kar tanesini avucuna alıp öyle bir sıkılmıştı ki tırnakları etini kanatmıştı.

Şimdi başparmağını avucunda gezdiriyor, Braille harfleri gibi kabarmış küçük yara izlerini takip ediyordu. “January’de hiçbir değişiklik fark etmiş miydiniz?” diye sordu. “Ölümünden önceki günler ya da haftalarda?”

“Mesela?”

“Mesela... davranışı, ruh hâli, alışkanlıkları, sevdiği ya da gıcık olduğu şeyler. Her şey olabilir.”

Düşünürken Billy’nin ifadesi değişmedi. Sonra, uzun bir ânın ardından bir eliyle suratını ovaladı. “Üzgünüm. O kadar uzun zaman geçti ki. Öncesinde January değiştiyse de hatırlamıyorum. Benim hatırladığım hâli hep cıvıl cıvıldı. Hep gülümserdi.”

“Peki, Jace?” dedi Margot. “O zamanlar Jace nasıldı?”

“Jace...” Billy’nin bakışları bir anlığına Margot’ya dönüp tekrar uzaklaştı. “Sessizdi. Utangaçtı.” Margot adamı inceledi. O da Jace’i ağırbaşlı ve temkinli biri olarak hatırlıyordu ama komşu oğlanın başka bir yanı daha vardı ve Margot, Billy’nin bu konuda ne bildiğini, ne kadarını söyleyeceğini merak etti.

Margot’nun Jace hakkında en net hatırladığı şey, beşinci sınıftayken bir teneffüste gerçekleşmişti ve January ile ilgili hatırasından çok farklıydı. Margot en sevdiği yere çekilmiş kitap okuyordu, okul bahçesinin en aşağısındaki koca bir meşe ağacının Y biçimli iki dalının ortasına kıvrılmıştı. Normalde kimsenin gitmediği sessiz bir yerdi ama o gün Margot kitabını okurken bir dalın kırıldığını duyup başını kaldırıncaya Jace’i görmüştü. Dört yıl evvel January öldüğünden beri Margot

onların evine gitmiyordu ve Jace'le var olan yüzeysel ilişkileri de tamamen bitmişti. Jace'in bakışları aşağı dönüktü, ağacın tepesindeki kızı görmemiş, Margot da ona seslenmemişti, orada olduğunu fark ettirecek hiçbir şey yapmamıştı. Bunun yerine, oturduğu dalın altında yürüyen ve eğilip yere bir şey bırakan oğlanı izlemişti. Jace gerisin geri doğrulduğunda yerdekinin küçük, cansız bir kuş olduğu ortaya çıkmıştı, serçe ya da belki bir çalıkuşu. Margot nefesini tutarak izlerken Jace ayakkabısının burnunu kuşun göğsüne bastırmıştı. Yavaş yavaş baskıyı artırmış ve sonunda Margot hayvanın kafasının şiştiğini, kara gözlerinin dışarı fırladığını görmüştü.

"Jace sanata meyilliydi," dedi Billy. "Hiçbir zaman çiftlikle ya da sporla falan ilgilenmedi. Buraya uyum sağlayamıyordu, o yüzden hep kendi başına takılırdı. Sonrasında, büyüdükçe başını derde sokmaya başladı. Feci şeyler değil, oğlan çocuğu işte. İyi bir çocuktu ama January'nin ardından zor zamanlar yaşadı. Eh, hepimiz yaşadık." Tereddütle durakladı. "Özellikle de Kris. Herhâlde biliyordur." Margot'ya bir bakış attı.

"Biliyorum, evet," dedi Margot. Ülkedeki herkes Krissy Jacobs'ın intiharını biliyordu. "Çok üzgünüm. Onu bulan sizsiniz, öyle değil mi?"

Billy yutkundu, gergince başıyla onayladı. "Bütün hafta sonu fuardaydım, dönüp kapıdan girdiğimde..." Yumruk yaptığı elini dudaklarına bastırdı.

"Onu orada mı buldunuz? Ön kapının orada?" İşte bunu bilmiyordu ve tuhaf geldi. Kendi canına kıyan pek çok insan daha mahrem bir yere çekilirdi – yatak odası, banyo, araba gibi.

Billy tekrar başıyla onayladı. "January'den sonra Krissy... Eh, cehenneme düşmüş gibiydi. Sanırım bir süre sonra çok fazla geldi."

"Sizce..." Margot tereddüt etti. Sormak üzere olduğu soruyu dile getirmesinin kibar bir yolu yoktu. "Sizce işin içinde suçluluk duygusu da olabilir miydi?"

Billy uzun bir an boyunca boş bakışlarını Margot'ya dikti, neden sonra sorunun ardında yatanı anladı. "Tanrım. Bana bunu anlatma. Belli ki kasabadakilerle konuşmuşsun." Başını iki yana salladı. Konuşmaya devam ederken sesi sertleşmişti. "Kızımızı karım öldürmedi. Krissy, January'yi çok severdi. Mükemmel bir anne olmasa da" –bir nefes aldı– "onu severdi. Milyon yıl geçse canını yakacak bir şey yapmazdı."

"‘Mükemmel’ olmamasının nedeni neydi?"

"Ne? Hayır, öyle demek istemedim." Billy yine başını iki yana salladı, aniden ürkmüş gibiydi. "Krissy harika bir anneydi. January'nin dans işleriyle falan her zaman çok ilgilenirdi. Daha başarılı olması için hep itekledi. January'yi öldürmedi. Yapmış olamaz... *olmamalı*."

Margot karşısındaki adamın yüzünü inceledi. January'nin ölümünü çevreleyen duyguları gerçek gibi gözüküyordu ama Krissy hakkındaki soruları adamı tedirgin etmişti. Jace hakkındaki soruları da kaçamak, muğlak cevaplamıştı. İkisinden birini görmesinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen Billy Jacobs hâlâ karısını ve oğlunu korumaya çalışıyor gibi gözüküyordu. Margot'ya ailesi hakkındaki gerçeği söylemiş olabilirdi ama kesinlikle gerçeğin tamamını söylememişti.

Billy, Margot'nun üstelemesine fırsat vermeden, "Ve inan bana," diye devam etti. "Kimin yapmış olabileceğini o zamandan beri her gün düşünüyorum."

"Peki?" dedi Margot. "Fikriniz var mı?"

"Her zaman ne düşündüysem o, mantıklı gelen tek fikir, yani... adamın biri olduğu. Parkta ya da resitallerden birinde January'yi gözüne kestirmiş bir sapık ve... bilmiyorum, belki de şu fikrinde haklısındır, Margot. Belki Natalie Clark'ı kaçıran kimse January'mi de o kaçırmıştır."

Margot, kızının vakasıyla ilgili detayları sormak için Billy'nin yanında yarım saat daha geçirdi ama adamın söylediği her şeyi

zaten biliyordu. Dahası konuyu ne zaman Jace ya da Krissy'ye getirmeye çalışsa Billy, partisinin görüşünü tekrarlayan bir politikacı gibi, "iyi çocuk" ve "iyi anne" dışında bir laf etmiyordu. Nihayet son yudum kahvelerini içip turtadan son birer lokma yediler ve Margot, Billy'ye ona zaman ayırdığı için teşekkür etti.

Evin kapısına doğru yürürlerken, "Ah, bir de," dedi. "Ambara göz atmamın sakıncası var mı?"

"Hiç yok," dedi Billy. "Polis bu sabah işini bitirdi, yani orada bozabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum. İstersen seni götüreyim."

"Hayır hayır, gerek yok. Zaten yolumun üzerinde, geçerken bir bakarım diye düşündüm."

"Keyfine bak." Tereddüt eden Billy'nin gözleri Margot'nun yüzünde gezindi. "Seni o zamanlardan hatırlıyorum, biliyor musun? İkinizin beraber ortalıkta koşturup durduğunuzu hatırlıyorum. Şimdi şu hâline bak, kocaman olmuşsun..." Gözleri aniden yaşarınca mahcup bir tavırla gülerek gözlerini tek parmağıyla ovaladı.

Gülümseyen Margot'nun içi acımayla doldu. Etkileri çok uzun bir zamana yayılmış olsa da yirmi beş yıl önceki o temmuz gecesi bu adamın her şeyini elinden almıştı: önce kızını, sonra oğlunu, nihayetinde karısını. "Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkürler."

Billy başını salladı. "Ne zaman istersen yine gel."

Jacobsların ambarı büyük, sanayi tipi olanlardandı. Evle ambarın arasında bakımsız, çimleri sararmış bir arazi vardı. Yaz güneşi cildini ısıtırken Margot ambara yöneldi. Haberlerde yayımlanan fotoğraf sayesinde mesajın ambarın diğer tarafına yazıldığını biliyordu ama köşeyi dönünce hevesi kursağında kaldı. Kelimeler yok olmuştu. Kırmızı duvarda solgun siyah bir lekeden başka bir şey kalmamıştı.

"Hay sıçayım," dedi.

Ambarın kenarı boyunca yavaş yavaş yürüdü ve kalaslarda herhangi bir kalıntı var mı diye dikkatle baktı ama hiçbir şey yoktu. Zeminde baktı, ayağının altındaki toprakta düzinelerce farklı ayak izi vardı. Herhangi biri mesajın yazarına aitse bile bunu anlamamanın yolu yoktu.

O kız sonuncusu olmayacak. Hem kelimeler, hem de onları çevreleyen koşullar Margot'nun zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Mesaj January Jacobs'ın evinin ambarında ortaya çıkmadan sadece birkaç gün önce Natalie Clark kaybolmuştu, bu da mesajı yazan kişinin iki kızı ilişkilendirdiği anlamına geliyordu ama yine de kullandığı sözcüklerin anlamı belirsizdi. Demek ki akla yatkın tek sonuç, Natalie'yi kaçıran kişinin January'nin katilinin ta kendisi olmasıydı. Yazan kişi, *January Jacobs öldürülen son kız olmayacak* ya da *Natalie Clark kaçırılan son kız olmayacak* demek istemiş olabilirdi – gerçi Margot ikisinin de doğru olmasından korkuyordu. Üstelik hangisi olursa olsun Wakarusa şu an küçük kızlar için güvenli bir yer değildi. Ama Margot'nun aklındaki en büyük soru notu kimin yazdığıydı: Katil mi yoksa başka biri mi?

Köşeyi dönüp iki kanatlı büyük kapıya doğru yürürken tişörtünü parmak uçlarıyla çekiştirip derisinin üzerinde esinti yaratmaya çalıştı. Kapı kapalıydı ama kilitlenmemişti. Ambarın içi tıklım tıkıştı: Traktörler, çim biçme makineleri, tezgâh dolusu el aleti. Tüm bunları incelemek saatler, hatta günler sürerdi. Ne bekliyordu ki? Mesajın yazarı imzasını atmıştı da polis görmemiş miydi? Gerçekten de birkaç liselinin kötü niyetli şakası mıydı acaba? Neden olmasın, diye düşündü ama hakikatin bu olmadığını hissediyordu. Margot, dışarıdaki birilerinin bu küçük kasaba sakinlerine bir şey söylemeye çalıştığına inanıyordu ve dinlemezlerse ne olacağından korkuyordu.

Arabasına doğru yürüyordu ki bir anda donakaldı. Oracıkta, cam sileceğinin altına sıkıştırılmış küçük bir parça kâğıt hafif rüzgârla kıpırdıyordu. Margot etrafına bakındı ama kimseyi

göremedi ve kalbi gitgide daha hızlı atmaya başladı. Kalan yolu aştı, kâğıdı çekip aldı. Bir defterden koparılmışa benziyordu, üzerindeki not el yazısıyla karalanmıştı. Mesajı okuyunca kırk dereceyi bulan sıcağa rağmen Margot'nun tüyleri ürperdi. Kâğıdı kimin bıraktığını görmek için bir kez daha etrafa bakındı ama yol bomboştu.

Billy olamayacağını biliyordu. Arabaya giderken de dönerken de yanından geçmesi gerekirdi. Üstelik Margot bir şekilde adamı görmese de ayak seslerini duyardı çünkü garaj yolu taşlıktı. Margot aniden Bacaksız'ın Bari'nin dışında görünce peşine takıldığını düşündüğü kızılımsı saçlı kadını hatırladı. Son birkaç gün boyunca o kadar çok şey yaşanmıştı ki bu karşılaşma aklından çıkmıştı. Üstelik o sırada paranoyakça davrandığını düşünmekle yetinmişti. Şimdi ise meşum bir şey gibi gözüküyordu.

Arabasının yanında dikilirken istemsizce yumruklarını sıkı, elindeki kelimeler sanki cildinin üzerinde titreşiyor, beyninde uğulduyordu: *Burası senin için güvenli değil.*

ON BİR

Margot, 2019

Kalbi gümbür gümbür atan, kâğıt parçasını parmak uçlarıyla sımsıkı tutan Margot araba kapısının yanında dikildi. Notu cama bırakan kişiden bir işaret görmek için tekrar etrafa bakındı ama çocukluğunun geçtiği sokak boş, evler sessiz ve karanlıktı.

Anahtarı deliğe sokup sürücü koltuğuna otururken ağırdan aldı. Notu bırakan kişi izliyorsa eğer, ne kadar sarsıldığını göstermek istemiyordu. Ama arabaya girdiği anda kapıları kilitledi ve yumruğunu sıktı, derisine batan tırnakların rahatlatıcı acısını hissetmek için bir, iki, üç saniye bekledikten sonra kendini zorlayarak durdu.

Burası senin için güvenli değil. Kelimelerin anlamı açıktı ama Margot, arkalarında yatan niyeti anlamıyordu. Notun yazarı onu korumaya mı çalışıyordu yoksa tehdit mi ediyordu? Daha da önemlisi, kimdi? Üzerinde çalıştığı hikâyeyle bağlantılı herkesi tek tek aklından geçirmeye başladı ama bütün isimleri listelesen defterinde iki sayfayı doldurabilirdi. Şimdiye dek kasaba halkının neredeyse yarısıyla röportaj yapmıştı. Böyle apaçık ortada olmak huzursuz ediciydi.

Çantasının içindeki telefonu titreyince yerinden sıçradı. Çantanın fermuarını açtı, telefonu çekip aldı ve ekrana baktı: Hank Brewer, eski ev sahibi.

Margot telefona cevap verirken gözlerini kapadı. "Selam, Hank."

"Margot, selam. Kötü bir zamanda mı aradım? Aklın başka yerde gibi."

Hâlâ elinde duran kâğıda baktı. "Sorun yok. Hayırdır?"

"Temmuz kirası için arıyorum. Fırsat bulduğunda parayı gönderebilir misin?"

"Ha. An-anlamıyorum. Şey..." Craigslist'te bulduğu kiracının adını hatırlamaya çalıştı. "James ödeme yapmadı mı?"

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "Geçen ayın kirası için gönderdiğin çeki aldığımdan beri kimse bir şey ödemedi. Hiç kimse gelip taşınacağını falan da söylemedi. Bu herifin taşınmak istediğinden emin misin?"

Margot'nun omuzları çöktü. "Öyle sanıyordum." Yeni kiracıyı aramak, yapılacaklar listesinde Luke'un ev anahtarını çoğaltmanın hemen altındaydı ki Margot bunu da yapmamıştı. İçine ettiği Natalie Clark haberi, sonra işten kovulması, sonra ambara yazılan yazı derken bunların erteleyebileceği işler olduğunu düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı. "Onu ararım. Ne olup bittiğini çözmem için birkaç gün verebilir misin?"

"Kira ödemesi için çarşambaya kadar vaktin var, olur mu? Para geldiği sürece kimden geldiği umurumda değil. Böylece evi ağustosta devredecek birini bulmak için zaman kazanırsın. Yani... bir sürü derdin olduğunu biliyorum ve merhametsiz biri de değilim ama ekime kadar sözleşme *imzaladın*."

Margot, *Aa, daire kiralamak böyle mi oluyormuş?* demek istese de, "Çarşambaya kadar parayı gönderirim," demekle yetindi.

Telefonu kapattı ve avuçlarını direksiyona vurdu. "Siktir!"

Tüm vücudundan anksiyete yayılıyordu. Önce o lanet olası not, şimdi de bu mu çıkmıştı? Gösterge panelindeki saate baktı. Notu polise ihbar etmesi gerektiğini biliyordu ve edecekti, eninde sonunda. Ama emekli Dedektif Townsend'le gerçekleştireceği görüşme için yarım saat içinde South Bend'de olmalıydı ve bu hikâyenin iş bulmasını sağlayacak bir hikâye olması artık çok daha elzemdi.

Derin bir nefes alıp notu sırt çantasının ön gözüne soktu, fermuarı çekti, sonra da kontağı çevirdi. South Bend'e doğru sürerken önce kiracı James'i, sonra da durumunu kontrol etmek için Luke'u aradı ama ikisi de telefona cevap vermedi.

Eski dedektif Max Townsend'in evi South Bend'in banliyölerinde gözden uzağa saklanmış eski usul bir çiftlik eviydi ve Margot içeri adım attığı andan itibaren evde bekâr bir adamın yaşadığını anlayabiliyordu. Çoğu deri kaplı olan mobilyalar koyu renkliydi, uyumlu olmalarına ya da herhangi bir tasarıma hiç kafa yorulmadığı belliydi. Duvarlar çıplaktı ve dekorasyona yönelik tek çaba, her bir düz yüzeye yayılmış yığınla fotoğraf çerçevesiydi, bütün çerçevelerin içinde, görünüşe bakılırsa aynı kızın hayatının yirmi yılını kapsayan fotoğraflar vardı.

Bir grup fotoğrafın kümелendiği televizyon ünitesine bakan Margot, "Kızınız mı?" diye sordu. Siyah çerçeveli bir fotoğrafta kız yedi yaşlarındaydı, sarışın ve mavi gözlüydü, kolunun altına bir top sıkıştırmış, futbol formasının içinde sırtıyordu. Yanındaki fotoğrafta küçük kız ve Townsend sahildeydi, ciltleri pembeleşmişti ve gülümsüyorlardı.

Margot'nun bakışlarını takip eden Townsend karmaşık bir tavırla gülümsedi. "Jess."

"Sevimliymiş," dedi Margot. "Beni görmeyi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

Adam başını salladı ve oturması için kahverengi deri kaplı kanepayı işaret etti. Kendisi ise kahverengi koltuğu tercih etti, koltuk dik konumda olsa da geriye yatabildiği belliydi. Bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine yerleştirip emekliliği süresince hiç büyütmediği göbeğinin üstünde parmaklarını kavuşturdu. Aslına bakılırsa, yıllar önceki soruşturmayla ait fotoğraflarda ve videolarda Margot'nun gördüğü hâli neredeyse hiç değişmemişti. Hâlâ iri ve kalıplıydı, gözleri şaşırtıcı derecede maviydi ve kır saçları özenle taranmıştı. Tek büyük fark, yüzündeki çizgilerin derinleşip uzamasıydı.

“Sorun değil.” Sesi kayıtsız olsa da adamın bakışlarındaki bir şey, Margot’ya yeniden dedektif olma fırsatı bulduğu için minnettar olduğunu düşündürdü, sadece bir röportaj için bile olsa. “Telefonda January Jacobs vakasıyla ilgili konuşmak istediğinizi söylemiştiniz?”

Sırt çantasının cebinden telefonunu almak için eğilen Margot’nun parmakları oradaki nota sürtündü. Gerisin geri doğrulup oturduğunda telefonu dedektife gösterdi. “Sakıncası var mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Hiç yok.”

Kayıt uygulamasını açıp kırmızı butona dokunan Margot, “Aynı zamanda Natalie Clark vakasıyla ve dün Jacobsların ambarında ortaya çıkan yazıyla da ilgileniyorum. Bunlardan haberiniz var mı?” dedi.

“Evet ama Natalie Clark vakasının diğer ikisiyle ilgisi olup olmadığından emin değilim.”

“Eh, aslında ben de emin değilim. Ama iki vaka arasında benzerlikler var. Dahası eminim siz de biliyorsunuzdur, Nappanee ve Wakarusa’nın arası sadece on iki kilometre, neredeyse aynı kasaba sayılırlar. Natalie beş yaşında. January öldüğünde altı yaşına yeni girmişti. Ve ambardaki mesaj, Natalie kaçırıldıktan sadece birkaç gün sonra ortaya çıktı. Bence onu yazan her kimse iki olayı ilişkilendirmeye çalışıyordu. Ben de bunu inceliyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Townsend. “Eh, bu konuda size yardım edebilirim. Aralarında ilişki yok.”

Margot kaşlarını çattı. Townsend de basın toplantısı sırasında Dedektif Lacks’in kullandığı kendinden emin ses tonuyla konuşmuştu ve aniden eski patronunun sözcükleri Margot’nun zihninde Townsend’inkilerle iç içe geçti. *January Jacobs vakasıyla olan ilişkin seni kör etmiş.*

“Şey.” Başını iki yana salladı. “Özür dilerim ama nasıl bu kadar eminsiniz?” Dedektifin eski ortağına da aynı soruyu sormuştu ama bu kez düzgün bir cevap alma şansının çok

daha yüksek olduğunu biliyordu. Polislerin tabi olduğu kurallar tuhaftı: Teşkilatta aktif çalışan birinin süregiden vakalarla ilgili ne söyleyebileceği ya da söyleyemeyeceği katı prensiplerle kısıtlıydı ama bir emniyet görevlisi emekliye ayrıldığı anda bu kısıtlamalardan muaf oluyordu. Townsend her şeyi söyleyebilirdi.

“Öncelikle,” diye başladı konuşmaya, “vakalar bambaşka. Clarkların kızının soruşturmasından görebildiğim kadarıyla olay apaçık bir çocuk kaçırma. Natalie, kalabalık bir parktan kaçırılmış küçük bir kız. Sıçtığımın sapıkları bunu hep yapar. Öte yandan January’nin vakası daha farklı olamazdı. Olay yeri kendi eviydi, suç çok daha kişiseldi. Oradaki suç mahalli –Jacobsların mutfak duvarındaki mesaj– January’nin cinayetinin nefret kaynaklı olduğunu gösteriyor. Nefret feci kişisel bir şeydir. Bu da January’nin onu tanıyan biri tarafından öldürüldüğünü akla getiriyor.”

Nefret suçu. Margot hiç böyle düşünmemişti ama dedektifin haklı olduğunu fark etti. Küçük kızın kafası ezilmiş, cesedi bir kanala atılmıştı, duvarlar öfkeli kelimelerle kaplıydı.

“Ama diyelim ki January de tıpkı Natalie gibi kaçırıldı,” dedi. “Diyelim ki adamla mücadele etti. Adam anlık bir öfkeyle hareket etmiş olamaz mı? Kurbanı laf dinlemiyor diye sinirlenip söz geçirene kadar kızın kafasını bir yerlere çarpmış olamaz mı? Altı yaşında bir çocuk ne kadar ünlü olabilecekse January o kadar ünlüydü. Bir sürü şerefsiz sapığın ilgisini çekmiştir mutlaka, adamlar onu takıntı yapmıştır. Ama takıntı da böyle bir nefrete dönüşebilir. Özellikle de dengesiz bir zihinde.”

Townsend başıyla onayladı. “Doğru söylüyorsunuz.”

“Bu da söylediğiniz hiçbir şey, January’yi öldürenle Natalie’yi kaçıranın aynı kişi olmadığını kanıtlamıyor demektir. Tartışmasız bir sonuç değil. Öyleyse... Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü January Jacobs vakasını ekibimle beraber yirmi beş yıl önce çözdük.”

Margot gözlerini kırıştırdı. İşte bunu beklemiyordu. Ağzını açtı, geri kapattı. "Pardon. Ne?"

Townsend'in yüzünden küçük, buruk bir gülümseme geçti. "Doğru duydunuz. O yüzden vakaların bağlantılı olmadığını kesinkes söyleyebilirim. January'yi öldüren kişi Natalie Clark'ı kaçırmış olamaz çünkü katil öldü."

Sersemleyen Margot donakaldı. Zihninde dedektifin sözleri yankılanıyordu. *Nefret feci kişisel bir şeydir. January onu tanıyan biri tarafından öldürüldü.* Tekrar Billy'yi düşündü, karısının kızlarını sevdiğini inatla savunuyordu. Bacaksız'ın mekânında gerçekleştirdiği onca röportajı düşündü, kasabadaki herkes annesinin January'ye imrendiğini söylüyordu. Billy'nin, karısının cesedinin yanı başında bulunduğu suçluluk yüklü intihar mektubunu düşündü: *Her şey için çok üzgünüm.* Ama hepsinden öte, emekli dedektif sadece bir kişiden bahsediyor olabilirdi, vakayla ilgisi olan sadece bir kişi ölmüştü.

"Krissy," dedi Margot, dile getirdiği isim fısıltıdan farksızdı. Townsend başıyla onayladı. "Bingo."

ON İKİ

Margot, 2019

Başı fırıl fırıl dönen Margot dedektifin karşısında öylece oturdu. January'yi *Krissy Jacobs* mı öldürmüştü? Böyle bir şey mümkün müydü? Bu olasılığı ilk kez düşünüyor değildi ama bu teorinin Bacaksız'ın oradaki ön yargılı, olaydan bihaber insanlar tarafından ortaya atıldığını duymak başka, January vakasının başındaki dedektiften duymak bambaşka bir şeydi. Margot çocukluğunu düşündü, Jace ve January'nin annelerinin yüzünü zihninde canlandırmaya çalıştı. İnternette gördüğü tüm o fotoğraflar ve videolar sayesinde Krissy'nin neye benzediğini biliyordu ama sokağın karşısındaki kadınla ilgili gerçek bir anısı olduğunu hiç zannetmiyordu. Kadın onun için diğer annelerden farksızdı; ara sıra ortaya çıkıp ikizlere akşam yemeği vaktinin geldiğini söyleyen ya da öğleden sonra atıştıracak bir şeyler getiren, çehresi belirsiz bir yetişkindi.

"Ama nasıl..." Margot'nun sesi giderek zayıfladı ve başını şöyle bir salladı. "Nereden biliyorsunuz? Nasıl çözdünüz?"

"Orijinal olay yeri Krissy Jacobs'ın parmak izleriyle doluydu, hem gerçek hem de mecaz anlamda."

Margot olay hakkında yazılmış her bir makaleyi yıllar boyunca tekrar tekrar okumuştı. Dedektiflerin mesajı yazmak için kullanılan ve Jacobsların ambarına saklanan bir kutu spreyci boyayı ilk soruşturma esnasında bulduklarını biliyordu. Kutudaki parmak izleri alınmıştı ve çoğu Krissy'ye aitti. "Ama bir boya

kutusundaki parmak izleri? Ve kendi mutfağında? Kötü gözü. küyor elbette ama tartışmasız bir delil olduğu da söylenemez.”

Townsend başını iki yana salladı. “Hayır. Söylenemez. Ama hepsi bu değil, hiç değil. Daha en başta Krissy’den şüphelenmeye başlamıştım. Onunla tanıştığımız anda bile tuhaf davranıyordu. Yastaymış gibi ya da stresliymiş gibi değil. Şüphe uyandıran bir tuhafılık. Bize söylemediği bir şeyler olduğu apaçıktı. Başta ne olduğunu bilmiyorduk. Bazen soruşturma sırasında insanlar aptalca şeyler –uyuşturucu, kaçamak bir ilişki– hakkında yalan söyler çünkü başlarının derde gireceğini düşünürler. Yani ben de ilk birkaç gün boyunca düşündüm ki kadın uyku ilacı bağımlısı ya da kapı komşusuyla sıradan bir kaçamak yapmış da onu saklıyor.

“Ama sonra,” diye devam etti emekli dedektif, “parmak izlerini bulduk, işte o zaman Krissy’ye gerçekten bir şüpheliymiş gibi bakmaya başladım. January’nin cesedini bulduktan sonra çürüme emaresine rastlarsa cesedin daha önce nerelerde olduğunu anlayabiliriz diye her iki olay yerini ve etraflarındaki araziye kadavra köpekleriyle aradık. İşte bundan sonra aradığımız adamın Krissy Jacobs olduğu epey açıktı.

“Nasıl?” diye sordu Margot.

“Kadavra köpekleri Krissy’nin arabasının bagajına yönlendiler. Bagajı aradık ve adli incelemede January’nin o gece giydiği geceliğe ait iplikler bulundu.” Margot’ya manalı bir bakış attı. “Krissy o gece kızının cansız bedenini bagajında taşımıştı.”

“Tanrım,” diye nefes verdi Margot. Sanki göğsüne tekme yemişti. Bir an sonra devam etti. “Ama anlamıyorum. Niye yaptı? Gerekçesi neydi?”

Eski dedektif başını salladı. “Cinayeti kanıtlamak için gerekçeye gerek yok. Deliller o işi halleder.”

Dedektifin sözleri suçları çözmek söz konusuysen doğru olsa da Margot gazeteciydi. Hikâyelerle ilgileniyordu ve hikâyelerdeki karakterlerin gerekçeye ihtiyacı vardı. Ve Margot, ne

yönde ilerlerse ilerlesin Krissy'nin gerekçesini anlayamıyordu. "Bir tahmininiz var mı?"

Townsend omuz silkti. "Krissy Jacobs'ın kafası çalışıyordu. Hırslıydı ve ilgi istiyordu. Tanıştıktan sonra... o kasabadaki çoğu insandan *farklı* olduğunu beş dakika içinde anlamıştım. Boşa harcanmış gibi hissediyordu. Ve bence o sebeple delirdi. Nihayetinde kırılma noktası neydi bilmiyorum ama January'nin dans mevzusuna çok fazla bağlıydı, kıskanç ve kontrolcüydü. Hele Billy'yle ilişkisine hiç girmeyelim. Görünüşte pek iyilerdi ama yüzeyin altında sorunları vardı. Sırf adamın canını yakmak için yaptıysa şaşırmam açıkçası."

Kollarını dizlerine dayamak için öne eğildi. "Anlaması zor ama böyle insanlar var. Birçok kişi böyle suçların yabancılar tarafından işlendiğini düşünür. Ted Bundy'yi, Sam'in Oğlu'nu² hayal ederler."

Margot, January'nin cinayetini öğrendikten sonraki günleri, küçüklüğünü düşündü. Minik bedeninin karanlıkta kıvrıldığı, arkadaşının katilinin pencerenin dışında dikildiğini hayal ederken sımsıkı kapattığı yumrukları yüzünden tırnaklarının derisini kanattığı gözlerinin önüne geldi.

"Tabii o insanlar da dışarıda geziyor," dedi Townsend. "Beni yanlış anlamayın. Ama suçlar, çoğunlukla kurbanı tanıyan biri tarafından işlenir."

Adamın söylediği her şey mantıklıydı ama yine de teori-siyle ilgili bir şey... yanlış gibiydi. Eksikti. Ve Margot, adamın sözlerinin ardındaki derinlere gömülü ön yargıyı hissetmeden edemiyordu. Kadınların böylesine kötülük yapabileceğine inanmadığından değil ama Krissy'nin farklı olduğu için suçlu olduğunu söylemek mi? Wakarusa'nın orijinal ismini, Salem'i ve yakılan tüm o kadınları düşündü.

---

2 Seri katil David Berkowitz'in lakabı. -ç.n.

“İşte bu yüzden Natalie Clark’ı kaçıranla January’nin katilinin aynı kişi olmadığını biliyorum,” dedi Townsend. “Ambardaki mesaja gelirsek, bence yerel polis bu sefer işin doğrusunu çözdü. Muhtemelen kasabanın geçmişinden faydalanmayı amaçlayan ve başka bir kızın ortadan kaybolmasının ardından halkı galeyana getirmeye çalışan serseriler tarafından yazılmıştır. Wakarusa halkı” –başını iki yana salladı– “bu bir çeşit ergenliğe geçiş töreni, January’nin hikâyesini duymak yani. Telefonda siz de oralı olduğunuzu söylemiştiniz?”

Margot başıyla onayladı.

“Yani bu cinayetin kasabanın DNA’sının bir parçası olduğunu biliyorsunuz. Çocukların bunu takıntı yapması şaşırtıcı değil. Bir köprü altı yerine Jacobs ambarına yazı yazıyorlar. Cinsel organlar çizmek yerine mutfak duvarındaki o orijinal kelimeleri taklit ediyorlar.”

Margot daha dün Pete’in söylediği şeyi düşündü. *Kasaba halkı January’nin hatırasına takılıp kalabiliyor. O konuda konuşma dürtüsünü bastıramıyorlar.* Doğruydı, işten kovulmasının sebeplerinden biri de bu dürtüydü. Peki ambardaki mesajın sadece bundan ibaret olması mümkün müydü? Ya arabasına bırakılan not? Onun da bir lise öğrencisinin işi olduğuna mı inanacaktı?

Öne eğilip çantasındaki kâğıt parçasını aldı ve Townsend’e uzattı. “Bunu bugün arabamda buldum. Hikâyeyi kurcaladığım için olduğunu varsaydım.”

Townsend’in nazikçe tuttuğu kâğıt kalın parmaklarının arasında çok önemsiz gözüküyordu. Bu kadar küçük bir şeyin o kadar çok korkuya yol açması imkânsızdı âdeta. “Bunu ne zaman buldunuz?”

“Buraya gelmeden yarım saat önce. Arabama binecekken ön camda buldum.”

“Arabanızı kaldığınız yerin önüne mi park etmiştiniz?”

Margot başını iki yana salladı. “Jacobsların evinin önündeydi. Billy’yle konuşuyordum.”

“Ve January’nin ölümüyle ilgilendiğiniz için birinin bunu size ulaştırdığını düşünüyorsunuz.”

“Eh, öyle olmalı. Ya da Natalie vakası ya da ambardaki mesaj. Ya da üçü birden.”

“Hımm.” Townsend başını eğip kaşlarını çatarak kâğıt parçasına baktı. Bir süre sonra kâğıdı ters çevirip ışığa tutarak arkasını inceledi. “Eh,” dedi sonunda. “Başınıza böyle bir şey geldiği için üzgünüm. Sinir bozucu olmalı. Ama... Mantıklı düşünürsek Natalie Clark’ın kaybolmasını takip eden birçok muhabir var. Tüm dikkatini Natalie’ye vermeyen bir basın mensubunu hedef almak için birinin yan kasabaya kadar yol gitmesi hiç mantıklı gözükmüyor. Üstelik Krissy Jacobs kasabada dolaşarak hakikate yaklaşan herkese uyarı mesajları dağıtacak değil. Yani aklıma gelen en makul açıklama, ambara yazı yazan herif kimse bu mesajın da onun elinden çıktığı. Görünüşe bakılırsa adam Jacobsların evinin orada pusuya yatmış ve sizi kolay bir hedef gibi görmüş. Tahminimce kim olduğunuzu ya da orada ne yaptığınızı bile bilmiyordur.”

Kâğıdı geri verirken, “Yine de,” diye ekledi. “Bunu polise ihbar etmelisiniz. Kasabanıza korku salan kişiyi yakalamalarına faydası dokunabilir.”

Margot notu adamdan alıp çantasına geri tıktı, tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğramıştı. Birinin peşine takıldığı ve şimdi de kendisini tehdit ettiği konusunda haksız çıkmaktan memnun olurdu elbette ama haksız olduğunu düşünmüyordu. Fakat tartışmanın anlamı yoktu.

Bir an sonra, “Ama yine de şunu anlamıyorum,” dedi. “January davası. Elinizdeki tüm deliller sizi Krissy’nin suçlu olduğuna ikna ettiyse onu niye hiç tutuklamadınız?”

Townsend uzun uzun iç çekti. Belli ki Krissy Jacobs eski dedektifin takıntısıydı. “İstedim. Denedim. Ama feci sansasyonel bir davaydı, deliller yüzde yüz yeterli değildi; bu da kötü bir kombinasyon ve savcı o yönde ilerlemeye yanaşmadı. Davanın

fazla karmaşık olduğunda, jürinin bir anneyi kendi kızını öldürmekten suçlu bulması için benim sunduğumdan daha fazla delil gerekeceğinde ısrar etti.” Dedektif kederle gülümsedi. “İşin özü, Krissy Jacobs olay yerini öyle altüst etti ki kimse bir bok anlayamadı. İşte bu yüzden ceza almaktan yırttı.”

ON ÜÇ

Margot, 2019

Margot karışışında oturan polis memuruna dik dik baktı. “Bu kadar mı?”

Polis –Memur Schneider, yoksa Schmidt miydi?– gözlerini kırpıştırarak üzerine yazmakta olduğu kâğıttan ayırdı. “Şey...” Bakışları iki yana kayıp geri döndü. “Evet?”

Margot, arabasının camında bulduğu notu bildirmek üzere South Bend’den doğruca Wakarusa karakoluna gitmişti. Ve eve gitmek istemesine, amcasını bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için kaygılanmaya başlamasına rağmen ihbar süreci canını sıkacak kadar kısa sürmüştü. Memur Schneider-Schmidt –sivil giyinmişti, yaka kartı da yoktu– Townsend’den farklı bir soru bile sormamıştı ve Margot’nun cevaplarını not defterine karalamıştı. Mesajı kimin yazmış olabileceğiyle ilgili bir teorisi olup olmadığını sorduğunda, Margot barın dışında kendisini izleyen kızılımsı saçlı kadını betimlerken yine not almıştı. Buna rağmen, konuşmanın sonunda suçluyu bulmak için var güçleriyle çalışacaklarını söylemesine rağmen adamın ses tonu hafif, neredeyse umursamazdı.

“Bakın,” dedi Margot sesini kibar tutmaya çalışarak. “Bu kişi” –aralarındaki masada, ufak bir kilitli poşetin köşesine tıkılmış duran notu işaret etti– “bence ne yazacağımdan korktuğu için beni tehdit ediyor. Bunun basit, kötücül bir vandalizm vakası olduğunu düşünmüyorum. Konuyu haber yapmamı istemediğini düşünüyorum. Bu durum sizi de ilgilendiriyor.”

Schneider-Schmidt başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Ama bir muhabirin haber yapmasını istemiyorsa niye ambara o şeyi yazsın ki? Bir an ona dikkat çekerken bir an sonra dinleyen insanları mı tehdit ediyor? Biraz... düzensiz gözüktüyor."

"Bilmiyorum." Margot avuçlarını açtı. "Belki ikisi aynı kişi değildir."

Memur yine başıyla onayladı ama müsamaha gösterir gibi, küçümseyen bir tavrı vardı. "Ambardaki mesajı araştırıyoruz, Bayan Davies. Bunu da araştıracağız." Başıyla kâğıdı işaret etti. "Size söz veriyorum."

"Peki anlattığım kadın? Onu bulmaya çalışacak mısınız?"

Schneider-Schmidt gözlerini kısıp önündeki notlarına baktı. "Şu... kızılımsı saçlı kadın." Duraksadı. "Kızılımsı tam olarak ne oluyor, bu arada?"

Margot'nun gözleri sanki yuvalarından fırladı. "Kızıl kahverengi karışımı."

"Ha. Kulağa hoş geliyor. Ve bu kadını sadece bir kez mi gördünüz?"

Margot derin, uzun bir nefes aldı. "Evet."

"Dürüst olacağım, Bayan Davies. Orta yaşlı bir kadının, ambar duvarına grafiti yapacak insan modeline pek uyduğu söylenemez. Ve kadını sadece bir kez görmenize dayanarak sizi takip etmiyor olması da mümkün. Sadece denk gelmiş olabilirsiniz."

Margot çılgılık atmak istedi. Ama ciddiye alınmadığı için değil, polis memuru muhtemelen haklı olduğu için. Bu konuşmada mantık dışı gözüken Margot'nun kendisiydi, Schneider-Schmidt değil. Gerçekten paranoyakça mı davranıyordu? Tüm o mesajlar birkaç ergen oğlanın eşek şakasının birer parçası mıydı? Kızılımsı saçlı kadın yalnızca Margot'yla aynı binanın dışında yürüyen bir kadın mıydı? En fenası, aslında ortada hiçbir bağlantı yokken ambardaki o mesajı kullanarak January

ve Natalie'yi birbirine bağlamaya çalışması kıymetli zamanını harcamaktan başka bir şey değil miydi?

Avuçlarını masaya yaslayıp yavaşça ayağa kalktı ve kendini zorlayarak kibar bir gülümseme takındı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Karakolun çift kanatlı kapısından çıkmak üzereyken adını duyunca, "Ne var?" diye çıkışarak arkasına döndü.

Koşar adımlarla yaklaşan Pete Finch olduğu yerde kalakaldı, incinmiş gözüküyordu.

Azar iştmiş gibi hisseden Margot, "Ah," dedi. "Pete. Selam. Kusura bakma."

"İyi misin?"

"İyiyim. Uzun bir gün oldu, o kadar."

"Burada ne yapıyorsun?"

Margot olan biteni anlattı.

Margot'nun konuşması bitince Pete, "Hassiktir," dedi. "Sarılmana şaşmamalı."

Ama işin gerçeği, Margot'nun böyle öfkesi burnunda gezmesinin sebebi sadece o not değildi. Her şeydi. İşten kovulması ve eski ev sahibinin aramasıydı. Her şeyin üstüne, bir de artık içinde yaşamadığı bir evin kirasını nasıl ödeyeceğini düşünmesiydi. Herhangi bir televizyonun yanından geçtikçe haberlerde Natalie Clark'ın yüzünü görmesi ve her seferinde üç yıl önce Polly Limon vakasının muhabirliğini yaptığı günleri hatırlamasıydı. Başka kimsenin göremediği bir şeyler gerçekleştiği hissi ve belki de aslında kör olanın kendisi olduğuna yönelik ürkütücü kaygıydı. İnsanın üstüne üstüne gelen kasabaya geri dönmesi ve tüm dünyada en sevdiği insan olan, yavaş yavaş aklını kaybeden amcasıyla ilgilenmesiydi.

Pete, "Rapora ben de bir bakarım, olur mu?" derken Margot kendini toparladı. "O kadın için de gözümü açık tutarım."

Margot zayıfça gülümsedi. "Niye bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

“Yani, işim *bu*.”

Kaşlarını kaldırdı. “İşine diğer heriften çok daha düşkünsün.”

“Eh. Galiba biraz da borcumu ödüyorum.”

“Borç mu? Ne borcu?”

Pete başını eğdi. “Hadi ama. Söyletme şimdi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Üçüncü sınıfta?.. Teneffüste?..”

Margot ona bakmaya devam etti.

“Dur şimdi. Cidden hatırlamıyor musun?”

“Neyi hatırlamıyor muyum?”

“Hassiktir. Keşke konuyu hiç açmasaydım.” Pete eliyle saçını düzelterek güldü. “Neyse, üçüncü sınıftayken bir gün teneffüste bahçenin kimsenin gitmediği tarafına gitmiştim, orayı bilirsin? Ağaç doluydu, bahçenin geri kalanına göre aşağıda kalıyordu.”

Margot başını evet der gibi salladı.

“Oraya gitmiştim çünkü öncesinde birkaç çocukla takılıyorduk ve Jordan Klein beni gülmekten yerlere yatıran bir şey söylemişti. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama o kadar güldüm ki, şey, altıma işedim.”

“Ah, hayır.”

“Evet. Tabii ki dehşet içindeydim ve kimsenin görmesini istemedim, o yüzden ellerimle apış aramı kapattım ve çocuklarla dolu olmayan en yakın yere sıvıştım. Tuvalete gidemiyordum çünkü herkesin takıldığı o koca kırmızı oyuncaklarla dolu parkın ortasından geçmem gerekecekti. Neyse, koca bir ağacın arkasında, bahçenin geri kalanından görülmeyeceğim bir yerde dikiliyordum ki bir anda sen ortaya çıktın.”

Margot gözlerini kıstı, Pete’in sözleri çoktan unuttuğu bir anıyı eşeliyordu. “Doğru. Hatırladım.” Ayak seslerini duyduğunda her zamanki gibi en sevdiği ağaca saklanmış kitap okuyordu.

“Sana göstermemeye çalıştım,” diye devam etti Pete. “Ama galiba göreceğini görmüştün çünkü kolumu kavradığın gibi beni kimsenin kullanmadığı o çeşmeye doğru sürükledin ve

ikimizin de üstüne başına su sıçratmaya başladın. Su savaşları diye bir olayımız vardı, hatırlıyor musun? Ara sıra iki çocuk, kim diğerini daha çok ıslatacak diye uğraşmaya başlardı.”

Margot güldü. “Evet. Ne saçma.”

Pete gülümsedi. “İnsanlar sorarsa öyle diyeceğimizi söyledin. Pantolonunu ıslatan ezik oğlan yerine, bir kızla su savaşına giren havalı çocuk olmuştum. Hatırlamadığına inanamıyorum. Benim için bayağı travmaydı. Ya da en azından, neredeyse travma olacaktı.”

Margot korktuğu, yalnız olduğu ve January’nin yanı başında belirip eline kumaş bir kar tanesi tutuşturduğu zamanı düşündü. *Korktuğum zamanlarda bunu avucumda sıkıyorum ve bana cesaret veriyor.* “Galiba hepimiz kendimize göre bir şeyler hatırlıyoruz.”

“Eh, neyse. Pantolonumu ıslatmamdan yeterince konuştuk.” Elleri cebine soktu. “Amcan nasıl?”

“Şey, iyi,” derken söylediği şeyin doğru olup olmadığını merak etti.

Townsend’le röportajını bitirip dönerken Luke’a ulaşabilmişti ve neyse ki amcası iyiye benziyordu. Öğle yemeği yiyip yemediğini söyleyememişti ve o gün neler yaptığı konusunda da belirsiz konuşmuştu ama duygu durumu dengeli gibiydi, öfkeli ya da iyiden iyiye kafası karışmış değildi. Margot ona buzdolabında dilimlenmiş et ve peynir, tost makinesinin yanında da ekmek olduğunu hatırlattığında Luke’un mutfakta dolanmaya başladığını duymuştu. Birkaç dakika sonra telefonu kapatırken Luke biraz kestirmek için uzanabileceğini söylemişti. Ama bu bir saat önceydi. Amcasının durumu şimdiye kadar tamamen değişmiş olabilirdi.

“Yanına dönsem iyi olacak,” dedi. “Ama hazır seni yakalamışken... January vakasını iyi biliyor musun?”

Pete kaşlarını kaldırdı. “Ee... sayılır. Yani, burada olunca sürekli duyduğun bir konu. Ama dosyayı hiç görmedim.”

Margot kolundaki saate baktı. Eve gidip Luke'u kontrol etme arzusuyla Townsend'in az önce anlattıklarını inceleme ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştı.

Wakarusa'ya kadar olan yarım saatlik yol boyunca, Krissy'yi neden tutuklayamadığını anlatırken eski dedektifin gözlerinde beliren bakışı düşünmekten başka bir şey yapamamıştı. Emekli emniyet mensupları için geçerli bir kural olmamasına rağmen, tüm röportaj boyunca tamamen açık sözlü gözükmesine rağmen o anki hâli, Margot'yu adamın gerçekliği tüm çıplaklığıyla anlatmadığını düşünmeye itmişti. O tuhaf, ketum ışıltıyı Margot hayal mi ediyordu? İnsanları okuyabilme becerisiyle her zaman övünürdü ama hayatı parçalanmaya başlıyor gibi hissediyordu ve öz güveni sarsılmıştı. Üstelik emekli bir dedektif olan Townsend neden ondan bir şey saklama gereği duyacaktı ki?

Yanağının iç kısmını ısırdı. Vakit geç oluyordu ama oracıkta ona iyilik borçlu olduğunu düşünen bir Wakarusa polisi vardı ve bir soru Margot'nun zihnini yiyip bitiriyordu. "Birkaç dakikan var mı?" dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Karakoldan yarım blok ötedeki bir banka yerleştiler ve Margot, Townsend'den öğrendiği her şeyi Pete'e anlatmaya başladı. Tepkilerine bakılırsa Pete'in her şeyi daha önce de duyduğu belliydi.

Margot konuşmayı bitirdiğinde Pete, "Eh," dedi. "Vakanın neden mahkemeye hiç gitmediğini, neden kimseyi tutuklayamadığını anlatırken *yalan söylemiyordu*. Tam olarak değil. Sadece gerçeğin tamamını anlatmamış. Aslına bakarsan şaşırmadım. Wakarusa Polisi tam da bu yüzden ona ve tüm eyalet polis gücüne kin güdüyor."

"Kin gütmek derken... Niye?"

"Kıdemliler hep anlatır, eyalet polisi burayı da buranın sakinlerini de hiç tanımamalarına rağmen ellerini kollarını sallaya sallaya gelmişler ve January'ye ne olduğu hakkında hemen bir sonuca varmışlar. Bizimkilerin çoğu katilin Krissy olduğu

inancıyla Townsend'in gözlerinin kör olduğunu ve kendi hikâyesine uymayan detayları göz ardı ettiğini düşünmüş.”

“Hangi detaylar?”

“Şey...” Pete hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. “Özellikle hatırladığım sadece bir tane var galiba ama söylenen o ki Townsend'in dosyasını savcıya sunmasını engelleyen bir parça delil varmış. Çünkü o geceki olayların Townsend'e ait versiyonunu bulandırıyor ve şüpheleri Krissy'den uzaklaştırıyormuş.”

“Ne delili?”

Pete tereddüt etti. “Bunu kayıt dışı tutabilir miyiz?”

“Elbette.”

“Tamam o zaman. Neyse, durumun anlam kazanması için Krissy ve Billy'nin o geceyle ilgili ifadelerini hatırlamalısın. O gece Jace dâhil hepsinin kesintisiz uyuduğunu söylemişlerdi, hatırlıyor musun?”

Margot başıyla onayladı.

“Krissy'nin yatmadan önce uyku hapi alma alışkanlığı vardı, Billy de her zaman kesintisiz uyurdu yani kendilerinden başka kimsenin uyanmadığına garanti vermeleri zordu ama Jace'in uykusunun ağır olduğunu ve geceleri nadiren uyandığını söylemişlerdi. Ve uyanırsa da mutlaka ikisinden birine seslendiğini. Eh, o gece ikisine de seslenmediğini söylediler, yani belli ki uyanmamıştı.” Pete başını iki yana salladı. “Her neyse, bu mevzuyu çok büyütmüşler.”

“Tamam...”

“Eyalet polisinin raporuna göre Jace'in o gece giydiği pijamalara adli inceleme için el koymuşlar. Pijamaların üzerinde kan bulunmuş. Yoğunlaşmış, taze kan, üstelik January'nin kan grubuna da uyuyormuş. İkiz oldukları için kan grupları muhtemelen aynıydı ama mutlaka öyle olması da gerekmiyor. Ama Jace'in hiçbir yerinde kesik falan yokmuş. January'de ise epey iç kanama varmış ve iç kanama onunki gibi kafada olduğu zaman genellikle kulaklarından ve burnundan kan sızar. Ve

tabii bir de kafasının arkasında, darbe aldığı yerde bir miktar kan varmış. Neyse, demek istediğim, Jace'in pijamasında kız kardeşinin kanı vardı."

Margot donakalmış dinliyordu. Yıllar boyunca bu vakayı defalarca incelemişti ama bunları daha önce hiç duymamıştı.

"Hatırlar mısın bilmiyorum," dedi Pete, "ama ne Krissy ne de Billy o gece yatmadan önce January'nin bir yerinin kanadığı yönünde ifade verdiler, bu da Jace'in pijamasındaki kanın daha sonra bulaştığı anlamına gelir. Yani çok büyük ihtimalle Jace o gece kalkmıştı ve kendisinin ya da ailesinin kabul ettiğinden çok daha fazlasını görmüştü – ya da yapmıştı."

Jace ile ilgili o eski hatıra Margot'nun zihnini doldurdu ve bir anda yine on yaşına döndü, meşe ağacında oturmuş, aşağıdaki komşu çocuğunu izliyordu. Oğlan hayvanın kafası şişene dek ayakkabısının burnunu ölü kuşun göğsüne bastırırken Margot seyretti. Yıllar sonra üniversitede psikoloji dersi alan Margot, matem in insanları çok çeşitli biçimlerde etkileyebileceğini öğrenmişti. O zaman da yine aynı ölü kuşu hatırlamıştı ve Jace'in tuhaf davranışını nihayet anladığını düşünmüştü. İkiz kardeşini kaybettikten sonra, January'nin başına gelenleri kavrayabilme çabasıyla zihni ölümle dolmuştu. Ama artık Margot yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Oğlanın içinde büyüyen başka bir şey, çok daha karanlık bir şey mi vardı?

Pete devam etti. "Buralarda konuşulan o ki Townsend bu delili hasıraltı etmiş çünkü Krissy aleyhine oluşturduğu iddianameye faydası yokmuş. Senin anlattıklarına bakılırsa ne yaptığını kabullenmeye hâlâ yanaşmıyor." Saatine göz attı. "Kısa kesiyorum ama gitsem iyi olacak."

"Ah," dedi Margot, sanki zihnini sis kaplamıştı, Pete'in az önce anlattığı her şey beyninde fırtına bulutu gibi fırl fırl dönüyordu. "Tabii, tabii. Sorun yok."

Pete dizlerine bir şaplak atıp doğruldu. "Umarım işine yaramıştır."

“Yaradı. Teşekkür ederim.”

Pete uzaklaşmak üzere döndü, sonra tekrar geri döndü. “Bu arada, o rapora ben de bir bakacağım. Notu sana kimin yazdığını çözmeye çalışırım.”

Margot telefonunu almak için çantasına uzanmıştı, başını kaldırıp Pete’e gülümsedi. “Sağ ol, Pete. Çok memnun olurum.”

Pete karakola doğru yürürken Margot da amcasına bir mesaj gönderdi. *Bir işim daha kaldı*, yazarken içindeki suçluluk hissini bir kenara itmeyi denedi. *Sonra eve geliyorum :)*

Birkaç dakika sonra Bacaksız’ın Barı’nın kapısından içeri girdi, restoran akşam yemeği için erkenden gelenler nedeniyle kalabalıklaşmaya başlamıştı. Barın arkasında iki şişe Bud Light’ın kapağını açan Linda’yı gördü. Ona doğru yürürken göz göze geldiler ve Linda sırtıttı.

Biraları barın öteki ucundaki iki adama uzatırken, “Selam, Margot,” dedi neşeli bir sesle. “Daha fazla röportaj yapmaya mı geldin?”

“Bugün değil,” dedi Margot. “Ama seninle konuşabiliriz diye umuyordum.”

Linda kaşlarını kaldırdı; sakın, sıradan bir ifade takınarak neşesini gizlemeye çalıştığı belliydi. “Öyle mi?”

“Evet, benim için bir şeyi yayabilir misin, duymayan kalmasın?”

Linda yine sırtıttı. “Tabii ki, tatlım. O işi iyi beceririm. Millete bu kez ne söylememi istiyorsun?”

“Jace Jacobs’ı aradığımı.”

ON DÖRT

Krissy, 1994

Krissy tir tir titriyordu. Hillside Inn'deki odaları üstüne üstüne geliyor, yavan boyalı duvarlar sanki gitgide küçülüyordu. Çok emin davrandığını, tüm izlerini kapattığını düşünmüştü ama Billy ne yaptığını birkaç saat içinde ortaya çıkarmıştı.

“Ne yaptın sen?” diye tükürürcesine tekrar sordu.

Karısının mavi kadife sabahlığının kolu hâlâ avucunun içinde tostoparlak dururken Billy, karısının kafasını duvara vurma dürtüsüyle savaşıyor gibiydi. Krissy'nin bakışları sabahlığın kolundaki kırmızı boyadan kocasının öfke dolu yüzüne kaydı.

Yedi yıl ve bir sonsuzluk kadar önce, evlendikleri günde sanki Billy'nin beyninde bir anahtar kapanmıştı ve onu ergen oğlandan kocaya çevirmişti. Bir anda karısına onu sevdiğini söylemeye başlamıştı çünkü, Krissy'nin tahminine göre, evli insanlar böyle yapardı. Akşam altıda yemeğinin masada olmasını bekliyordu, kendi çamaşırlarını yıkamayı bırakmıştı. Öte yandan, bu bütünün diğer yarısı olmak Krissy'ye kendiliğinden yüklenmemişti. Yemekleri yakıyordu. Billy'nin ne zaman yeni bir çift çoraba ihtiyaç duyduğunu ya da şampuanının bitmek üzere olduğunu fark etmiyordu. Kocasına balım, tatlım ya da hayatım diye seslenmiyordu. Yıllar geçtikçe denemeyi bırakmıştı, o kadar. Yine de kendinden beklenenleri yaptığı sürece, kiliseye giderken güzel bir elbise giydiği ve çocukların kahvaltılarını hazırladığı sürece, gerçekten orada olmadığını Billy hiç fark etmiyor gibiydi.

O anda karşısında dikilirken sanki kocası yıllar sonra ilk kez ona gerçekten bakıyordu. Ve gözlerindeki hiddet, artık kayıtsızlık zamanının bittiğini açıkça gösteriyordu. Krissy bu öfkeli adama sırrını söyleyemezdi. İkisi bir ekip değildi, üstelik kocasının sırrını saklayacağına da güvenmiyordu. Risk çok büyüktü. “Şu an beni tam olarak neyle suçluyorsun, Billy?”

“Ben...” Billy gözlerini kırptırdı. Yüz hatlarını sertleştiren kendinden emin ifadesi yavaşça daha kararsız bir şeye, derin ama dumanlı bir şüpheye dönüşmeye başladı. “Ni-niye kolunda spreyci boya var?”

“Sence niye? Duvara sürtmüşümdür herhâlde.” Krissy o sabah ikisi de aşağı inene dek boyanın çoktan kurumuş olacağını biliyordu ama Billy bunu bilmiyordu.

Gözlerini kısıp uzun bir an boyunca karısına baktı. Artık şüphenin ardına bir kafa karışıklığı tohumu ekilmişti. Ne düşüneceğini bilemediği belliydi. Nihayet sabahlığı sınımsız tutan eli gevşedi. Buruşuk mavi kol otel yatağının üzerine yığıldı ve Billy kafasını ellerine yasladı. “Anlamıyorum.” Boğuk sesi âdeta karga çığlığı gibiydi. “Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ben...”

“Biliyorum,” dedi Krissy. “Ben de anlamıyorum. Hadi.” Elini uzattı, kocası kafasını kaldırıp bakınca adamın önündeki sabahlığı başıyla işaret etti. “Şunu ver.”

Billy gözlerini kırpıp aşağı baktı. “Bunu mu?” Giysinin kolunu yumuşak parmaklarıyla tuttu. “Niye?”

“Yıkayacağım. Polis bulursa diye. Bir anlamı yok ama” —nefes aldı— “ya olduğunu düşünürlerse?”

Banyo kapısı arkasından kapandığı anda Krissy kilidi çevirdi ve küvetteki musluğu en sıcak ayarında açtı. Sonra da plastik paketinden çıkardığı küçük bir sabun kalıbıyla beraber sabahlığının kolunu neredeyse kaynar akan suyun altına tutup çitilemeye başladı.

Boyayı belirsiz bir lekeye dönüştürmüştü ki otel odasının kapısı gürültüyle tıklandı. Krissy kalbi gümbür gümbür atarken yerinden sıçradı.

Banyo kapısından Billy'nin sesi duyuldu. "Kris, Jace'le beraber Memur Jones geldi. Ben üstümü değiştiriyorum. Sen bakabilir misin?"

Krissy, "Sıçayım," diye söylenerek musluğu kapattı. Sabahlığı telaşla bir havluya sarıp banyonun köşesine tıktı. Sonra da üstüne başka bir havlu attı ki kullanılmış bir havlu yığınının başka bir şeye benzemesin. "Geliyorum!"

Derin bir nefes aldıktan sonra banyodan çıkıp oda kapısına yürüdü, kapıyı çekip açtığı anda karşısında Memur Jones vardı, yanında dikilen Jace'le el ele tutuşmuştu. Krissy oğlu güvende ve yanında, polisin dikkatli gözlerinden uzakta olduğu için şükretmesi gerektiğini biliyordu ama edemiyordu. Bunun yerine hissettiği tek şey, karşısındaki kızı değil oğlu olduğu için kinlenmesiydi.

Jace dünyaya geldiği andan itibaren zor bir çocuktü. January bebekliğin tüm aşamalarına beklendiği gibi erişirken —iki aylıkken gülümsemek, sonra çok geçmeden gülmek gibi— Jace sadece ağırbaşlılık ve öfke arasında salınıyordu. Bezinin değiştirilmesi, beslenmesi veya gazının çıkarılması gerekme de saatler boyu ağlayabiliyordu. Billy çocuklar söz konusu olduğunda bu kadar işe yaramaz olmasaydı belki Krissy de her şeyle daha iyi baş edebilirdi. Ama ikizlerin tüm bebekliği boyunca kocası bir kez olsun çiftlikteki işine gecikmemiş, bir saat olsun uykusundan eksik kalmamıştı. Krissy bunun kötü niyetinden olmadığını biliyordu, daha çok tasavvur eksikliğindendi. Billy'nin düşüncesine göre erkekler çalışır, kadınlar analık yapardı. İşte bu nedenle çocuklarının hayatının ilk yılı boyunca Krissy ve oğlu kendilerine ait bir dünyada yaşamıştı.

Geceleri January beşiğinde huzur içinde uyurken Krissy evin karanlık alt katında oradan oraya yürür, ılık ılıa ağılayan Jace'i kollarında sallardı. Oğlan sonu gelmeyen feryatlarıyla, *Bunu ben istemedim*, der gibiydi. *Doğmayı ben istemedim*. Uykusunu alamayan, hayata küsmüş Krissy de cevaben, *Ben de istemedim*, diye düşünürdü.

O ilk yıllar bir yalnızlık karaltısı içinde geçmişti. Billy ve Krissy'nin arkadaşlarının çoğu üniversiteye gitmişti ama geride kalanlar bile hayatlarından büyük ölçüde yok olmuştu. Krissy onları nasıl suçlayabilirdi ki? Yirmilerinin başındaydılar, gecelerini Indianapolis'teki konserlere gidip ucuz içki içerek, oğlanların kamyonetlerinin arkasında birbirleriyle sevişerek geçiriyorlardı. Bu sırada Billy ve Krissy'nin ise bir ailesi vardı. En uzun süre dayanan Dave olmuştu. Civardaki tüm kasabalarda iş arayıp nihayet Elkhart'ta bir işe girmişti. Wakarusa'dan arabayla gitmek sadece yirmi dakika sürdüğü için de kasabadan taşınmak yerine ailesinin yanından ayrılıp kendi evine çıkmıştı. Krissylere birkaç blok mesafede iki odalı bir ev kiralamıştı. Buna rağmen o da arkadaşlarının yeni hayatına uyum sağlayamamış ve yavaş yavaş ortadan kaybolmuştu.

Göz açıp kapayıncaya dek ikizler yürümeye, sonra da konuşmaya başladılar. January'yle yaşamak parlak bir yıldızla yaşamak gibiydi, kız ıslı ıslıldı ve yaptığı her şeyle mutluydu. Öte yandan Jace hâlâ dünyaya öfkeli gözüktüyordu. Bir an somurtkan ve sessizken aniden öfkeli gözyaşlarına boğulurdu. İkizler üç yaşına girdiğinde Krissy ikisini de kursa yazdırdı – January için dans, Jace içinse Amerikan futbolu. January balede günden güne gelişiyor, diğer küçük kızlarla dostluklar kuruyordu ve her dersten sonra neler öğrendiğini annesine göstermek üzere eve dönüyordu. Ama Krissy ne zaman Jace'i futbola götürse oğlan sahaya çıkmayı bile reddediyordu. Peş peşe dördüncü öfke nöbetinden sonra oğlunun kaydını sildirdi.

Krissy, Billy'yi oğluyla vakit geçirmesi için yüreklendirdi; balık avlamayı, top atıp tutmayı öğretmesi, hatta kendisi traktörü sürerken oğlanı kucağına alması için. Ama Jace böyle şeyler yapmayı da hiç istemedi ve nihayetinde Billy de denemeyi bıraktı. Bu da iki günde bir öğleden sonraları oğlanı January'nin provasına sürüklemesi anlamına geliyordu, Jace lobide sessizce oturup yalnızca renkli kalemler ve bir tomar kâğıtla ilgilenirdi.

Ama Jace'in içinde bir şeylerin büyümekte olduğu belliydi çünkü January'nin ilk resitalinin gerçekleştiği gece her şey kontrolden çıkmıştı.

Krissy kızının gösteriye hazırlanmasına yardım edip makyajı ve kostümü için titizlenirken Jace gözlerini dikmiş izliyordu, dudakları bembeyazdı. Sonrasında tüm resital ve eve dönüş yolculuğu boyunca kıpırtısız oturup tek kelime etmedi. Başka herkesin gözünde bilhassa uslu bir çocuk olabilirdi ama Jace'in sessizliği Krissy'yi tedirgin ediyordu.

Eve girdikleri anda January, "Resitalimi yapmak istiyorum!" diye ilan etti.

Billy hoşgörülle güldü ama Krissy, "Tatlım, daha yeni dans ettin," dedi.

"Tekrar yapmak istiyorum!" Bale pabuçlu minik ayaklarının ucunda zıplıyordu.

"Hadi ama Kris," dedi Billy. "Bırak tekrar yapsın." January heyecanla ciyaklayıp babasına koştu ve kürdan gibi kollarını adamın bacağına sımsıkı sardı.

Krissy başını Jace'e doğru eğerken, "Billy," diye çıkıştı. Oğlan öyle hareketsiz ve gergin dikiliyordu ki minik bir vitrin mankenine benziyordu.

Ama Billy omzunu silkmekle yetindi. "Sadece bir dans."

Böylece Krissy kızının prova CD'sini taktıktan sonra o gece ikinci kez January'nin izleyicileri olarak koltukta Billy'yle yan yana oturdular. Jace de küçük gömleği ve hâkî kilise pantolonuyla ikisinin arasına sıkıştı. Müzik bittiğinde January belini

kırarak yerlere kadar eğildi ve her yöne doğru tekrar tekrar eğilerek ânı uzattıkça uzattı.

O akşam sahnedeysen kızına verdikleri çiçek buketini tutan Billy, dikenleri temizlenmiş beyaz güllerden birini çekip aldı ve salon zeminine attı. “Bravo!” diye bağırdı. January de çiçeği kaptığı gibi göğsüne bastırdı. İki dal daha çıkaran Billy birini Krissy’ye, diğerini de Jace’e verdi. Krissy kendi çiçeğini uydurma sahneye fırlattı ama Jace minik ellerinin arasındaki çiçeği sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

“Jace,” dedi Billy. “Çiçeği kardeşine atacak mısın?”

Gözlerini zemindeki bir noktaya diken Jace’in ufacık göğsü hızlı hızlı aldığı nefesler yüzünden inip kalkıyordu.

Oğlunun üzerinden uzanıp Billy’nin ellerindeki buketten bir çiçek daha çıkaran Krissy, “Al,” dedi neşeli bir tavırla. “O sende kalsın, bunu at, olur mu?” İkinci çiçeği Jace’e verdi.

Oğlan yine kıpırdamayınca Billy, “Jace, kardeşin bizim için dans etti ve çok başarılıydı. Söyleyeceğin bir şey var mı?” dedi.

Artık Jace titremeye başlamıştı.

“Önemli değil,” dedi Krissy. “Şu an içinden gelmiyorsa belki daha sonra söylersin.”

“Hayır.” Billy başını iki yana salladı. “Jace, kardeşini tebrik et.”

Krissy kocasına bir bakış attı. “Billy, sorun değil. Uzun bir gün oldu.”

“Hayır. Jace, söylemen gereken şu: ‘Tebrik...’”

Ama o daha lafını bitiremeden Jace ayağa kalktı. Kızarmaya başlayan yüzü buruşmuştu. “Hayır!” İki çiçeği de yere çalıp üstlerinde tepindi. “Danstan nefret ediyorum!”

Billy sert bir sesle, “Jace,” diye kükredi. “Böyle davranmıyoruz. Bir şamarı hak ettin.”

Krissy yine kocasına baktı. “Billy...”

Ama Jace’in bağırması onun sesini bastırdı. Minik avuçlarıyla babasının uyluklarını iterek, “Senden nefret ediyorum!” diye

bağırdı. “Annemden nefret ediyorum!” Olan biteni fal taşı gibi açılmış gözlerle izleyen kardeşine doğru atılıp sehpanın etrafından dolandı. “Ve January’den nefret ediyorum!” Kardeşini öyle kuvvetle itti ki kız sırtüstü düştü, kulağa son derece acı verici gelen iki çatırtıyla kalçasını ve omzunu parke zemine çarptı. January gözyaşlarına boğulurken Jace koşarak salondan çıktı.

Bir sonraki gece January’yi yatırırken kızı yan döndüğünde Krissy çocuğun omzunda ortaya çıkan çürüğü fark etti. Tam kemiğin altındaki o hassas noktadaydı, neredeyse bir yumruk kadar büyüktü. İşte o zaman, kızının bedenindeki koyu renkli lekeye bakarken Krissy öz oğlundan korktuğunu fark etti.

Şimdiyse, otel odalarının eşiğinde Jace’in karşısında dikilirken Krissy önceki gece oğlunu korumak için yaptığı her şeyi, onu güvende tutmak için Billy’ye ve dedektiflere söylediği her bir yalanı aklından geçirdi. Ve oğlu o boş, ciddi gözleriyle bakışlarına karşılık verirken doğru karar verip vermediğini ya da oğlunu korumanın korkunç bir hata olup olmadığını merak etti.

ON BEŞ

Margot, 2019

Pazartesi sabahı saat on biri yeni geçmişti ve Margot arabasına atlamış amcasının ev anahtarını çoğaltmak için hırdavatçıya gidiyordu. Derken yolcu koltuğunda duran telefonu titredi. Ekranı kısa bir bakış attı ve arayanın kim olduğunu görünce telefonu eline aldı.

“Selam, Linda.”

Hattın diğer ucunda barın seslerini duyabiliyordu, öğle yemeğine erken gelenlerin uğultusu, bardaklarda çınlayan buz ve arkadan gelen televizyon sesi. “Margot?” Linda neredeyse bağırarak konuşunca Margot telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Selam, tatlım. İyi misin? Sesin yorgun gibi.”

“İyiyim.”

Ama yalan söylüyordu. Margot önceki gece iyi uyuyamamıştı. Akıllı Luke’tan January’ye, ondan Natalie Clark’a, ondan tekrar amcasına kayarken çekyatta dönüp durmuştu. Konu amcasına yardım etmek olunca boyundan büyük bir işe kalkıştığını düşünmeye başlıyordu. Luke’un sağlık durumunun çalkantılı sularında nasıl ilerleyeceğinden emin değildi ve daha müsait, daha yetkin, daha... her şey olmadığı için kendini suçlu hissediyordu.

Önceki akşam peş peşe gerçekleştirdiği röportajlardan sonra amcasının evine dönmüştü; karnını doyurmaya, duş alıp yatağa serilmeye can atıyordu ama kapıda kaldığını gördü. Emin olmak için ayağıyla ittiği kapının kolunu birkaç kere çevirdi

ama kapı geçit vermedi. Gözlerini kapattı. Amcasının anahtarının bir kopyasını çıkarmak yapılacaklar listesindeydi elbette ama amcasının yiyecek yemeği olduğundan ve ilaçlarını ihmal etmediğinden emin olmak gibi diğer işlerin altında kalmış, listenin aşağılarında sürünüyordu.

Gürültüyle kapıya vurdu, bekledi ama hiçbir şey olmadı. Ev hâlâ sessiz ve karanlıktı. "Luke amca!" diye seslendi. "İçeride misin?"

Kapalı garaj kapısına bakarken kapının tek uzaktan kumandasının Luke'un arabasının güneşliğine takılı olduğunu gözünde canlandırdı. Sonra da ani bir panikle arabanın orada olup olmadığını dahi bilmediğini fark etti. Amcası bugünlerde nadiren araba kullanıyordu ama ya bugün arabayla çıktıysa? Ya direksiyon başındayken nöbet geçirdiyse? Ya nereye gideceğini unutup paniğe kapıldıysa ve kaza yaptıysa? Luke'u bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydı. Konu araba sürmesi olunca ne yapmak gerektiğini araştırmalıydı. Şu siktiğimin ev anahtarının kopyasını yaptırmalıydı. Amcasını yüzüstü bıraktığı bütün bu meseleler tek tek omuzlarına yük olmaya başladı.

Açık avucuyla kapıya vurdu. "Luke amca! Benim! Yeğenin Margot."

Ses yoktu.

"Luke amca! Orada mısın? Kapıyı açar mısın lütfen?"

Yine ses yoktu.

"Sıçayım," diye söylendi. Sırt çantasından telefonunu çıkarıp amcasını aradı ama cevap alamadı. Luke ev telefonuna da cevap vermedi. "Hay sıçayım."

Ufak sahanlıktan hemen yanındaki toprak zemine indi, sonra da evin dışını çevreleyen çalıları eze eze yürüdü. Mutfak penceresine ulaşınca yüzünü sinekliğe dayadı ve içeriyi görebilmek için gözlerinin iki yanını elleriyle kapadı ama mutfak karanlık ve boştu. Evin köşesini döndü, çalılar eteğinin üzerinden bacaklarına sürtünüyordu. Bu duvarda başka bir pencere vardı

ama zemin aşağı meyilliydi ve içeri bakabilmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekti.

İçeri bakınca rahatladı ve omuzları gevşedi. "Tanrıya şükür."

Luke oradaydı, salondaki koltukta oturmuş televizyon izliyordu.

Margot evin önüne dönüp kapıyı yine çaldı. "Luke amca!" Hem yüksek sesle hem de sakın bir tonla konuşmaya çalışıyordu. "Gelebilir miyim? Benim, Margot."

Ve nihayet kilit dilinin takırtısı duyuldu, yavaşça açılan kapı gıcırdadı. Luke, kapı ve çerçevesi arasındaki incecik boşluktan yeğenine baktı.

"Evlat?" Bakışları Margot'nun yüzünden bahçeye ve arkasındaki yola kaydı. "Çok şükür buradasın. Gel içeri." Gözlerinin arasında beliren sert, kaygılı çizgi Margot'nun kalbini hızlandırdı. Ne oluyordu? Luke yeğenini çabucak içeri aldı ve eve girdiği anda kapıyı bir tıkırtıyla kapatıp kilidi tekrar çevirdi. "Rebecca nerede?" dedi. "Bugün okuldan seni o alacak ve beraber yürüyeceksiniz sanıyordum."

Margot durumu kavramaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Amcasının başka bir zamanın içinde kaybolduğunu anlayınca içi sızlasa da o an hissettiği en kuvvetli şey rahatlamaydı. Amcası evde ve güvende olduğu için rahatlamıştı, geçmişin tam olarak neresinde olduğunu bildiği için rahatlamıştı. "Ha," dedi. "Kendi başıma da sorun olmadı."

Luke başını iki yana salladı. "Hayır. Eve yalnız yürümen hoşuma gitmiyor. Hele şimdi. January'ye olandan sonra."

İsim Margot'ya tokat gibi çarptı. Margot yutkunup başıyla onayladı.

"Dünyada kötü insanlar var," dedi amcası, sesi alışılmadık biçimde sertti. "Tamam mı? Dikkatli olmak zorundasın."

Amcasının yirmi beş yıl öncede takılıp kaldığını ve söylediklerinin artık hiçbir anlamı olmadığını bilmesine rağmen Luke'un sözleri tüylerini ürpertti.

Şimdi arabada, telefonu bir kulağından diğerine götürdü. Linda'ya, "Yok, yok, iyiyim," dedi. "Sadece uzun bir gece oldu. Hayırdır?"

"Hımm," dedi Linda. "Baksana, kuzenim şu ilacın çok işe yaradığına yemin ediyor. Neydi adı? Ambien mı? Bebek gibi uyuttuğunu söylüyor. Denemelisin."

"Hı hı. Belki denerim. Ee, hayırdır, Linda?"

"Eh, küçük bayan çok meşgul, sanırım sana bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Jace hakkında mı? Vay be. Hızlı çalışıyorsun." Linda'dan yardım isteyeli daha yirmi dört saat bile olmamıştı.

"Bu işte iyi olduğumu söylemiştim." Linda'nın gülümsediği sesinden anlaşıyordu. "Dün birkaç insana durumu anlattım ve az önce Abby Mason – Abby'yi tanıyorsun, değil mi? Herkes hakkında her şeyi bilir." Margot cevap veremeden Linda tekrar konuşmaya başlamıştı bile. "Neyse, az önce Abby geldi ve senin Jace Jacobs'ı aradığını söylediğimi Ryan Bailey'den duyan Britany Lohman'dan duyduğunu söyledi. Diyor ki Jace münzevi gibi bir şeymiş. Ama beraber takıldığı bir herifi hatırlıyor. Eli Blum diye biri."

Margot beraber okuduğu çocukları zihninde taradı. "Tanıdık gelmiyor."

"Eh, gelmez tabii. Anne babasıyla beraber buraya taşındılar, şeyden beş yıl sonraydı. January'nin..." Sessizleşti. "Denk gelmemişsinizdir. Neyse, Eli da biraz... tuhaf bir tip, anlarsın ya."

Margot anlamamıştı. Standart Hristiyan Amerikalıdan başka her şeyin tuhaf sayıldığı bir yerdeyken olasılıklar sonsuzdu. "Tabii. Peki, Eli'in nerede olduğu hakkında bir fikri var mıymış?"

Linda kıkırdadı. "Yıllardır burada olmadığını hep unutuyorum. Eli Blum'ın Batı Waterford'daki Burton's'da çalıştığını herkes bilir."

Margot kaşlarını kaldırdı. “Tuhaf bir tip”in şimdiye kadar buradan taşınmış olacağını varsaymıştı ama Batı Waterford Caddesi en fazla üç dakika mesafedeydi. Hatta hırdavatçıya giderken yolunun üstünde olduğunu fark etti. Çantasının Luke’un ev anahtarını tıktığı cebine huzursuz bir bakış attı. Önceki gecenin bir kez daha tekrarlanmasını kesinlikle istemiyordu ama Eli’la konuşması uzun sürmezdi. Burton’s’a bir uğrayıp ondan sonra anahtarı yaptırırdı.

“Bu arada,” dedi. “Burton’s ne?”

“Yahu, DVD kiralama dükkânı işte.”

“Tabii. Doğru ya.”

Burton’s DVD dükkânına girmek geçmişe adım atmak gibiydi. Duvarlar eski film afişleriyle –*Otomatik Portakal*, *Kara Yılan İnliyor*– kaplıydı, cam tezgâh ise dergilerden elle kesilmiş fotoğrafların oluşturduğu kolajla süslenmişti. Yazarkasanın arkasında kitap okuyan adam –Margot onun Eli olduğunu varsaydı– doksanlardan çıkıp gelmiş gibiydi. Margot’nun yaşlarındaydı, siyaha boyalı saçları bir gözünün üzerine sarkıtılmıştı, burnunda gümüş hızması vardı ve muhtemelen kasabadaki dövmele tek insan oydu.

Margot’nun içeri girmesiyle kapının üzerindeki zil çınlayınca kafasını kitaptan kaldırdı. “Hoş geldiniz.”

“Teşekkürler.” Margot eşikte tereddütle duraksadı. Doğrudan Jace hakkında sorular sormayı planlıyordu ama bir şey onu durdurdu – belki adamın sesindeki sertlik, belki de soğuk bakışlarıydı. Belki konuya yavaş yavaş yaklaşırsa daha iyi olurdu. Reyonlardan birine yöneldi ve filmlere bakıyormuş gibi yaptı, adamın sohbet etmeye başlayacağını umuyordu ama adam sessiz kaldı. Reyon boyunca yürürken DVD kapaklarındaki görseller eski siyah beyaz fotoğraflardan karanlık evlere ve kanla yazılmış sözcüklere dönüştü. Margot rasgele bir filmi kapıldığı gibi kasaya yöneldi.

Margot DVD'yi tezgâha koyarken adam filme göz attı. "Klasiklerdendir," dedi.

Başını eğip bakan Margot daha önce izlediği bir film olduğunu görünce şaşırdı. İşkence yapıp öldürmek için tekrar tekrar dirilen bir genç kızın hikâyesiydi. "Çok eski hikâyedir."

Adam alışveriş işlemini yaparken Margot hâlâ bir şeyler söylemesini bekliyordu –kasabadaki diğer herkes Margot'nun kim olduğunu ve neden geldiğini çok merak etmişti– ama adam tek kelime etmeden kredi kartını aldı, sonra da DVD'yi ve makbuzunu verdi. "Perşembeye kadar iade süresi var."

"Teşekkürler." Margot filmi sırt çantasına koydu. "Siz, Eli mısınız acaba?"

Adam okumaya geri döndüğü kitabından başını kaldırdı. Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Evet," dedi.

"Ben Margot Dav..."

"Kim olduğunuzu biliyorum."

"Ah. Tamam... O zaman January Jacobs vakasıyla ilgilendiğimi de biliyorsunuzdur herhâlde. Wakarusa'ya olaydan sonra taşındığınızı biliyorum ama eskiden Jace'le arkadaş olduğunuzu söylediler. Onun hakkında bir şeyler sorabileceğimi umuyordum."

Doğrudan bir soru sormamasına rağmen çoğu kişi kendini cevap vermeye mecbur hissederdi, hiç değilse tuhaf bir sessizlikten kaçınmak için. Ama Eli tepki vermeden bakmakla yetindi.

Bir an geçtikten sonra Margot, "Doğru mu?" diye devam etti. "İkiniz arkadaş mıydınız?"

"Arkadaştık."

"Hâlâ konuşuyor musunuz?"

"Hayır."

"Nerede olduğunu biliyor olabilir misiniz?"

"Hayır."

"Peki... Bakın, burnumu soktuğum için özür dilerim. Jace'in başını derde sokmaya falan çalışmıyorum. Ben..."

Ama Eli sözünü kesti. “O dediğiniz umurumda değil. Yani, bir şey sakladığım yok. Sadece heriften en az on yıldır haber almadım.”

“Tabii. Tamam.” Margot tereddüt etti. Eli’nin doğru söylediğinden epey emindi ama aynı zamanda Jace hakkında zannettiğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyordu. Konuşmaya tatlı dille ikna etmesi gerekiyordu sadece. “Eskiden, onu tanıdığınız zamanlarda nasıl biri olduğunu anlatabilir misiniz peki?”

“Onu cidden çok yakından tanımıyordum. Çoğunlukla sadece... beraber ot içerdik.”

“Kasabadaki herhangi birinin Jace’le yaptığından çok daha fazlasını yapmışsınız yine de. Zannettiğinizden daha fazlasını hatırlıyorsunuzdur muhtemelen. Lütfen. Bunları bir makalede falan kullanmayacağım. Sadece Jace’i bulmaya çalışıyorum.”

Eli bir an gözleriyle Margot’yu tarttıktan sonra nihayet iç geçirdi. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

Margot minnettar bir tavırla gülümsedi. “Hiç gelecekte bahseder miydi? Ne olmak, nerede yaşamak istediğinden?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Peki... Ne hakkında konuşurdu?”

“Bilmem ki. Epey sessiz bir herifti.”

Margot yüzünü ifadesiz tutmak için çabaladı. “Nasıl biriydi? Kişiliği, sevdiği ya da sevmediği şeyler falan.” Esas ihtiyacı olan bilgiden gitgide uzaklaşıyordu ama bu noktada tek istediği Eli’i konuşturmaktı.

“Şey... Sanatı severdi, resim falan işte. Ailesinden nefret ediyordu.”

“Gerçekten mi?” Margot kaşlarını kaldırdı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü, *Sikik ailemden nefret ediyorum*, gibi şeyler söylerdi. Ve bilirsiniz işte” –omuz silkti– “satır aralarını okurdum.”

“Vay be. Buna kız kardeşi de dâhil miydi?”

“January mi?” Eli ilk kez soruya şaşırması gibiydi. “Bilmiyorum. Ondan neredeyse hiç bahsetmezdi.” Bakışları mağazada gezindi, söylediği şeyin doğru olup olmadığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. “Yok, hayır. Ondan nefret ediyor olamazdı. Her yıl mezarına çiçek götürürdü.”

Margot gözlerini kırptırdı. “Jace, January’nin mezarına çiçek mi götürüyordu?” Eli’nin ne dediğini apaçık duymuştu ama duyduklarını aklı almıyordu. Hatırladığı çocukla ya da aklında yarattığı yetişkin versiyonuyla örtüşmüyordu. “Her yıl ne zaman?”

“Lisedeyken.”

“Hayır, demek istediğim, yılın hangi zamanı? Hatırlıyor musunuz? Her yıl aynı tarihte miydi?”

“Ha. Belki. Bilmiyorum. Bir keresinde yine ot içiyorduk. Gece yarısı falandı, Jace aniden gitmesi gerektiğini söyledi. Ve öyle eve dönmesi gereken bir saat falan da yoktu veya varsa da umursamıyordu, o yüzden nereye gittiğini sordum, kardeşinin mezarına çiçek götüreceğini söyledi. Her yıl götürdüğünü söyledi. Bu aklımda yer etmiş çünkü daha önce kardeşinden neredeyse hiç bahsetmemişti ve bahsedince de bir tuhaflaşmıştı.”

“Nasıl tuhaf?”

Eli bir omzunu kaldırdı. “Bilmiyorum. Sanki ağzından kaçırdığını düşünür gibiydi. Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi.”

“Ve bu gecenin bir vakti mi oldu?”

Adam başıyla onayladı. “Yaz olduğuna epey eminim çünkü” –tavana doğru baktı– “evet, o zaman Ninenin Bakkalı’nda çalışıyordum. Lisedeyken yazları orada çalışırdım. Of, o işten ne biçim nefret ederdim.”

Tam o anda kapının üzerindeki zil çınladı ve içeri başka bir müşteri girdi.

Eli, “Hoş geldiniz,” dedikten sonra yeni gelene baktı. “Aa. Selam, Trevor.”

“Lan,” dedi Trevor. “Finaldeki o dövüş sahnesi neyin ne-siydi öyle?”

Böylece iki adam konuşmaya başladılar. Margot konuyu tekrar Jace’e yönlendirmenin neredeyse imkânsız olduğunu bilse de umursamadı. Beyninin çarkları çalışıyordu.

Eğer Jace kız kardeşinin mezarını her yıl aynı tarihte ziyaret ediyorsa bunun önemli bir tarih olma ihtimali çok yüksekti. Ve Margot’nun düşünebildiği, January ile bağlantılı tek yaz günü 23 Temmuz’du, yani January’nin öldüğü gün. Demek ki Jace, kardeşinin mezarını her ölüm yıldönümünde ziyaret ediyordu. Geriye tek bir soru kalmıştı: Hâlâ aynı şeyi yapıyor muydu? Margot kapıya doğru yürürken telefonundan tarihi kontrol etti: 19 Temmuz.

Arabasına doğru yürürken göz ucuyla gördüğü ani bir hareket dikkatini çekti ve hızla başını kaldırınca yolun karşısındaki kişiyi gördü. Kim olduğunu fark ettiğinde Margot’nun kalbi gümbürdemeye başladı. Yine Bacaksız’ın Bari’nin önünde gördüğü o kıvılcımsı saçlı kadındı. Memur Schneider-Schmidt, Margot’yu rasgele, zararsız bir yabancıyı kötücül bir takipçiye çevirdiğine neredeyse ikna etmişti ama görünüşe bakılırsa Margot başından beri haklıydı. Bu kadın onu takip ediyordu. Yolun iki tarafından gözleri birbirine kenetlendi. Sonra kadın döndü ve önünde dikildiği binanın arkasına kaçtı.

Margot koşarak kendini caddeye attı ama yolu kontrol etmemişti ve tam zamanında dönüp bakınca frenlerine asılan siyah cipi gördü. Durduğunda arabayla arasında ancak otuz santimetre vardı. Vücudu adrenalinle çatırdıyor gibiydi, frenlerin tiz sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Elini göğsüne kapatmış, zorlukla nefes alan kadın sürücüye, “Pardon!” diye bağırdı. Sonra, bu kez iki yana da bakarak kadının gözden kaybolduğu binaya doğru koştu. Ama köşeyi döndüğünde karşısındaki tek şey boş bir sokaktı.

ON ALTI

Margot, 2019

Kilise mezarlığına giderken Margot'nun sinirleri o kadar bozuktu ki tüm vücudu uğulduyor gibiydi. Kadın onu niye takip ediyordu? Arabasının camına mesaj bırakan da o muydu? Margot'dan ne halt istiyordu?

Burası senin için güvenli değil.

Margot'nun gözleri bir kez daha dikiz aynasına yöneldi ama kızılımsı saçlı kadın şimdilik takibi bırakmış gibiydi. Belki de saklanmakta daha becerikli hâle gelmişti.

Sinyal koluna hafifçe dokundu ve Union Caddesi'ne döndüğü anda kilise görüş alanına girdi. Her nasılsa, önünde cemaatin kalabalığı yokken önceki günkü pazar servisi öncesi hâlinden daha küçük gözüküyordu. Kiliseyi çevreleyen çimenler kurumuş ve sararmıştı. Bahçedeki markiz tabelaya dizilmiş plastik harfler şu mesajı oluşturuyordu: KARANLIK ÖLÜM VADİSİNDEN GEÇSEM BİLE KÖTÜLÜKTEN KORKMAM ÇÜNKÜ SEN BENİMLESİN. MEZMUR 23:4.

Margot küçük beyaz binanın önündeki kaldırıma yanaşıp arabadan indi, peşine takılan kızılımsı saçlı kadından iz var mı diye etrafa bakındı. Boş sokağın sessizliğine rağmen sırtında gezinen bakışları hissediyor gibiydi. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdıktan sonra mezarları çevreleyen beyaz çitin kapısına doğru hızlı hızlı yürüdü, sürgüyü çekti ve içeri girdi.

Kilise gibi mezarlık da küçüktü, hepi topu yüz kadar mezar vardı. Margot en yeni mezarlara, yumuşak hatlı mezar taşları

zayıflayan akşam ışığında hâlâ ışıldayanlara doğru ilerledi. Epey büyük bir mezar taşının yanından geçince görüş alanına giren taşın karşısında olduğu yerde kalakaldı. Karşısında, yengesinin damarlı granite işlenmiş adı vardı: REBECCA HELEN DAVIES, 2 Mayıs 1969 – 7 Ekim 2018. Ama daha Margot içinde yükselen matemi bile algılayamadan bir sonraki mezar taşını fark edince boğazı düğümlendi. Öncekinin eşi olan taşın Luke'un adı işlenmiş, altına doğum tarihi yazılmıştı, ölüm tarihinin yeri boştu. Margot arkasını döndü.

Daha eski mezarlara doğru ancak iki adım atmıştı ki başka bir mezar gözüne ilişti. Mezar taşı diğerlerinin çoğundan daha büyüktü ve taşın üstünde beyaz bir çocuk melek oturuyordu. Taşın alt kısmını çevreleyen armağanlar her iki yandaki mezarlara kadar taşıyordu. Naylona sarılı çiçek buketleri, doğal olmayan mavi ve yeşillere boyanmış papatyalar vardı. Doldurulmuş kalplere ve sönmeyen alevleri hafif hafif titreşen küçük plastik mumlara sarılıp sırttan pelüş ayılar vardı.

Margot kitabeyi okumak için oraya doğru yürüdü ama aslında okumasına gerek yoktu. Mezarın kime ait olduğunu zaten biliyordu. Tam da beklediği gibi, taşın önünde dikildiğinde şunu okudu: JANUARY MARIE JACOBS, 18 Nisan 1988 – 23 Temmuz 1994. Ölüm tarihine gözünü dikti. 1994 yazını, şu an mezarının üzerinde dikildiği bu kızla geçirmişti. Evcilik oynamışlar, mısır tarlalarında koşturmuşlar ve birbirlerinin saçını örmüşlerdi. O vakitler artık çok uzakta kalmıştı. Aradan geçen yirmi beş yılda Margot o kadar çok şey yaşamıştı ki büyüyüp tamamen başka bir insana dönüşmüştü. Sırf adamın biri kendi penceresi yerine January'ninkini seçtiği için mi yaşamla ödüllendirilmişti? Bütün o yıllar, January'ye ait olamadığı için mi onun olmuştu? Bu düşünceye eşlik eden minnet duygusu yüzünden içi utançla doldu.

Aniden arkasında ince bir dal kırıldı. Arkasına dönerken bir yanı kızılımsı saçlı kadını görmeyi bekliyordu ama onun

yerine, beş altı metre ileride, mezarlığın girişinde dikilen bir adam gördü.

“Selam,” dedi adam. Altmışlarında olmalıydı, saçları dökülmüştü ve uzuvları epey uzundu.

Margot gırtlaklarını temizledi. “Selam.”

“Sizi bizim buralara getiren ne?” Adamın sesi durgun, sakindi.

“Wakarusa’ya mı?”

“Mezarlığımıza.”

Margot gözlerini kapatıp açtı. Adam kargo şort ve cırt-cırtlı sandaletler giyiyordu, kolları pelüş hayvanlarla doluydu. Margot’nun nabızı yavaşladı. Eğer adam Margot’nun peşine takıldıysa ya da tehdit etmek üzere geldiyse rolüne pek uygun giyinmemişti. “Ziyaret ediyorum. Burada mı çalışıyorsunuz? Kilisede?” Adamı önceki günün vaazından hatırlamıyordu, yani papaz olmadığından emindi.

Adam gülümsedi. “Daha çok tam zamanlı gönüllüyüm diyelim. Gelen postaları düzeltiyorum, bingo organizasyonlarına yardım ediyorum. Öyle şeyler... January’yi ziyaret etmeye mi geldiniz?” Başını Margot’nun arkasındaki mezar taşına doğru eğdi. “Geçen hafta epey ilgi gördü.”

“Ambardaki mesaj yüzünden mi?” Duvara yazılan sözcükler Margot’nun zihninde ışıldadı. *O kız sonuncusu olmayacak.*

“Belki. Ama Natalie Clark vakası varken çok da yankı uyandıran bir haber değildi.” Konuşmaya devam ederken küçük kapıdan içeri girdi. “Hayır, bence yıldönümü yaklaştığı için. Ölümünün yani. Yirmi beşinci yılı. Aynı şey beşinci, onuncu yıllarında falan da oldu, insanlar bir şeyler gönderdi. Ama her seferinde azalıyor.” Kucak dolusu pelüş hayvanı yerleştirmek için ilerleyip eğildi, acele etmeden çalışmaya başladı.

“Tüm bunları kimler gönderiyor?” diye sordu Margot, adamın pelüş bir ayıyla pembe bir yunusun yerlerini değiştirmesini izlerken. Bakışları çiçek buketlerinde gezinirken herhangi birinin Jace’ten olup olmadığını merak etti.

Adam omuz silkti. “Ülkenin her tarafından insanlar.”

“Mezarlıkla hep ilgileniyor musunuz?”

Adam ellerini şortuna silerek ayağa kalktı. “Eh, genellikle yapacak pek bir şey olmuyor. Ama ara sıra çimleri biçiyorum, bazı mezarlarda yetişen çiçekleri suluyorum, öyle şeyler.”

“Peki, January’nin mezarı? Her beş yılda gelenler dışında düzenli bir ziyaretçi ya da gönderi var mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Ziyaretçi falan yok, ara sıra ortaya çıkan tek tük turistler dışında. Şunlardan başka gönderi de yok.” Mezar taşını çevreleyen ıvır zıvırlara doğru başını salladı, sonra da ellerini şortunun ceplerine soktu. “Gerçi her yıl ziyaret eden şu hayalet var.”

Margot bir anda başını çevirip adama baktı.

“Evet,” dedi adam kıkırdayarak. “Her yıl tam da bu sıralar, bir gece mezarın üzerinde bir buket çiçek beliriyor. Buketi kimin getirdiğini hiç görmüyorum, o yüzden adını ‘hayalet’ koydum.”

Margot’nun kalbi gümbürdedi. Yılda bir kez gece vakti getirilen çiçekler mi? Jace olmalıydı, Eli’in anlattıklarına bire bir uyuyordu. Ama acaba bu gelenek Jace için ne anlama geliyordu? Eli eski arkadaşının bunu sevgisinden yaptığını düşünüyordu belli ki ama Margot, olası başka açıklamaların da farkındaydı.

“Çiçekler bu yıl da geldi mi?” diye sordu. “Şu... ‘hayalet’inkiler.”

“Tabii ki.” Adam mezar taşına doğru baktı. “Şuradakiler.”

Margot adamın bakışını takip etti ama taşı çevreleyen o kadar çok çiçek vardı ki hangi buketi baktığını anlayamadı. Eğildi ve naylon kâğıda sarılmış bir zambak buketine dokundu. “Bunlar mı?”

“Sağındakiler.”

Sağında cam bir vazo vardı, çiçekleri zambakların ve eğik duran bir pelüş ayının altına gömülmüştü. “Sakıncası var mı?” Margot adama bakınca o da omuz silkerek yanıt verdi. Diğer nesneleri nazikçe yana iten Margot, dolgun bir beyaz gül buke-

tini ortaya çıkardı, çiçeklerin yaprakları çoktan ölüp sararmaya başlamıştı. “Yanında not falan oluyor mu hiç?”

Adam başını iki yana salladı.

“Peki bu yıl ne zaman ortaya çıktığını hatırlıyor musunuz? Hangi gün?”

“Bir düşüneyim bakalım.” Adam dişlerinin arasından nefes aldı. “Hatırlamam gerekir çünkü bu kez her zamankinden erken geldi, diğer bütün ıvır zıvırlardan önceydi. Aa, hatırladım! Buketi bulduğumda ıslaktı, demek ki fırtınadan önceki gece ortaya çıkmış olmalı. Birkaç gün önceki fırtınayı hatırlıyor musunuz?”

“Tabii ki.” Yaz sıcak ve kurak geçmişti, dolayısıyla fırtına Margot’nun zihninde yer etmişti. Ama fırtınanın küçük kasabalarından hangi gün geçtiğini hatırlamıyordu. Uzun bir an boyunca güllere bakmaya devam etti, sonra ayağa kalktı. “Eh, benimle konuştuğunuz için teşekkürler. Yardımaınıza minnettarım.”

“Hiç sorun değil. Bu küçük araziyle ilgilenen birileri her gün çıkmıyor.” Başını eğdi. “Size iyi günler.” Çimenli tepeyi geçip kilisenin arka kapısına varmak üzereydi ki omuzunun üzerinden Margot’ya bakarak döndü. “Sahi,” diye seslendi, “hayaletin kim olduğunu bulursanız bana da söyleyin, olur mu? Yıllardır merak ediyordum.” Lafını bitirdikten sonra döndü ve küçük beyaz binanın içinde gözden kayboldu.

Margot hemen geri dönüp January’nin mezarında diz çöktü ve gül vazosunu yavaşça kaldırırken etrafındaki pelüş hayvan yığınının yere saçılmasına sebep oldu. Dizlerinin üzerinde oturup vazoyu ve çiçekleri inceledi, nereden geldiklerini gösterebilecek herhangi bir şey arıyordu. Ama ne bir not ne de bir kurdele vardı. Tam pes etmek üzereyken şeffaf camın tabanında beyaz ve opak bir şey olduğunu fark etti: Küçük oval etikette “Kay’ın Çiçekleri” yazıyordu.

Margot vazoyu aceleyle yerine bırakıp sırt çantasındaki telefonunu çıkardı. İnternet tarayıcısına mağazanın adını yazıp sonuçları hızlıca gözden geçirirken Kay'ın Çiçekleri'nin bir mağaza zinciri olmaması için dua etti. Bir an sonra rahatlayarak iç geçirdi. Görünüşe bakılırsa mağaza sadece bir tek şehirde bulunuyordu, bu da Margot'nun Jace'i nihayet bulduğu anlamına geliyordu. Jace, Şikago'daydı.

Birkaç dakika sonra aniden frenlere asıldığında Luke'un evine dönüyordu. Mezarlıktayken çiçeklerin fırtınadan önceki akşam ortaya çıkmasını hiç dikkate almamıştı. Çiçekleri sadece January'nin ölüm yıldönümüyle bağdaştırmıştı ama az önce, fırtınanın hangi gece çıktığını hatırlamıştı. Hatırlamıştı çünkü ertesi sabah Jacobsların evini ziyaret etmişti ve oraya doğru araba sürerken yerler kaygandı. Jace çiçekleri kardeşinin mezarına o gece bıraktıysa Natalie Clark'ın on beş dakikalık mesafedeki oyun parkında ortadan kaybolmasından sadece kırk sekiz saat sonra Wakarusa'daydı. Bu, aynı zamanda biri Jacobs ailesinin ambarına spreylilik boyayla yazı yazarken de burada olduğu anlamına geliyordu.

ON YEDİ

Margot, 2019

// Luke?" dedi Margot. "Birkaç günlüğüne kasabadan gitmeyi düşünüyorum."

Mezarlıktan döneli birkaç saat olmuştu ve Margot, amcasıyla beraber mutfaktaydı. Luke masada otururken Margot tezgâhta erken bir akşam yemeği için sandviç hazırlıyordu. O sırada Margot'nun en son isteyeceği şey amcasını yalnız bırakmaktı ama diğer tüm seçenekleri değerlendirmişti ve bu makalenin başarılı olmasını istiyorsa, amcasına destek olabilmek için para kazanmaya devam etmek istiyorsa hikâyenin peşine takılmalıydı. Şu anda hikâye Jace'e doğru ilerliyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Luke.

"Şikago'ya." Margot iki dilim ekmeğe Z şeklinde hardal sıktı. "İş için. Sence... uygun mu?" Sandviçleri tamamladı, sonra ikisini de ortadan kesip tabakları masaya taşıdı.

"Tabii, tabii. Sağ ol, ee..." Luke duraksadığında Margot amcasının *sandviç* kelimesini aradığının farkındaydı. "Yemek için sağ ol."

Birer bardak su almak için lavaboya doğru yürürken Margot'un göğsü sıkışmıştı. "Rica ederim. Neyse, herhâlde birkaç gün burada olmam, birini buraya çağırırsam diye düşünüyordum." Sesini özellikle neşeli tuttu, bakışları musluğa kilitlenmişti. "Sadece öğleden sonraları, ufak tefek işlerde sana yardım etsin diye."

Birkaç saat önce mezarlıktan döndüğünde daha evvel bulduğu hastabakıcı ajansını aramıştı, telefon numarasını tuşlarken suçluluk duygusuyla her yeri karıncalanıyordu. Hattın öbür ucundaki kadınla hiçbir şey ayarlamamış, sadece kendisi yokken birkaç günlüğüne gelebilecek uygun biri olup olmadığını sormuştu – biri vardı. Adamın ismi Mateo'ydu ve görünüşe bakılırsa işinde çok iyiydi. Margot, amcasını ikna etmenin zor olacağını biliyordu, işin doğrusu Luke çoğunlukla iyiydi. Unutkandı, zaman zaman asabileşiyor veya bir şeyleri kaybediyordu ama hâlâ sabahları kendine bir kâse granola hazırlayabiliyor, geceleri yardımsız yatabiliyordu. Ama röportajlar ve gündelik işler için amcasını birkaç saat yalnız bırakmak başka, gece boyu bırakmak bambaşka bir şeydi.

Amcasına bir bakış attı ama lavabonun oradan sadece sırtını görebiliyordu. "Luke amca?" Ona doğru yürüyüp su bardaklarını masaya bıraktı. "Beni duydun mu? Öğleden sonraları gelecek birini bulsam diyorum. Sana destek olması için."

Sandalyesine yerleşti ve nihayet amcasının yüzünü gördüğünde neredeyse suçlulukla büzülecekti. Luke küçük düşürülmüş, öfkeden köpürüyor gibiydi. Bir an sonra yeğenine bakmak için döndüğünde Margot kendini zorlayarak bakışlarına karşılık verdi.

"Yani bebek bakıcısı tutmak istiyorsun."

"Luke amca..."

Ama adam çoktan ayağa kalkmış buzdolabına doğru yürüyordu. Kapağı çekip açtı ve bir bira çıkardı.

"Özür dilerim." Margot'nun yanakları alev alevdi. "Ama Luke amca, hastasın. Senin suçun değil ama yine de hastasın. Sana göz kulak olacak biri olursa ben de içim rahat gidebilirim. Bakıcılık yapmak için değil, sadece birkaç saatliğine gelip her şey yolunda mı diye kontrol etmek için. Bu kadar."

Buzdolabının kapağını biraz fazla sert çarpan Luke, "Bak, evlat," dedi. Yandaki çekmeceyi açtı, bir an içine bakınıp sertçe kapattı ve sonraki çekmeceye geçti. "Burada olduğun için mut-

luyum. Ve eskisi kadar dinç olmadığım için yardım etmek istemeni de anlıyorum. Kör değilim – buraya ‘hava değişikliği’ için gelmediğini biliyorum. Ve yaptığın her şey için minnettarım. Gerçekten.”

Çekmecenin içindekileri inceledi, aradığını bulamayınca bardakları koyduğu üst dolaba geçti. Margot, midesine oturan bir yumruyla beraber, amcasının bira için şişe açacağı aradığını fark etti. Luke mutfağın yanlış tarafındaydı.

“Ama burası hâlâ benim evim,” diye devam etti Luke. “Ve lanet olası donlarımı yıkaması için her gün bir yabancıнын gelmesine izin verecek değilim.” Dolap kapağını çarptı, bir sonrakini açtı ve onu da çarparak kapattı. “Elli yaşımdayım. Yani lütfen bana çocuk mu.. mua...”

Margot ayağa kalkıp amcasının şişe açacağını otuz yıldır koyduğu çekmeceyi açtı. Yüreğinde koca bir duygu pınarı köpürüyordu sanki. Şimdi *muamele* sözcüğünü hatırlayamayan ama eskiden kocaman bir kelime dağarcığı olan keskin zekâlı amcasına karşı acıma hissediyordu. Tam da o sırada yapmamasını söylediği şeyi yaptığı için utanç hissediyordu. Amcasından öğrendiği en önemli şey bağımsızlıkken bu acımasız hastalık onun bağımsızlığını elinden aldığı için derin bir keder hissediyordu. Hepsinin yanı sıra, tüm bunların adaletsizliği karşısında ham, köpüren bir öfke hissediyordu.

Luke yine yanlış çekmecelerden birini açarken, “Lütfen çocuk mua...” diye tekrar denedi ama kelime ağzından çıkmadı. “Hay lanet! Niye şu siktiğimin...”

“İşte,” dedi Margot, şişe açacağını uzatarak.

Luke donakaldı. Bir müddet Margot’nun elindeki açacağı bakarak öylece dikildikten sonra bira şişesini mutfağın diğer tarafına fırlattı ve şişe duvara çarpıp patladı.

Margot irkildi. Bakışlarını yere çevirip hiç hareket etmeden dikildi, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Hayatında ilk kez amcası ona babasını hatırlatmıştı.

Uzun bir an boyunca tek kelime etmeden karşı karşıya kaldılar. Yerdeki bira köpürüp kabarıırken içinde cam parçaları ışıldıyordu. Luke nefes alırken kesik kesik yutkundu.

“Hay sıçayım,” dedi sonunda, omuzları çökmüştü. “Özür dilerim, evlat. Niye böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum.”

Margot başını iki yana salladı. “Sorun değil. Sıkıntı yok.”

Luke, Margot’nun yıllar önce bir Noel’de hediye ettiği kırmızı bandanayı arka cebinden çekip çıkardı ve yüzünü sildi, bir anda yirmi yaş daha yaşlı gözükmeye başlamıştı. “Hayır, sıkıntı var. Özür dilerim. Böyle yapmamalıydım. Bu” –avucunun alt kısmıyla alnına vurdu– “bu siktiğimin zimbirtısı.”

“Biliyorum,” dedi Margot. Çünkü biliyordu. Bu hastalık amcasının beynindeki bir tenya gibiydi, kişiliğini oluşturan her şeyi yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. “Sorun değil.”

Luke’un eli yanına düştü ve yüzü asıldı. “Gerçekten çok üzgünüm, evlat.”

“Biliyorum.”

Luke yorgun bir tavırla iç geçirdi, sonra da elini uzatıp yeğeninin kafasını iki kez art arda hafifçe sıktı. “Benim gibilerden çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Bilmem mi,” dedi Margot küçük, buruk bir gülümsemeyle. Luke gülerek nefes verdi ve ancak o zaman Margot amcasının –gerçek amcasının– geri döndüğünü anladı.

Dökülen birayı ve cam parçalarını beraber temizlediler, sonra da buzdolabından iki yeni şişe çıkarıp sandviçleriyle beraber içtiler. Alkol muhtemelen iyi bir fikir değildi ama Margot’ya bunu hak etmişler gibi geliyordu. Yemekleri bittikten sonra Margot mutfağı temizledi, sonra da odasına çekildi, çekyatın kenarına oturdu ve Pete’in numarasını arayıp buldu.

“Alo?” dedi Pete.

“Pete, selam. Ben Margot Davies.”

“Aa, Margot, selam.” Pete’in sesi şaşkın ama memnundu. “Numaramı nereden buldun?”

“Karakolu aradım, resepsiyondaki Deb verdi. İkna etmek için çok uğraşmam gerekmedi açıkçası.”

Pete güldü. “Ah evet, Deb’in çok kıvrak zekâlı olduğu söylenemez. Hayırdır?”

“Senden bir iyilik isteyecektim.” Margot yüzünü buruşturdu. Yardım istemeyi hiç kolay bulmuyordu.

“Tabii... Nedir?”

“Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım ve diyordum ki... Bir iki kez amcamın evine uğrayabilir misin acaba? Yani, göz kulak olmak için günde bir kere gibi? Bunu senden istediğim için üzgünüm ama yarı zamanlı bir bakıcı önerdiğimde pek iyi tepki vermedi ve başka ne yapacağımı bilemedim.”

“Tabii ki,” dedi Pete. “Sorun değil.”

Margot, tuttuğunu fark etmediği nefesini koyuverdi. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Söylemiştim ya, aynı şeyi büyükbabamla da yaşadım, cidden zor iş. Seni anlıyorum.” Sesindeki şefkat Margot’nun boğazının düğümlenmesine sebep oldu. “Neyse,” diye devam etti. “Önümüzdeki birkaç gün devriye gezeceğim, geçerken kolayca uğrarım. Adresi ver, yeter.”

Margot sokak adını ve kapı numarasını verdikten sonra, “Teşekkürler,” dedi. “Bu... Teşekkürler. Ve mümkünse eğer... yani, burada ne yaptığını çaktırmamaya çalışabilir misin? Belki beni aradığını falan söyleyebilirsin. Şeyi istemiyorum...”

Margot lafı nasıl bağlayacağını çözene kadar Pete, “Hey,” diye araya girdi. “Anlıyorum. Sorun yok.”

Gözlerini kapayan Margot, “Teşekkürler, Pete. Sana bir borcum var,” dedi.

“Borcun falan yok. Neyse, yolculuk nereye?”

“Şikago. Jace’in oraya gittiğine epey eminim. Röportaj yapmak için onu bulmaya çalışacağım.”

Kısa bir sessizlikten sonra Pete konuştu. “Vay canına. Peki... Böyle bir şey yapmak istediğine emin misin?”

Margot soluğunu verirken hafifçe güldü. “Bana bir şey olmaz, Pete. Daha önce de suçla bağlantılı insanlarla röportaj yaptım.”

“Yok, onu biliyorum. Ama sadece o değil. Jace’i okuldan tanıyorum. O... iyi biri değildi.”

Margot’nun aklına Eli’la konuşması geldi. Jace’i sıradan bir öfkeli ergen gibi betimlemişti, geç saatlere kadar dışarıda sürten, esrar içen ve muhtemelen ergenlerin yaptığı daha birçok saçma şeyi yapan. Margot’nun yaptıklarından çok da fazlası değildi. “Hepimiz kusursuz olamayız, Pete.”

“Hayır, Margot, anlamıyorsun. Sen gittiğinde ne – kaç yaşındaydık? Sekiz mi?”

“On bir.”

“On bir, tamam. Yani çok da büyümemiştik. Jace’in nasıl biri olduğunu görmedin. Kafayı sıyırmıştı.”

Margot’nun kaşları çatıldı. “Sıyırmıştı derken?”

“Mesela yedinci sınıfta tuvalet çöplerinden birinde yangın çıkardıktan sonra enselendi. Okulu yakmaya çalıştığını falan sanmıyorum ama alevler kontrolden çıktı ve hepimizi tahliye etmeleri gerekti. Bu olay yüzünden başı büyük derde girdi.”

“Ne?”

“Aynen. Ve dokuzuncu sınıftayken Trey Wagner’ı öyle fena dövdü ki çocuk hastanelik oldu.”

Gözlerini kapatan Margot, Billy’nin January öldükten sonraki yıllarda oğlunu nasıl anlattığını düşündü. Ne demişti? Jace *başını derde sokmaya başladı. Feci şeyler değil, oğlan çocuğu işte.* Billy’nin bunu söylerken Jace’i koruduğunu düşünmüştü ama başını derde sokmakla bir çocuğu hastanelik etmek arasında koca bir uçurum vardı. “Tanrım.”

“Ayrıca sana bahsettiğim o delil vardı ya? Jace’in pijamasında January’nin kanı bulunmuştu? Buradaki kıdemlilerin çoğu, bunun Jace’in kız kardeşini öldürdüğü anlamına geldiğini düşünüyor.” Wakarusa Emniyetindeki bazı kişilerin bu

teoriyi savunduğunu varsaysa da yüksek sesle dile getirilmesi Margot'yu sarstı. "O gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam etti Pete. "Ama haklılarsa ve Jace daha altı yaşındayken –kazara ya da kasten– birini öldürdüyse şimdi neler yapabileceğini bir düşün."

"Peki. Tamam." Margot burun kemiğini sıktı. "Neyse, kapatmam gerek. Amcama göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

Telefonu kapatırken yılgınlığa kapılmıştı. Mesele Pete'in çizdiği şiddete meyilli Jace portresi değildi, bu konuda daha önce hiçbir fikrinin olmamasıydı. Yolun karşısında yaşayan oğlanın sonsuz sayıda versiyonu var gibiydi. Margot, ölü kuşun hatırasının dışında, January'nin ölümünden önceki kimi belirsiz, bulanık anları da hatırlayabiliyordu. Üçü –Margot, Jace ve January– evlerinin arkasındaki tarlalarda koşuyordu, çiftlikte saklambaç oynuyordu. Bu hatıralarda Jace sıradan oğlan çocuğundan başka bir şey değildi. Ama Bacaksız'ın Bari'nda görüştüğü herkese göre Jace baş belasıydı, kötü bir annenin eseri idi fakat özünde *kötü* değildi. Eli'a göre dışlanmış birinden başka bir şey değildi.

Valizini hazırlarken Pete'in önerisinin geri teptiğini fark etti. Jace'i bulmaktan vazgeçirmesi gerekirken onu anlama arzusunu daha da kuvvetlendirmişti. Çünkü Margot, tüm bu olaylar içinde Jace'in rolünün ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Jace yapbozun eksik parçalarından biriydi ve onun nereye uyduğunu çözene kadar büyük resmi göremeyecekti.

Ertesi sabah termos bardağını kahveyle doldurdu, çantasını arabaya attı ve içinde yükselen suçluluğu uzaklaştırmaya çalışırken amcasına veda etti. İki saat sürecektir yolculuğuna sabahın ilk ışıklarıyla beraber başladı, arka planda radyo haberleri mırıldanırken Margot'nun aklı Jace'le doluydu. Öyle dalgındı ki US-20 otoyoluna bağlanırken hoparlörlerinden Natalie Clark'ın isminin yükseldiğini neredeyse fark etmedi.

Spikerin ne dediğini algıladığında şaşkınlıkla nefes alıp ses düğmesini sonuna kadar çevirmek için uzandı.

“Beş yaşındaki kızın cansız bedeni bu sabahın erken saatlerinde bulundu,” diye yankılandı ses. “Kaybolduğu parkın yakınlarında bulunan Clark’ın öldüğü olay yerinde duyuruldu. Emniyet güçleri henüz otopsi raporu sonuçlarını almasalar da kurbanın büyük olasılıkla cinsel istismara uğradığına ve ölüm sebebinin başının arkasına aldığı darbeye bağlı olduğuna inanıyorlar.”

Radyodaki kadın raporuna devam etse de Margot dinlemeyi bırakmıştı. Beyninin gerçekleştirebildiği tek eylem, küçük kızın cansız görüntülerini oluşturmaktı. Zihnindeki görüntülerde Natalie Clark toprak zemininde yatıyordu, January’yle tamı tamına aynı biçimde öldürülmüştü, gözleri korkuyla açılmış, kafatası parçalanmıştı.

ON SEKİZ

Krissy, 1994

January'nin öldürülmesinden bir gün sonra, ikindi saatlerinde Dedektif Lacks ve Dedektif Townsend gelip Krissy, Billy ve Jace'i otelden almış, evlerine kadar götürmüşlerdi. Anlaşılan o ki ev baştan sona incelenmiş, belgelenmiş ve temizlenmişti – içinde yaşanmak üzere hazırды. Sivil polis aracının arka koltuğunda, Jace anne babasının ortasında otururken Krissy tüm yolu pencereye yaslanarak geçirmişti; hem oğluna temas etmekten kaçınıyor hem de böyle yaptığını kimseye çaktırmamaya çalışıyordu.

Köşeyi dönüp sokaklarına girince Krissy'nin nefesi boğazına takılıp kaldı. Yolun iki yanı da basın araçlarıyla doluydu, minibuslerin yan taraflarında kalın harflerle yazılmış haber kanalı logoları basılıydı. Krissy logoları tek tek okudukça başı dönmeye başladı. Bazılarını hiç duymamıştı –WRTV, WNDU, Kanal 4 Haber– ama bazıları var ki kim görse tanırdı: CBS ve ABC gibi. Evlerinin önündeki uzun garaj yolunun başlangıcında âdeta bir basın duvarı vardı. Omuzlarına yerleştirdikleri dev kameraları ve göbeklerinden sarkan pantolonlarıyla şişman adamlar; bu adamların kamera karşısındaki eşlikçisi olarak mikrofonlarını tutup açık avuçlarıyla bluzlarını düzelteren sert bakışlı, kusursuz saçlı, zayıf ve bakımlı kadınlar. Işıltılı siyah ekipmanlarıyla birbirinin üstünde gezinen böceklerle benziyorlardı.

Townsend arabayı kalabalığın içine sürdü, midelerini kaldıran ani hareketlerle santim santim ilerliyor, kornaya asılıyordu – Kızıldeniz'i yaran öfkeli bir Musa gibiydi. Tek bir organizma

gibi hareket eden muhabir sürüsü arabanın etrafını sarıp onları yutarken Krissy korkuyla izledi. Ön koltukta oturan Lacks onlara döndü, bakışları Krissy ve Billy arasında gidip geliyordu. “Biriniz Jace’in elini tutsun. Ve koşturmayaya hazır olun.”

Krissy hiçbir şey yapamadan, bir nefes alıp belli bir yüz ifadesi oturtmadan önce iki dedektif de arabadan çıkıp arka kapıları açtılar ve dışarıdaki kakofoni bir dalga gibi üstlerine çarptı. Jace minik elini annesinininkine uzattığında Krissy elini silkeleyip oğlundan kaçınmamak için kendini zor tuttu. Böylece arabadan çıktılar ve üçü birlikte muhabirlerin oluşturduğu tünelde hızla ilerleyen dedektiflerin peşine takıldılar, patlayan flaşlarla sanki kör olmuşlardı.

Heyecanlı sesler, “January için çok üzgünüz!” diye sesleniyordu ama kayıtsız tonları, dile getirdikleri sözcüklerle çelişiyordu. Üzgün olmak bir yana, basbayağı neşeli gibi gözüküyorlardı. “Nasıl biriydi?” “Bize ondan bahsedin!” “İki gece önce ne oldu?” “Sizce kızınızı kim öldürdü?”

Townsend grubu veranda merdiveninden yukarı yönlendirdi, içeri girmelerini işaret etti ve kapıyı hızla çarparak kapattı. Bahçedeki gürültü anında boğuklaşıp azaldı. Krissy oğlunun elini bıraktı.

Billy, “Bu ne sikim iş?” diye çıkışırken titreyen parmağıyla kapıyı işaret etti.

“Billy,” diye çıkıştı Krissy, başını Jace’e doğru eğerek. Oğlunun karşısında eğildi, bileklerini sıkı sıkı tuttu ve gözlerini gömleğinin yakasına dikti çünkü çocuğun gözlerine bakamıyordu. “Jace, biraz odana gidip oynar mısın?” Aslında Billy’nin nasıl konuştuğu umurunda bile değildi, yalnızca oğlunu dedektiflerden mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu.

“Ama...” dedi Jace. “Ne yapayım?”

"Niye renkli kalemlerle boyama yapmıyorsun? Ya da Lite Brite'inla³ oyna. Canın ne isterse."

Lacks boğazını temizledi. "Çocuğa bakacak birini ayarmanız gerekiyorsa..."

"Hayır," dedi Krissy. Yabancı birinin etraflarında dolaşıp sorular sormasını istemiyordu. "Gerek yok. Bir süre yalnız kalmayı sorun etmez."

Tekrar Jace'e döndü ve bir gün önce topladığı Power Rangers çantasını uzattı. Jace sırt çantasını aldı ve görev bilinciyle askılarını minik kollarından geçirdi.

Jace kapının ardında gözden kaybolduktan sonra Lacks, Billy'ye döndü. "Bay Jacobs," dedi kadın. "Dün gece sizi uarmaya çalıştım. Korkarım bu, büyük bir hikâye olacak. Dün basın toplantısı yaptığımızda..."

"Siz-ne? Niye basın toplantısı yaptınız ki?"

Dedektifler saklamaya çalışmadıkları bir tavırla birbirlerine baktılar. "Eh," dedi Lacks yavaş yavaş. "Bu bir cinayet soruşturması. Standart uygulama bu şekilde."

Krissy şakaklarını ovaladı. Bunu beklemeleri gerektiğini şimdi fark ediyordu ama karakolda ve ardından otelde feci yalıtılmış hâdelerdi, televizyonda da bütün gün Jace için çizgi film kanalı açıktı. Üstelik hazır olsalardı bile tüm o muhabirlerin etraflarını sarması hayal edebileceğinden çok daha sinir bozucuydu.

"Bakın," dedi Lacks. "Sizi anlıyoruz. Basın mensupları biraz fazla zorlayıcı olabilir. Ama olayı duyurmak halktan daha fazla ipucu ve bilgi toplamamızı sağlayabilir. Günün sonunda istediğimiz tek şey, kötü ada..."

Kapı zili kadının sözünü kesti.

3 İlk kez 1967 yılında satışa sunulan bir oyuncak. Işıklı bir kutu ve renkli, küçük plastik çivilerle siyah zemin üzerinde ışıklı resimler yapılır. -ç.n.

Lacks sabırla gülümseyip ellerini arkasında kavuşturdu. Ne Krissy ne de Billy kapıyı açmaya yeltenince, “İkinizden biri kapıya bakmak ister mi?” diye sordu.

“Ah.” Krissy tamam der gibi başını salladı. Dedektiflerin yanında kendini çocuk gibi hissediyordu, sanki her şey için onlardan izin alması gerekiyordu. “Tabii.”

Kapıda Krissy’nin gayet iyi tanıdığı bir grup kadın vardı: January’nin dans kursundaki küçük kızların anneleri. Hepsi de Krissy’yle aynı lisede okumuştur ama ondan beş ila on yıl önce mezun olmuşlardı. Krissy bu kadınlara Kuşlar diyordu çünkü her zaman canlı renkler giyinip stüdyoda kibirle oradan oraya uçuşuyor, ufak tefek dedikoduları tombul solucanlarmış gibi birbirlerine taşıyorlardı. Şimdi verandada dikilen Kuşlar yüzlerindeki acıma ifadesiyle Krissy’ye bakıyordu, her birinin elinde birer Tupperware saklama kabı vardı.

“Ah, Krissy,” dedi öndeki Kuş, Tracey Miller. “Hepimiz çok üzgünüz.” Son sözcük kadının boğazına takılıp kaldı.

Krissy içinde bir şeyin katılaştığını hissetti – kızları sapa-sağlam hayatta olan tüm bu kadınlar, Krissy’nin hikâyesinin hissettirdiği şefkat ve üzüntüden duydukları hazzı beslemeye gelmişlerdi. Kendi kızını bir güncük olsun geri alabilecekse Krissy onların kızlarından herhangi birini seve seve öldürürdü.

“İnanamıyoruz,” dedi Tracey. “Yani gerçekten – *inanamıyoruz*. Bir de tüm o *kameralar*... Aman Tanrım.” Arkasına, garaj yolunun sonundaki basın kargaşasına baktı. “Zor zamanlarınıza zerre saygıları yok.”

Kuşlar topluca cık cık edip kafalarını iki yana salladı ve Tracey’nin yanındaki kadın, Sharon Meyer konuştu. “Yapabileceğimiz hiçbir şeyin acınızı dindirmeyeceğini biliyoruz ama size biraz yemek getirmek istedik. Hiç olmazsa bir süre yemek yapmaya kafa yormazsınız.” Uyumsuz kırmızı kapağı olan turuncu Tupperware kâsesini uzattı. Kapağa bantladığı kartpostalda haç ve uçan bir kumru resmi vardı. El yazısıyla

şu cümle yazılmıştı: *Ne mutlu yaşlı olanlara, çünkü onlar teselli edilecekler.*⁴

Krissy kadının elindeki saklama kabını bir darbede yere çaldığını gözünde canlandırdı; kabın güm diye verandaya indiğini, içinden makarna salatası saçtığını hayal etti. “Çok naziksiniz. Teşekkürler.”

Kuşlar gülümseyip başlarını sallasalar da yerlerinden kıpırdamadılar. Krissy, kadınların içeri davet edilmeyi beklediğini anlayınca aniden sarsıldı. Kapıyı ardına kadar açtı. “Mutfağa buyurun.”

Arkasına dizilip uygun adım yürüyen, kafaları bir Billy’ye bir dedektiflere dönen Kuşlarla beraberken kendini gönülsüz bir tur rehberi gibi hissediyordu. Billy’nin rahatsız bakışları zemin ve kadınlar arasında gidip geliyor, rahatlarını hiç bozmayan Lacks ve Townsend ise olan biteni izliyordu.

Mutfağa açılan köşeyi döndüğü anda Krissy olduğu yerde kalakaldı. Dedektifler evlerinin normale döndüğünü söylemişti ama görünüşe bakılırsa spreylilik boyayla yazılan sözcükler çok uğraştırmıştı. Boya üstünkörü ovalanmıştı ve Krissy’nin beyaz duvarları nahoş bir pembeye dönmüştü. Dikkatli bakarsa kahve makinesinin üstündeki *orospu* sözcüğünü seçebiliyordu. Kadınların görmesini engellemek için arkasına döndü ama çok geç kalmıştı. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmış, duvara dikilmişti.

Kendilerine çabucak çekidüzen verdiler, dudaklarını birbirine bastırıp küçük küstah gülümsemeler takındılar, bakışları boş ve dost canlısı bir hâl aldı ama olan olmuştu, Krissy de bunun farkındaydı. Duvardaki mesajı şimdiye dek bütün kasaba öğrenmediyse bile yakın zamanda öğrenecekleri kesindi. Ve o bir avuç kelime, hayatlarının geri kalanı boyunca Krissy ve ailesini diğer herkesten ayıracaktı.

4 Matta 5:4 –e.n.

Buzdolabını doldurma girişimine Tracey öncülük etti ve işi tam bir gösteriye çevirdi. Abartılı bir otoriteyle meyve suyu ve süt kutularının yerini değiştirdi; Peggy Shoemaker getirdiği Frito turtasını⁵ Rachel Kauffman'ın ton balıklı fırında makarnasından önce koymaya çalıştığında, "Önce büyükleri yerleştirmen gerekiyor" diye Peggy'ye çıkıştı.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından Krissy suratına yapıştırdığı gergin gülümseme eşliğinde kadınları uğurladı. Tek tek dışarı çıkarken her bir Kuş, Krissy'nin elini tuttu ve onun için dua edeceğine söz verdi. Nihayet kapıyı arkalarından kapatınca Krissy rahat bir nefes verdi, gözlerini kapadı ve başını kapıya yasladı.

Gözlerini tekrar açtığında yalnız olduğunu fark etti. Dedektifler de Billy de ortadan kaybolmuştu. Koridorun sonundan Billy'nin sesi geliyordu, telefonda konuşuyor olmalıydı çünkü Krissy sadece onun sesini duyuyordu. Kısa bir an süren boğuk sesli konuşmadan sonra ahize yerine bırakılırken çıkan tıkırtıyı duydu, ardından koridorda ayak sesleri yükseldi.

Billy eşikte belirdiğinde, "Dedektifler nereye gitti?" diye sordu.

"Gittiler. En azından şimdilik. Yarın yine irtibatta oluruz dediler."

Krissy iç geçirdi. Son iki günleri matem ve sorgu ile geçmişti ama bir ömür sürmüş gibi geliyordu. İliklerine kadar yorgundu. "Telefondaki kimdi?"

Billy gırtlığını temizledi. "Televizyon yapımcısı. *Sandy Watters*'la *Gündem*'den."

---

5 ABD'nin orta batı, güney doğu ve güney batı kesimlerinde yaygın olan bir yemek. Acılı etli fasulye (chili con carne), peynir ve mısır cipsi ile yapılır, farklı malzemelerle zenginleştirilebilir. -ç.n.

"*Sandy Watters'la Gündem* mi?" 20/20 ve 60 Dakika ile birlikte *Sandy Watters'la Gündem* televizyondaki en büyük araştırmacı haber programlarından biriydi.

Billy başıyla onayladı. "Bizimle röportaj yapmak istiyorlar."

"Tanrım..."

"Bence yapmalıyız."

Krissy bir anda kafasını kaldırdı. "Sen — ne? Delirdin mi?"

"Şu yapımcı dedi ki, vakamız şimdiden haberlerde çarpıtılmaya başlamış. *Lisa ve Bob'la Günaydın*'da bizi yerden yere vuruyorlarmış."

"Billy..."

"Dedi ki, en kötü ihtimalle, olur da birimiz... *tutuklanırsa* şu anda ülkenin herhangi bir yerinde adil yargılanabileceğimizi düşünmüyormuş. Çünkü işte... ön yargılar falan yüzünden. Yani, jüri üyeleri bizim nasıl temsil edildiğimizi görecektir ve adil olmak istemeyecektir gibi bir şey. Anlatıyı kontrol altına almamız gerektiğini söylüyor..."

Krissy gözlerini devirdi. "Billy, tabii ki öyle söyleyecek. Kadının işi bu."

"Hayır, Kris." Billy'nin sesi alışılmadık biçimde katıydı. "Beni bir dinle. Kadın dedi ki, tam şu anda kapımızın önünde bir düzine haber ekibi olduğuna bahse girebilirmiş, ki var, ve halk bizim onlardan birine *bir şey* söylememizi, bir tür beyanda bulunmamızı bekleyecekmiş. Sandy'nin aslında ne söylemek istediğimizi biçimlendirmemize yardım edecek en doğru insan olduğunu söyledi."

Bir süredir burun kemiğini sıkıyan Krissy elini aşağı indirdi. "Hiç iyi bir fikir değil, Billy. Polisin şu an ne düşündüğünü bilmiyoruz, sunucunun tekinin ne sorabileceğini de..."

Billy sözünü kesti. "Bir şey yapmazsak, bir yerlerde gözükmezsek saklayacak bir şeyimiz varmış gibi algılanacağını söyledi. Ve şu an saklayacak bir şeyimiz varmış gibi davranamayız."

Krissy bakışlarını hızla kocasına çevirdi. “Saklayacak bir şeyimiz yok.”

Billy uzun bir an boyunca Krissy’nin bakışlarına karşılık verdi, Krissy ona inanmadığını görebiliyordu. “Aynen,” dedi nihayetinde. “Tam da bu yüzden o programa çıkmalıyız.”

Sandy Watters’la Gündem’in New York’taki stüdyosu televizyonda gözüktüğünden daha büyüktü. Krissy programı ne zaman izlese deri koltuklara gömülen, ortalarındaki sehpa da çiçekler bulunan Sandy ve konuğu sıcak bir ortamda gibi görünüyordu. Ama Billy ve Jace’le birlikte röportajın gerçekleştirileceği odaya girerken Krissy buranın aslında oda bile olmadığını, üç sahte duvardan ibaret bir set olduğunu gördü. Dördüncü duvarın olması gereken yerde tekerlekli ayaklar üzerinde bir yığın kamera ve kameraları yönlendiren kulaklıklılı adamlar vardı. Ortam enerji ve kibirle uğulduyor gibiydi.

Girişleri bir tanıştırma kasırgasıydı sanki – ne beklmeleri gerektiğini özetleyen yapımcıyla, yakalarına küçük mikrofonlar takan sesçiyle, fırçasıyla alınlarına pıt pıt vuran makyözle ve nihayet Sandy Watters’ın ta kendisiyle tanıştılar. Stüdyosunun aksine Sandy gerçek hayatta daha ufak gözüküyordu. Efsanevi kızıl saçı her zamanki gibi bolca spreyleneşmiş, kafasının etrafını kıpırtısız bir tutam hâlinde sarmıştı. Etek ceket takımı bebek mavisi, küpeleri inciye. Kırklarının ortasındaki kadın, insanların bağ kurulabileceği kadar mütevazı, ciddiye alacağı kadar profesyonel olmak arasında mükemmel bir denge bulmuştu.

Hepsi el sıkıştıktan sonra yerlerine yerleştirildiler. Jace kanepede Krissy ve Billy’nin ortasında otururken Sandy de karşılarındaki koltukta yerini aldı. Kameraya dönüp January’nin acımasızca öldürölmesini düzgün maddeler hâlinde özetleyen giriş konuşmasını yaptıktan sonra çok özel konuklarını duyurdu.

Onlara doğru dönerken en tatlı sesiyle, “Hoş geldiniz, Jacobs ailesi,” dedi. “Bu gece bana katıldığınız için teşekkürler.”

Krissy gergin bir tavırla başıyla onayladı. Sandy, kayda başlamadan önce canlı yayın yapmadıklarını ve gerilmelerine hiç gerek olmadığını söylemişti ama Krissy hayatı boyunca hiç şimdiki kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Bunu Jace'le beraber yapmak istememişti ama Billy, oğlunun varlığının onlardan beklenen güvenilir aile gibi gözükmelerini sağlayacağını öne sürmüştü. Krissy gerçeği söylemediği sürece ısrar edemeyecekti, bu nedenle nihayet razı oldu ama ancak Sandy'nin ekibine Jace'e hiçbir soru yöneltmeyeceklerini söyledikten sonra. Hemen ardından bir bakmıştı ki haftanın sonunda hep beraber New York'a gitmek için uçak bileti ve havaalanına yakın bir otel ayarlıyordu; bir yandan da uzun soruşturmanın ortasında yirmi dört saatlik bir yolculuğa çıkmanın oralarda takılıp hiçbir şey yapmamaktan daha az zarar vermesi için dua ediyordu.

Uçakları inişe geçtiğinde Krissy içi pişmanlıkla acırken küçük oval pencereye gözünü dikip aşağıdaki olasılık ve ışık şehrini izledi. Çok uzun zaman boyunca buraya gelme, sefil evliliğinden ve Wakarusa'dan kaçma hayalleri kurmuştu; büyük, ısıltılı bir hayatı düşlemişti. Bu seyahatin koşulları ne kadar da farklıydı. Hayatı ne kadar da farklı bir yön almıştı, olması gerekenden ne kadar uzaklaşmıştı.

Hafifçe öne eğilen Sandy, "Bu hikâye," diye devam etti, "January'nin hikâyesi – gerçek bir trajedi. Her anne babanın en kötü kâbusu. Ama bunun da ötesinde, akılları karıştıran bir olay. Bu noktaya dek haberlerde gördüğümüz şeylere bakılırsa soruşturma biraz dağınık gözüküyor. İşte bu nedenle, bu gece sizi kendi versiyonunuzu anlatmanız için davet ettim. Yanlış anlaşılmalari düzeltmeniz için."

Sandy'nin ilk soruları Billy'yi ve Krissy'yi konuşturmak için özellikle kolaydı: *January nasıl biriydi? Kasabalıların tepkisi ne oldu? Kızınızın kaybolduğunu anladığınız o korkunç sabahı adım adım anlatabilir misiniz?* Krissy bu son soruyu polisler

için o kadar çok cevaplamıştı ki sarf ettiği sözcükleri artık uykusunda bile tekrar edebilirdi.

Sözleri bittiğinde Sandy, “Şimdi,” dedi. “Sanırım ben de dâhil bütün ülke January’nin dans geçmişine ilgi duyuyor.” Krissy, yanında Billy’nin kıpırdandığını hissetti. “Şimdiye dek hepimiz fotoğrafları gördük. Ve o kostümler çok... yetişkin işi gözüküyor.”

Krissy’nin yanakları kızarsa da bu soruyu bekliyordu ve yanıtını önceden çalışmıştı. “Medyadaki o fotoğraflar January’nin giydiği en ekstrem kostümlerdi. Çoğunlukla en sıradan çocuk kostümlerini giyiyordu: balarısı, ateşböceği, öyle şeyler.”

“Ve biri de seksi denizci kostümüydü.”

Krissy gözlerini kırıştırdı. “January dans etmeyi çok severdi. Ve çok ciddiye alırdı. Kostümler de o dünyanın bir parçasıydı.”

Sandy kıstığı gözlerini Billy’ye çevirdi, sonra yine Krissy’ye baktı. “Ama siz ikiniz, kızınızın şu an ölü olmasında dans etmesinin ve kostümlerinin de payı olduğu konusunda hiç endişelenmiyor musunuz? Bunların bir tür sapığı kendine çekmiş olabileceğinden?”

Krissy yanağının içini dişlerken yanında Billy’nin yutkunduğunu duydu. Bu lanet olası programa gelmemeleri gerektiğini biliyordu. Vereceği cevapları prova etmek için banyo aynasının karşısında ne kadar dikilse de bu soruya hazır olamazdı. Ne cevap verirlerse versinler suçluluklarını kabul etmiş olacaktı. Ya kızlarını insanları tuzağa çeken bir yem olarak giydirmişlerdi ya da onu öldürenin bir yabancı olduğuna inanmıyorlardı; bu da hem Sandy’nin hem de bütün ülkenin dikkatini kendi üstlerine çekmelerine yol açardı.

Sessizlik katlanılmaz olmaya başladığında Krissy, “Geriye dönüp bakınca,” diye başladı, “keşke farklı kostümler seçseydik diyorum.”

Öylece oturan Sandy, konuşmaya devam etmeden önce sözcüklerin uzun uzun havada kalmasından memnun gözü-

küyordu. “Teorilerden bahsetmişken biraz da süregiden polis soruşturmasına dönelim, ikiniz de sorgulandınız. Sanırım Amerikan halkının büyük kısmı, buna ben de dâhilim, sizin hakkınızda ne düşüneceğini bilemiyor.” Keskin bakışları Krissy ve Billy arasında gidip geldi. “Bir yandan normal, iyi insanlara benziyorsunuz. Çiftliğiniz var, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir camianın parçasısınız. Her pazar kiliseye gidiyorsunuz. Öte yandan polisin söylediğine göre bir noktaya kadar iş birliği yapıyormuşsunuz ve mutfak duvarınıza o korkunç kelimeleri yazmak için kullanılan spreyci boyaya kutusunda ikinizin de parmak izleri bulunmuş.”

Krissy oturduğu yerde donakalmıştı ve ortama kulakları çınlatan bir sessizlik hâkimdi. Sandy bunu nereden biliyordu? Dedektif Townsend’in bunu Krissy’yi sıkıştırmak için kullanmasının üzerinden kırk sekiz saat bile geçmemişti ve Krissy bir kez daha, ilk seferinde olduğu kadar şaşkındı. Programın yapımcısına bu bilgiyi *Townsend* mi sızdırmıştı? Polisler tuzak mı kuruyordu? Bu düşünce Krissy’nin tüylerini ürpertti.

Ama o bir şey söyleyemeden Billy gırtlaklarını temizledi. “Spreyci boyayı çiftlikteki bir işim için ben almıştım. Ambar kapılarındaki boyayı yeniliyordum.”

“Hımm.” Sandy kısılan gözlerini Billy’nin yüzünden ayırıp Krissy’ye döndü. “Ya siz?”

“Geçen hafta ambara gittim,” diyen Krissy’nin sesi pek cılızdı. “Gıcırdayan bir menteşe için WD-40 arıyordum. Etrafı kurcalarken kutunun da yerini değiştirdim.” Elbette söyledikleri doğru değildi ama Townsend sorduğunda bu cevabı vermişti.

Sandy bir kez daha, “Hımm,” dedikten sonra Jace’e döndü.

Krissy’nin kalbi tekledi. Sandy’nin oğluna soru sormamasında ısrar etmişti. Tek koşulu buydu.

“Seni de dinlemek istiyorum, Jace,” diyen Sandy’nin sesi hem kibar hem de katıydı. “O gece ne olduğunu kendi bakış açılarından anlatabilir misin?”

Damarlarında adrenalin akarken Krissy'nin içi korkuyla kabardı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Ne yapabilirdi? Jace ona doğru sokulurken Krissy sıçrayıp oğlundan uzaklaşma dürtüsüne direniyordu. Göz ucuyla gördüğü ani bir hareket üzerine, ilk geldiklerinde onları bilgilendiren yapımcıya doğru baktı ve kadının kayıttaki kameralardan birinin ardındaki adama işaret ettiğini gördü. Kadının jestine bakılırsa kameramanın Krissy ve Jace'e zım yapmasını istiyordu. *Siktir*. Krissy düşünememişti. Gergin kolunu oğlunun omzuna doladı ama çok geç kalmıştı.

Ancak o zaman Jace konuşmaya başladı. Kelimeleri yavan, ağırbaşlı bir sesle dile getiriyordu. "Ondan bahsetmeyi sevmiyorum."

"Neden?" diye sordu Sandy, tam bir sabır ve anlayış abidesiydi.

"Sevmiyorum işte."

"Yaşadıklarının korkutucu olduğunu ve kız kardeşin artık yokken ondan bahsetmenin seni üzdüğünü anlıyorum ama bazen konuşmak da faydalı olur."

Jace tereddüt etti. Krissy uzanıp Sandy'nin suratını tırmalamak istiyordu. Nabızı kulaklarında güm güm atıyordu.

"Sevmiyorum," dedi Jace sonunda, "çünkü başımın derde girmesini istemiyorum."

O gece, Newark havaalanı yakınlarındaki otelin boktan odasında Billy ve Jace'le beraber uyurken Krissy irkilerek uyandı. Boynuna bir şey dokunmuş gibi gelmişti: soğuk, yumuşak parmak uçları. Elini boynuna götürdü ama bir şey yoktu. Karanlığa karşı gözlerini kırparken yatağın yanında dikilen figürü fark etti, gözleri alıştığında ise dikilenin Jace olduğunu gördü.

Keskin bir nefes aldı. "Jace? Ne yapıyorsun?"

Ama oğlan öylece dikilmeye devam etti. Krissy oğlunun nefesini yüzünde hissetmeseydi belki de orada olmadığını dü-

şünebilirdi; hayal gücünün eseri, peşine takılan bir hayalet olduğunu. "Jace?"

"January için üzgünüm, anneciğim."

Kelimeler Krissy'ye bıçak gibi saplandı, göğsü ve karnı duyduklarının gücüyle kasıldı. January'nin ölümünden beri geçen beş gün boyunca o gecenin anılarını zihninin derinlerine gömmeyi becermişti. Ama şimdi karanlıkta, oğlunun özrünün ardından her şey çağıldayarak geri geliyordu.

Krissy'nin hatırladığı ilk şey bir şangırtıydı.

Saatler önce yatmaya hazırlanırken bir uyku ilacı almıştı: Son dört yıldır neredeyse her gece yaptığı gibi. Evliliğinden ve anne olmasından önce uyumakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Geceleri gençliğin kaygısız uykusuna dalıyor ve sabahları enerji ve olasılıklarla dolu uyanıyordu. Derken, göz açıp kapayana dek çok az tanıdığı bir adamın karısı ve iki bebeğin on dokuz yaşındaki annesi olmuştu. Bir anda yalnızca var olmak bile tek başına kaldıramadığı bir yüke dönüşmüştü. Yalnızlık, bağrını delen dikenler gibi, tek yoldaşydı. Şarap keskin uçlarını yumuşatsa da ilaçların daha iyi olduğunu keşfetmişti: Gündüzleri atlatmak için Valium, geceler için de uyku ilaçları. Sebebi her neyse –belki bunca yıldan sonra o küçük beyaz hapa iyice alışmıştı, belki de şangırtı fazlasıyla beklenmedikti– o sabahın erken saatlerinde Krissy ilaç destekli zihin sisini dağıtıp uyanmıştı.

Yatakta oturdu, kalbi hızla atıyordu. Çiftlik evi bazen âdeta canlı görünürdü, geceleri gıcırdayıp inlerdi ama bu ses farklıydı. Billy'nin sırtına baktı ama kocası sessizdi, kıpırdamıyordu.

Krissy sessizce yataktan kalktı, parmak uçlarında yürüyerek banyoya girdi ve pijamalarının üstüne bornozunu geçirdi. Yumuşak adımlarla koridoru aşp merdivene yürürken ikizlerin odalarının önünde durdu. Şangırtı uzaktan, evin derinlerinde bir yerden gelmişti ama çocuklarının güven içinde uyuduğunu bilirse kendini daha iyi hissedecekti. Ama January'nin odasına

kafasını uzattığında yatağı boş gibi gözüküyordu. Krissy gözlerini kırparak zihninde dolaşan son uyku zerreciklerini temizlemeye çalıştı. January'nin gece lambası şu dönenlerdendi, etrafını saran kâğıt kutuya yansıttığı at, çiçek ve tavşan figürleri her gece kendi adımlarını takip ederek yavaş yavaş dönüyordu. Odada oradan oraya dans eden imgelerin biçimi bozulmuştu, sürekli titreşiyordu ve içeriyi görmeyi zorlaştırıyordu. Krissy yatağa yaklaştı ama January hâlâ gözüküyordu. Yatağın altında, gardırobunun içinde ya da koridordaki banyoda da yoktu. Krissy oğlunun da odasında olmadığını anlayınca paniklemeye başladı.

Telaşla alt kata inerken ayaklarının altındaki eski tahtalar gıcırıyor, etrafında toplanan gölgeler kıpırdanıyordu. Mutfığa adım attığında sıra dışı bir şey dikkatini çekti: Bodrum kapısı açıktı, ardındaki karanlık esneyen bir ağız gibi gözüküyordu. Bir an için oturma odasındaki kasadan Billy'nin silahlarından birini almayı düşündü ama oda çok uzaktaydı. Üstelik çocuklar aşağıdaysa annelerinin karanlığın içinde elinde bir silahla belirmesini görmelerini istemezdi.

Bodruma inen merdivenin tepesindeyken Krissy sırtında gezinen soğuk bir parmak varmışçasına huzursuzdu. Aşağıda bir şeyler... yanlışı gibiydi. Kendini nefes almaya zorladı, sonra merdiven boşluğundan aşağı baktı ama oradaki üç yatay pencerede sadece gecenin karanlığı vardı. Eski evin derinliklerine doğru yavaşça kararsız birkaç adım attı. Bulutların arkasındaki ay da o sırada ortaya çıktı ve aşağıdaki oda bir anda aydınlandı. Krissy işte o zaman gördü.

Oracıkta, merdivenin dibinde January yatıyordu.

Krissy'nin ciğerlerindeki hava boşaldı. Kızının gözleri kapalıydı, hareketsiz vücudu dümdüz uzanmıştı. Beyaz geceliği ay ışığında akkor gibi parlıyordu ve kestane rengi saçı ensesinin etrafına dağılmıştı. Ama yüzü tamamen yanlışı gözüküyordu. Cildi şişmiş ve kül gibiydi, dudakları tuhaf bir biçimde katıydı.

Başını eğip kızına bakarken Krissy hakikati midesine oturan bir taş gibi hissedebiliyordu: Biricik kızı ölmüştü.

Ve onun cansız bedeninin üstüne eğilen de Jace'ti.

Krissy aşağıdaki korkunç manzaraya gözlerini dikmiş bakarken zihni, bir tanesi hariç tüm kelimeleri silmişti: *Hayır*. Bir ses duydu –yumuşak, gırtlaktan çıkan bir inilti– ve sesin kendi ağzından yükseldiğini fark etti.

Sesini Jace de duymuş olmalıydı çünkü doğruldu ve başını yavaşça çevirip omzunun üzerinden baktı, ruhsuz bakışı annesini olduğu yere mıhlamıştı. Jace ağzını açmadan önce bir anlığına sessizce annesini izledi, ardından incecik çocuk sesiyle dillendirdiği kelimeleri Krissy'nin karnını bıçak gibi yardı, sanki derisini, bağırsaklarını ve rahmini deldi.

“Yarın oyun oynayabilir miyiz anneciğim? Sadece sen ve ben?”

ON DOKUZ

Margot, 2019

Margot otel odasındaki kapının zincirini yuvasına yerleştirdi. Kızılımsı saçlı kadının ta Şikago'ya kadar peşinden gelmediğine neredeyse emindi ama Jacobsların ambarına yazılan ve arabasının camında bulunduğu nottaki kelimeler hâlâ beyninde dolanıyordu. *O kız sonuncusu olmayacak. Burası senin için güvenli değil.* Özellikle şimdi, Natalie Clark'ın cesedinin bulunduğu haberinden sonra Margot kilitli odasında güven içinde olmaktan hoşnuttu. Natalie ve January gibi tehlikede olmadığını biliyordu ama yine de birilerinin dikkatini çektiği açıktı ve Margot bu kişilerin ne istediğini ya da istediklerini elde etmek için ne kadar ileri gideceklerini bilmiyordu.

Dizüstü bilgisayarını alıp yatağa yerleştirdi. Sırtını yastıklara yasladı, bacaklarına sürünen ucuz yatak örtüsünün sert kumaşını hissetti. Günler önce January vakasını kurcalamaya başladığından beri Jace'i internette bulmak için nafie saatler harcamıştı. Jace'in Şikago'ya gittiğini keşfedince aramasını daraltabilmişti ama yine sonuç alamamıştı. İşte bu yüzden, şehre varıp otele giriş yaptıktan sonra ilk işi adliyeye gidip Jace'in adının geçtiği tüm yasal evraklar için talepte bulunmak oldu. Garanti olmasa da Google'ın bulamadığı sonuçlara ulaştırabilirdi.

Ve gerçekten de ulaştırdı. Adliyedeki kâtipten aldığı ilk evrak yalnızca iki sayfadan ibaret bir rapordu: 2007 yılında Jace Jacobs darp ve yaralama nedeniyle tutuklanmıştı. Bu da Jace'in gerçekten Şikago'da bulunduğunu kanıtlamak dışında

pek bir işe yaramıyordu. Ama Margot sayfaları bir kez daha, bu kez yavaş yavaş okuyunca aradığını buldu. İkinci sayfada, ilk okuyuşunda göz atıp geçtiği bir bölümde “Bilinen Diğer Adları” başlıklı bir satır vardı. Altında Jay Winter yazıyordu. Gözlerini dikmiş bakarken nihayet tüm o boş aramalarının sebebini anladı. Jace ismini değiştirmişti.

Margot bu kez Jay Winter adının geçtiği tüm evrakları istedi ve bu kez önüne gelen kâğıt yığını epey kalındı. Göz gezdirdiği sayfaların iki yıla yayılan bir suç geçmişini içerdiğini görebiliyordu; halka açık alanda sarhoş olmaktan kamu huzurunu bozmaya kadar bin bir çeşit suç. Ve oracıkta, üçüncü sayfada bir sabıka fotoğrafı buldu. Beyaz beton duvarın önünde dikilen Jace Jacobs dağınık siyah saçlarıyla, odağı bozulmuş gözleriyle Margot’ya bakıyordu, ağzı tuhaf bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Otel odasındaki yatağında bilgisayarın açılmasını beklerken sabırsızca parmaklarıyla klavyeye vuruyordu. Wakarusa’dan ayrıldığından beri aklının bir köşesi hep amcasındaydı ve Şikago’ya gelmenin elindeki hikâye ve kariyeri için en doğru adım, dolayısıyla amcasına yardım etmesi için de en iyi yol olduğunu kendine söylese de suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Jace’i bulmak, onunla konuşmak, sonra da çabucak geri dönmek istiyordu. Neyse ki yeni ismini keşfettikten sonra Jace’i bulmak kolay olmalıydı. Bugünlerde hiç iz bırakmadan kaybolmak neredeyse imkânsızdı.

İşe sosyal medyayla başladı ama hiçbirinden –Facebook, Instagram, Twitter, LinkedIn– sonuç alamadı. Dünyada birkaç Jay Winter vardı ama hiçbirisi Margot’nun aradığı adam değildi. Aramasını genişletti ve *Jay Winter* artı *Şikago*’yu denedi ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf, ne çalıştığı bir yer ne de onu tanıyan bir insan evladı... Belli ki Jace ortadan kaybolma işini iyi becermişti.

Margot kendini yastıkların üzerine bırakırken bilgisayarındaki saate göz attı. İkinci olmuştu bile ve Jace'e üç saat önce olduğundan daha fazla yaklaşamamıştı. Devam edebileceği hiçbir şey yokken buradan nereye varabilirdi ki? Jace hakkında bildiği hemen her şey yirmi beş yıl önceki bir soruşturmadan geliyordu. Bunun ötesinde sadece Jace'in sabıka kaydını ve on yıl önce nasıl gözüktüğünü öğrenmişti. Şiddete meyilli olduğunu, lisedeyken esrar kullandığını ve her yıl January'nin mezarına çiçek götürdüğünü biliyordu. Ama ilerleyebileceği tek yol sonuncusuydu ve Margot onu da denemişti. Adliyeden çıktıktan sonra arabasını doğruca Kay'ın Çiçekleri'ne, Jace'in beyaz gül buketini aldığı çiçekçiye sürmüştü. Ama tezgâhın arkasındaki kadın Jace'in sabıka fotoğrafını görünce boş boş bakıp başını iki yana sallamakla yetinmişti. Yarı zamanlı bir çalışan olduğunu açıklamıştı. Çoğunlukla orada bulunan dükkân sahibi ise şehir dışındaydı.

Margot gözlerini sımsıkı kapattı ve henüz incelememiş bir bilgi kırıntısı var mı diye zihnini taradı ama aklına gelen tek şey Pete'in uyarısıydı. *O iyi biri değildi.* İki eliyle birden yüzünü ovalayıp bıkkınlıkla homurdandı.

Derken Eli'nin söylediği bir şey zihninde canlandı. *Sanatı severdi, resim falan işte.* Laf arasında söyleyip geçmişti ama Margot, Jace hakkında buna benzer bir şeyi daha önce de duymuştu. Billy ne demişti? Jace *sanata meyilliydi* mi demişti? Margot'nun zihninde belli belirsiz, zayıf bir fikir oluşmaya başladı.

Doğrulup oturdu, bilgisayarının ekranını ayarladı ve arama çubuğuna şunu yazdı: *sanat* artı *Şikago*. Önüne gelen ilk birkaç sonuç Şikago Sanat Enstitüsü, Çağdaş Sanatlar Müzesi ve şehirdeki en popüler sanat galerileriydi. Margot bunların internet sitelerini ve sosyal medya sayfalarını gezip Jace'in varlığına dair herhangi bir iz aradı ama pek umudu yoktu. Bu galeriler ortadan kaybolmaya uğraşan birinin çalışacağı türden yerler değildi. Daha küçük galerilerin sitelerini kurcalayarak biraz daha oyalandı

fakat bir saatin sonunda hâlâ bir şey bulamamıştı. Bu yüzden *sanat* yerine *resim* sözcüğünü kullanarak tekrar aramayı denedi.

Yeni sonuçlar açıldığında yüksek sesle, "Öff," dedi. İlk sonuç Tüp ve Fırça diye bir yerdi ve Margot fotoğrafları gördüğü anda nasıl bir yer olduğunu anladı. Indianapolis'te de benzer bir yer vardı, Syrah'nın Atölyesi adlı işletmenin şubesiydi ve ressam olmayanlar için resim etkinlikleri düzenliyordu. Gelinler nedimelerini alıp geliyor, şarap içerken bir buçuk saat içinde kendi Monet tablolarını boyuyorlardı. Öğitmenlerin hepsi güzel sanatlardan yeni mezun olmuştu ve fazladan biraz para kazanmaya bakıyor, çok uzun süre çalışmadan sakince ayrılıyorlardı. Sanatla uğraşıp anonim kalabileceğiniz türden bir yerdi, Jace gibi birini kendine çekecek bir yer.

Margot iki konumdan ilkinе tıkladı ve fotoğrafları gözden geçirmeye başladı. Çoğunda bir sınıf dolusu insan ya bitmiş resimleriyle poz veriyor ya da bir ellerinde fırça, diğerinde şarap kadehiyle şövalelerin önünde oturuyordu. Boyaya bulanmış iş tulumlarıyla odanın ön kısmında dikilen, öğretmen olduğunu varsaydığı insanların yüzlerini taradı. Çoğu Jace'in yaşlarında, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında gibi gözüküyordu. Esmer bir kız vardı, saçları kafasının üstünde ustaca toplanıp bir bandanayla bağlanmıştı. Rasta saçlı siyah bir adam ve kalın çerçeveli gözlük takmış beyaz bir adam vardı. Ama Jace'i göremedi. Sondan bir önceki fotoğrafa tıkladı ve durdu.

Resimde öğrenciler sınıfa dağılmış, tuvallerine son dokunuşlarını tamamlıyor ya da şaraplarını bitirirken birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Margot arkada, endüstriyel görünümlü lavabonun yanında dikilen, bir avuç fırça taşıyan önlüklü adamı fark etti. Bir grup öğrencinin arkasından sessizce geçiyor gibi gözükmesine bakılırsa asistan gibi bir şey olmalıydı. Hafifçe arkası dönüktü, bu yüzden Margot adamın yüzünü seçemedi ama saçları, Jace'in sabıka fotoğrafındakiyle aynı kahverengi tonundaydı. Saçları bu fotoğrafta daha uzundu, çene hizasını aşıyordu

ve kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Margot adamın yüzünü yakınlaştırdıncı görüntü bulanıklaştı ama yine de biçimini ve rengini seçebiliyordu.

Margot'nun kalbi hızlandı. Aceleyle bilgisayarını bacaklarının üzerinden indirdi, uzun adımlarla sırt çantasına yürüdü ve adliyeden aldığı sayfaları çekip çıkardı. Gerisin geri yatağa tırmandı ve ayaklarını altına alıp oturdu. Dosyadaki fotoğrafı, ekrandaki bulanık görüntünün yanına tuttu. Yüzleri incelerken bakışları iki fotoğraf arasında gidip geliyordu. Evet, Jace sabıka fotoğrafında daha genç gözüküyordu ve evet, o zaman saçları daha kısaydı ama Margot iki fotoğraftakinin aynı adam olduğundan neredeyse emindi.

Birkaç saat sonra Margot, Tüp ve Fırça'nın cam kapısına dikilmiş içeri bakıyordu. Sağ taraftaki uzun duvar amatör tablolarla kaplıydı: çiçekten taç takmış sırıtan lamalar, bitmek bilmez *Yıldızlı Geceler*, saksı bitkilerini ve zeytinle süslenmiş martinileri betimleyen natürmortlar. İçerisi karanlık ve boştu.

O akşam yedide Köpeğini Resmet! dersi olduğunu internet sitelerinden öğrenmiş olsa da katılımcılar gelmeden önce çalışanları yakalamak ümidiyle beşi biraz geçte oradaydı ama belli ki fazla erken gelmişti. Kapıya gürültüyle vurdu, sonra cama yasladığı ellerini gözlerine siper ederek içeri baktı. Hiç hareket yoktu. Bekledi, yine kapıyı çaldı. Arka tarafta bir kapı vardı, sadece çalışanların girebildiği bir odaydı ama o kapı da kapalı kaldı.

Gitmek üzere dönerken, "Sıçayım," dedi. İnsanlar gelmeye başlayana kadar arabada oturup beklemesi gerekecekti. İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmediği bir ipucunun peşinde saatler harcamak can sıkıcıydı ama elindeki tek ipucu buydu.

Kaldırımından aşağı adımını atmak üzereyken arkasında bir kapının savrulup açıldığını duydu. "Buyurun?"

Margot'nun kalbi ümitle pır pır etti. Burası çok büyük bir işletme değildi, bütün çalışanlar birbirini tanıyor olmalıydı. Eğer Jace burada çalıştıysa o anda kapıyı açan kişi de bundan mutlaka haberdardı. Margot arkasına döndü, durumu açıklamak için ağzını açsa da donakaldı. Karşısında dikilen –kahverengi saç, parlak yeşil gözleri ve keskin hatlarıyla– January Jacobs'ın erkek versiyonuydu.

Adam sıkılğan bir tavırla saçını kulağının arkasına götürünce Margot gözlerini dikip onu izlediğini fark etti. “Şey, selam.” Nefesi kesilmiş gibi konuşuyordu. “Şey...”

Adam başını yana eğdi. “Derslerle mi ilgileniyorsunuz? Şu an açık değiliz, bu akşamki dersimizde de yer kalmadı ama size takvimimizi verebilirim.”

“Ee, teşekkürler ama aslında...” Margot'nun başı dönüyordu. Kapıyı açan adamı görünce çocukluğundan kalan belli belirsiz anılar zihnini işgal etmişti, bu çocuğun arka bahçesinde koşturduklarını, ilkokulun bahçesinde saklambaç oynadıklarını görür gibiydi. “Aslında seni görmeye geldim.”

“Efendim?”

Margot tereddüt etti. “Sen Jace Jacobs'sın, değil mi?”

Adamın yüzü bir anda panikle kaplanırken arkasını dönmeye yeltendi.

“Dur! Ben Margot Davies. Eskiden sizin karşınızdaki evde otururdum. January'yle arkadaşım.”

Jace tereddüt etti, sonra yavaşça geri döndü. Gözleri temkinli bakıyordu. “Margot?”

Margot hafifçe gülümsedi. “Beni hatırlıyor musun?”

“Aslında evet.”

Bu cevap Margot'yu şaşırttı. Jace ve January, etraflarını saran trajedi nedeniyle onun beynine işlemişlerdi ama kendisinin Jace'in hafızasından çoktan silinmiş olacağını sanıyordu.

“Beni nasıl buldun?”

Margot bir omzunu hafifçe kaldırdı. “Kolay olmadı.”

“Peki... niye geldin?”

“Geçen cumartesi ailenin çiftliğinde ne olduğunu biliyor musun? Ambara yazılan mesajı?” Jace’in yüzünü inceledi, köşeye sıkıştırıp sıkıştırmadığına dair bir işaret arıyordu.

Jace’in çenesi gerildi ve sanki bir pencere çarpıp kapanmış gibi gözleri boş bakmaya başladı. Margot bir anda sabıka fotoğrafındaki yüzü görür gibi oldu. “Muhabir falan mısın sen?”

“Sadece konuşmak istiyorum.”

Jace keskin bir sesle, havlar gibi güldü. “Siktiğimin işine bak.”

“Jace, lütfen...”

“Artık adım Jay,” diye çıkıştı. “Yoksa araştırmam sana bunu söylemedi mi?”

“Jay, sadece ambardaki not ve kardeşinin başına gelenler arasında bir bağlantı var mı diye anlamaya çalışıyorum. O gece olanları bir de senden dinlemek istedim.”

Jace dönüp giderken, “Seni yeniden görmek güzeldi, Margot,” dedi.

Ama Margot onu elinden kaçıramazdı. Bu kadar yaklaşışken mümkün değildi. Evet, bir hikâye istiyordu –bir kez daha gerçek, akredite bir muhabir olmak istiyordu– ama ondan çok daha fazlası vardı. Bu, yatak odası penceresinin karşısındaki arkadaşına o gece ne olduğunu anlamakla ilgiliydi. January ve Natalie Clark’ı birbirine bağlayan ipliği çözmekle ilgiliydi. Başka küçük kızların kaçırılmasını ve bir gün sonra ölüm soğuşuna bürünmüş bedenlerinin bulunmasını önlemekle ilgiliydi. Margot avucundaki hilal biçimli yara izlerine parmak uçlarıyla dokunarak yumruğunu sıktı.

“Natalie Clark’ı duydun mu?”

Jace durup omzunun üzerinden ona baktı. “Ne?”

“Natalie Clark,” diye tekrar etti Margot, isim bir şey ifade ediyor mu görebilmek için Jace’in yüzünü izledi ama adamın kayıtsız, neredeyse boş ifadesi değişmedi. Rol mü yapıyordu

yoksa gerçekten de küçük kız hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu? Margot, Natalie'nin ismine neredeyse January'ninki kadar aşınaydı artık ama normal olan bu değildi. Çoğu insan haberlere Margot'nun yarısı kadar bile dikkat etmezdi.

"Nappanee'den kaçırıldı," diye konuşmasını sürdürdü. "Beş yaşındaydı. Birkaç gün önce bir çocuk parkından kaçırıldı ve bu sabah polisler cansız bedenini buldu. Tıpkı January gibi öldürülmüş."

Jace gözlerini dikip Margot'ya baktı. Kız kardeşinin ölümlüyle bir ilgisi var mıydı? Ya Natalie'nin ölümüyle? Margot'nun zihninde birbirine uymayan pek çok görüntü dolanıyordu: Jacobsların arka bahçesinde kovalamaca oynayan Jace, ayakkabısını ölü kuşun üzerine bastıran Jace, başka bir çocuğu döven Jace, kardeşinin mezarına çiçekler bırakan Jace. Margot karşısındaki adam hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Tek bildiği, onunla konuşması gerektiği idi.

"Jace... Jay, kardeşinin başına gelen şey tekrarlanıyor. Başka küçük kızlar da ölmeden önce her şeyin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Jace masumsa veya masum *gözükmek* istiyorsa artık Margot'yla konuşmayı reddetmesi kötü bir izlenim bırakırdı. Margot bunu biliyordu, Jace'in de bunu bildiğini biliyordu.

Uzun bir an boyunca kıpırtısız dikilen Jace nihayet iç çekti ve Margot'yla yüz yüze gelmek için döndü. "Şu anda konuşmam. Atölyeyi hazırlamalıyım."

"Peki."

"Sonrasında olur mu? On buçuk civarı?"

Margot başıyla onayladı. "Aklında bir yer var mı? Bir restoran, bar falan?"

Jace kaldırımın önce bir tarafına, sonra diğerine baktı. "Hayır, herkese açık bir yerde konuşmak istemiyorum. Bana gelebilirsin."

Margot, henüz Jace hakkında bir karara varamamıştı ve bilmediği bir şehirde, gecenin bir vakti Jace'in evine gitmek fikrinden hoşlandığı da söylenemezdi. Ama Pete'e detayları mesaj atabilirdi. Her halükârda, hikâye peşinde koşarken tehlikeli olabilecek bir adamın karşısına ilk kez oturmayacaktı. Jace'e bakıp gülümsedi. "Adresini ver, yeter."

YİRMİ

Margot, 2019

Margot, Jace'in daire kapısını tıklatıp bekledi. Boğazı bek-lentiyle tıkanmıştı ama bunun sebebi nihayet January'nin hikâyesini anlayacak olması mıydı yoksa Jace'le yalnız kalacağı için gerilmesi miydi bilmiyordu.

Kapı savrulurak açıldığında gözlerini dikip bakmamaya çalıştı ama aradan bunca yıl geçtikten sonra, sokağın diğer tarafında oturan oğlanın karşısında dikilmek gerçeküstü geli-yordu. Ve Jace'in yüzü January'ninkine çok benziyordu. Ama kız kardeşinin aksine onun yüzünde rahatsız edici bir boşluk vardı: Margot'nun muhabir olduğunu tahmin ettiğinde takın-dığı ifadenin aynısıydı.

"Selam," dedi. "İçeri buyur."

Margot eşiği aşınca burnuna bir koku geldi – topraksı, biraz da çiçeksi. Sehpada yavaş yavaş küle dönen tütsüyü fark etti, yanında bir çakmak, küçük bir bong ve *The Bonfire of the Vanities*'in karton kapaklı bir kopyası vardı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Jace. Yavaş, durağan bir ritimle konuşuyordu, sanki ağzından çıkan her sözcüğü tartıyordu, sanki hayatı boyunca bir şeyleri içinde tutmuştu. Belki de gerçekten öyleydi.

"Çok iyi olur, sağ ol. Sen ne içiyorsan bana da uyar."

Jace küçük, eski moda mutfaka yönelmişken geri döndü. "İstersen oturabilirsin." Başıyla kanepeyi işaret etti.

Margot oturdu ve ev sahibi buzdolabını karıştırırken bakışlarını etrafta dolaştırdı. Evler, sakinleri hakkında birçok şeyi açığa vururdu ve Jace'in evine bakınca –eski, takım olmayan mobilyalar; çıplak, solgun duvarlar; perde niyetine pencerenin üstüne asılmış kırmızı turuncu duvar halısı– Jace'in ay sonunu zor getirdiğini ve elinde kalan tüm parasını esrara harcadığını tahmin etti.

“Al bakalım.” Jace elinde iki şişe birayla odaya geri girdi. Açacakla kapaklarını açtıktan sonra birini Margot'ya uzattı.

“Benimle buluşmayı kabul ettiğin için tekrar teşekkürler,” dedi Margot, Jace karşısındaki koltuğa yerleşirken. “Senin için sakıncası olur mu, acaba...” Ses kaydı almak üzere telefonunu çantasından çekip çıkardı.

Jace bir an telefona baktıktan sonra, “Kaydedilmek istemiyorum,” dedi. “Seninle konuşurum, o kadar.”

“Peki.” Telefonu gerisin geri çantasına bıraktı. “Sorun değil.” Başka bir durumda olsaydı muhtemelen ısrar ederdi. Anonim bir kaynaktan alıntı yapmak, adı sanı bilinen birinden alıntı yapmaya göre çok daha zayıf kalırdı, özellikle de o kaynak Jace Jacobs'sa. Ama adamın sesi kararlı, yüzü kaya gibiydi. “Başına gelen onca şeyden sonra basın mensuplarından pek hoşlanmadığını tahmin edebiliyorum.”

“Altı yaşımdayken televizyonda iki cümle kurdum ve insanlar internette hâlâ benim için ‘Şeytan'ın dölü’ diyor. İsmimi değiştirdiysem bir sebebi var.”

Margot gözlerini kırptırdı. “Haklısın.” Jacobs ailesinin yıllar önce Sandy Watters'la olan röportajını izlemişti. *Ondan bahsetmeyi sevmiyorum*, demişti Jace, küçük oğlan çocuğu sesi yavan ve ağırbaşlıydı. *Başımın derde girmesini istemiyorum*. “Madem öyle... benimle neden konuştuğunu sorabilir miyim?”

Jace bakışlarını aşağı çevirdi. “O Natalie adlı kızı duymamıştım. Hikâyen umurumda değil ama o küçük kızı öldürenin yakalanmasına yardımcı olacaksa...”

Kelimeleri giderek güçsüzleştirdi, Margot'nun zihni ise söylediklerinin ardındaki anlamı kovalıyordu. January'nin bir saldırgan tarafından öldürüldüğünü mü düşünüyordu? Yine aynı işe kalkışan yabancı bir adam mı? Yoksa sadece böyle düşünüyormuş gibi mi yapıyordu? Jace'in yüzünü inceledi ama ifadesini okumak imkânsızdı.

Margot birkaç saat önce otel odasında otururken sorularını metodik biçimde hazırlamıştı, Billy'yi olduğu gibi Jace'i de yavaş yavaş konuşturmayı planlıyordu. Ama Jace, o maskenin arkasına saklanmakta çok iyiydi. Margot'nun maskeyi çatlatması gerekecekti.

"January'nin mezarına bıraktığın çiçekleri gördüm," dedi. Belli ki şaşırın Jace çenesini kaldırdı. "Güzel çiçeklerdi. Bunu her yıl yapıyorsun, değil mi?"

Jace önce tereddüt etse de sonra başıyla onayladı.

"Neden?"

"Sence neden?"

Margot başını iki yana salladı, iddiasız bakışlarını Jace'ten kaçırmamıştı. "Bilmiyorum."

Jace de uzun bir an boyunca bakışlarına karşılık verdi. Sonrasında sert kabuğu yavaş yavaş çatlamaya başladı. "Çünkü... herhâlde kendimi kötü hissediyorum. January hayattayken iyi bir kardeş değildim."

Margot onun devam etmesini bekledi ama Jace ses çıkarmayınca, "Nasıl yani?" diye sordu.

"İşin doğrusunu söyleyeyim mi? January'yi kıskanıyordum çünkü o, yani, o... *ışıldıyordu*. Bense hiçbir zaman öyle olmadım." Buruk bir bakış attı. "Hayal edebiliyorsan eğer." Margot yine sessizce bekledi, bu kez kısa bir duraksamadan sonra Jace devam etti. "Herkes onu çok seviyordu, bilirsin ya. Annemle babam... beni de onun kadar seviyormuş gibi yapmayı bile denemediler."

Margot'nun bakışları Jace'in yüzünde gezindi, onun hakkında öğrendiği her şey aklında oradan oraya sekiyordu. Okul tuvaletindeki yangın, ölü kuş, hastanelik ettiği oğlan, o koca kâğıt yığınının dolduran çeşit çeşit suçun listesi. Bütün bunları anne babası onu sevmediği için yapması olası mıydı? Eh, diye düşündü Margot, elbette olasıydı. Yıkıcı şeyler yapan herkesin gerekçesi bu değil miydi? Sevilmediğini hissetmek? Margot'nun birazcık da olsa dengeli biri olmasının tek sebebi Luke'tu.

Nazik bir sesle, "O gece ne olduğunu bana anlatabilir misin?" dedi. Jace'in kırılğanlığıyla oluşan büyüü bozmak istemiyordu. "1994'te?"

Jace bir yudum bira içti, sonra cama çarpan camın tıngırıtısıyla şişeyi sehpaıa bıraktı. "Gecenin bir vakti uyandım..."

Margot'nun damarları beklentiyle uğulıadı. Bildiği kadarıyla Jace bunu ilk kez dile getiriyordu. Soruşturma boyunca hem Jace hem de ailesi tekrar tekrar aynı şeyi söylemişti – üçü de gece boyunca kesintisiz uyumuştı.

"Beni uyandıran bir şey mi oldu yoksa kendiliğimden mi uyandım bilmiyorum ama kalkıp January'nin odasına gittim. Dediğim gibi, onu kıskanıyordum ama aynı zamanda birbirimize çok yakındık, bilirsin ya? İkizdik biz." Başını evet der gibi sallayan Margot'ya baktı. "Ara sıra," diye devam etti sonra, "ikimizden biri uyanıp diğerinin yatağına giderdi. Kâbus gördüğümüzde mesela. Ben de onun odasına gittim ama orada yoktu ve korktum."

"Korktum derken? Ona bir şey olduğundan falan mı?"

Jace başını iki yana salladı. "Hayır. Korkmuş bir çocuktum işte. Orada olmalıydı ama yoktu. Sessizce annemlerin odasına girdiğimi hatırlıyorum ama orada da değildi, ben de onu aramak için alt kata indim."

"Bir dakika. O gece anne babanın odasına mı girdin? İkisi de orada mıydı, hatırlıyor musun?"

"Evet. Uyuyorlardı."

"Hem baban *hem de* annen mi?"

Jace şaşkın şaşkın baktı. Hemen sonra, "Ah, January'yı annemin öldürdüğünü düşünüyorsun," dedi. Bu fikri alışıkmiş gibi umursamaz bir tavırla söylemişti. "Eh, öldürmedi. Hem o hem de babam o gece gerçekten uyuyordu. İkisini de gördüm."

Margot tarafsız yüz ifadesini korumakta zorlandı. Şimdiye kadar Jace'in yalan söyleyip söylemediğinden, January'nin ölümünün sorumlusu olup olmadığından emin olamamıştı ama gerçekten öyleyse Jace elindeki en etkili kılıfı az önce bir kenara atmıştı. Tüm dünya Krissy'nin kızını öldürdüğüne inanırken suçu annesine yıkmak çok kolay olurdu, özellikle de Krissy öldüğü ve kendini savunamayacağı için. Margot'nun düşüncesine göre Jace'in annesini aklaması neredeyse kendi kendini aklaması kadar iyiydi.

"Neyse," dedi Jace. "Alt kata indim, mutfığa girince bodrum kapısının açık olduğunu gördüm. O kapı hiç açık durmazdı." Derin bir nefes aldı. "Merdivenin başına kadar yürüdüm, bodruma inen merdivenin yani, aşağı bakınca onu gördüm. Hareket etmiyordu."

Margot'nun gözleri büyüdü. O gece kardeşinin cansız bedenini Jace mi bulmuştu? Evin *içinde*? Margot hep January'nin eviyle o kanal arasında bir yerde öldürüldüğünü varsaymıştı.

"Altı yaşındaydım," dedi Jace. "Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önce kardeşimin uyuduğunu zannettim ve kalkmasını istedim çünkü bodruma inmememiz gerekiyordu. Ama yanına inmeye de korktum. Ben de uyumadan önce Etch A Sketch'imi bıraktığım mutfak masasına gittim." Margot'ya kısa bir bakış attı. "O oyuncakları hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Doğru. Neyse, oyuncayı alıp merdivenden aşağı fırlattım. Biliyorum, aptalca bir hareket ama January'yi uyandırmaya çalışıyordum. Ve gürültülüydü, Etch A Sketch yani. Tanrım, o sesi çok iyi hatırlıyorum. Bodrum merdiveni betonde ve başka

her şeye sessizlik çökmüşken silah patlaması gibi bir gürültü koptu. Yine de January kıpırdamadı.

“İşte o zaman aşağı indim. Ne kadar huzurlu göründüğünü hatırlıyorum. Yani, hâlâ uyuduğunu düşünüyordum. Yüzü... dingindi ve elinde bebeklik battaniyesinin ufak bir parçası vardı. Doğduğumuzda babam ikimize de battaniyeler almış. January kendininkini çok severdi. O zamana kadar battaniye o kadar çok yıkanmıştı ki geriye sadece ufak bir kare kumaş kalmıştı. Neyse, kolunu sarsmayı denedim ve tuhaf hissettiğimi hatırlıyorum, sanki aynı anda hem çok yumuşak hem de çok sertti. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.” Hatıralarında kaybolmuş gibi görünüyordu, gözü dalmış, bakışları sehpa da bir noktaya kilitlenmişti.

Jace bir süre sessiz kalınca Margot fırsatı değerlendirdi ve başından beri aklına takılan soruyu sordu. “Bütün bunları bu kadar net mi hatırlıyorsun?”

Aniden çok yorgun gözükmeye başlayan Jace omuz silkti. “Hem evet hem hayır. Yirmi beş yıldır her gün bu hikâyeyi kendime tekrar ediyorum ama gerçekten travmatik bir olay olduğu için zihnim her şeyi hatırlıyor mu yoksa sadece boşlukları mı dolduruyor emin değilim. O geceye dair bazı şeyler çok net. En başta Etch A Sketch’in çıkardığı ses var, sonra January’yi merdivenin dibinde görmem. Ama bunların hepsi eksiksiz, uzun bir anı değil. Daha çok parçalar hâlinde.”

Margot anlayışla başını salladı. “Peki sonra ne oldu?”

“January’nin üzerine eğilmiş uyuyor mu diye kontrol ediyordum, o sırada burnundan kan geldiğini gördüm. Burnu kanadı ve kanamayı durdurmak için yere uzandı zannettim. Annem hep böyle yaptırırdı, yani başımızı geriye eğerdik. Ve dokunmak üzere uzandığımı hatırlıyorum. Bunu niye yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama iyi hatırlıyorum çünkü parmağım da kanı görünce paniğe kapıldım. Kanı temizlemekten başka bir

şey istemiyordum. Kan görmekten oldum olası hoşlanmam. Ya da belki o günden beri hoşlanmıyorum, emin değilim.”

Jace birasından bir yudum alırken Margot ise hayatında ilk kez, tüm o ruhaf delil parçalarının nihayet yerine oturduğunu görebiliyordu. Jace’in elindeki kanı pijamasının altına sildiğini söylemek üzere olduğunu düşündü.

“Parmaklarımı pijamama sürüp temizledim,” dedi Jace. “O sırada arkamda bir ses duydum. Dönüp baktığımda annem merdivenin üst kısmında dikiliyordu ve... bu kısmı çok iyi hatırlıyorum. Yüzündeki ifade... tarif etmem mümkün değil. Dehşet vericiydi, bir tür korku ve öfke karışımıydı. Ben de...” Sesi kesildi.

“Sen de?..”

Jace başını iki yana salladı. “Hiç. Sadece. Annem için üzuldüm. Kendini iyi hissetmesini istediğimi ama ne yapacağımı bilemediğimi hatırlıyorum. Biraz tüttürsem sıkıntı olur mu?”

Sonuncusunu öyle ani söylemişti ki Margot bir an için Jace’in ne sorduğunu anlamadı. “Ha, yok, olmaz tabii.”

Jace sehpadan bongu aldı, çanağını tutuşturdu ve bir nefes çekti. Ağzından duman çıkarken, “İster misin?” diye sordu.

Margot başını sallayarak reddetti. Biraz rahatlarsa fena olmazdı ama aklının berrak kalmasını istiyordu ve zaten alkol almıştı. “Peki, sonra ne oldu?”

Adam kuru kuru öksürdü. “Sonrasında... aslında hiçbir şey olmadı. Sabah olduğunu hatırlıyorum. Yıllar boyunca January’nin canına kıyanın duvara o yazıyı yazan her kimse o olduğunu düşündüm çünkü anne babam böyle söylemişti. Bunun doğru olmadığını daha sonra öğrendim.”

On yıl önce annesine mektup yazdığını ve o geceyle ilgili yazışmaya başladıklarını anlatarak devam etti. “Dedi ki, beni January’nin cesedinin tepesinde dikilirken bulunca onu öldürdüğümü sanmış. Ne boktan iş, değil mi?” Acı acı güldü. “Gerçi çok fena görünmüş olmalı, ben orada dikiliyorum, üs-

tüme January'nin kanı bulaşmış. Ama anladım ki annem beni zannettiğimden daha çok seviyormuş çünkü beni korumaya karar vermiş.

“Sahneyi haneye tecavüz gibi düzenlemiş, böylece polisin dikkatini ‘ne yaptığımdan’ uzaklaştıracakmış.” Son kısımda elleriyle tırnak işareti yapan Jace anlatmaya devam etti. “Saldırgan oradan girmiş gibi gözüksün diye bodrum penceresini dışarıdan kırmak için ambarda bir çekiç bulmuş. Çekici yerine koyarken spreyci boya şişesini bulunca da aklına başka bir fikir gelmiş. Mesajı yazmasının riskli olduğunu, sahneyi karmaşıktırdığını biliyormuş ama zaten tam da bunu yapması gerektiğini düşünmüş. Böylece tüm o saçmalıkları duvara yazmış, boya kutusunu ambara geri bırakmış, sonra da...”

Sesi gitgide zayıflayan Jace bir yudum bira içti. “January'nin cesedini taşımış. Arabanın bagajına koyup o kanala kadar sürmüş ve oraya bırakmış. İşte bu yüzden tüm deliller annemi işaret ediyordu. Benim yüzümden bütün ülke annemin katil olduğunu düşünüyor.”

Jace'in hikâyesi Margot'yu sarsmıştı. Akıl almazdı, inanılmazdı ama her şeyi açıklıyordu. Gerçek katilin kim olduğu dışında her şeyi.

“Ya baban?” diye sordu. Billy'yle röportajı sırasında hem Krissy hem de Jace hakkında bir şeyler anlatmadığından şüphelenmişti. Karısının oğlundan şüphelendiğini biliyor muydu? Onu korumak için ne yaptığını biliyor muydu? “O ne biliyordu? O gece annene yardım etmiş miydi?”

Jace başını salladı. “Annemin dediğine göre her şey olup biterken babam kesintisiz uyumuş, bu konuda başka bir şey söylemedi. Ama bir şeylerden şüphelenmediyse şaşarım – benden mi yoksa annemden mi, bilmiyorum. O geceden sonra âdeta dağıldık... Ve sen sormadan söyleyeyim, babamdan hoşlanmıyorum, iyi bir baba değildi ama katil de değil. Dediğim gibi, January'yi severdi. Beni sevdiğinden daha fazla severdi. Basında

hepimizi delirmiş gibi gösterdiler ama sadece bir aileydik. Mutlu olmayabilirdik ama normaldik.”

Bir anlığına sessizce oturdular, sonra Margot konuştu. “Peki, sence ne oldu? January’yi sen öldürmediysen, annen ya da baban da öldürmediyse kim öldürdü?”

Masaya eğilip bonga uzanan Jace bir nefes daha çekti. “Her zaman başka biri olduğunu düşündüm. Hani... takıntılı bir adam falan. Yani, polis geldiklerinde yan kapının kilitlenmemiş olduğunu söylemişti, gerçi 1994’te Wakarusa’dan bahsediyoruz. Herkes kapısını kilitlemeden uyurdu. Biri öylece yürüyüp eve girebilirdi. İşin ironisi de bu: Annemin herkesi inandırmak istediği hikâye gerçekte olandı ama her şeyi öyle sıçırıp batırdı ki cinayeti kimin işlediğini asla öğrenemeyeceğiz.”

Bu doğruysa –o gece Jacobsların evine giren bir yabancı varsa– aynı yabancı birkaç gün önce ambara yazı yazmış olabilirdi, Natalie Clark’ı Nappanee’deki parktan kaçırmış olabilirdi, Margot’nun arabasına o notu bırakmış olabilirdi.

“Bunları polise hiç anlattın mı?”

Jace keyifsiz, kısa bir kahkaha attı. “Dedektif Townsend’e söyledim. Bana gönderdiği her şeyi, annem öldükten birkaç ay sonra dedektife gösterdim.”

“Peki, ne oldu?”

Jace omuz silkti. “Pek bir şey olmadı. Annemin yazdıklarının doğru olduğuna inanmadığı belliydi. Mektupların, annemin olay yerini bok ettiği dışında somut hiçbir şeyi açıklamadığını söyledi. Artık hayatta olmadığına göre el yazısının onun olup olmadığını belirlemenin bile mümkün olmadığını söyledi. Polislere hiçbir zaman fazla itibarım yoktu ama bu iş tepemi attırdı ve eh, bir süre sonra iyiden iyiye dağıldım.”

O uzun sabıka listesi Margot’nun zihninde canlandı. “Çocukken January’ye özel ilgi gösteren kimseyi hatırlıyor musun? Orada olmaması gerekirken resitallere ya da provalara gelen biri belki? Etrafta tuhaf yerlerde gördüğün biri?”

“Hayır. İnan bana bu konuyu çok düşündüm. Etrafta dolanan yabancı bir adam gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Ya bir kadın?”

Jace kaşlarını kaldırdı. “Kadın mı?”

Kızılımsı saçlı kadının imgesi zihninde dolanırken Margot başıyla onayladı. Jace’in o gece hakkında anlattığı hiçbir şey bu kadını açıklayamıyordu.

“Şey... Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“January’nin bahsettiği birileri var mıydı peki? O zamanlar sık sık adını andığı kimse yok muydu?”

“Tanrım, bilmiyorum. Dans kursundaki diğer kızlar hakkında konuşurdu. Dans hocalarından bahsederdi, Bayan Morgan ya da Megan, öyle bir şey. Bir de Bayan April vardı galiba. Bilmiyorum. Ha, bir de hayalî arkadaşı vardı,” dedi kinayeli bir tavırla gülerek. “İlgini çeker mi? O *adam* resitallerine giderdi ve January’yle parkta oynardı. January adama Elephant⁶ bilmem ne niye hitap ederdi çünkü söylediğine göre kocaman kulakları vardı.” Bu anıya gülümsedi, tekrar konuşmaya başladığında geçmişe duyduğu özlemle sesi yumuşamıştı. “Komik bir de soyadı uydurmuştu. Tanrım, neydi o? Elephant... Elephant...” Yavaşça iki kez parmaklarını şaklattı. “Hah! Elephant Wallace!”

Gülerken bir anlığına Jace mutlu gözüktü, yüreği hafiflemiş gibiydi. Ama sonra January’nin görünmez arkadaşından bahsetmesine neyin sebep olduğunu hatırladı ve gülümsemesi kayboldu. Bir kez daha üzerine bitkinlik çöktü.

“Dinle, Margot, keşke sana daha fazla yardım edebilseydim. Ama işin gerçeği, birkaç yıl öncesine kadar kendimden öyle nefret ediyordum ki sağlıklı düşünemiyordum. Buna hayatta kalma suçluluğu dendiğini artık biliyorum ama o duyguyu bizzat yaşarken tek düşünebildiğim, *Ölen ben olmalıydım*, fik-

6 (İng.) Fil -ç.n.

riydi. Altı, yedi, sekiz yaşındaydım ve gerçekten de onun yerine benim ölmüş olmamı diliyordum.

“Ardından, uzun bir süre boyunca her şeyi bastırmaya çalıştım. İçki ve uyuşturucuları denedim ama hiçbir şey, *hiçbir şey* hislerimi uzaklaştıramadı. Tutuklandım, yalan söyledim, aldattım. Demek istediğim, artık daha iyiyim – yani, tamamen değil ama neyse işte. Demek istediğim şu, o gece benim lanet olası hayatımı mahvetti. Kim olabileceğini tabii ki düşündüm. Her gün düşünüyorum. Ama *bilmiyorum*.”

Sessiz kalan Margot başıyla onayladı. Jace’e tüm bunları yeni baştan yaşattığı için utançla yanıyordu. Ama aynı zamanda, derinlerde bir yerde beynini dürtükleyen bir şey vardı. Jace’in söylediği bir şeyle tetiklenmişti ama ne olduğuna tam olarak parmak basamıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Jace biraz sonra. “İsteyerek böyle... O gece olanlar benden her şeyimi aldı. Kardeşimi ve çocukluğumu çaldı... O olaydan sonra kimsenin benimle arkadaş olmasına izin verilmedi. Ve nihayet anneme gerçeği söylediğimde –söylediğim ilk kişi oydu– benden onu da çaldı.”

Margot başını iki yana salladı. “Dur bir dakika. Ne demek istiyorsun?”

“Kendini öldürdüğü gün son mektubumu almıştı. İntiharı, her şeyi yanlış anladığı için özür dileme yoluydu. Anneme gerçeği söylemeseydim bugün hâlâ hayatta olacaktı.”

Krissy’nin basına sızan intihar mektubundaki kelimeler Margot’nun beynini doldurdu –*Jace, her şey için çok üzgünüm. Her şeyi düzelteceğim*– ve yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. Krissy’nin kendi canına kıymasının sebebi kızını öldürmesi değildi, her şeyi yanlış anlamasının ve oğlunun katil olduğundan şüphelenmesinin getirdiği suçluluktan.

“Annemin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Yazdığı her mektupta benimle buluşmak istedi ama hiç kabul etmedim. Adresimi bile vermemiştim, cevaplarını bir posta

kutusunda gönderiyordu. Öyle öfkeliydim ki. Şimdiyse...” Sesi gitgide zayıflarken başını salladı. “Umarım o herifi bulursun, Margot, her kim olursa olsun. Umarım onu bulursun ve herif cehennemde yanar.”

Gecenin geri kalanı boyunca Margot, aklına takılan bir şeyin getirdiği o tuhaflığı üzerinden atamadı. Ama aklına takılan neydi ya da Jace’in söylediği hangi lafla tetiklenmişti bir türlü bulamıyordu. Dilinin ucunda gibiydi, çerçöpün altına gömülmüş eski bir anıydı sanki. Dişini fırçalarken ve otel yatağındaki örtülerin altına girerken hâlâ aklını kurcalıyordu.

Ama belli ki bilinçaltı bütün gece bu konuda çalışmıştı çünkü ertesi sabah uyandığında kendisine bir şeyler ifade eden January’nin hayalî arkadaşı Elephant Wallace olduğunu algıladı. İsmi, koca kulakları... hepsi aşinaydı. Ama nasıl olabilirdi? January Elephant’ı ona anlatmış mıydı? Margot yıllar önce bu görünmez yabancıyla tanışmış mıydı? Bir zamanlar January ve Elephant’la beraber oturup çay mı içmişlerdi? Her nedense Margot böyle olmadığını düşünüyordu. Ama başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Eşyalarını sırt çantasına tıkıp resepsiyonda çıkış işlemlerini yaparken hâlâ aynı şeyi düşünüyordu. Ve sonra, sonunda bilincine tır çarpmış gibi sarsılarak hatırladı. Hatırladığında otoyoldaydı, eve giden yolu yarılamıştı ve az kalsın yan şeride dalıyordu.

Jace yanlış anlamıştı. Elephant Wallace hayalî değildi, adı da Elephant değildi. Margot bunu biliyordu çünkü adamın kim olduğunu biliyordu, hatta nerede yaşadığını ve neye benzediğini de biliyordu – koca kulakları da dâhil. Üç yıl önce Polly Limon vakasıyla bağlantılı olarak onunla röportaj yapmıştı. Elliott Wallace zanlılardan biriydi.

YİRMİ BİR

Krissy, 1994

Sandy Watters röportajı ters tepmişti. Jacobsların imajını düzelterceği yerde Amerikan halkının onları suçlu ilan etmesi için gereken mühimmatı da sağlamıştı. İnsanlar, Billy çok terledi demişti. Jace bildiği bir şeyleri söylemiyormuş gibi gözüken ürpertici bir çocuktuk. Ve Krissy de yetersiz bir anneydi. Kolunu gönülsüzce Jace'e sardığı ânın görüntüsünü tüm basın öyle didik didik etmişti ki üç saniyelik video meşhur olmuştu. *Lisa ve Bob'la Günaydın*, Krissy'nin o andaki yüzünü, bakışlarındaki sertliği ve gergin çenesini yakından gösteren enstantaneler yayımlamıştı. "Bunun bir katilin yüzü olduğunu söylemiyorum," demişti Lisa. "Ama kesinlikle bir şeyler saklayan birinin yüzü gibi gözüküyor." Krissy'nin Billy'ye yönelik kırgınlığını daha fazla beslemeye ihtiyacı yoktu ama kocası onu *Sandy Watters'la Gündem* yayınına katılmaları için zorlayarak kesinlikle yem vermişti. Kapılarında beliren güveçler bir gecede tükenmiş, acılarını paylaşan mektuplar bıçak gibi kesilmişti. Krissy markete gittiğinde eskiden kendilerini onun arkadaşı sayanlar soğuk bakışlarını ondan uzağa çeviriyordu.

Öte yandan dedektifler her zamanki kadar ısrarcıydı. Özellikle Townsend Krissy'den şüpheleniyor gibi gözüküyordu, soğuk mavi gözleri hep üzerindeydi. Bir keresinde Lacks'le beraber konuşmak üzere Krissy'yi karakola çağırmışlar ve orada, kadavra köpeklerinin Krissy'nin bagajını işaret ettiği, bagajda çürüme kokusu aldıkları bombasını patlatmışlardı. Ardından yapılan

adli incelemede January'nin o gece giydiği geceliğe ait iplikler bulunmuştu.

Krissy gömleğinin altında sucuk gibi terlediğini hissedebiliyordu; bu sırada dedektiflere çocukların eşyalarını sık sık bagaja koyduğunu anlatıyordu, özellikle de January'nin dans ırır zıvırlarını. Sıcakta kokuşmuş olabilirlerdi, bu da belki kokuyu açıklardı. İpliklere gelince, daha önce de söylediği gibi, kızının eşyalarını her zaman bagaja koyardı. "Söylüyorum ya," diye ekledi titrek bir sesle, "January'nin ölümüyle hiçbir ilgim yok. Esas konuşmanız gerekenler January'nin yarışmalarında etrafta gezinen o adamlar." Soruşturmanın ilk gününden beri Krissy hikâyesinden hiç sapmamıştı. Katil bir saldırgandı; bir yabancı, kötü bir adam.

Röportajı takip eden günlerde Krissy gergin bir yay gibiydi, Townsend ve Lacks'ın tutuklama emriyle kapısına dikilmelelerini bekliyordu. Ama hiç gelmediler. Günler haftalara döndü ve nihayetinde dedektiflerin davadan konuşurken takındıkları telaşlı tavır zayıflayarak teslimiyete benzer bir şeye dönüştü. Townsend, Krissy'ye avlamaya çalıştığı bir hayvanmış gibi bakmayı bıraktı, elinden kaçırdığı bir şeymiş gibi bakmaya başladı. Hiçbir gelişme olmadan aylar geçti ve göz açıp kapayana kadar dünya yeni bir yüzyıla girdi, vaka da çözülemeyenlerden biri olarak kaldı.

Krissy için yıllar Valium ve uyku haplarının getirdiği bulanıklık içinde geçti. Evden ayrılırken kiliseye uygun giysiler giyip makyaj yapmayı sürdürdü ama aklı daima boştu, kızını kaybetmenin mateminden, onu öldüren oğlanla ve asla ihtiyaç duyduğu şey olamamış bir adamla yaşamının işkencesinden kurtulmanın tek yolu uyuşukluktu.

Derken 2004 yılında, January'yi kaybetmesinden on yıl sonra günleri tekrar dayanılır kılan bir şey oldu. Krissy hayatında ilk kez âşık oldu.

Her şey sonbaharda bir perşembe günü öğleden sonra başladı. Krissy bütün günü her zamanki gibi ayak işlerini yapıp hayatını oluşturan alelade vazifeleri hiçbir şeye kafasını yormadan teker teker yerine getirerek geçirdi. Ve akşam beş civarında çiftlik evinin önüne arabasını çektiğinde arabadan çıkamadığını fark etti. Dakikalar geçerken boş boş, kıpırtısız oturdu. Emniyet kemerini çıkarmak, kapıyı açmak, Jace ve Billy'yle paylaştığı eve girmek fikrini fiziksel olarak imkânsız buluyordu. Ne yaptığını ya da nereye gittiğini düşünmeksizin kontağı çevirdi ve geri vitesle takip garaj yolundan çıktı.

Yarım saat sonra kendini South Bend'de, önüne çıkan ilk barın otoparkına girerken buldu. Kapıdan içeri adım attığında uzun zaman sonra ilk kez tüm bakışlar ona dönerken yüzünü kaplayan ateşi hissetmedi, arkasından yükselen fısıltıların tanıdık uğultusunu duymadı. Loş ışıkla aydınlatılan salaş, pis bir yerdi, arka duvara yaslı bir müzik kutusu vardı. Dekorasyona yönelik tek çaba, uçları renkli plastiğe sarılmış kürdanlarla kaplı tavandı. Krissy buna bayıldı.

Bölmelerden birine yerleşirken kotu yapış yapış kırmızı plastiğe süründü, garsondan bir pinot grigio⁷ istedi ve kimse tarafından tanınmamanın getirdiği alışılmadık rahatlığın tadını çıkardı. Ama bu his uzun sürmedi: Adını duyduğunda ikinci kadehe geçmişti.

"Krissy?" dedi yanından gelen bir ses. "Krissy Jacobs?"

Yüreği ağzına gelen Krissy başını kaldırıp baktı. Başkalarının yargılayan, sorgulayıcı bakışlarından uzak tek bir gecelik istemişti, nefes alabileceği tek bir gece. South Bend'de tanındıysa konuşan her kimse onu haberlerden görüp bilen biri olmalı, diye düşündü ve yabancılar, Wakarusa'dakilerden bile

7 İtalya menşeli bir üzüm çeşidi ve bu üzümünden yapılan beyaz ya da pembe şarap. -ç.n.

daha kötü olabiliyordu. Ama karşısındaki yüze baktığında hiç de yabancı biri olmadığını görüp şaşırdı. “Aa,” dedi. “Selam.”

“Jodie.” Kadın elini göğsüne götürdü. “Northlake Lisesi’nden? Soyadım artık Palmer ama o zamanlar Jodie Dienner’dı.”

“Yok, tabii. Seni hatırladım.”

Jodie bir şey söylemek için ağzını açınca Krissy kendini kaçınılmaza hazırladı. O meşum televizyon yayınını takip eden aylarda insanlar, *Çok iyi gözüküyorsun* demişti, sesleri canlı ve kınama doluydu. *Senin başına gelenleri ben yaşasaydım makyaj yapmayı bırak, yataktan bile kalkamazdım.* Ya da arkasını döndüğü zaman fısıltılarını duyardı: *İnanılmaz, ne yüzle insan içine çıkıyor?*

Ama Jodie konuştuğunda söylediği tek şey, “Tanrım, hiç değişmemişsin,” oldu.

Krissy kadının yüzünü inceledi ama art niyetsiz ve açık gözüküyordu. “Ama sen çok değişmişsin” dedi. “Muhteşem gözüküyorsun.” Jodie’yi sıkılğan, silik bir tip olarak hatırlıyordu. Jodie hep uzun boylu ve inceydi ama hâli tavrı ve hafif düşük omuzları yüzünden insanların bakışları ona takılmadan geçer giderdi. Bulaşık suyunu andıran açık renk saçları yüzünün iki yanından cansızca sarkardı, hiçbir zaman makyaj yapmazdı ya da ilgi çekmeye çalıştığını düşündürecek bir şeyler giymezdi. Şu an Krissy’nin karşısında dikilen kadınsa dönüşüm geçirmiş gibiydi. Krem rengi ipek gömleği hatlarını ortaya çıkaran kot pantolonunun içine sokulmuştu ve hafif rimeli dışında yüzünde makyaj olmasa da kulağının arkasına sıkıştırdığı saçıyla artık dünyadan saklanmıyormuş gibiydi. “Lisedeyken kötü gözüküyordun demek istemedim,” diye telaşla ekledi Krissy. “Pardon.”

Jodie gülmekle yetindi. “Yok yok, ne demek istediğini biliyorum.” Ağzını açtı, geri kapattı. “Şey, acaba...” Başını Krissy’nin karşısındaki boş koltuğa doğru salladı.

“Ah, tabii. Lütfen.” Biriyle vakit geçirmeyi kabul ederken tedirgindi ama neredeyse herkes tarafından çocuk katili olarak

görüldüğü sürece kusursuz bir görgüyle hareket etmesi gerektiğini öğreneli çok olmuştu.

Elindeki birayı masaya bırakan Jodie koltuğa yerleşti. “Ee, bu aralar South Bend’de misin?”

“Yok. Buralarda birkaç işim vardı. Hâlâ Wakarusa’dayız.”

Jodie kaşlarını kaldırdı. “Cidden mi? Vay be. Olan bitenlerden sonra, sanmıştım ki...” Krissy bir kez daha art niyetli bir yorum bekledi ama cümlenin devamı gelmedi.

“Taşınmayı düşündük,” dedi omuz silkerek. “Ama Wakarusa bizim evimiz.” Kullanılmaktan eskimiş yalanının yanına zoraki bir gülümseme kondurdu. İşin doğrusu, oradan ayrılmalarını kabul etmesi için Billy’ye yalvarmıştı. Aslında boşanma fikri, taşınma fikrinden daha çekici gelmişti ama Krissy tek başına nasıl ayakta kalacağını bilmiyordu. Yıllar önce tahıl ambarında çalışarak geçirdiği yazı saymazsak hiçbir işe girip çalışmamıştı. Ve Billy’yle ayrılırlarsa Jace’i ne yapacağını bilemiyordu. Oğlunu geride bırakma fikrini midesi almıyordu ama onunla yalnız yaşamak da istemiyordu. Bu yüzden boşanmaktan bahsetmeyip taşınmayı önerdi. Şehir hayatına hasretti, büyük bir yerde tanınmadan yaşamak istiyordu ama Billy reddetti. Suçlu olsaydık tam da böyle yapardık, dedi. Masumlarsa –ki öylelerdi– başlarını dik tutup Wakarusa’da kalırlardı.

Gözleri Krissy’nin yüzünde gezinen Jodie yumuşak bir tavırla gülümsemekle yetindi. “Sahi, geçenlerde aklıma ne geldi biliyor musun? Altıncı sınıfta Dusty Stephens’in sınıf saymanlığına aday olduğunu hatırlıyor musun? Kantinde bir konuşma yapmıştı ama svetşörtünün önünü arkasına giymişti ve tüm konuşması boyunca üstü öyle tersti?” Hem Jodie hem de Krissy bu anıyla sırıtmaya başladılar. “Yani, sence biliyor muydu? Özellikle mi yapmıştı? Amacı neydi ki?” Jodie gülerken Krissy de ona katılmaktan kendini alamadı. Kısa zaman sonra ikisi de sarsılarak kahkahalar atıyordu.

Önlerindeki ve sonra birer tane daha içki bitene dek iki kadın ortak geçmişlerini andı, Krissy kendini yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyordu.

Bir noktada Jodie çaktırmadan saatine göz atınca Krissy, "Gitmen mi gerekiyor?" diye sordu. Sesinde duygu belirtisi yoktu ama bu gecenin bitmesi düşüncesiyle midesi buruldu. Bu kadar iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Seni tutmayayım."

"Kusura bakma, gitsem iyi olacak. Akşam yemeğini halletmem lazım. Kocam şimdiye kadar eve dönmüştür ama orada olup sırtını sıvazlamadığım sürece hiçbir işi beceremiyor." Gülererek göz devirdi.

Krissy de gülümsedi ama gergindi. "Tabii, sorun değil."

"Ama belki..." Jodie tereddüt etti. "Belki bir ara yine görüşebiliriz?"

Sesindeki belli belirsiz kaygıyı hisseden Krissy'nin midesine bir ağırlık çöktü. Eski tanıdığı birçok insandan daha nazik olabilirdi ama belli ki yine de bir katilin karşısında oturduğunu düşünüyordu. "Sağ ol. Ama ortalıkta bir katille görülmek istemezsin herhâlde." Şakacı bir sesle konuşmayı denediyse de gözlerine dikenler batıyordu.

Jodie uzun uzun ona baktı. "Kızını öldürdüğünü düşünmüyorum, Krissy."

Bir anda Krissy'nin gözünden yaşlar boşandı, sanki tokat yemişti. Jodie'nin sözleri uzun bir kıştan sonra tenine değen ilk gün ışığı gibiydi. "Tamam öyleyse," dedi parmaklarıyla gözlerinin altını silerken. "Sana numaramı vereyim."

İki kadın bir hafta sonra içki içmek üzere buluştular, ondan iki gün sonra beraber kahve içtiler ve çok geçmeden neredeyse iki günde bir buluşmaya başladılar. Sohbetleri sırasında Krissy, Jodie'nin de lise yılları boyunca Wakarusa'dan kaçma arzusuyla yandığını öğrendi. Mezun olduktan sonra güz döneminde Notre Dame'a başlamak için South Bend'e taşınmış ve oradan hiç ayrılmamıştı. Burada İspanyolca ve sanat tarihi okurken -çok

faydalı, değil mi?– kocasıyla tanışmıştı. Üniversite bittikten birkaç yıl sonra evlenmişlerdi ve Jodie sanat kariyeri yapmayı hayal ederken kısa zamanda ilk çocuğuna hamile kalmıştı. Sadece bir yıl sonra ikinci çocuk gelmişti, üçüncüsü doğana kadar artık tam zamanlı bir anne olmuştu ve beyni beslenme ve uyku zamanlarıyla o kadar doluydu ki başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. Yıllar geçtikçe kocasıyla gitgide uzaklaşmışlardı, öyle ki Jodie artık ara sıra aynı vardiyaya denk gelen, iyi anlaşılan iş arkadaşları gibi hissediyordu. *Onu hâlâ seviyorum*, demişti bir keresinde Krissy'ye. *Ama uzun zamandır âşık değilim*. Jodie'nin hikâyesi çok tanıdıktı ve Krissy'nin yeni arkadaşı için üzülmesine neden olmuştu. Hayatları nasıl da küçük trajediler olup çıkmıştı.

Jodie'de açık ve mütevazı bir şey vardı, Krissy'nin uzun zamandır başka hiç kimsenin yanında olamadığı kadar rahatlamasını sağlıyordu. Göğsünü sıkıştıran bağ, Jodie'yle beraberken gevşiyordu. Omuzları ve çenesi rahatlıyordu. Yıllarca yüzüne gergin tebessümler yapıştırmış, zorlama bir samimiyete bürünmüş, iltifat gibi gözüken üstü örtülü laflara katlanmıştı. Ama Jodie'nin yanında gülüyordu. Hatta bazen unutupuyordu.

South Bend'de ilk kez karşılaşmalarının üzerinden üç ay kadar geçmişti ki bir sabah Krissy mutfaktayken telefonu Jodie'den gelen mesajla çınladı. *Çocuklar bu hafta sonu arkadaşlarında kalacak, ben de kendimi otelde bir geceyle ödüllendireceğim. O gece otelde beraber yemek yiyelim mi? Belki sonra odaya çıkıp cilt bakımı falan yaparız?*

Bu noktada, Krissy artık telefonunda Jodie'nin adını görünce neredeyse Pavlovcu bir tepkiyle heyecanlanıyordu ve cevap yazarken gülümsemesini bastırmaya çalıştığını fark etti. *Sorumu bu! Maskeleri ve şarabı ben getiririm.*

Haftanın geri kalanı boyunca Krissy ne zaman planları aklına gelse ani bir heyecan dalgasına kapılıyordu ve o gün gelip de otel restoranında yemek yedikleri sırada hava sanki elektrik

yüklüydü. Geçen birkaç ay boyunca Krissy aralarında bir şeyin geliştiğini hissetse de tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. En son lise bittikten sonraki yaz buna benzer bir şey hissetmişti: Billy'yle değil, Dave'le. Jodie'yle dostluğu alev gibi titreyen, baş döndüren bir şeydi, kelimenin tam anlamıyla bir kıvılcımdı. Ama düşünceleri ne zaman o yönde ilerlese aniden duruyordu. Krissy eşcinsel değildi. Yani belki de bu sadece gerçek bir arkadaşına sahip olmanın getirdiği bir histi. Belki de yoldaşlığa öyle uzun zaman aç kalmıştı ki romantizmle arasındaki farkı anlayamıyordu.

O gece yemekte bir şişe şarabı paylaştılar ve sonra çakırkeyif hâlde kıkırdarak asansöre binip Jodie'nin katına çıktılar. Asansör kapısı çınlayarak açıldığında Jodie dışarı adım attı ama bluzunda bir düğmenin açıldığını o anda fark eden Krissy geride kaldı.

"Of, hayır," dedi gülerek. "Bütün gece böyle mi gezdim?" Düğmeyi kurcalarken başını kaldırıp baktığında Jodie'nin parmaklarını dudaklarına bastırıldığını gördü. Göz göze geldiklerinde Jodie püskürür gibi güldü. Kıkırdayan Krissy, "Tanrım," dedi, "böyle gezmişim!"

Jodie bir elini havaya kaldırdı. "Fark etmedim, yemin ederim." Ama bir kahkaha dalgasına daha kapıldı ve asansör kapısı kapanmaya başlayınca gülüşü çığlığa dönüştü. "Kapı!" Kolunu uzattı, Krissy'nin elini yakaladı ve kadını eşiğin diğer tarafına çekti.

Jodie'nin odasına doğru yürüdüler, gülmekten nefesleri keşilmişken sendeleyerek içeri daldılar, parmakları hâlâ birbirine dolanmış hâldeydi. Ağır kapı arkalarından kapandığında titreyerek kapıya yaslandılar. Nihayet gülüşleri yavaşladı, nefeslerini topladılar, dudaklarında hâlâ gülümsemeler dolanıyordu. Birbirlerinin ellerini bırakmalarının doğal olacağı an geldi ama ikisi de bırakmadı, o an geçti gitti, sonra bir an daha ve bir an daha.

“Ee.” Jodie, Krissy’ye doğru döndü, hâlâ omzunu kapıya yaslıyordu ve bakışları aşağı dönüktü. “Acaba şunu denersem...” Sesi kesildi ve bir anda Jodie öne eğilmiş, dudaklarını Krissy’nin çenesiyle kulağı arasındaki noktaya bastırmıştı.

Krissy hızla, aniden nefes verdi. Bedeni erimiş, zihni bulanmıştı. “Sen hiç, ee...” Sesi boğuktu ve nefes nefese konuşuyordu. “Bunu daha önce yaptın mı? Bir kadınla yani?”

Jodie başını geri çekip Krissy’nin gözlerinin içine baktı. Başını evet der gibi salladı. “Sen?”

Krissy yutkundu ve başını iki yana salladı.

“Peki... istiyor musun?” Jodie’nin gözleri Krissy’nin yüzünde gezindi, dudaklarında duraksadı.

Ama Krissy konuşmadı. Sadece başıyla onayladı ve bir anda Jodie’nin ağzı onunkıyla buluştu, Krissy artık eşcinsel olup olmadığını ya da bu kadına karşı hissettiklerini adlandıramamasını umursamıyordu. Aralarındaki kıvılcım alevlenmişti ve Krissy de ona teslim olmuştu.

Birkaç gün sonra South Bend’de öğle yemeği için bir araya geldiklerinde Jodie yemekten sonra Krissy’yi evine davet etti ve kapı arkalarından kapandığı anda öpüşmeye başladılar. Aralarındaki bağ hem Krissy’yi mıknatıs gibi çekiyordu hem de kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ve bir ay sonra Jodie ona seni seviyorum dediğinde Krissy de onu sevdiğini söylemeden önce hiç tereddüt etmedi.

En başta Billy’nin sırrını keşfedeceğinden endişelense de bir yasak ilişkiyi ondan saklamanın görece kolay olduğu ortaya çıktı, ilişki eşcinsel olduğu sürece. Krissy Billy’ye gerçeği söylemişti: Okuldan arkadaşı Jodie Palmer’la tekrar bir araya geldiğini ve arkadaşlık kurduklarını. Sabah Billy uyandığında evde olduğu ve buzdolabında yemek bulunduğu sürece Billy hiçbir şeyden şüphelenmiyor gibiydi. Bu sırada Jace de büyüyüp ruh hâli değişken bir ergene dönüşmüştü, bazen huysuz bazen de öfkeliydi ve başı her zaman beladaydı. Yıllar önce oğlunu korumakla doğru

şeyi yapıp yapmadığını sık sık merak eden Krissy, onunla başa çıkmanın en iyi yolunun minimum direnç göstermek olduğunu çoktan öğrenmişti. Görünen o ki Krissy oğluna hayatıyla ilgili sorular sormadığı sürece Jace de ona sormuyordu. Yine de Krissy ve Jodie herkesin böyle kör olmayacağını biliyordu, bu yüzden otel odalarına ayrı ayrı girip çıkmayı hiç ihmal etmediler. Birbirlerine yalnızca kapalı kapılar ardında dokunuyorlardı.

Yıllar geçerken ilişkileri kısa zamanda sağlamlaştı. Beraber yaşamasalar da Krissy'nin hayatını paylaştığı kişi artık Billy değil, Jodie'ydi. Paylaşmadığı tek şey sırlarıydı.

Ama 2009'da her şeyi değiştiren bir şey oldu.

Bir cumartesi sabahıydı, Billy çiftlikte çalışırken Krissy temizlik yapıp çamaşır yıkıyordu. Gelen postaları alıp mutfak masasına atmış ve çamaşır makinesindeki çarşafları çıkarıp kurutmaya atmak için merdivene yönelmişti ki zarflardan biri dikkatini çekti. Gönderen adresi yerinde bir posta kutusu numarası vardı. Zarfın ortasında zarif, eğik harflerle Krissy'nin adı yazılıydı. Krissy'nin kalbi göğüs kafesinde güm güm attı. Jace'in el yazısını görmeyeli yıllar olmuştu.

Dört yıl önce, Jace on yedi yaşındayken merdivenden aşağı inmiş, okulu bıraktığını ve evden taşınacağını söylemişti. Nereye gideceğini ise söylememişti. Öğle yemeği vakti bile gelmeden eşyalarını toplamıştı ve eski püskü beş kapılı arabasının garaj yolunda uzaklaşmasını izleyen Krissy öyle rahatlamıştı ki neredeyse dizleri boşalmıştı. Bu yabancı, hayaletvari yaratığa, kız kardeşini öldüren oğlana nasıl annelik edeceğini bilmiyordu. Ama hiç beklemediği bir diğer duygu, göğsünde yeşeren pişmanlık benzeri bir şeydi. Neyi daha iyi yapabileceğini bilmiyordu ama her nasılsa bir şeyleri yanlış yapmış gibi hissediyordu.

Şimdi ise mutfağında dikilen Krissy, oğlunun el yazısını taşıyan zarfa uzun uzun baktı. Sonra titreyen eliyle uzandı ve zarfı kâğıt yığınınından çekip aldı. İçindeki mektup mavi mürekkeple yazılmıştı.

Anne,

Birkaç yıl önce evi terk ettiğimde bir daha ne seninle ne de babamla konuşmak isteyeceğimi düşünmüştüm. Ama bir programa başladım ve hatalarım için af dilemem gerekiyor. Gerçi, dürüst olmam gerekirse senin bağışlamana gerçekten ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Sana karşı yaptığım her şeyi bir araya getirsek dahi terazinin kefesinin benden yana birazcık olsun eğilmesi mümkün değil. Evet, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama ben çocuktum. Yetişkin olan sendin. Daha iyisini yapmalıydın.

January'yi kaybetmenin senin için zor olduğunu biliyorum, nihayetinde senin kızındı ama benim için de zordu ve onun ölümünün neden aynı zamanda annemi de kaybetmem anlamına geldiğini hiç kavrayamadım. Ve lütfen neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. On bir yıl boyunca bir kez olsun gözümün içine bakmadın. Bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu illa söylemem mi gerekiyor? Ben hayattaydım. Ama senin umurunda olan tek şey January'ydi.

Onu benden daha çok sevdiğini ölümünden çok önce anlamıştım zaten. Beni bir köşeye atmışken onun tüm o dans dersleri... January öldükten sonra benim varlığım da sona erdi sanki. Babam da en az senin kadar kötüydü, beni yanlış anlama. Ama o zaten beni hiç anlamamıştı çünkü ona hiç benzemiyordum. Oysa sen farklıydın. Seninle bir şansımız vardı, sen o şans kenara attın. Biliyor musun, kendi annen tarafından sevilmemek kadar boktan bir his daha yok.

Bu mektupla "af dileme" adımı sığıp batırdığımı biliyorum, umurumda değil. Hayatım boyunca bir

halt olamadım ama bence benim senin bağışlamana olan ihtiyacımdan çok senin benim bağışlamama ihtiyacın var.

J

Mektup Krissy'nin elinden düştüğü gibi dalgalanarak masaya indi, açık bir yaraya benziyordu. Krissy yıllar boyunca bu günü düşünmüştü, oğlunun sessizliğini bozacağı günü. O gün gelip çatmıştı ama Krissy'nin nasıl yanıt vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını belaya soktuğu tüm o zamanları mı diyordu – esrar kullanması, okul tuvaletindeki yangın, tüm ailesine katil dediği için yumruklarıyla hastanelik ettiği oğlan? Yoksa “berbat” olan kendi kardeşini öldürmesi miydi? Belki de haklıydı, diye düşündü Krissy. Belki oğlunun onu affetmesine ihtiyacı vardı ama bir parça bile şüphe duymadığı bir gerçek vardı ki o da Jace'in de annesinin affına ihtiyacı olduğuydu.

Mektubu yavaşça katladı ve kot pantolonunun arka cebine koydu. Gün boyu ev işlerini yaparken bir pusun içinde hareket ediyor gibiydi, sanki oğlunun mektubu canlı, nabızı atan bir şeymiş gibi eli sürekli kotuna gidiyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, Billy yattıktan sonra mutfak masasına oturdu, kalemi eline aldı ve yazmaya başladı.

Sevgili Jace,

Mektubun için teşekkür ederim. Yazdıklarını okumak zor olsa da gönderdiğin için mutluyum. Ben daima senin annen olacağım ve inandığının aksine, seni her zaman seveceğim.

O gece senin için, seni korumak için yaptığım her şeyden –her şeyden– sonra nasıl olur da aksini düşünürsün? Seni benden alıp çocuk hapishanesine falan atacıklarını ya da o değilse bile hayatının geri kalanı boyunca katil olarak etiketleneceğini

düşünmüştüm ve buna katlanamazdım. Hayatım boyunca yaptığım en kötü şeydi ama gerekseydi yine aynı şeyi yapardım. Senin için.

O olayın ardından sana nasıl annelik edeceğimi bilmediğimi itiraf ediyorum. Sana her baktığımda January'e ne yaptığını düşünüyordum ve kalbim kırılıyordu. İçime kapandım ama yalnızca kızımı kaybettiğim için değil. Aynı zamanda oğlumu da kaybettiğim için. Yine de tüm bu yıllar boyunca seni sevmeyi hiç bırakmadım. Yani tüm hayatım sana duyduğum sevginin göstergesiyken lütfen seni sevmediğimi söyleme. Birçok hata yaptım ve her biri için özür dilerim ama seni sevmemek asla bunlardan biri değildi.

Seni aramam mümkün mü? Hatta belki buluşabiliriz? Seni görmeyi çok isterim. Lütfen hiç olmazsa cevap yaz.

Sevgiler,
Annen

Ertesi sabah mektubu kasabadaki posta kutusuna attı ve sonraki günlerde gelen postaları takıntılı bir hâlde kontrol etmeye başladı. Oğlunun ne söyleyeceğini görmeyi öyle sabırsızlıkla bekliyordu ki neredeyse fiziksel bir şeydi, açlık kadar gerçek ve acı vericiydi. Ama hiçbir şey Krissy'yi oğlunun bir hafta sonra gönderdiği cevabına hazırlayamazdı; hızla karalanmış birkaç satır tüm dünyasını tersine çevirdi.

Anne, mektubundan hiçbir şey anlamadım. O gece benim için ne yaptın? Niye insanların benim katil olduğuma inanacağını düşündün? January'e ne olduğunu zannediyorsun bilmiyorum ama onu öldüren ben değilim.

YİRMİ İKİ

Margot, 2019

Margot, Şikago'dan eve rekor sürede döndü. Elliott Wallace'ın adı zihninde belirlediği andan itibaren Wakarusa'ya ulaşana kadar hız limitinin yirmi beş kilometre üstünde sürmüştü. Çünkü aradığı buydu: Bulamadığı bağlantı Elliott Wallace'tı. Polly Limon vakasının zanlılarından biri olarak Polly ile January ve şimdi Natalie Clark arasındaki bağlantı *oydu*. Margot'nun hayatı boyunca zihninde canlandırdığı yüzü olmayan yabancı, çocukluğunun geçtiği sokakta dolaşan ve karşıdaki eve gizlice sızan adam *oydu*.

Amcasının evinin kapısından içeri fırtına gibi daldı ve Luke'u mutfak masasında oturmuş, yanında bir kupa kahveyle bulmaca çözerken buldu. Wallace'ın peşine düşmek için duyduğu baş döndürücü, itici arzuya rağmen karşıdaki manzarayı görünce içi rahatlayarak duraksadı.

"Luke amca," derken gözlerinin yandığını hissedince kendi kendine utandı. Sadece bir geceliğine uzak kalmıştı ve önceki akşam Pete mesaj atıp eve uğradığını, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ama yine de amcasını görünce Margot'nun bedeni gevşeyip rahatladı. "Nasılsın? İyi misin?"

Kahve kupasının üstünden bakan Luke, buruk bir gülümsemeyle, "Bence doğru soru..." dedi, "Esas sen iyi misin?"

Margot güldü. Çılgına dönmüş gibi gözükmesine şüphe yoktu, zaten öyle hissediyordu. Elliott Wallace adı, beyinde davullar çalıyormuş gibi gümbürdüyordu. "İyiyim. Birkaç işim

var, o kadar. Eve daha yeni geldiğimi biliyorum ama..." Başını iki yana salladı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evlat, keçileri kaçırmış gibi davranıyorsun. Yapman gereken neyse gidip halletsene."

Bir kez daha hafifçe güldü. "Tamam." Koridora doğru birkaç adım attı, vazgeçti ve geri dönüp mutfağa yürüdü, amcasını şakağından öperken bir elini de omzuna koydu. "Geri dönmek güzel şey."

Odasına girdiğinde kendini yere attı, çantasından bilgisayarını kaptığı gibi ekranı kaldırıp açtı. İşletim sistemi yüklenirken sabırsız parmakları bilgisayarın üzerinde ritim tutuyordu. Bilgisayar açıldığı anda bulut belleğini açtı. Uzun klasör dizisini kaydırıp Polly Limon dosyalarını ararken bir yandan da o vakanın detaylarını hatırlamaya çalışıyordu.

Üç yıl önce Ohio, Dayton'daki bir alışveriş merkezinin otoparkında ortadan kaybolduğu sırada Polly yedi yaşındaydı. Annesinin polise bildirdiğine göre o sonbahar günü öğleden sonra alışveriş yapmışlardı ve beraber arabalarına yürüyorlardı. Polly önden koşmuştu ama Bayan Limon arabasının yanına vardığında kızı orada yoktu. Bayan Limon bir saat içinde kayıp ihbarında bulunmuştu ve arama çalışmaları beş gün boyunca sürmüştü, ta ki küçük kızın bedeni kaçırıldığı yerden sadece bir buçuk kilometre ötedeki bir su kanalında bulunana kadar. Polis raporuna göre cinsel istismar belirtileri ve kafa yaralanması vardı ama teknik olarak boğazı sıkılarak öldürülmüştü.

January ve Natalie vakalarının aksine Polly'yi arama çalışmaları ve ardından katilinin aranması kamunun ilgisini fazla çekmemişti. Tam da kayıp ihbarı yapıldığı sıralarda Columbus'ta bir ortaokulda silahlı saldırı olduğunu hatırladı Margot; hem yerel hem de ulusal haberlerde kendine yer bulan tek şey vurulan yedi kişinin yüzleriydi. Polly vakasına bu kadar yaklaşabilmesinin sebebi de buydu, diğer bütün muhabirler yüz on kilometre uzaktaydı.

Vakanın peşinde geçirdiği haftalar boyunca Polly ve January olayları arasındaki benzerlikleri aklından hiç çıkaramamıştı. İkisi de aşağı yukarı aynı yaşıydı, ikisi de birer kanalda bulunmuştu ve kafalarına darbe almışlardı. Dayton, Wakarusa'ya çok yakın sayılmazdı ama arabayla dört saatten kısa mesafedeydi. İkisinin de katili hiç bulunamamıştı.

Amcasının eski ofisinde yerde oturan Margot nihayet aradığı klasörü buldu, çift tıklayıp açtı ve karşısına çıkan alt klasörler listesinin en sonuna kadar indikten sonra Elliott Wallace etiketli olanı buldu.

Klasörün içeriği cılızdı – notlarını yazdığı bir belge ve adamla röportajının ses kaydı. Margot hayal kırıklığına uğrasa da şaşırmamıştı. Elliott Wallace'ı işaret eden ipuçlarının sonu çabuk gelmişti, hem polis soruşturmasında hem de Margot'nun araştırmasında. Dayton sakinlerinden bir kadın, dedektiflere Elliott Wallace'ın vakayla ilgisi olabileceğini bildirmişti. Polly'nin binicilik eğitimi programındaki başka bir kızın annesi olan kadının söylediğine göre Elliott'ın çocukların antrenman saatlerinde harada dolanmak gibi bir huyu vardı. Polis adamı birçok kez sorgulamıştı ama cinayetle doğrudan ilişkilendirebilecekleri bir delil olmadığından nihayetinde serbest bırakmışlardı.

Margot önce notlarını açtı ama belgenin Elliott Wallace'ın kim olduğuyla, en azından üç yıl önce kim olduğuyla ilgili temel bilgilerden pek fazlasını içermediğini gördü. Polly cinayeti sırasında Wallace kırk sekiz yaşındaydı. Aslen Indianapolislidi, Dayton'da yaşıyordu ve kapalı bir sitenin güvenlik görevlisiydi. Ebeveyni hayatta değildi, sağ kalan tek akrabası Indianapolis'te yaşayan, nadiren konuştuğu ablasıydı.

Margot, bu temel bilgiler sayfasının altına adamın internette bulunduğu bir fotoğrafını eklemişti. Fotoğraftaki adamın kirli sarı saçları yandan ayrılıp taranmıştı, keskin hatlı bir çenesi, gülümseyen kahverengi gözleri vardı. Ama en belirgin özelliği kulaklarıydı. Orantısız büyüklükteki kulakları kafasından çıkıntı

yapıyor ve adamın az çok file benzemesine yol açıyordu. Wallace, kulaklarına rağmen, hemen herkesin çekici bulacağı biriydi ve Margot fotoğrafı gördüğü anda adamı hatırladı. Adamın evinin salonunda karşılıklı oturduklarını anımsıyordu. Uzun ve zayıftı; birbirine dolanmış uzun parmaklarını kucağına koymuştu ve uzun bacaklarını üst üste atmıştı. Röportaj boyunca tamamen rahat gözükiyordu ve nezaketini hiç bozmamıştı.

Şimdi ise ona bakarken Margot'nun göğsünden boynuna doğru bir ateş yükseliyordu. Derinlerde bir yerde bu adamın tüm o kızları öldürdüğünü, o anda bir katilin yüzüne baktığını hissediyordu.

Belgeyi kapattı, ses kaydını açtı ve oynat tuşuna bastı. Saniyeler içinde kendi sesi odayı doldurdu.

"Peki ne zamandır Dayton'da yaşıyorsunuz?" diye sordugunu duydu.

"Hımm, bir düşüneyim," dedi ikinci bir ses. Elliott Wallace yumuşak, neredeyse müzikal bir ahenkle konuşuyordu. Düşünürken damağını şaklattı. "Çok olmadı. Bir yıl kadar. Gerçi artık iki yıla yaklaşmış olmalı. Buraya Indianapolis'ten taşındım."

"Peki, evli misiniz? Çocuğunuz var mı?"

"Ne yazık ki ikisine de cevabım hayır. Evlenmek isterdim sanırım ama doğru kadınla karşılaşmadım. Bazen görüştüğüm birileri oluyor ama o iş de yaşlandıkça zorlaşıyor. Bildiğinden şaşmıyorsun gibi bir şey galiba." Hafifçe güldü. "En azından ben şaşmıyorum."

Margot gözlerini kapatıp Wallace'ın sözlerine odaklandı. O zamanlar adamın ne kadar kendine hâkim, soğukkanlı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Adamı küçük bir kızın öldürülmesi ile ilişkili sorgulamasına rağmen Wallace sakin kalıp iş birliğine açık davranmayı başarmıştı. Ama şimdi, adamın sözcüklerinde, karşısında otururken fark etmediği yapmacık kıvraklığı

duyuyordu. Öğrendiği her şey yüzünden peşin hükümlü mü davranıyordu yoksa o zamanlar gözü mü bağlanmıştı acaba?

“Ve yakın zamanda,” diye devam etti Margot’nun sesi, “Polly Limon cinayeti ile ilgili olarak polis tarafından sorgulandınız.”

“Doğru.” Wallace’ın sesi bir anda ciddileşmişti.

“Neden sizin olayla ilginiz olduğunu düşündüler?”

“Ah.” Wallace derin derin iç geçirdi. “Çünkü kızların antrenman yaptığı ve yarıştığı haraları geçmişte ziyaret etmiştim. Dedektiflere ismimi veren anneyi suçlamıyorum, gerçekten. Bekâr ve yetişkin bir erkeğim ve içinde bulunduğumuz dönemde bunun... iyi gözükmediğini anlayabiliyorum. Ne yazık ki oraya giderken bunu hiç aklımdan geçirmedim. O kadının rahatsız hissetmesine neden olduğumu artık biliyorum ve zamanı geri çevirebilseydim haraya hiç gitmezdim. Ama işin aslı atçılığa çok düşkünüm. Orada hiç kimse yokken de sık sık harayı ziyaret ediyorum.”

“Peki harada bulunduğunuz zamanlarda,” diyen kendi sesini duydu Margot, “Polly Limon’la hiç konuştunuz mu?”

“Haberlerde ismini görünceye kadar kim olduğunu bile bilmiyordum. Yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu ama atçılıkla ilgisinden bahsetmeselerdi nereden tanıdığımı çıkarabileceğimi bile zannetmiyorum.” Yine iç çekti. “Kızcağızın başına gelenler korkunç. Dediğim gibi benim çocuğum yok ama evladını kaybetmekten daha beter bir şey yoktur sanıyorum.”

Margot, “3 Mayıs Perşembe gecesi ne yapıyordunuz, anlatabilir misiniz?” diye sordu. Bugünkü Margot o günün ne önemi olduğunu hatırlamıyordu ama Polly’nin cesedi bulunmadan önceki gece olduğunu tahmin etti.

“Tabii ki. Nerelerde olduğumu normale böyle kolay hatırlayamazdım ama aynı soruyu polisler de sorduğu için aklımda kaldı.” Sesinde ufacık bir soğukluk vardı, bu sorunun sorulmasına bile içerlediğinin üstü kapalı ama yine de fark edilebilen bir işaretiydi. “O akşam altıya kadar çalıştım, sonra eve gidip

kendime akşam yemeği hazırladım. Basit bir makarnaydı, özel bir şey değil. Ardından Barnes & Noble'a gittim, *Karanlığın Yüreği*'ni satın aldım – klasikleri bitirmeye çalışıyorum. Sonra da eve geldim ve akşamın geri kalanını evde geçirdim.”

“Yani o gece nerede olduğunuza tanıklık edecek biri yok mu?”

“Eh, kitapçıda çalışan bir kadın vardı, orada olduğumu doğrulayacaktır. Eminim beni hatırlar çünkü *Karanlığın Yüreği*'ni bulamadım ve o hanım beni doğru bölüme götürürken klasikleri okumanın erdemleri üzerine dostane bir tartışmaya giriştik. Hatırladığım kadarıyla kendisi fantastik roman fanatığıydı.” Kısa bir duraksama oldu, Margot o sırada adamın gülümsediğini hayal etti. “Epey uzun bir süre mağazada kalıp kitap okudum, eminim kitapçı hanım da polise bunu söylemiştir. Belki sekiz buçuğa kadar, hatta belki daha geç, emin değilim. Sonra eve geldim, biraz daha okuduktan sonra yattım. Yani kitapçıdan başka tanıgım yok. Çok yazık,” diye eklerken sesi acılaştı. “Bu cinayet soruşturmasına bulaşmış *olmamayı* çok isterdim.”

Gözlerini kapatıp sırtını çekyata dayayan Margot başını iki yana salladı. Adamın nerede olduğunun kanıtı bile planlı bir şey gibiydi. Rastgele gözükecek kadar zayıf, doğruyu söylediğini garantileyecek kadar sağlamdı ve yine de gecenin geri kalanını her şeye açık hâle getiriyordu.

“Ya January Jacobs? *Onu* tanıyor muydunuz?”

Margot'nun gözleri bir anda açıldı. Adama bu soruyu sorduğunu hatırlamıyordu. İki vakayı birbirine bağlayan teorisini Adrienne'e anlattığını hatırladı ama Wallace'la konuşurken bu konuyu açtığını anımsayamadı. Şimdi odasında otururken kendi gençliğine duyduğu minnetle âdeta sersemlemişti.

“January Jacobs?” diye tekrarladı Wallace, sesinde samimi bir şaşkınlık vardı.

“Evet.”

“Yani, tabii, ismini biliyorum elbette. Herkes bilmiyor mu zaten?”

“Onunla hiç tanışmış mıydınız?”

Wallace dudak büktü. “Ee... hayır.” Ama alıngan ses tonuna rağmen aynı zamanda telaşlanmış gibiydi. “Kusura bakmayın ama nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

“Wakarusa’da hiç bulundunuz mu?” diye sordu Margot.

“Waka...” Sesi hafifleyip kesildi. “Bilmiyorum ki. Belki. Emin değilim.”

“Indiana, Wakarusa’da bulunup bulunmadığınızdan emin değil misiniz?”

“Kırk sekiz yaşındayım ve hayatım boyunca epey seyahat ettim, yani bulunmuş olabilirim. Ama dürüst olmam gerekirse hayır, emin değilim. Ne yazık ki artık gitmem lazım. Yarım saat içinde bir randevum var.” Nefes aldı, konuşmaya tekrar başladığında çok daha sakin ve kendine hâkimdi. “Bu suçla ilgili haber yapmak üzere zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Margot. Ve makalen için bol şans dilerim. Umarım o it kısa zamanda yakalanır. Masum bir kızı böyle öldüren kişi kim olursa olsun boynundan asılmayı hak ediyor.”

Mikrofon hareket ederken bir parça hışırtı ve anlaşılmaz konuşmalar duyuldu. Ardından kayıt sona erdi.

Margot çekyata yaslanarak oturmaya devam etti, tüyleri ürpermişti. Wallace’ın Polly hakkındaki cevapları öyle incelikliydi ki önceden çalışılmış gibiydi. Kızın antrenman yaptığı haraya gittiğini kabul etmişti ve öldüğü gece nerede olduğunu kesin olarak ispatlayamıyordu. Dahası, Margot adama January hakkında soru sormaya başlayınca bir anda sarsılmış ve görüşmeyi sonlandırmıştı; gerçi öncesinde çok seyahat ettiğini kabullenmişti. Gittiği her yeri hatırlamıyor olabilirdi ama Margot’nun birkaç fikri vardı: Wakarusa, Dayton ve Nappanee, yani January Jacobs, Polly Limon ve Natalie Clark’ın memleketleri.

O zamanlar bilmiyordu ama artık Margot iliklerine kadar işleyen bir netlikle şunu hissediyordu: üç yıl önce bir katille el sıkışmış, onun karşısında oturmuş ve yalanlarını dinlemişti.

Aklı hızla işliyordu. Baştan savma bir araştırmayla ya da erkenden yayımlayarak bu hikâyeyi bok etmek istemiyordu, yani yapması gereken çok şey vardı. Çünkü şu anda elinde olan tek şey, Elliot Wallace'ı üç vakadan ikisiyle ilişkilendiren ikincil delillerdi. Polly Limon öldüğü sırada Wallace'ın da Ohio, Dayton'da olduğunu kanıtlayabiliyordu ve Wallace kızın at bindiği haraları ziyaret ettiğini ses kaydında kendisi söylemişti. Bunun dışında Margot'nun elindeki tek şey, söylediklerinin kayda geçirilmesini reddeden Jace Jacobs'ın sözleriydi ve Wallace'ı –onca şey dururken– bir hayalî arkadaş olarak January'yle ilişkilendiriyordu. Bu Margot'nun doğru izin peşinde olduğuna inanması için yeterliydi ama adamı şişe geçirmek için yetmeyeceği aşikârdı. Oysa Margot tam da bunu yapmak istiyordu: adamı parça parça edip polislere gümüş bir tabağın içinde sunmak.

Ama daha hiçbir şey yapamadan kapısının hemen arkasında muazzam bir gürültü duydu. Ve sonra bağrışlar başladı.

YİRMİ ÜÇ

Margot, 2019

Margot yatak odasının kapısını savurup açtı ve hızla koridora koştu.

“Hay sikeyim!” Luke’un kükremesi tüm evde yankılanıyordu.

Margot sesi takip ederek mutfağa yürüdü, olduğu yerde kalakaldı, gözleri şaşkınlıkla açıldı ve cinayetle ilgili her şey bir anda aklından silindi. Algılayabildiği tek şey karşısındaki mutfağın görüntüsüydü. Odasına kapanalı ne kadar olmuştu? İçeride bir saatten fazla durmuş olamazdı ama mutfağın az önceki hâinden eser kalmamıştı.

Sandalyelerden biri devrilmişti –Margot gürültünün kaynağı olduğunu tahmin etti– ve her bir çekmece ile dolap ardına kadar açılıp boşaltılmıştı, içlerindeki her şey tezgâha yayılmıştı. Yüksek bir tabak istifinin tepesine fırın eldivenleri ve tutacakları yığılmıştı. Hemen yanında amcasının sahip olduğu bütün çatal kaşıklar seriliydi: biftek bıçakları, tereyağı bıçakları, çatalar, çorba kaşıkları, servis kaşıkları, kepçeler. Ivır zıvır çekmecesinden çıkan rastgele nesneler –dijital Yahtzee⁸, bir demet kalem, eski bir saç fırçası, paslı bir makas– kahve kupalarının içine yerleştirilmişti. Bu koca koca yığınların bir zamanlar mutfağa sığmış olması imkânsız gözüküyordu. Her şeyin ortasında ise sırtı Margot’ya dönük olan Luke vardı.

Tereddütlü bir sesle, “Luke amca?” dedi.

---

8 Beş zarla oynanan bir oyun. Çeşitli geleneksel zar oyunlarından yola çıkarak geliştirilen Yahtzee ilk kez 1956 yılında piyasaya çıkmıştır. –ç.n.

Luke hışımla arkasına döndü, gözleri büyümüş ve öfke saçıyordu. Elinde bir kavanoz turşu vardı. "Bulamıyorum!" diye çıkıştı.

Margot avuçlarını açıp yavaşça kaldırdı. "Tamam. Tamam. Neyi bulamıyorsun?"

"Neyi olacak? Lanet olası hardalı!" Turşu kavanozunu tıklım tıklım dolu olan tezgâha çarparken aile boyu bir mısır cipsi paketiyle plastik spreyci şişesindeki çok amaçlı temizleyiciyi kenara itti. Üst üste duran plastik tabak altlıklarını kaldırdı, altlarına baktıktan sonra geri bıraktı.

Tezgâha yayılan şeylere çabucak göz gezdirse de Margot hardalı hiçbir yerde göremedi. "Yardım edebilecek miyim bir bakalım, olur mu?" Boğazı tıkanmıştı ve kalbi hızla atıyordu.

"Ben bulamadıysam sen nasıl bulacaksın bilmiyorum." Luke kendi etrafında döndü, mutfak diğer tarafında gezinen gözleri fırına kilitlendi. O tarafa yürüyüp fırını açtı, eğilip içine baktı.

"Muhtemelen haklısın. Ama hiç olmazsa aramana yardım edeyim." Luke arkasındaki boş mutfak dolaplarını kapatıp tekrar açarken Margot da sessizce buzdolabına seğırtti. Ama hardal orada da değildi. Bir kutu süt dışında her şey dolaptan dışarı çıkarılmıştı. En tuhafı da orta rafta Luke'un kablosuz ev telefonu duruyordu. Margot telefonu gizlice aldı ve bir kâğıt tabak yığınının üzerine bıraktı.

Ardından buzluğu kontrol etti ve tam da bir kutu dondurmanın arkasına saklanmış hardalı gördüğü anda Luke küçük buzluk kapağının diğer tarafına yürüyüp kapağı çarparak kapattı. Ama Margot kapağın önündeydi ve plastik rafın keskin köşesi yanağına kuvvetle çarptı.

Buz gibi ve yakıcı bir acı içine işlerken Margot hızla nefes alıp elini yanağına götürdü.

Luke, Margot'nun yanağına çarptıktan sonra gerisin geri savrulup açılan kapağın etrafından dolaştı. "Rebecca?" Kaşı çatılmış, bedeni hiç kıpırdamaksızın Margot'ya bakıyordu.

Acısı keskinleşip yoğunlaştıkça Margot düzensiz ve zor nefes almaya başlamıştı. Yanağı bıçakla yarılmış gibi hissediyordu ve parmaklarının altındaki eti kaygandı. Elini geri çektiğinde kanın parlak kırmızısını gördü.

"Rebecca?" dedi Luke bir kez daha, bu kez sesi titriyordu. "Sen..."

Ama lafını bitiremeden kapı çaldı.

"Sıçayım," dedi Margot sıkıdığı dişlerinin arasından. Gözleriyle mutfağı tarayıp kâğıt havlu aradı ve ekmek kızartma makinesiyle blenderin arasına sıkışmış bir rulo buldu. Havludan bir yaprak koparıp zonklayan yüzüne bastırdı.

Kapı bir kez daha çaldı, bu sefer daha sert ve gürültülüydü.

Kanlı yanağını silerken, "Geliyorum!" diye bağırarak Margot kâğıt havluyu topak yapıp çöpe attı ve kapıya gitti. Kapı koluna uzanıyordu ki diğer taraftaki her kimse bir kez daha kapıya vurdu. Margot, "Tanrım," diye tıslarken kapıyı çekip açtı. "*Ne var?*"

Eşikte dikilen, panikle gözlerini kırıştıran Pete'ti.

"Aa." Margot'nun yüzünü ateş bastı. "Sen misin? Burada ne yapıyorsun?"

"Şey." Pete kaşlarını kaldırdı. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Ne?" Derken Margot'nun jetonu düştü. "Hay lanet. Luke'u kontrol etmeye geldin tabii. Özür dilerim. Mesaj atmayı unutmuşum. Şikago'dan döndüm."

Pete başıyla onayladı. "Görüyorum. Aynı zamanda yaralısın."

Margot yanağındaki kesiğe parmaklarıyla dokundu. "Sorun yok."

Margot'nun omuzunun üzerinden eve göz atarken, "Biraz içeri geleyim mi?" dedi Pete. "Bugün devriyede değilim, birkaç dakika ayırabilirim."

"Çok uygun bir zaman değil, Pete."

"Evet." Tuhaf bir bakış attı. "Onu ben de fark ettim."

Yanıt beklemeden Margot'nun yanından geçerek antreye adım attı. Mutfığı görünce yüzünü şaşkınlık bürüse de Luke yanlarına gelince hemen kendini toparladı.

"Selam," dedi neşeyle. "Ben Pete Finch." Elini uzatınca Luke da kibarca uzanıp elini sıktı. Amcasının yüzündeki boş gülümsemeye bakan Margot, önceki gün de gelmesine rağmen Pete'i hatırlamadığını anladı. "Margot'nun arkadaşıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Luke, sesi olağandışı bir biçimde zayıftı. "Evlat? Yaralanmışsın. Ne oldu?"

Margot başını iki yana salladı. "Yok bir şey. İyiyim."

Yanında dikilen Pete feci durumdaki mutfığa bir bakış attı. "Eh." Ellerini çırpı. "Temizlik mi yapıyorsunuz? Yardım lazım mı?"

Sonraki iki saat boyunca Margot, Pete ve Luke mutfığı toparladılar. Gerçi işin çoğu Margot'ya düştü çünkü her şeyin nereye konması gerektiğini bilen ya da hatırlayan bir tek o vardı. Öğleden sonra boyunca üçü sakin, anlamsız sohbetler ettiler; çoğunlukla Pete büro hakkında önemsiz hikâyeleri süsleye püsleye anlatıyordu. Margot bunu onun iyiliği için yaptığının farkındaydı, o temizlik yaparken Pete de amcasını oyalıyordu. Tüm bu zaman boyunca ne hissettiğini bilemedi, daha çok utanıyor muydu yoksa minnet mi duyuyordu – kapısının hemen diğer tarafında amcasının kontrolden çıktığını fark edemeyecek kadar işine daldığı için utanç ve neredeyse yabancı biri olan bu adamın nezaketinden dolayı da minnet.

İşleri bittiğinde saat beşi biraz geçiyordu ve hepsi de acıkmıştı. Margot pizza söyledi. Üç kişilik sofra kurmasına rağmen Luke masayı görünce, "Siz ikiniz takılın, olur mu? Ben televizyon izleyerek yiyeyim," dedi. Ama amcası iki dilim pizza alıp salona giderken Margot onun biraz mola vermeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Adam kemiklerine kadar yorulmuş gibiydi. Margot bu nöbetlerin sonunda böyle olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

Luke kanepeye çöküp televizyonu açtı, gözlerini ekrana dikip pizzadan bir ısırık alırken Margot da onu izledi. Dikkatini tekrar mutfağa çevirdiğinde Pete'in buzdolabından iki bira çıkardığını gördü.

"Bira?"

"Kesinlikle. Şişe açacağı şu çekmecedeydi."

Pete kapaklarını açtıktan sonra şişelerden birini Margot'ya verdi ve kendini onun karşısındaki sandalyeye bıraktı.

Margot koca bir yudum bira içti. "Gittikçe kötüleşiyor."

Pete'in bakışları Margot'nun yüzünde gezindi, şişmiş yanığında durdu. "O mu yaptı?"

Margot kesiği yıkayıp yara bandı yapıştırmıştı ama yanağı hâlâ zonkluyordu. Başını iki yana salladı. "Kazaydı."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Cidden?" Margot adama bir bakış attı. "Bugün yaptığın bunca şeyden sonra mı?"

"Söylemiştim. Aynı şeyi yaşadım. Gerçekten... zor."

Margot bir an onun yüzünü inceledi. "Aslında bir şey var." Tereddütle duraksadı. "Benim için Elliott Wallace isimli adamı bulabilir misin?"

"O kim?"

Margot her şeyi anlatırken Pete dinledi. Yüzüne yapışan ifade duyduklarına inanmadığını belli ediyordu.

"Hassiktir," dedi, Margot anlatmayı bitirdiğinde. Görmeden bakan gözlerini masaya çevirdi, boş boş bakındı, nihayet elindeki yarısı yenmiş pizzaya odaklandı. Pizzayı orada gördüğüne şaşırılmış gibi kaşlarını çattıktan sonra kâğıt tabağına bırakıp ellerini birbirine sürttü.

"Biliyorum," dedi Margot. "Burada bir şey var. Hissedebiliyorum."

"Evet... Yani, galiba haklısın. Tanrım."

"O zaman adamı bulmama yardım edecek misin? Elliott Wallace'ı? Tanıştığımız zaman Dayton'da yaşadığını biliyorum

ama tam neredeydi hatırlayamıyorum, zaten hâlâ orada olup olmadığını da hiç bilmiyorum.” Adamın eski mahallesi muhtemelen hafızasının derinlerinde bir yerde gömülüydü ama evi Margot’nun daha önce hiç gitmediği bir şehirde, hepsi birbirinin aynısı evlerle dolu bir banliyödeydi. Üstelik aradan üç yıl geçmişti. Adam taşınmış olabilirdi.

Pete çenesini kaşdı. “Birini bu şekilde bulmak çok uzun sürebilir. Ulaşmam gereken yerlerden cevap almam bile haftalar alacaktır. En azından işi kurallara uygun yürütürsem.”

Margot tereddüt etti. “Peki, kurallara uygun yürütmezsen?”

Pete gülerek nefes verdi. “Hah, o zaman o kadar sürmez herhâlde ama aslında merak ettiğim... Eh, şu ara yapmak istediğin şeyin bu olduğuna emin misin?”

Margot başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece diyorum ki...” Margot’nun arkasındaki salonu, Luke’un sesini iyice açtığı televizyonun karşısında oturduğu yeri çenesiyle işaret etti. “İşin başından aşkın.”

“Yani... tabii. Ama işimi de yapmam gerekiyor.” İşten kovulduğunu Pete’e söylememişti ve o anda söyleyecek değildi. Pete elinde sağlam bir ipucu olan bir gazeteci için kuralları esnetmeye razı olabilirdi ama Margot’nun arkasında onu destekleyecek bir medya kuruluşu olmadığını bilseydi herhâlde bu işe hiç bulaşmazdı. Ona söylerse Margot’nun ne kadar küçük düşmüş hissedeceği de cabasıydı. Öyle hissetmeye hiç ihtiyacı yoktu. Her şeyin üstüne bir de bununla uğraşamazdı.

“Biliyorum,” dedi Pete. “Ama başka bir haber üzerine falan çalışamaz mısın? Orta Batı’nın dört bir yanında birilerinin peşine düşmeni gerektirmeyecek bir şey?”

“Amcam için elimden geleni yapıyorum, Pete.” Margot sesini sakın tutmaya çalışsa da sert çıktı.

“Biliyorum. Gerçekten. Ama Luke bu hâldeyken geceleri tek başına bırakmak tehlikeli olabilir.”

Margot'nun göğsünü bir anda ateş bastı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hey, bak şimdi. Sana ailene nasıl bakman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum ama..."

"Yok, tamam. Anladım," diye çıkıştı Margot, bir anda ayağa kalkınca sandalyesi neredeyse devriliyordu. "İş gücüne katılmak yerine evde oturmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Ben..." Pete ellerini kaldırdı. "Margot, öyle bir şey demiyorum."

"Söylediğin o ama, değil mi?"

Yanındaki masada duran telefonuna bildirim geldi. Margot düşünmeden uzanıp telefonu aldı ve ekrana baktı. "Siktir." Eski ev sahibi Hank'ten gelen bir Venmo⁹ isteği idi, bin iki yüz dolar talep ediyordu. Margot evi devrettiği kiracıyı birkaç gündür tekrar tekrar aramıştı ama görünüşe bakılırsa adam ortadan kaybolmuştu. Artık kirayı ödemekten başka seçeneği yoktu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Pete tereddütle.

Margot telefonunu masaya bırakırken gereğinden daha sert hareket etti. "Her şey harika. Sadece artık yaşamadığım bir evin kirasını ödemek zorundayım ama evet, belki de çalışmayı bırakıp amcamla evde oturmalıyım." Artık çalışmadığı işini savunurken kendini aptal ve sahtekâr hissetti ama yüzü zonkluyordu, Luke'la uğraşmaktan bunalmıştı ve hayatının en büyük haberine ulaşmasına birkaç santim kaldığını hissediyordu, parçaları birleştirecek zamanı bulabilirse tabii.

"Özür dilerim," dedi Pete ayağa kalkarken. "Niyetim..."

"Sorun değil. Gerçekten. Ama artık mutfağı toparlasam iyi olacak."

"Ben..." İç çekti. "Tabii. Peki."

---

9 PayPal'e ait bir para transfer sistemi ve mobil uygulama. -ç.n.

Pete gittikten sonra Margot kalan pizzayı buzdolabına kaldırdı, mutfığı –tekrar– temizledi ve Hank’e parasını gönderdi. Sonra da odasından bilgisayarını alıp kanepede Luke’un yanına kuruldu.

Luke belli belirsiz, boş bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra yine televizyona döndü. Margot’nun göğsü sıkıştı. Pete’in tavsiyesinden niye bu kadar etkilendiğini biliyordu, altında yatan cinsiyetçi bir şeyler olduğundan değildi. En kötü anlarında Margot da kendi kendini tam olarak aynı şeylerle suçladığı içindi. Çok çalışıyordu. Ailesinin yanında olmamıştı. Nihayetinde işte buracıkta, Luke’un en kötü nöbetini henüz atlatmışken bile düşünebildiği tek şey January vakasıydı. Belki de Pete haklıydı. Belki garsonluk yapmalı ve daha iyi ödeyen, daha az zaman isteyen bir iş bulana kadar yarı zamanlı bir bakıcı tutmalıydı. Ama... Ama...

Elliott Wallace’in adı alay eder gibi zihninde yankılandı. Adamın karşısında oturmuştu, söylediklerini dinleyip gözlerinin içine bakmıştı ve adam Margot’yu kandırmıştı. Bütün o zaman boyunca Polly Limon cinayeti hakkında kaygılı gözük müştü ve paçayı kurtarmıştı. January cinayetinde de paçayı kurtarmıştı, şimdi aynı şey Natalie cinayetinde de oluyordu. Ve adamın suçlu olduğunu bilen tek kişi Margot’du. Amcasını sevdiğinden nasıl eminse, kaderinde muhabirlik olduğundan nasıl eminse adamın suçlu olduğundan da o kadar emindi, ta içinde hissedebiliyordu. Elindeki bilgi ağır ve yoğundu. Kaya gibi sağlamdı.

Oturma odasındaki kanepede otururken bilgisayarını kucağına yerleştirdi ve açtı. Madem Pete yardım etmeyecekti, o orospu çocuğunu kendi yakalamak zorundaydı. Ama nereden başlayacaktı? Luke’un izlediği programa boş boş baktı –büyük kedilerle ilgili bir belgeseldi– ve January’nin “hayalî arkadaşı” hakkında Jace’in söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Elephant Wallace’in parkta January’yle oynadığını söylemişti değil mi? Resitallerine gittiğini?

Yeni bir Google sekmesi açarken aklına bir fikir geldi. Arama çubuğuna *January Jacobs* ve *dans* sözcüklerini yazıp Görseller sekmesine tıkladı. Normalde böyle bir vakada fotoğraflara ulaşmak için kurbanın dans stüdyosuna gitmesi ya da ebeveynlerine ulaşması gerekirdi. Ama January vakası öyle meşhurdu ki internet icat edildiği anda konuyla bağlantılı tüm fotoğrafların internette yayıldığını biliyordu. Tam da beklediği gibi saniyeler içinde önüne dizilen sonuçlarda binlerce görsel vardı. İlk on beş kadar fotoğrafın hepsi birbirinin aynısıydı, vakanın en ünlü fotoğrafı: denizci kostümü giymiş, kestane rengi saçları kabartılmış ve dudakları parlak kırmızıya boyanmış January.

Ardından düzinelerce benzer fotoğraf geldi: dans kostümleriyle January, tek başına poz vermiş, boyalı dudakları gülümsüyor. Aralara serpiştirilmiş dava fotoğrafları vardı: basın toplantılarında, Sandy Watters'ın kanepesinde ya da evlerinin önünde Billy, Krissy ve Jace. Bütün fotoğraflarda korku dolu ve ağırbaşlı gözüküyorlardı. Margot ilerledi.

Tıkladığı ilk fotoğraf, arama sonuçlarının on ikinci sayfasındaydı. January'nin performanslarından birinin geniş açılı çekimiydi ve sahnenin tamamı ile seyircilerin bir kısmı görülebiliyordu. Margot fotoğrafı büyütüp seyircilerin kafalarını inceledi ama yaklaştırdıkça hepsi de bulanık birer karaltıdan ibaret kalmıştı. Sonuç sayfasına geri döndü.

Nihayet bir şey bulduğunda aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ve ancak Luke başını çevirip ona baktığında duyulabilir bir sesle nefesinin kesildiğini fark etti.

"Rebecca?" dedi amcası. "İyi misin?"

Margot başıyla onayladı. "İyiyim. İyiyim, pardon." Zayıf bir gülümsemeyle amcasına baktı ve sonra da çabucak bilgisayar ekranındaki fotoğrafa döndü.

Fotoğrafın, January'nin dans resitallerinin sahnelendiği oditoryumlardan birinde çekildiğine hiç şüphe yoktu. Kadrajın ortasında, elinde devasa bir buket beyaz güller January

vardı. Arkasındaki kalabalıkta dans kostümlü diğer küçük kızlar, anneler ve babalar, ablalar ve abiler, teyzeler ve amcalar vardı. Ve işte orada, sağ arka köşede, minicik ve bulanık olsa da tanınabilen Elliott Wallace dikiliyordu. Tek başınaydı ve sabit bakışları January'nin kafasına yönelmişti.

Margot adamı bulmuştu.

Kalbi gümbürderken adama baktı. Gördüğü şeye zar zor inanabiliyordu. Tekrar tekrar –eski patronu tarafından, Dedektif Lacks tarafından, Dedektif Townsend tarafından– yanıldığı söylendikten sonra Margot nihayet haklı çıkmıştı.

Ama sonra, katil olduğunu tüm kalbiyle bildiği adamın yüzüne bakarken başka bir şey gözüne ilişti – fotoğrafın kenarında, tanıdık bir kırmızı leke.

“Hayır.” Sözcük ağzından fısıltı hâlinde çıktı.

Mümkün değildi. Hiç mantıklı değildi. Luke hep Billy ve Krissy'yi tanımadığını söylerdi. January'yi tanımadığı da kesindi, yani resitallerine gitmesi için hiçbir sebebi yoktu. Öyleyse January'nin performanslarından birinden sonra çekildiği açıkça belli olan bu fotoğrafta Margot neden amcasına bakıyordu? Yüzünün yarısı kadrajın dışında kalsa da Margot, amcasını açık açık görebiliyordu. Kameraya Elliott Wallace'tan çok daha yakındı, kulağı ve çenesi seçilebiliyordu. Daha da açığı şuydu ki Margot'nun yıllar önce Noel'de hediye ettiği, en sevdiği kırmızı bandanası boynuna sarılıydı.

Margot'nun kulakları uğuldamaya başladı. Luke'a bakmak için döndüğü andaysa soluğu tılandı. Amcası gözlerini ona dikmişti, yüzü Jace'inki kadar boş ve ağırbaşlı gözüküyordu.

“Bu arada,” dedi. “Son zamanlarda Margot'yu gördün mü?”

Margot yutkundu. “Neden ki?”

Luke gözlerini kıstı, şüphelenmiş gibiydi, sonra yine televizyona döndü. “Onun için endişeleniyorum. January hakkında çok soru soruyor. Gerçekte ne olduğunu öğrenmesinden korkuyorum.”

YİRMİ DÖRT

Margot, 2019

Margot kanepede donakaldı, nefesi boğazına takılmıştı, mavuç içleri karıncalanıyordu. Amcası televizyona bakarken Margot da onun profiline baktı. Olsa olsa bir metre ötedeydi ama aralarındaki mesafe aşılmaz bir girdap gibiydi.

Luke tüm hayatı boyunca Margot'ya dürüst ve içten olmayı öğretmişti. Hakikatten çok görünüşe önem veren insanlarla dolu bir kasabada açık yürekli ve yapmacıklıktan uzak amcası Margot'nun kurtuluşu olmuştu. Luke kim olduğunu hiç saklamamıştı, en azından Margot hep böyle düşünmüştü. Belli ki yanılıyordu. Belli ki –kasabadaki diğer herkes gibi– amcası da bir maske takmıştı. Yıllarca January'yi ya da Jacobs ailesini tanımadığını iddia ederken işte burada, January'nin resitalinde çekilen fotoğraftaydı.

Margot bakışlarını fotoğraftaki amcasından kanepedeki amcasına çevirdi. “Luke amca?”

Ama sesi incecik çıkmıştı ve Luke duymamış olmalıydı çünkü bakışlarını televizyondan ayırmadı. Margot gırtlığını temizledi. “Luke?”

Luke başını çevirdi, kaşlarını kaldırmıştı ve gözlerindeki belirsizlik Margot'ya onu hâlâ tanımadığını gösteriyordu. O anda amcası için kim olduğunu merak etti. Ölen karısı mıydı yoksa yabancı biri mi?

“Margot'nun neyi öğrenmesinden korkuyorsun?” diye sordu. Luke kaşlarını çattı. “Ne?”

"Az önce January hakkında sorular sorduğundan Margot için endişelendiğini söyledin. 'Gerçekte ne olduğunu öğrenmesinden' korktuğunu söyledin. Ne demek istedin?" Bilgi almak için hastalığını böyle kullanırken amcasına ihanet ediyormuş gibi hissediyordu ama öte yandan önce amcası onu aldatmıştı.

Luke'un kaşları daha da çatıldı.

"Luke?" dedi Margot, bir an bekledikten sonra. "Neden bahsediyordun? 'Gerçekte olan' ne?"

Tam o anda televizyondan bir kükreme yükseldi ve ikisi de dönüp baktılar. Ekrandaki aslan, karnını deştiği bir hayvanı parçalıyordu, ağzının etrafı ve yelesi kanla kaplanmıştı.

"Bu programı çok seviyorum yahu," dedi Luke. "Sen sevmiyor musun?"

Ama Margot konuşamadı. Amcasının birbiriyle çelişen versiyonları zihninde girdap gibi dönüyordu: January'nin resitalindeki Luke, Margot'ya Jacobsları tanımadığını söyleyen Luke, *gerçekte ne olduğunu öğrenmesinden* korkan Luke. Margot titreyen eliyle bilgisayarını kapatıp kolunun altına aldı. Amcasından uzaklaşması gerekiyordu. Ayağa kalkınca bütün vücudunun tir tir titrediğini fark etti.

"Birazdan gelirim," dedi ama Luke ya duymamış ya da umursamamıştı. Margot odadan çıkarken kıpırdamadan televizyon izlemeye devam etti.

Arkasından kapattığı anda kilitlediği yatak odası kapısına yaslanan Margot sırtını kapı boyunca kaydırarak yere oturdu. Ne halt oluyordu? Bir dakika önce Elliott Wallace'ın hem Polly Limon'la hem de January'yle bağlantısını bulmuş, olayı çözdüğünü düşünürken şimdiyse... Ne? Amcasının tam olarak ne yaptığını düşünüyordu? Beyninin mantıklı tarafı, sırf January'nin resitallerine gitmesi, diye araya girdi, Luke'un onu öldürdüğü anlamına gelmez. Ama öyleyse bunca yıldır niye yalan söylemişti?

Bildiği her şey altüst olmuş, dünyası tersine dönmüş gibi hissediyordu. Birini arama refleksiyle arka cebine uzanıp telefonunu aldı ama bir anlığına gözleri ekrana daldıktan sonra telefonu çat diye yere bıraktı, haliya bastırdı. Böyle zamanlarda aradığı insan hep Luke olurdu.

Sırtı kapıya yaslı hâlde öylece oturdu, bakışları ofisten bozma küçük yatak odasında boş boş geziniyordu. Bir süre sonra Luke'un eski ofis masası gözüne takıldı. Çocukken bu evde dokunmasına izin verilmeyen tek şey o masaydı. Luke'un dediğine göre işiyle ilgili şeyler oradaydı ve düzeninin bozulmasını istemiyordu. Ama şimdi düşününce, Margot amcasının masayı bir kez olsun kullandığını hatırlamıyordu.

Ayağa kalktı, kapının kilitli olduğunu iki kez kontrol etti, sonra da çabucak yürüyüp masanın diğer tarafındaki suni deri sandalyeye oturdu. Masanın üzerinde bir bilgisayar ve kablolu klavyesi, cam kapta çeşit çeşit kalem ve hareketli başlıklı, ucuz bir şeye benzeyen bir masa lambası vardı. Margot masaüstü bilgisayarın düğmesine bastı ve açılmasını beklerken masanın çekmecelerini sessizce kurcalamaya başladı. Masa tablasının hemen altındaki sıg çekmecedeki birkaç ataşın, yapışkan not kâğıtları ve raptiyelerin arasında küçük, altın bir anahtar gözüne ilişti.

Tam anahtarı almak için uzanırken bilgisayar yüksek sesli bir cınlama eşliğinde açılınca Margot doğrulup oturdu, diğer odadan ses geliyor mu diye boynunu uzatıp dinledi. Masasını kurcalarken yakalarsa amcasının ne yapacağını merak etti. Bir gün önce bu soru Margot'yu güldürürdü. Şimdi ise korkutuyordu.

Dikkatini bilgisayara çeviren Margot, ekranın ortasında beliren parola kutusuyla karşılaştı. Yanağının içini dişleyerek düşündü. Luke muhasebeciydi, işi sayılarlaydı ama aynı zamanda duygusal bir yanı da vardı. Margot yengesinin doğum gününü yazdı ama kutucuk girdiyi reddederek hafifçe sallandı, bunun üzerine Luke'un doğum gününü denedi ama aynı heves

kırıcı sonucu aldı. Sayıları sildi, yavaşça kendi doğum gününü yazdı. Enter tuşuna bastığında bilgisayar neşeyle cıvıladı ve amcasının masaüstü açıldı. Margot'nun yüreği daraldı. Sonraki bir saat boyunca bulabildiği her dosyayı ve klasörü karıştırdı. Ama dakikalar geçmesine rağmen hiçbir şey bulamıyordu. Bilgisayarı bırakıp masanın diğer çekmecelerini kontrol etmeye karar verdi fakat tam çekmecelerden birini açmak üzereyken bir ses duydu – kapısının diğer tarafından tok bir ses gelmişti.

Margot sıçrayıp doğruldu, eli havada donakalmıştı, gözleri kapıya kilitlenmişti. Ses belki ayak sesi gibiydi ya da biri tökezlemiş gibi. Kıpırtısız durup dinledi ama başka bir şey duyamadı. Sessizce sandalyeden süzülüp kalktı, kapıya yürüdü ve kulağını kapıya yaslarken nefesini tuttu. Ama duyabildiği tek şey televizyonun sesiydi. Paranoyaklaşmaya başlıyordu.

Amcasının masasına dönüp çekmecelere bakmaya devam etti ama her birinin içindekiler bir öncekinden daha aleladeydi. Luke'un arabasına yaptırdığı tüm işlemlerin kaydı ve faturası vardı, her bir yağ değişimine kadar. Aynısı ev için de geçerliydi: çatı onarımları ve patlayan boruların tamirlerinin evrakları vardı. Hepsinin arasında rastgele bir araya getirilmiş tek tük evrak bulunuyordu: eski bir alışveriş listesi, 1999 yılından kalma jüri görev celbi, Wakarusa'dan taşındıktan sonra Margot'nun amcasına gönderdiği, karmaşık çocuk el yazısıyla yazılmış mektuplardan bir tomar.

Nihayet Margot son çekmeceye, sağ alttaki derin olana kadar geldi. Ama açmaya çalıştığında çekmece sıkışmış gibiydi. Bir kez daha asılsa da kıpırdamadı. Derken tepedeki altın rengi anahtar deliğini fark etti ve anahtarı hatırladı. Telaşla ilk çekmeceyi tekrar açıp içindeki anahtarı kaptı.

Kalbi deli gibi atarken anahtarı denedi, anahtar delikte kolayca döndü. Ama çekmeceyi açtığında hayal kırıklığına uğradı. Ne beklediğini bilmiyordu ama çekmecenin içinde belli bir sistemle dizilmiş dosyalardan başka bir şey yoktu. Ve klasörleri

gözden geçirdikçe hayal kırıklığı büyüdü; bunlar Luke'un müşterilerinin mali kayıtlarından başka bir şey değildi. Dosyaları kilitli tutmak mantıklı herhâlde, diye düşündü. Koca sandalyeye gerisin geri çöktü. İçi rahatlamış olmalıydı. Amcasının kötü bir sırrı olmasını *istemiyordu* – elbette istemiyordu. Ama hakikati istiyordu, January'nin resitalinde çekilen o fotoğrafta amcasının neden bulunduğuunun açıklamasını istiyordu ve aradığı cevap mali evrak değildi.

Ancak daha önce fark etmediği bir şey gözüne ilişti. Çekmecenin dıştan derinliğiyle içindeki dosyaların boyu arasında bir uyumsuzluk vardı, sekiz on santim kadar bir kayıp var gibiydi. Sendeleyerek doğruldu ve çekmeceyi sonuna kadar açtı. Sonra da dikkatli davranmaya çalışarak dosyaları tutan tel kafesi çıkardı, elini çekmecenin ahşap tabanına bastırdı. Bir köşede hafif bir boşluk ve hareket hissedene kadar elini tüm yüzeyde gezdirdi. Yüreği ağzına geldi. Ahşap panelin altında gizli bir bölme vardı.

Ama paneli çıkaramadan bir ses daha duydu. Öncekine benzer tok bir sestti, yanlış bir adım ya da duvara çarpan bir dirsek gibi ama bu kez ses sanki dışarıdan geliyordu.

Pencereye koştı ve jaluzinin arkasından dışarı baktı. Vakit düşündüğünden daha geç olmalıydı çünkü hava kararmıştı ve tek ışık kaynağı güçsüz bir ampuldü. Amcasının küçük arka bahçesinin her santimine göz gezdirdi ama dışarıda kimse yoktu. Dinlemek için boynunu uzattıysa da televizyondan gelen boğuk sesler dışında bir şey duyamadı. Sesin kaynağının Luke olması mümkün müydü, ortalıkta dolaşan amcası mıydı?

Yatak odasının kapısına yürüyen Margot kapıyı sessizce araladı ve dışarı süzüldü. Parmak uçlarında yürüyerek kordorda ilerledi ve salonun girişinde duraksayıp köşeden başını uzattı. Ama Luke kıpırdamadı. Yüzü televizyona dönük hâlde kanepede oturuyordu. Ekranda bu kez dişi aslanlar vardı, avlarının etrafını belli bir düzende sarmış, avlanıyorlardı. Margot

odanın geri kalanına ve oraya açılan mutfığa göz gezdirdi ama sıra dışı ya da ters bir şey yok gibiydi. Üstelik duyabildiği tek ses, etrafını saran aslan sürüsü karşısında Afrika antilobunun hiç şansı olmadığını açıklayan belgesel anlatıcısıydı. Margot geri dönüp odasına girdi.

Kapıyı arkasından kilitleyince rahat bir nefes aldı. Kendini gülünç hissediyordu. Evde meşum bir şeyler olduğu yoktu. Sırlarının peşine düştüğü için amcası da onun peşine düşmüş değildi. Hatta belki Margot'nun peşine düşeceği bir şey bile yoktu. Belki amcasının o gece resitale gitmesinin tamamen masum bir nedeni vardı. Margot'nun odaklanması gereken kişi amcası değil, Elliott Wallace'tı. Ama Luke'un kelimeleri zihninde yankılandı. *January hakkında çok soru soruyor. Gerçekte ne olduğunu öğrenmesinden korkuyorum.* Margot yüzünü ovaladı, beyninin içi karmakarışıktı.

Amcasının masasının başında yine sandalyeye oturdu ve çekmecenin sahte tabanını çıkarmak için öne eğildi. Belki gayretini Wallace'a odaklasa daha iyiydi ama önce bu meseleyi halletmesi gerekiyordu. Luke, sakladığı şey her neyse onu bu çekmecedeki kapalı tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ahşap paneli halının üstüne, ayağının yanına bırakan Margot dikkatini çekmecenin içindekilere yönelttiğinde soluğu tıkanı.

Bir an için kıpırdıyamadı. Tek yapabildiği gözlerini dikip bakmaktı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Sonra titreyen eliyle uzandı ve katlanmış kâğıtlardan oluşan yığını çekip aldı, yavaşça kucağına yerleştirdi.

Ucuza basılmış programları karıştırırken gözleri yaşlarla yandı. Bütün programların kapağında aynı küçük resim vardı: Tütü giymiş, kollarını zarifçe kaldırıp başının üstünde birleştirmiş bir balerin. Resmin üstünde yay çizen metin de aynıydı: *Alicia'nın Dans Akademisi sunar...* ve balerinin altında her bir gösterinin başlığı bulunuyordu: *Bahar Revüsü '94, Sonbahar Sahnesi '93.* Programların hepsinin içinde January'nin adı geçiyordu.

Margot gözlerini sımsıkı kapattı. Amcası, tüm dünyada en sevdiği insan yalancının tekiydi, hatta belki çok daha kötüsüydü. Hiç tanımadığını söylediği bu küçük kızın resitallerine gitmesinin açıklaması ne olabilirdi? Programları neden en az yirmi beş yıldır biriktirmiş ve gizlemişti?

Küt.

Bu kez sesi açıkça duymuştu, yanılmasına imkân yoktu. Evin dışında biri vardı. Margot programları gerisin geri çekmeceye tıktı, sahte tabanı ve tel kafesi yerine yerleştirdi ve çekmeceyi çabucak kapatıp kilitledikten sonra anahtarı bulduğu yere bıraktı. Hızla kapıya gitti, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Sessizce odadan dışarı çıktı, salonun kıyısına kadar parmak ucunda yürüdü ve köşeden içeri baktı, bir yanı Luke'un orada olmamasını bekliyordu ama işte amcası oradaydı, kanepenin uzak ucunda oturuyordu, vücudu televizyona dönüktü. Margot bir an onu inceledi. Amcası biraz hızlı mı nefes alıp veriyordu yoksa zihni Margot'ya oyun mu oynuyordu? Ama ses dışarıdan gelmişti –en azından Margot öyle düşünmüştü– ve amcasının Margot duymadan çıkıp tekrar içeri girmesi mümkün gözük-müyordu.

Ön kapıya yürüyen Margot kapıyı çekip açtı ama veranda lambasından yayılan loş ışığın ötesinde sadece karanlık vardı. Gözlerinin alışmasını bekleyerek öylece dikilirken tepesindeki ampule çarpan güvelerin *pıt pıt pıtlarını* dinledi. Gecenin içine baktı ama görececek hiçbir şey yoktu. Yeni bir ses duymak için dinledi ama gece sessizdi. Damarlarındaki adrenalin hafifledi.

Derken, tam içeri girmek üzere dönerken aşağıdaki bir şey dikkatini çekti: Ayakkabısının altında katlanmış bir kâğıt vardı. Harflerin bir kısmı ayağının altında kalsa da kâğıdın önüne adının yazıldığı belliydi. Margot yavaşça eğildi, kâğıdı alırken eli titriyordu. Bir kez daha etrafına bakındıktan sonra notu açtı.

Bu not da daha önce arabasına bırakılanla aynı el yazısıyla yazılmıştı ama birincisi bir uyarı –*Burası senin için güvenli değil*– olarak yorumlanabilecekken bu seferki bir emirdi. Ve sadece iki kelimelik mesajı gayet açıktı: *GİT BURADAN*.

YİRMİ BEŞ

Krissy, 2009

Cumartesi gecenin geç saatleriydi, Billy çoktan uyumuştı, Krissy ise ağzına kadar beyaz şarap dolu kadehiyle mutfak masasında oturuyordu. Jace'in son mektubunu tutan eli zangır zangır titriyor, oğlunun kelimeleri sanki gözlerini dikmiş ona bakıyordu: *January'ye ne olduğunu zannediyorsun bilmiyorum ama onu öldüren ben değilim.*

Bu tek cümle aklını karmakarışık etmişti, sanki kıvrıla kıvrıla beynine girmiş ve bildiği her şeyin çözülüp gitmesine yol açmıştı. Şarabını uzun uzun yudumladı ve o korkunç geceyi, hayatı boyunca milyon kez aynı şeyi yapmış gibi hissederken, bir kez daha zihninde canlandırdı: Bodrum kapısı açık, arkasında derin bir karanlık. Jace kız kardeşinin cansız bedeninin yanında dikiliyor, Krissy'nin kendi bedeni de buz kesiyor. Ve iliklerine kadar ürpermesine yol açan o tuhaf, merhametsiz sözler: "Yarın oyun oynayabilir miyiz anneciğim? Sadece sen ve ben?"

Hatırası yekpareydi, DNA'sına işlenmiş bir iplik gibiydi. Jace bunu nasıl hatırlamazdı? Yalan mı söylüyordu? Neden yalan söylesindi ki? Krissy gerçeği zaten biliyordu ve oğlunu korumuştı. Jace hafızasından hepsini silmiş miydi? O sırada sadece altı yaşındaydı, genç beyni hâlâ tam biçimlenmemişti. Yine de kendi kardeşini öldürdüğünü hatırlamamak mutlaka imkânsızdı. Yaşın kaç olursa olsun böyle bir şey iz bırakmalıydı, ruhunda onulmaz bir yara açmalıydı.

Jace'in January'yi öldürmüş olmaması olasılığı bile biri gelip de hayatını altüst etmiş gibi hissetmesine neden oldu, Krissy'yi aynı anda hem rahatlığa hem de utanca boğdu. Bir yandan bu, oğlunun bir canavar olmadığı anlamına gelirdi ama öte yandan Krissy oğlunu yok yere kendinden uzaklaştırmış demekti.

Krissy anlamaya ihtiyaç duyuyordu. Derin bir nefesten sonra kalemi eline aldı ve boş bir kâğıda o geceyle ilgili hatırladığı her detayı, yaptığı her şeyi yazdı. Sonra Jace'ten de aynı şeyi yapmasını istedi ve ertesi sabah erkenden mektubu gönderdi. Ertesi hafta cevap geldiğinde mektubu okumak için eve gitmeyi bile beklemedi. Posta kutusunun başındayken zarfı yırtıp açtı, kalbi şiddetle atarken sayfaları okudu. Sonuna geldiğinde durum açıktı: Ya Jace yalan söylüyordu ya da Krissy on beş yıldır büyük bir yanılgı içindeydi.

Mutfığa geri dönünce telefonu duvardaki kızağından çekip aldı ve titreyen parmaklarıyla Jodie'nin numarasını tuşladı. Billy hafta sonu boyunca Indianapolis'teki tarım aletleri fuarında olacaktı, o yüzden Krissy'nin nerede konuştuğu ya da ne söylediği önemli değildi.

"Hey, sakın," dedi Jodie, Krissy'nin titrek selamını duyunca. "Ne oluyor? Sorun ne?"

"Yanına gelebilir miyim? Hemen şimdi?" Krissy mutfak duvarındaki saate göz attı. Cuma günüydü ve o akşam için Jodie'yle plan yapmışlardı. Jodie'nin kocası ve iki oğlu bir yatılı futbol kampındaydı, kızı da pijama partisine gidecekti. Billy de şehir dışında olunca boş bir ev ve bütün gecenin onlara kaldığı nadir fırsatlardan biriydi. Ama Krissy'nin altıya kadar gitmemesi gerekiyordu ve saat daha dörttü.

"Oğlanlar çoktan çıktı," dedi Jodie. "Ama Amelia hâlâ burada. Arkadaşının annesini arayıp Amelia'yı erken bırakabilir miyim diye sorayım, olur mu? Bir dakika içinde seni geri ararım."

Jodie arayıp gelmesini söylediği anda Krissy küçük seyahat çantasını kaptığı gibi arabaya atladı. Yarım saat sonra Jodie'nin eşğinde dikiliyordu.

Jodie kapıyı ardına kadar açıp onu içeri davet ederken, "Selam, gelsene," dedi. Kapıda üstünkörü sarılıp öpüştüler. "Hayırdır?"

"Az önce Jace'ten mektup aldım."

"Ah." Jodie anlayışla başını salladı. Krissy öz oğlundan ne kadar korktuğunu ona hiç söylememiş olsa da Jace'in en berbat ergenlik yılları boyunca Krissy'nin elini tutan, dertlerini anlattığında onu dinleyen ve Jace başını belaya soktukça Krissy'nin ağladığı omuz olan hep Jodie'ydi.

"Galiba zamanı geldi..." Krissy bakışlarını yere çevirdi. Tekrar yukarı baktı, derin bir nefes aldı ve "O gece gerçekten ne olduğunu sana anlatabilir miyim? January'nin öldüğü gece yani?" dedi.

"Ah, Kris. Elbette."

Jodie yeni bir şişe şarap açtı ve kadehlerini alıp salona yerleştiler. Krissy kanepeye oturdu, Jodie de sehpanın önündeki küçük kilime yerleşti. Sonra da Krissy, hayatında ilk kez, on beş yıl önceki o gece hakkında doğruları anlattı. Jodie gözleri fal taşı gibi açılmış dinlerken Krissy duyduğu gürültüyle uyanmasından Jace'i kardeşinin cesedinin başında dikilirken bulmasına, dışarıdan girilmiş gibi göstermek için evi düzenlemesine kadar her şeyi ona anlattı.

Bitirdiğinde Jodie, "Tanrım," dedi. Sesi kederli ve yılgın olsa da yargılayıcı değildi ve Krissy minnetle doldu. Hikâyesini dinledikten sonra Jodie'nin ona farklı bir gözle bakmayacağını içten içe bilse de gerçekten öyle olması içini rahatlattı. "Çok üzgünüm."

Krissy başını sallayıp bir yudum şarap içti. Her zamanki gibi o geceyi yaşarken keder ve öfkeyle belinin bükülmesini beklemişti ama olan biteni Jodie'yle paylaşmak her nasılsa arın-

dırıcı bir eylem olmuştu. Sanki 1994'ten beri göğsünü sımsıkı saran bir kuşak vardı ve o kuşak ilk kez gevşemeye başlıyordu.

"Billy biliyor mu?" diye sordu Jodie.

"O gün sabahlığımın koluna bulaşan spreyci boyayı gördü ama duvara sürttüğümü söyledim. Bütünüyle inandı mı bilmiyorum ama benden ya da Jace'ten şüphelendiyse bile o günden beri hiçbir şey söylemedi. Hakikati anlattığım ilk insan sensin." Düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Ama şimdi, Jace'in bu mektubundan sonra... Galiba her konuda yanılmış olabilirim. Onu öldürmediğini söylüyor ve -bilmiyorum- sanırım ona inanıyorum. Bana yalan söylemek için sebebi yok. Onu korumak için yaptığım onca şeyden sonra."

"Haklısın."

"Tanrım. Ya her şeyi sıçır batırırsam? Ya polisin katili hiç bulamamasının sebebi bensem? Ya Jace'i koruyorum derken aslında bir... *psikopatın* işlediği cinayetin yanına kâr kalmasına sebep olduysam?" Kanepenin kolçağına bir şamar attı. "Tanrım! Sikeyim!" Asabi nefesleriyle göğsü inip kalkıyordu. Ardından, "Üstelik hepsi bu değil!" dedi.

Jodie başını kaldırıp baktı.

Krissy için Jodie'ye doğruları söylemek bir anda dürtüye dönüşmüş gibiydi, sanki onu arındıracak ve tekrar bütün olmasını sağlayacak güce sahip bir dinî ritüeldi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Billy ikizlerin babası değil."

"Ne?" Jodie gözlerini kırıştırdı.

"Lise bittikten sonraki o yazı hatırlıyor musun, herkes peş peşe partiler düzenliyordu?"

Jodie başını iki yana salladı. "Mezuniyetten hemen sonra taşınmıştım."

"Doğru ya. Eh, o yaz ben, Billy ve Dave çok yakınlaştık. Üçümüz sürekli beraber takılıyorduk ama ara sıra, Billy ortalıkta yokken Dave'le bir araya gelmemiz beraber yatmamızla sonlanıyordu. Cidden hiç üstünde durmamıştım. Yani, Billy'nin

benden hoşlandığını biliyordum ama ciddi olduğumuzu falan hiç düşünmemiştim ve zaten sadece birkaç kere olmuştu. Ama sonra hamile kaldım. Kürtaj parası istemek için Billy'ye gittim çünkü Dave'in parası olmayacağını düşünmüştüm, işte o zaman Billy bana evlenme teklif etti."

"Vay be... Seni hamile bırakanın Billy değil de Dave olduğuna eminsin, öyle mi?"

Krissy başıyla onayladı. "Billy'den sonra, Dave'den önce regl olmuştum. Sadece o olabilir. Ve ikizler doğmadan önce emin olmasaydım bile doğduklarında yine bilirdim. Hep... Billy'ye benzemeyen bir yanları vardı."

"Fiziksel olarak da ona benziyorlar. Dave'e demek istiyorum yani." Jodie'nin bakışları bir noktaya kilitlenmişti ama odaksızdı, sanki üçünün görüntülerini zihninde canlandırmaya çalışıyordu. "Bana söylemeseydin aklımın ucundan geçmezdi ama benziyorlar."

"Ben de tam bu yüzden çok korkmuştum. Bundan dolayı Dave'le artık arkadaş değiliz. Onu uzaklaştırdım çünkü insanların gerçeği keşfetmesinden korktum." Krissy başını eğip eline yasladı. Dave'in o anki yüzünü, hakikati anlayınca beliren acı ifadesini hâlâ hatırlıyordu.

Bir pazar sabahının geç saatleriydi, ikizler doğalı beş ay olmuştu ve dört kişilik küçük aileleri kiliseden az önce dönmüştü. Önceki gece Billy uyurken Krissy sabaha dek ağlayan Jace'i sallayarak uyanık kalmıştı ve o sabah kiliseye gitmek istemese de Billy onu ikna etmişti.

"İkizlerin biz evlendikten sekiz ay sonra doğduğunu kimse fark etmedi mi sanıyorsun?" demişti. "Daha fazla hatayı kaldıramayız."

Bu sözcüklerle beraber Krissy içinde bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Billy'nin haklı olduğunu fark etti. Kasabalılar gebeliğinin gayrimeşru başladığını zaten tahmin ediyordu belki

ama biyolojik babalarının Billy olduğundan şüphelenen kimse yok gibiydi. En azından şimdilik. Ve bunu böyle sürdürmeliydi, millete laf vermemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Yataktan çıktı, duş aldı ve ikizlere en güzel pazar giysilerini giydirdi.

İki saat sonra pazar ayini bitip de çakıllı garaj yollarına adım attıklarında Dave verandaya çıkan basamaklarda oturuyordu. Sabahın on biri olmasına rağmen parmaklarının arasında bir bira şişesi vardı, altılı paketin geri kalanı da ayaklarının arasındaydı.

“Kris!” diye seslendi gelenleri görünce, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Jacobs!” Bir elini dizine vurdu ve diğerleri yaklaşırken ayağa kalktı. “Görüşmeyeli epey oldu.” Dave’i gördüğü anda Krissy’nin göğsü panikle alev alev yanmaya başladı. Bebeklerinin yakınında olması bile tehlikeli gibi geliyordu. Bebeklerin yüzleri değişmeye ve belirginleşmeye başlıyordu ve bugünlerde Krissy ne zaman yüzlerine baksa Dave’i görüyordu: saçlarının dalgasında, ne kendisinde ne de Billy’de olan çukur çenelerinde. Başka insanların da benzerliği görebileceğinden emin değildi ama Dave oracıkta, sürekli yanlarında olursa birilerinin görme ihtimali çok daha yüksekti.

Krissy’nin yanındaki Billy’nin yüzü aydınlandı. Garaj yolunda hızla yürürken, “Dave!” diye seslendi ve ikiz pusetteki bebekleri iten Krissy’yi geride bıraktı.

Verandaya ulaşan Billy, “Vay be, dostum,” derken arkadaşını çekip kucakladı. “Nerelerdeydin?”

Dave omuz silkti. “Orada burada. Esas siz kayboldunuz.” Bakışları Krissy’nin yüzünde gezindi. Son aylarda birkaç kez aramış ve ikizleri ziyaret etmek istemişti ama Krissy her seferinde meşgul olduklarını söylemişti. Billy çiftlikte çok meşguldü, kendisi de çocuklarla uğraşıyordu. Yalan değildi ama hakikatin tamamı da değildi ve Dave’in bakışlarını gördüğü anda Krissy onun da bunu bildiğini fark etti. Umudu, Dave’in bunu seviştikleri için suçluluk duymasına yormasıydı. Bakışlarını pusete

çeviren Dave göz kırparak, “Ama merak etmeyin,” dedi. “Bu iki minik Jacobscık varken kızgın kalmam mümkün değil.”

Yarısı içilmiş birasını verandaya bırakmak için eğildi, sonra da aradaki birkaç adımlık mesafeyi aşır yanlarına gitti, ikizleri yan yana yatarken görünce yüzü aydınlandı. January uyuyordu, pembe elbisesi belinde toplanmıştı, huzurlu yüzü melek gibiydi. Yanında Jace ters ters bakıyordu.

“Selam, dostum.” Dave kıvrık işaret parmağını Jace’e uzattı ama çocuk umursamadı. “Dünyanın en güzel iki şeyi değiller mi?”

Krissy gülümsedi ama gerginlikten boğazı tıkanmıştı. Bakışları bir Billy’ye bir Dave’e döndü, kocasının nihayet hakikati göreceğinden emindi ama Billy gülmekle yetindi. “Onlarla yaşasaydın aynı şeyi söylemezdin.”

Dave sırtarak Krissy’ye baktı. “Oğlanı kucağıma alabilir miyim? Biraz içeri gelip otururum diye düşünmüştüm. Hepimize yetecek kadar bira getirdim.”

Billy ağzını açsa da Krissy önce davrandı. “Uyku vakitleri geldi, kusura bakma. Hem işlerim çok birikti. Temizlik yapıp akşam yemeğini halletmeliyim.” Billy’ye dönüp bir elini omzuna koydu. “Senden de artık şu musluğu tamir etmeni isteyecektim. Su faturamız boşu boşuna şişiyor olmalı.”

Billy gözlerini kırptırdı. Krissy hüsrânının ardında bir parçacık da kafa karışıklığı olduğunu gördü ama kocasının görgü anlayışı nedeniyle tartışma çıkarmayacağına güveniyordu, en azından başka birinin önünde tartışmazdı. Beklediği gibi Billy yüzüne bir gülümseme yerleştirip, “Tamam,” dedi. Sonra Dave’e döndü. “Kusura bakma, dostum. Belki başka bir zaman.”

Dave o tanıdık, rahat ifadesiyle sırttı. “Sorun değil.” Ama gözlerini Krissy’ye çevirdiğinde, hakikati anladığı an çakan acı kıvılcımını görebildi Krissy. Nihayet mesajı almıştı – uzak durması gerekiyordu. Suçluluk duygusuyla midesi burulan Krissy gözlerini kaçırdı.

"Biralar sende kalsın," derken Billy'nin omzuna hafifçe vurdu Dave. "Benden daha fazla ihtiyacın olabilir." Ve arkasını dönüp gitti.

"Galiba Billy ve Dave bu olaydan sonra birkaç kez görüştüler," dedi Krissy, Jodie'ye. "Kasabada da karşılaşıyorduk tabii ama hepsi bu." Şarabını yudumlarken aniden aklına bir şey geldi. "Galiba ona söylemeliyim."

Karşısındaki Jodie tuhaf bir bakış attı. "Kime söyle... *Dave*'e mi? İkizlerin babası olduğunu mu?"

"Evet."

"Niye?"

"Jo, yirmi yıldan fazladır bu sırrı saklıyorum ve verdiği zararı daha yeni yeni anlamaya başlıyorum."

"Ama" -Jodie başını iki yana salladı- "Kris, ona söyleyince ne olacağını düşünüyorsun?"

Krissy titreyen elini saçından geçirdi. "Bilmiyorum. Sadece..." Çok uzun zamandır içinde tuttuğu tüm yalanlardan arınmak için duyduğu bu ani ihtiyacı açıklamakta zorlanıyordu, hatta kendine bile açıklayamıyordu. "Jace'le ben hakikati birbirimize daha erken söyleseydik, olayın onun tarafını daha önce bilseydim belki bir ihtimal..." Öfleyerek nefes verdi. "Galiba sadece Dave'in bilmeye hakkı var diye düşünüyorum. Üstelik Jace büyüyor ve resmen birbirimize yabancı olduğumuz bunca zamandan sonra bana ulaştı. Bu benim her şeyi yoluna koyma, mahvettiğim her şeyi düzeltme fırsatım. Babasıyla bir ilişkisi olmasını sağlayabilirim. Gerçek babasıyla."

Jodie, Krissy'nin yüzüne dikkatle baktı. "Billy'ye de söyleyecek misin?"

"Hayır. Ona acıdan başka bir şey vermeyecekken söylemenin anlamı yok. Ama Dave... Onun bilmeye hakkı var."

Jodie kaygılı bir ifadeyle gözlerini Krissy'ye dikmişti. "Hoşuma gitmiyor," dedi, alt dudağını hafifçe kemiriyordu. "Bence ona söylememelisin."

"Niye?"

"Yani, Dave'le yakındınız, biliyorum ama bu on yıl önceydi. Artık nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

"Ne alakası var?"

"Kris, duruma onun açısından baksana. Bu adamla arkadaşınız. Seviştiniz. Sonra da hiçbir açıklama yapmadan hayatınızdan çıkardın, en yakın arkadaşıyla bağını kopardın. Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum ama yirmi yıldır ona yalan söylediğini öğrendiğinde sence Dave ne hissedecek? Bir oğlu ve hiç tanıma fırsatı bulamadığı bir kızı olduğunu yirmi yıl sonra öğrenince mutlu olacakmış gibi davranıyorsun. Ya mutlu olmazsa? Ya çok öfkelenirse?"

Krissy can yoldaşına, çocukları dışında herkesten çok daha içten sevdiği kadına baktı. Jodie'nin onu korumak istediğini biliyordu ama Krissy kararını vermişti. Dave'e gerçeği söyleyecekti.

YİRMİ ALTI

Margot, 2019

Amcasının evinin ön sahanlığında dikilen Margot'nun elindeki kâğıt titreşirken bu vakayla ilgili tüm mesajlar aklında oradan oraya sıçırıyordu. *O orospu gitti. O kız sonuncusu olmayacak. GİT BURADAN.*

Bu notla yapacağı en akıllıca şey hemen şimdi notu alıp karakola gitmek olurdu. Arabasına bırakılan bir tane not şaka sayılabilirdi ama amcasının verandasındaki ikinci not da mı şakaydı? Bu kez onu ciddiye almak zorundalardı. Ama yine de...

Omzunun üzerinden içeriye, amcasının hâlâ oturduğu kanepeye doğru baktı. O sırada amcasının bakışlarının kendi üzerinden televizyona doğru döndüğünü düşündü. Luke onu mu izliyordu? Yoksa hepsi Margot'nun hayal gücü müydü?

Bu mesajları bırakan *o* olamazdı kesinlikle, değil mi? Bir kere el yazısı Luke'unkine hiç benzemiyordu. Gerçi, diye düşündü başını eğip sözcüklere bakarken, söylemesi zordu. Tümü büyük harflerle yazılmıştı ve alelacele karalanmış gibi gözüküyordu. Ama ilk mesajın ondan gelmesi imkânsızdı. Jacobsların evinin önündeyken arabasının camına bırakılmıştı ve Luke, Margot'nun oraya gideceğini bile bilmiyordu. Fakat sonra ani bir sarsıntıyla hatırladı, amcası oraya gideceğini *biliyordu*. Kilişeye gitmek üzere evden çıkmadan önce röportaj yapmak için Billy'ye ulaşmayı deneyeceğini söylemişti.

Margot, January'nin resital programlarından oluşan tomarı düşündü, amcasının daha bir saat önce söylediği sözcükleri düşündü: January'ye *gerçekte ne olduğunu*.

Sıcak temmuz gecesinde verandada dikilen Margot notu ortadan ikiye katladı ve arka cebine tıktı. Amcasının olayının ne olduğunu çözene kadar polise gitmeyecekti.

Ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, "Luke amca?" dedi. Luke bakışlarını televizyondan ayırıp yukarı çevirdi.

"Saat on biri geçti. Hadi, yatalım artık."

Amcası yatmaya hazırlanırken Margot da ortalığı toparladı, sonra da Luke'un odasına gidip amcası dişlerini fırçaladı mı ve üstünü değiştirdi mi diye kontrol etti.

Luke'a kısaca iyi geceler dileyip odasına dönünce Margot kapıya yaslandı ve yumruklarını sıktı. Canı acımaya başlayana kadar tırnaklarını avucuna batırdı, sonra biraz daha bastırdı. Bütün bunların bir açıklaması olmalıydı. Kafasında ürettiği hikâyenin mantıklı bir alternatifi olması gerekirdi. Amcası iyi bir adamdı. Elliott Wallace gibi değildi. Bırak altı yaşında bir kızı, kimseyi asla ama asla incitmezdi. Ama yine de, oraya geldiğinden beri ilk defa, Margot o gece odasının kapısını kilitledi.

Ertesi sabah Margot kahve yaparken Luke sessizce mutfığa girdi, bir gecede on yıl yaşlanmış gibi gözüküyordu. Margot da aynen öyle hissediyordu. Amcasının nöbetleri, bu vaka, aldığı mesajlar... her şey onu kötü etkilemeye başlamıştı.

"Günaydın, evlat."

"Günaydın." Gergin bir tavırla gülümsedi. "İyi uyudun mu?"

Esas sormak istediği January hakkında ne bildiği idi ama kelimeleri ağzından çıkaramadı. Çoğu sabah gibi bu sabah da Luke'un aklı başındaydı ama Margot'nun yönelteceği bir suçlama bu kırılgan ruh hâlini nasıl etkilerdi? Daha fenası, ikisinin ilişkisini nasıl etkilerdi?

Arka cebi titreşince Margot olduğu yerde sıçradı. Telefonu çekip aldı ve ekrana baktı: Pete. Tereddüt etti. Pete'le konuşmak istemiyordu. Hassas noktasını kolayca bulup hançerlediği için hâlâ sinirliydi. Aramayı görmezden geldi.

İki tane kahve kupası çıkarırken telefonu yine titremeye başladı. Yine Pete arıyordu. Margot bu kez cevap verdi.

"Benden kaçtığını düşünmeye başlıyordum," dedi Pete.

Margot iç geçirmekle gülme arası bir ses çıkardı. "Telefonum diğer odadaydı." Kupalardan birine kahve koydu ve amcasına uzattı. Luke da kahvesiyle beraber mutfak masasına yerleşti.

"Anladım." Sesinde, onun da önceki gün aralarında geçenleri tamamen unutmadığını gösteren bir şey vardı. "Ee, nasılsın?"

"İyiym. Sen?"

"İyiym. Bak, aramamın sebebi şu, Elliott Wallace'ın kız kardeşini buldum." İsmi duyduğu anda Margot'nun kalbi tekledi. Dün Pete'i kovmaktan beter ettikten sonra hâlâ ona yardım etmeye gönüllü olacağını hiç düşünmemişti. Bulmaca kitabını çözmeye başlayan Luke'a arkasını döndü. "Kendisini bulmak daha zor olacak," dedi Pete. "Ama denemeye devam edeceğim. Bu arada kardeşinin adresini isteyebilirsin diye düşündüm. İsmi Annabelle Wallace ve Indianapolis'te yaşıyor."

"Aman tanrım, Pete. Sana bir iyilik borcum oldu. Cidden."

"Sorun değil."

Pete adresi okurken Margot da bir parça kâğıt havluya karaladı. "Teşekkürler. Bir de dün gece..."

"Dert etme. Hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye kalkışmamalıydım."

"Ah. Peki. Yine de kusura bakma. Ve tekrar teşekkürler."

Vedalaştılar. Tam telefonu kapatacakken Margot'nun aklına bir şey daha geldi. "Pete! Bekle." Luke'a baktı ama amcası kendini bulmacasına tamamen kaptırmış gibi gözüküyordu. Yine de Margot mutfaktan çıkıp çabucak odasına yürüdü, kapıyı

kapattı. “Karakolda birileri şu notu arabama kimin bırakmış olabileceği hakkında bir şey buldu mu?”

“Aslında evet. Arkadaşlardan biri dün birkaç çocuğu sorguya getirdi. Lise sona başlayacak üç oğlan. İtiraf falan kopardıkları yok tabii ama çocuklar daha önce de böyle şeyler yapmıştı. Memur, bir daha böyle bir şey olursa müsamaha göstermeyeceğini söylemiş.” Bir anda telaşlanarak, “Neden?” diye sordu. “Başka bir not almadın, değil mi?”

Margot, “Hayır,” dedi ama biraz fazla çabuk konuşmuştu. “Merak ettim sadece.”

“Tamam, iyi. Konusu açılmışken, tarif ettiğin şu kadına da hiç rastlamadım. Arkasından bir şey çıkmayacağını umuyorum ama yine de kadını tekrar görürsen polise bildirmeyi ihmal etme.”

“Tamamdır. Tekrar teşekkürler, Pete.”

Telefonu kapatınca mutfığa gitmek yerine üstünü değiştirdi. Bir an önce Indianapolis’e gitmek istiyordu. Luke’u sabahları, aklı daha başında ve kendini daha iyi idare edebiliyorken yalnız bırakmayı tercih ediyordu ama bundan da önemlisi, bu vakayı çözme arzusu artık daha acil bir hâl almıştı. Elliott Wallace’ın suçluluğunu kanıtlamak artık sadece manşetlere çıkacak bir haber yazmakla ya da yıllar önce komşu evde ne olduğunu anlamakla ilgili değildi. Hatta Wallace’ı adalete teslim etmekle bile ilgili değildi. Artık Margot’nun en çok istediği şey sadece amcasının January’nin ölümüyle alakası olmadığını kesinkes bilmektir – amcasının hâlâ ezelden beri tanıdığı, sevdiği adam olduğunu bilmektir.

Mutfığa dönünce kupasını dolaba kaldırıp kahveyi bir seyahat termosuna doldurdu. Luke’a dönüp, “Bir süre dışarıda olacağım,” dedi. “Öğleden sonra dönerim.” Gülümsemeye çalıştı ama yüzü gerilmiş gibiydi ve amcasının gözünün içine bakamadan telaşla çıkıp gitti.

Üç saat sonra Annabelle Wallace'ın kapısını çalıyordu. Elliott'ın kardeşinin evi Indianapolis'ın banliyösünde, iki katlı, tuğla bir yapıydı ve üç yıl önce Margot onunla röportaj yaparken Elliott'ın yaşadığı evden neredeyse iki kat büyüktü. Kesinlikle yeni olmasa da biçilmiş çimleri ve düzenli bahçesiyle iyi bakılmış bir ev olduğu belliydi.

Kapı savrulup açılmadan önce Margot'nun sadece birkaç saniye beklemesi gerekti. Kapının ardındaki kadın kırklı yaşlarının sonundaydı, dar kot pantolon ve beyaz bir bluz giyiyordu. Margot kadına bakar bakmaz Annabelle Wallace olduğunu anladı. Tıpkı Elliott'inki gibi iri kahverengi gözleri, kirli sarı saçı vardı. Ama bundan da öte Margot kadını kulaklarından tanıdı. Anormal büyüklükte kulakları tıpkı abisininkiler gibi kafasından keskin bir açıyla çıkıyordu.

Kadın nazik, üstünkörü bir gülümsemeyle Margot'ya baktı. "Buyurun?"

Margot çok daha sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Merhaba. Ben Margot Davies. Annabelle siz misiniz?"

"Evet."

"Tanıştığımıza sevindim. Böyle habersiz çıkageldiğim için özür dilerim ama aslında kardeşiniz Elliott'ı bulmaya çalışıyorum."

"Yine ne yaptı acaba?" Margot yanıtlamak için ağzını açsa da Annabelle elini kaldırıp onu durdurdu. "Yok, boş verin. Umurumda değil. Ve kusura bakmayın ama size yardım edemem. Elliott'la yıllardır konuşmadık."

"Ah, anlıyorum." Margot bakışlarını yere çevirdi ve duyduklarını düşünüyormuş gibi yaptı. Tekrar kadına bakarken art niyetsiz gözüktüğünü umduğu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Öyleyse siz konuşmaya razı olur musunuz acaba? Birkaç dakikalığına. Ben muhabirim. Kardeşiniz hakkında bir şeyler öğrenmek onu daha kolay bulmamı sağlayabilir."

Bu yaklaşımı kullanmak bir tür kumardı. Margot'nun önceki deneyimlerine göre gazeteci olduğunu açıklaması ya

insanların merakını cezbediyor ya da savunmaya geçmelerine neden oluyordu. Neyse ki Annabelle ilk gruptanmış gibiydi.

“Muhabir mi? Üzerine çalıştığınız haber ne? Abimin ne ilgisi var?”

“Ee, adli olaylar muhabiriyim ve şu anda birkaç farklı olay üzerinde çalışıyorum. Polly Limon’ı hiç duymuş muydunuz?”

Margot konuşurken bir yandan da Annabelle’in yüzünü dikkatle izleyip herhangi bir aşinalık izi aradı ama kadın boş boş bakmakla yetindi. “Kim?”

“Ohio, Dayton’dan bir kız. Aynı zamanda January Jacobs hakkında da yazıyorum.”

Küçük kızın adını duyunca Annabelle ilk anda şaşırmış gözükse de sonra aklı karıştı, derken yavaş yavaş öfkelenildi. “Affedersiniz ama siz benim abimin... yani o küçük kızın ölümüyle ilgisi olduğunu mu ima ediyorsunuz? Çünkü öyleyse çok yanılıyorsunuz.”

Margot içten içe dans ediyordu ama yüzü hiçbir şeyi açığa vurmadı. Nihayet kadın mükemmel bir koz vermişti. Tekrar konuşmaya başladığında Margot’nun sesi empatiyle doluydu. “January vakasıyla ilgili yeni deliller bulundu. Abinizin January’nin dans resitallerine katıldığını, onun oynadığı çocuk parkına gittiğini söyleyen biri ortaya çıktı. Bu da abinizin January’nin ölümüyle bağlantılı olabileceği şüphesini uyandırıyor.” Söyledikleri teknik olarak yalan değildi, gerçi bu delilden haberdar olup da Wallace’tan şüphelenen tek kişi kendisiydi. Bir de belki Pete, tabii Margot’nun önsezilerine inandıysa. “Tabii ki bunlar suçlu olduğu anlamına gelmiyor ama önemli olan o değil. Bu olay cadı avına dönüşebilir. Ben de *bunu* önlemeye çalışıyorum.”

Kaşlarını çatan Annabelle uzun bir an boyunca Margot’ya baktı. Sonra kolundaki zarif gümüş saate göz attı. Nihayet iç çekti. “Bir saat sonra dişçi randevum var.”

“Uzatmayacağım,” dedi Margot. “Söz.”

Antreden geçip Annabelle'in peşi sıra oturma odasına girdi, içerisi hem hoş hem demodeydi. Koyu yeşil halı parke zeminin görüntüsünü yumuşatıyordu ve Annabelle'in Margot'ya oturması için işaret ettiği kanepenin eski moda çiçek desenli kaplaması kalın perdelerle uyum içindeydi. Margot'nun karşısındaki şömine rafı gümüş ve altın çerçeveli fotoğraflarla doluydu. En büyük fotoğrafta sarı saçları güneşte ışıldayan, hepsi pastel mavisi elbiseler giymiş beş kişilik bir aile, bir kumsalda oturuyordu.

Annabelle karşısındaki koltuklardan birine otururken Margot, "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Fazla zamanınız olmadığını biliyorum, o yüzden hemen başlayalım. Abinizin January'nin ölümüyle hiç ilgisi olmadığından epey emin gibisiniz. Nasıl böyle kesin konuşabiliyorsunuz?"

Kuvvetini toplamak istermiş gibi derin bir nefes alan Annabelle bacak bacak üstüne attı. "Elliott sadece" —başını iki yana salladı— "öyle biri değil. Öyle bir şey yapmaz."

Margot yüz ifadesini değiştirmede ama Annabelle'in söylediklerinin hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu. Kimse kendi ailesi hakkında tarafsız davranamazdı. "Öyleyse nasıl biri?"

Annabelle'in gözleri kısıldı. "Onun masum olduğuna inanıyorum dediniz, değil mi? Kanıtlamaya çalıştığınız şey bu?"

Margot başını evet der gibi salladı. Röportaj yaptığı insanlara yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama Margot'nun gerçek düşüncelerini bilseydi kesinlikle onunla konuşmazdı.

"Peki. Tamam. Eh, Elliott... Ne bileyim. Bir insan nasıl özetlenir ki?"

"Çocukken nasıl biriydi?" Margot bu sorunun, birine ailesini ifşa ettirmek için iyi bir başlangıç noktası olduğunu düşünürdü hep. Konuşmaya başlamalarını sağlayacak kadar masum ama derinlemesine açıklayıcı olma potansiyeline sahipti.

"Eh..." Annabelle'in bakışları ortadaki sehpa döndü ve geçmiş hatırlarken odağını kaybetti. "Elliott çocukken hep çok titizdi. Mesela asla odasına giremezdim ve hiçbir oyuncağına

dokunamazdım, fazla oyuncuğu da yoktu zaten.” Yukarı baktı. “Annemiz ev hanımıydı, babamızsa lisede kimya öğretmeniydi. Fakir değildik ama zengin olduğumuz da kesinlikle söylene-
mezdi. Bence Elliott hep anne babam daha iyisini yapabilirdi diye düşündü. Her zaman daha büyük, daha iyi bir hayattan bahsederdi.”

“İkiniz yakın mıydınız?”

Başını iki yana salladı. “Yok, pek sayılmaz. Elliott benden dört yaş büyük ve ben hiçbir zaman ona göre yeterince ilginç ya da akıllı olmadım, bunu açıkça belirtmeyi hiç ihmal etmedi. Hep kitaplardan, filmlerden, sanat ve kültürden bahsederdi. Benimse tek derdim notlarımı yüksek tutmak ve amigo takımında başarılı olmaktı. Sonra üniversiteye gittim ve Bob’la tanıştım. O sırada Elliott çoktan üniversiteyi yarım bırakmıştı ve... Eh, açıkçası ne yapıyordu bilmiyorum. Ama bilirsiniz işte, ara sıra telefonda konuşurduk ve Noel için onu her yıl davet ederdim. Fakat sadece bir kez geldi. Birkaç gece bizde kaldı, her şey yolunda gitti diye düşünüyordum ama o gittikten sonra fark ettim ki elmas küpelerim kaybolmuş, Bob’un da cüzdanı boşaltılmıştı.”

“Vay canına. Bu yüzden mi bir daha görüşmediniz?”

“Bardağı taşıran son damlaydı diyelim. Otuz yıl önce Bob’la evlendiğimden beri Elliott bizi banka gibi kullandı. Aylarca hiç aramadıktan sonra hâl hatır sormak ister gibi yaparak arardı. Ama muhabbeti beş parasız kaldığına getirmesi kaçınılmazdı, şu ya da bu sebeple paraya ihtiyacı olduğunu söylerdi. Bob hep çok yumuşak başlı olduğumu, kolay pes ettiğimi söyler ama...” Omuz silkti.

“Bildiğim kadarıyla Elliott en son güvenlik görevlisiydi,” dedi Margot. “Düzenli bir işi vardı, geçindirecek bir çocuğu ya da eşi de yoktu. Ekonomik durumu çok da sıkıntılı olamazdı herhâlde, öyle değil mi?”

Annabelle kaşlarını kaldırdı. “Güvenlik görevlisi mi?” Tiz bir *ha* sesi çıkardı. “Bir süre çalışmıştır herhâlde, olabilir. Ama Elliott’tan bahsediyoruz. İş bulmakta ne kadar iyiye işi sürdürmekte de o kadar kötüdür.”

“Sizce neden böyle?”

“İnsanlar tanıştıkları zaman genellikle Elliott’tan hoşlanırlar. Çok... karizmatik olabilir. Ve dikkatini size yönelttiğinde dünyadaki biricik şey sizsiniz gibi gelir. Üstelik tutkuludur da, her zaman bir proje üzerinde çalışır. Ama sıkılır. Kaşınır. Çocukken hep aklına büyük bir fikir gelip heyecanlanırdı, bir hafta, belki iki hafta boyunca durmaksızın o konuda uğraşırdı ama nihayetinde hevesi sönerdi ve başka bir şeye geçerdi.

“İş konusuna gelince, görüşmelerde harika olduğunu tahmin edebiliyorum ama her gün dokuzdan beşe çalışmak mı? Öyle bir şey Elliott’ı çabucak sıkar. Aynı durum mekânlar için de geçerli. Üniversiteyi bıraktıktan sonra sürekli hareket hâlindeydi. Birkaç ay Kuzey Dakota’da yaşadı, sonra Illinois, sonra Nebraska. Takip etmek imkânsızdı.”

Margot peşine takıldığı adamı daha iyi anlamaya başlarken bir yandan da işlere ve şehirlere nasıl yaklaşıyorsa küçük kızlara da öyle yaklaştığını –bir an takıntılı ve kendini kaptırmışken bir an sonra onları ortadan kaldırdığını– düşünüp içten içe köpürüyordu.

“Hatırladığınız kadarıyla en son nerede yaşıyordu?” diye sordu.

“Hımm.” Annabelle tavana baktı. “Galiba son konuştuğumuzda Wisconsin’deydi. Neresinde olduğunu hatırlamıyorum. Ama bu da altı yıl önceydi. Artık orada olmadığını garanti ederim.”

Margot başıyla onayladı. O kadarını o da biliyordu. “Peki şimdi nerede olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?”

Annabelle gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı. “İnanın her yerde olabilir.” Kolundaki saate baktı. “Neyse, kısa

kestiğim için üzgünüm ama gerçekten gitmem gerekiyor. Umarım konuşmamız faydalı olmuştur çünkü yok yere yaftalanmayı hak etmiyor. Abim mükemmel değil ve farklı biri olduğu için günah keçisi ilan edilmesi kolay olabilir ama katil de değil. Yemin edebilirim.”

Kadının bakışlarındaki bir şey, söylediklerine inandığını gösteriyordu. Margot ise Wallace’ın suçluluğuna artık daha fazla ikna olmuştu. Nihayetinde karizma ve zekâ, seri katillerin iki alametifarikasıydı ve Wallace’ta ikisinden de bol bol vardı. Akıllı bir anlığına Luke’a, zeki, sempatik amcasına gitti ama Margot bu düşüncüyü bir kenara itip karşısındaki kadına soracak başka bir soru bulmaya çalıştı; katil olduğuna inandığı adamı bulmasına yarayacak herhangi bir soru.

“Son bir şey daha. Elliott’ın sizden sürekli para kopardığını söylediniz. Parayı bir posta kutusuna falan gönderdiğiniz oldu mu hiç?”

Kadın başını iki yana salladı. “Yok. Yakınlardaysa ya da buradan geçiyorsa uğrardı, ben de ona nakit verirdim. Ama genellikle doğrudan hesabına para aktarırdım.”

“Hımm. Peki, paraya ne gibi şeyler için ihtiyacı olduğunu söylerdi?” Margot artık en ufak şeyden medet umuyordu ama paranın izini sürebilirdi. Eğer Wallace bir gayrimenkul ya da öyle bir şey için para istediye en azından bir başlangıç noktası olurdu.

“Ah.” Annabelle elini şöyle bir salladı. “Çeşit çeşit şey. Bir seferinde ödeyemediği bir hastane borcu vardı. Başka bir seferinde çocuklarına Noel hediyesi almak istediğini söyledi – aldı da. Para istediğinde hep hayır demeye çalışsam da genellikle pes ederdim. Öylesi daha kolaydı. Yahu, bunca yıl sonra hâlâ kirasını ödediğim bir deposu var. Tam da bu yüzden kocam çok yumuşak başlı olduğumu söylüyor. Ödemeyi bırakırdım ama Elliott orada ne saklıyor bilmiyorum ve eşyalarının atılmasını istemem. Dedim ya, çocukken bile eşyalarına dokunmamı iste-

mezdi. Orada sakladığı her ne varsa başımdan atarsam ortalığı birbirine katar herhâlde. Hem sonuçta ailem o benim.”

“Bu depo nerede?”

“Şu adını bile duymadığınız küçük yerde. Waterford Mills’te. Bence bir tür merkez üssü olmasını seviyor. Bilirsiniz işte, sürekli hareket hâlinde olduğu için.”

“Tabii.” Margot sakince gülümsedi ama içten içe mutluluktan zıplıyordu çünkü Waterford Mills’i duymuştu. Wakarusa’dan on beş kilometre kadar ötedeki küçük bir kasabaydı. Ve orada bir depo tesisi varsa, Margot sadece bir tane olduğuna emindi, hatta bankadaki bütün parasını bahse yatırabilirdi.

“Neyse,” dedi Annabelle. “Randevuma çoktan geç kaldım, artık gitmem gerekiyor. Ama size telefon numaramı vereyim, yeni bir şey çıkarsa diye. Dediğim gibi, abimle yakın olmayabiliriz ancak bunu hak etmiyor. Elliott’a yardım etmeye çalışıyorsanız ben de size elimden geldiğince yardım ederim.”

Margot hafifçe başıyla onayladı. İşin aslı, Annabelle için üzülmüyordu. Kadıncağz bu ahlaksız adamı körlemesine savunuyordu çünkü başka türlüsüne –kendi kardeşinin katil olduğu fikrini değerlendirmeye– katlanmak çok fenaydı.

Son on iki saattir amcasının iyi biri olduğunu kendi kendine kaç kez tekrar ettiğini hatırlayınca Margot’nun karnı sıkıntıyla buruldu. Ama iki durum aynı değildi. Wallace’ın suçlu olduğuna inanmasının nedeni delillerin onu işaret etmesiydi, Wallace’ın suçluluğunun amcasının masumiyetini kanıtlayacak olması değil. Yine de orada dikilip Annabelle’e bir kez daha teşekkür ederken beklemediği bir gaddarlıkla aklından geçen düşünce şuydu: *Benim ailemdense seninki olsun, daha iyi.*

Margot’nun Waterford Mills konusunda haklı olduğu ortaya çıktı, küçük kasabada sadece bir tane depo tesisi vardı ve Margot eve dönerken tesise bir göz atmak için yolu uzattı. Bulunduğu kasaba gibi tesis de küçüktü, ancak yüz kadar depo vardı. Tel

örgüyle çevrili alanın etrafında bir tur attıktan sonra arabasını ön kapıya çekti ama kapı kalın bir zincir ve asma kilitle kapatılmıştı. Üzerindeki tabelada WATERFORD MILLS DEPO TESİSİ yazıyordu, bir de telefon numarası eklenmişti. Margot vitesi park konumuna aldı, telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı.

Birkaç kez çaldıktan sonra kaba bir ses, "Ne var?" dedi.

"Şey, merhaba. Acaba..."

"Waterford Mills Depo Tesisi mi? Evet."

"Harika. İsmim Margot Wallace. Kiracılarınızdan biri olan Elliott Wallace'ın yeğeniyim. Ee, esasen aramamın nedeni şu, amcam birkaç hafta önce vefat etti, ben de eşyalarını toparlamak için aileme yardımcı oluyorum."

Telefondaki adam durumu doğrulamak için Annabelle'i ararsa ya da Google'da çabucak bir arama yapıp Elliott'ın aslında ölmediğini öğrenirse kolayca çürütülebilecek bir yalandı. Ama Margot, insanların onlara söylenen şeylere genellikle inandığını biliyordu. Üstelik adam blöfünü görse bile bir dakika öncesine göre daha kötü bir durumda kalmazdı.

"Sizin orada bir depo kiraladığınızı biliyorum ama depo numarasını bilmiyorum. Benim için bakabilir misiniz?"

İçeri alınmayı talep ederek şansını zorlamayacaktı ama kiracının ismini doğru bilip akla yatkın bir hikâye uydurduğu sürece adamın kapı numarasını paylaşmakta zarar göreceğini sanmıyordu, özellikle de böyle küçük bir kasabada. Tam da beklediği gibi kaba sesli adam, "Ha, tamam. Adı ne demiştin?" dedi.

"Elliott Wallace."

Bir iki dakika sonra adam hattın diğer ucunda tekrar belirdi ve Wallace'ın depo numarasını söyledi. Margot numarayı telefonuna not aldı, zaman ayırdığı için adama teşekkür etti ve telefonu kapatır kapatmaz Pete'i aradı.

"Margot?" dedi Pete. "Selam. N'aber?" Sesine bakılırsa karşılıklı diledikleri yarım yamalak özür Pete için yeterli gelmişti ve Margot bunun için minnettardı.

Selamsız sabahsız lafa girip, "Wallace'a dair bir ipucu buldum," dedi. "Eyalete, Waterford Mills'teki bir depo için arama izni çıkarmalarını söylemeliyiz."

"Hop, dur. Yavaş. Neden bahsediyorsun sen?"

Margot kendini zorlayarak derin bir nefes aldı, sonra Annabelle'in abisinin deposu ile ilgili söylediklerini aktardı. "Yıllar boyu Wallace'ın biriktirdiği şeyler var," diye bitirdi. "Ya suçunu kanıtlayacak bir şey de varsa? Mantıklı. Seri katiller kurbanlarından birer andaç toplamayı sever ama Wallace oradan oraya gezerken her şeyi yanında tutamayacak kadar sık taşıyor. Ya onları depoladıysa?"

"Tamam... Ama dur, Margot. Elindeki tek şey, bu adamın Polly Limon vakasındaki şüphelilerden biri olması. Dünya üzerinde hiçbir dedektif bu kadarcık şeyle hâkime çıkıp da arama izni istemez."

"O kadar değil ki. Ayrıca..."

"Doğru," diye lafını kesti Pete. "Ayrıca esrarkeşin tekinin, yirmi beş yıl önce January'nin *Elephant* Wallace adında bir hayalî arkadaşı olduğunu hatırlaması var."

Margot öfkeyle soludu. "Wallace, January'nin dans resitalindeydi. Bunu kanıtlayan bir fotoğraf da var. Bunlar tesadüf değil. Adam *iki* ölü kızla bağlantılı."

"Biliyorum. Ve sana katılıyorum. Sadece şunu söylüyorum, elindekilere dayanarak hiç kimse arama izni çıkarılmasını onaylamaz. Üzgünüm."

Margot gözlerini kapattı. "Bu vakanın cevabı o adam, Pete. Biliyorum."

"Tamam öyleyse. Kurcalamaya devam et. Ben de burada ne yapabiliyorsam yaparım. Bak, kapatmam lazım ama bir şey bulursam haber veririm."

Margot kapattığı telefonu yanındaki koltuğa fırlatıp öfkeyle inledi, inlemesi çığlığa dönüştü. Direksiyonu kavrayıp şiddetle

sarstı. Cevabın Wallace olduğuna kesinkes emindi. Ama bunu nasıl kanıtlayacaktı?

Direksiyona son bir şaplak attıktan sonra bıraktı ve koltukta kaykılıp geriye yaslandı. Uzun bir süre öylece oturdu, nefesi düzeliyor, nabızı yavaşlıyordu. Sonra nihayet doğruldu ve kontağı çevirdi. Eve vardığında alacakaranlık çökmüş, yukarıdaki gökyüzü metalik bir griye bürünmüştü. Margot bir kez daha amcasını çok uzun süre yalnız bırakmıştı. Bir kez daha suçlulukla içi burkuldu. Artık bu hisse alışmıştı alışmasına ama yine de sızısı geçmiyordu.

Garaj yoluna park ettikten sonra kuru çimlerin üzerinden yürüyüp Luke'un verandasına çıktı ama çevirmeye çalıştığı kapı topuzu elinin altında hareketsiz kaldı ve Margot ancak o zaman hâlâ ev anahtarının kopyasını yaptırmadığını hatırladı. Çok yaklaşmışsa da –geçen sabah hırdavatçıya giden yolu yarılamıştı– Linda'nın Jace'le ilgili aramasıyla dikkati dağılmıştı. Ve sonra şu son birkaç gün boyunca peş peşe açığa çıkan bilgilerin heyecanıyla geçmiş, anahtar yaptırmak aklından çıkıp gitmişti.

Kapının topuzunu bir kez daha zorladı ama kapı geçit vermedi. Kapıyı tıklattı, bekledi. Hiçbir şey olmadı. "Sıçayım," diye kendi kendine söylendi. "Luke amca! Benim, Margot!"

Durup dinledi ama evde ne hareket vardı ne ses.

"Siktir." Bu sefer kapıya daha sert vurdu. "Luke amca! Kapıyı açabilir misin?"

Dinlemek için durdu ve bu kez yaklaşan ayak seslerini duydu. Margot rahatlayarak soluk verdiyse de birkaç saniye sonra kapı savrulup açıldığında nefesi boğazına takılıp kaldı. Adrenalin tüm bedenini öyle hızlı sardı ki sanki damarlarında elektrik akımı dolaşıyordu. Gözleri kararan Margot olduğu yerde salındı.

Karşısında dikilen sevgili amcası Luke'tu, bu dünyada en sevdiği insandı. Ve elindeki kocaman av tüfeğini Margot'nun yüzüne çevirmişti.

YİRMİ YEDİ

Krissy, 2009

Krissy evinin ön kapısını titreyen eliyle açtı, telaşla içeri girdi ve kapıyı arkasından çat diye kapattı. Takip ediliyormuş, peşinde bir avcı varmış gibi hissediyordu ama ardına takılan tek şeyin hakikat olduğunu da biliyordu.

Jodie'nin itirazlarına rağmen Dave'le buluşmuştu ama şimdi, her şey olup bittikten sonra, bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildi. Jace'in mektubunda yazdığı her şey Krissy'nin dünyasını altüst etmişse Dave o dünyanın bomba gibi patlamasına neden olmuştu. Bunca yıldır sakladığı sırların ne kadar zarar verdiğini Krissy şimdi anlıyordu, ne kadar acıya ve öfkeye sebep olduğunu yeni görüyordu.

İşleri düzeltmek istiyordu – düzeltmesi *gerekiyordu*.

Çantasını kapının yanına bıraktı ve telaşla bir tomar kâğıt ve kalemnin durduğu mutfığa gitti. Jace'i arayabilmek isterdi ama oğlu numarasını vermeyi hâlâ reddediyordu. Bu yüzden Krissy bir sandalye çekip Jace'e yazmak için masanın başına oturdu. Ama kalemin ucunu kâğıda koyduğu anda fark etti ki nereden başlayacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. İşlemediği bir cinayet yüzünden on beş yıldır kendi oğlunu dışlamıştı. Bir mektupta bunun için nasıl özür dileyebilirdi? Ve özrün ötesinde, bir de şimdi açıklaması, söylemesi gereken şey vardı. Hepsi birden Krissy'ye çok fazla gelmişti.

Titrek bir nefes aldı ve kısa bir not karaladı:

Jace,

*Her şey için çok üzgünüm. Her şeyi düzelteceğim.
Baban hakkında bir şey öğrendim. Baban, zan-
nettiğin kişi değil.*

*Aşağıya numaramı tekrar yazıyorum, böylece beni
arayabilirsin – lütfen buluşalım ve her şeyi açıklayayım.*

*Seni seviyorum,
Annen*

Cep numarasını karaladıktan sonra aceleyle ayağa kalktı, zarf ve pul bulmak için ıvır zıvır çekmecesini kurcaladı ama ikisini de bulamadı.

Çekmeceyi çarpıp kapatırken, “Siktir!” diye söylendi.

Tekrar masaya gitti, mektubu kaplığı gibi çabucak ön kapıya geri döndü. Josie’nin evine gidip mektubu oradan gönderebilirdi. Zaten hayat arkadaşını görmek, her şeyi onunla en baştan konuşmak istiyordu; sonraki adımına karar verirken yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Çantasına yerleştirdiği mektup, teslim olduğunu gösteren beyaz bir bayrak gibi göze batıyordu ve Jace’in adını görünce kalbi sıkıştı.

Hatta kalbi öyle sıkıştı ki kalp krizinin eşiğinde gibiydi ama bu hissin ne olduğunu çıkarması uzun sürmedi. Paniğin boğazından yukarı tırmanıp nefesini baskılayan ellerine aşinaydı. İlaçlarına ihtiyacı vardı. Haplarını yanına aldıktan sonra hemen gidebilirdi.

Üst katta banyo dolabını hızla açtı ve içinden iki şişe aldı, biri Valium, diğeri uyku ilacıydı. Jodie, Krissy’nin ilaçlarına bu kadar bel bağlamasından hoşlanmıyordu ama bugünlük idare etmesi gerekecekti. Krissy’nin elleri o kadar titriyordu ki anksiyete ilaçlarının çocuk kilitli kapağını açmak için dört kez denemesi gerekti. Nihayet açtığı anda küçük beyaz tabletlerden

iki tanesini avucuna alıp ağzına attı, musluktan akan bir avuç suyla yuttu.

Su hâlâ akarken bir sebeple irkilen Krissy musluğu çabucak kapattı. Bir şey duyduğunu zannetmişti – kapı kolu tıkırtısı, gıcırdayan bir menteşe. Kıpırtısız dikildi, boynunu uzatıp dinlemeye çalışırken kalbi gümbürdüyordu. Bir, iki, üç nabız atımı boyunca hareket etmeden beklese de başka bir şey duymadı. Ev sessizdi.

Aynadaki yansımasıyla göz göze gelince Dave’le buluşmasının üzerindeki etkisini gördü. Bitkin yüzü solmuş, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bütün bunların üzerine bir de paranoaya kapılmıştı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, küçük bir havluyla kuruladı, sonra da bembeyaz kesilen eklemleriyle lavabonun kenarlarını kavradı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Derken, tam arkasına dönüp gidecekken bir şey duydu: Evin derinlerinden gelen başka bir ses... ayak sesleri.

Krissy donakaldı, açık kapıdan gözüken baş ucu saatine hızlı bir bakış attı. Işıldayan kırmızı rakamlar 11.13’ü gösteriyordu, bu da evdeki kişinin Billy olamayacağı anlamına geliyordu. Fuardan dönmesine en az bir saat vardı. Krissy dinlerken hiç kıpırdamadı, nefes bile almadı. Ama eski çiftlik evi sessizliğe bürünmüştü. Olmayan sesler mi duyuyordu?

Merdivenden hızla indi. Sesler duysun ya da duymasın, bu evden hemen çıkmak istiyordu. Kapıya varınca çantasını aldı, ilaç şişelerini içine atıp çantayı omzuna astı ama anahtarlarını aradığında çantanın yan cebinde bulamadı. Kaşlarını çatarak duraksadı. Anahtarları orada bıraktığına yemin edebilirdi. Çıldırılmış gibi çantanın dibini kurcaladı ama anahtarları yine bulamadı. Tam o sırada arkasından tanıdık bir ses duydu.

“Bunları mı arıyorsun?”

Krissy’nin tüyleri ürperdi. Arkasına dönerken göğsü korkuyla kasılıyordu. “Se-selam.” Hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi konuşmaya çalışsa da endişeli bir kekelemeden fazlasını çıkaramadı.

Adamın bir zamanlar Krissy'ye çok aşina gelen yüzü o anda bir yabancı gibiydi; öfkenin çarpıttığı hatları tanınmaz bir şeye dönmüştü. Krissy bakışlarını kaçırdı, adamın elindeki anahtarlarına ve sonra nihayet arkasındaki oturma odasına baktı, adam belli ki oradan çıkıp gelmişti. Beyninin karanlık bir kısmı silahlarını o odada tuttuklarını hatırladı; tüm silahlar yıllardır öylece açıkta, kilitlenmeden duruyordu.

Krissy gülümsemeye çalışsa da sesi zayıf ve titrekti. "Burada ne yapıyorsun?"

Aralarındaki mesafeyi iki adımda aşan adam bir elini belinin arkasına uzattı. Krissy kapıyı açmak için hızla kendi etrafında döndü ama çok geç kalmıştı. Hareket eden silahı göz ucuyla gördü ve namlusu şakağına dokunurken soğukluğunu hissetti. Adam, "Bana yalan söylememeliydin," dedi ve sonra kör edici bir beyazlıktan başka hiçbir şey kalmadı.

YİRMİ SEKİZ

Margot, 2019

Amcasının tüfeğinin namlusunun ucunda kalakalan Margot paniğe kapıldı. Sanki göğsünde kestanefişeği patlamıştı da kıvılcımları kanına karışıyordu. Görüşü bulanıklaşıp karardı, ciğerleri bir türlü havayla dolmuyordu.

Luke sıktığı dişlerinin arasından, “Ne istiyorsun?” diye hırladı.

“Lu-Luke amca?” Margot’nun zayıf sesi titredi. “Lütfen. İndir silahını. Benim. Margot. Yeğenin.” Tek sorun şuydu, amcası acaba Margot’yu tanımadığı için mi yoksa tanıdığı için mi silahı ona doğrultmuştu? Margot’nun hiçbir fikri yoktu.

Ne yaptığını, onun saklamaya çalıştığı çok fazla şeyi ortaya çıkardığını bir şekilde çözdüğü olasılığıyla dehşete kapıldı. Amcasının onu sevdiğinden hiç şüphesi yoktu ama yine de son yirmi dört saatte Luka hakkında öğrendiği şeylerden sonra aslında onu hiç tanımadığını anlamıştı. Luke sırlarını en az yirmi yıldır Margot’dan saklıyordu. Sırlarını korumak için ne kadar ileri gideceği konusunda Margot’nun hiçbir fikri yoktu.

“Burada ne işin var?” diye bir kez daha hırladı Luke. “Ne istiyorsun?”

Tüfeğin ucunu bir santim bile indirmemişti ve gözlerindeki bakış Margot’nun korkuyla bir kez daha tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu. Tüm kalbiyle January’nin vakasına hiç bulaşmamış olmayı diliyordu. Yolun karşısındaki küçük

kızla amcasının bağlantısını hiç öğrenmemiş olmayı, dans resitalindeki fotoğrafta Luke'un yüzünü görmemiş ve ofisine gizlediği programları bulmamış olmayı. Yirmi beş yıllık bir cinayeti açıklayacak cevapların peşinde koşmak yerine sadece Wakarusa'ya gelip amcasına yardım etmeye odaklansaydı belki şu anda burada, Luke'un tüfeğinin yanlışı tarafında olmazdı.

Yutkundu. "Lu-Luke amca?"

Luke tüfeği omzunda daha yukarı yerleştirdi. Amcası hiçbir zaman gerçek bir avcı olmamıştı ama kasabalarındaki herkesin silahı vardı ve Margot da amcasının tüfeğinin temel olarak nasıl işlediğini uzun yıllar önceki birkaç atış taliminden hatırlıyordu. Tek hareketli bir tüfektir, yani amcası Margot'yu öldürmek istiyorsa horozu kurması ya da başka bir şey yapması gerekmezdi. Basitçe tetiği çekmesi yeterliydi.

Margot kendini zorlayıp derin bir nefes aldı. "Luke amca." Bu kez sesi daha anlaşılır ve sakindi. "Benim, Margot. Yeğenin."

Luke'un gözlerinde bir şey ışıldadı – anlık bir kafa karışıklığıydı bu, sanki Margot akla yatkın olmayan bir şeyler söylemiş gibi.

"Her akşamı sizin evde geçirirdim," dedi Margot. "Mutfak masasında ödevimi yapardım. Atıştırmam için bana peynirli quesadilla¹⁰ hazırlardın."

Luke hafifçe kaşlarını çattığında Margot amcasının gözünde minicik bir tanıma belirtisi gördü, sanki amcasına çok derinlerde kalan anılarını hatırlatmıştı.

"Ben, ee, bir keresinde Noel'de sana şu saçma kırmızı bandanayı hediye etmiştim, beş yaşında falandım. O zamandan beri o bandanayı hep takarsın. Ve..." Amcasının hafızasını canlandıracak bir şeyler bulmak için hızla düşünmeye

10 Meksika'ya özgü, lavaşa benzeyen tortilla ekmeğinin ikiye katlanıp içine peynir başta olmak üzere malzemeler doldurulmasıyla hazırlanan sıcak sandviç/tost. -ç.n.

çalıştı. “Cuma geceleri pizza söyleyip amiralbattı oynardık. Bana kendimi savunmayı sen öğrettin, bildiğim bütün afili kelimeleri de.”

Luke silahını hâlâ Margot’ya çevrili tutuyordu, bu yüzden Margot devam etti.

“Hayallerimi kovalayıp gazeteci olmam için beni sen yüreklendirdin. Bana dürüst olmayı, hep doğruyu söylemeyi öğrettin.”

Son cümlesinin içerdiği ironiyle göğsü daraldı ama sözleri işe yarıyor gibi gözüküyordu. Luke’un öfkesi yavaş yavaş başka bir şeye dönüşüyordu.

“Adım Margot,” dedi sanki milyonuncu kez. “Ama sen genellikle bana evlat diyorsun.”

Bunun üzerine nihayet amcasının yüzündeki kafa karışıklığı silindi, sanki beyninde bir ışık yanmıştı ve artık görebiliyordu. “Evlat?”

Tüfeği tutan elleri gevşedi ve başını eğip baktığında silahı ilk kez görüyor gibiydi. Gözleri panikle dolan Luke tökezledi, silah elinden kaydı.

Margot hızla öne atıldı, bir ayağını eşikten geçirirken diğeri hâlâ verandadaydı, tüfek gürültüyle yere düşmeden önce yakalamayı başardı ve namlusunun ucunu hemen yere çevirdikten sonra eve girdi. Luke içgüdüsel olarak geri çekilmişti.

On beş yaşından, kola kutularına ateş etmek için boş bir araziye gittikleri günden beri amcasının tüfeğini boşaltmamıştı herhâlde ama nasıl yapacağını hatırlıyordu. Fişek yatağını, ardından şarjörü boşalttı, mermileri cebine attı ve silahı yere, koltuklardan birinin arkasına bıraktı.

Tekrar amcasına döndüğünde kalbi sıkıştı. Luke’un bakışları açık kapıya kilitlenmişti, Margot’nun dehşet dolu yüzünü hâlâ tüfeğin nişangâhından görebiliyor gibiydi. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. Elleri titriyordu. Margot tereddütle ona doğru yürüdüğünde başını çevirip ona baktı.

“Özür dilerim, evlat,” dedi gözyaşları arasında. “Çok özür dilerim. Bana ne oluyor bilmiyorum.”

Amcasının bu perişan hâli Margot’yu da ağlatacaktı ama gözyaşlarını yuttu. Onu ne kadar korkuttuğunu görmesine müsaade edemezdi, amcasına daha fazla acı vermek istemiyordu. Elini yavaşça Luke’un sırtına uzattı ve o da Margot’yu şaşırtarak kendini yeğeninin kollarına bırakıverdi. Margot’dan neredeyse otuz santim uzundu, dolayısıyla başı Margot’nun omzuna denk gelmiyordu ama yine de ona sarılıp ağladı, tüm vücudu titriyordu.

“Şşşt...” dedi Margot, bir eliyle amcasının sırtını sıvazlarken. “Sorun yok.”

Amcasını avutan kişi olmak tuhaf geliyordu, bunu yapan taraf her zaman Luke olmuştu. Üstelik hâlâ şüphe duyduğu adama böyle sarılmak daha da tuhaftı. Çünkü ta içinde bir yerlerde January’yi, Polly’yi ve belki Natalie Clark’ı öldürenin Elliot Wallace olduğunu bilse de tüm bunlar Luke’un neden January’nin resitallerine gittiğini, dans programlarını sakladığını ya da bu konuda yalan söylediğini açıklamıyordu.

Annabelle Wallace da birkaç saat önce aynı karmaşık hislere kapılmış olmalıydı. Yıllar boyunca abisinin ona çektiirdiği her şeye rağmen, cinayetle suçlandığını bilmesine rağmen Annabelle onu savunmuştu çünkü ailesinden biriydi. Nihayetinde Margot’nun yanıldığı ve Luke’un katil olduğu ortaya çıkarsa Margot amcasından nefret ederdi. Onu hayatından tamamen çıkarırdı ve Luke ne zaman aklına gelse öfkeyle dolardı. Yine de Luke hâlâ amcası olurdu. Tüm o öfke ve nefretin altında onu sevmeyi asla tamamen bırakamayacağını iyi biliyordu.

İkisi uzun süre öylece dikildiler – Luke eğilmiş, Margot ise onun ağırlığı altında acı çekmeye başlamıştı. Nihayet Luke’un gözyaşları önce yavaşladı, sonra tamamen kesildi.

“Bu gece erkenden yatalım, olur mu?” dedi Margot. “Hadi sen yatmaya hazırlan.”

Amcasına çocuk gibi davranmaktan nefret ediyordu, onun da nefret ettiğini biliyordu ama Luke umursayamayacak kadar bitkin gözükiyordu. Sirtını doğrultup başıyla onaylamakla yetindi, sonra da küçük bir çocuk gibi burnunu bileğinin arkasına sildi. Margot amcasını yatak odasına kadar götürdükten sonra o içeride dişlerini fırçalayıp duş alırken dışarıda bekledi. Luke'u yatırıp üstünü örtmek istiyordu ama Luke örtülerin altına süzülürken kapıda dikilmekle kaldı. Amcası iyice yerleşene kadar bekleyip ışığı söndürdü, kapıyı kapatırken Luke'un çoktan uykuya dalıp nefesinin yavaşladığını duyabiliyordu.

Kapıyı arkasından yavaşça kapattıktan sonra seri adımlarla ön kapıdan dışarıya, ta kaldırımın kenarına kadar yürüdü. Amcasının eviyle arasına yeterince mesafe koyduğunu hissettiği anda kendini koyverdi, son yarım saati atlatmasını sağlayan tüm azmi ve gücü parçalanıp dağıldı. Karnına tekme yemiş gibi büzölüp yüzünü titreyen ellerine gömdü. Luke'un ona bakıp başka birini gördüğü ilk gün ağlamamıştı. İşten kovulduğunda ya da tehditkâr mesajları aldığında da ağlamamıştı. January'nin gösterisinde çekilen o fotoğrafta amcasını gördüğünde de ağlamamıştı. Ama şimdi hepsinin birikimi olan yaşlar şırıl şırıl akıyordu. Zar zor ve düzensiz nefes alıyordu.

Kendi hıçkırıklarının arasında, uzaklardan bir araba motorunun sesini belli belirsiz ayırt edebildi. Bir an sonra sesin giderek yaklaştığını fark etti. Kimsenin kendisini böyle görmesini istemiyordu –Wakarusa o kadar küçüktü ki gecenin karanlığında bile olsa, yoldan geçen her kimse Margot'yu mutlaka tanırdı– bu nedenle yola arkasını döndü ve gözündeki yaşları sildi. Öyle dalgındı, öyle üzgündü ki arabanın sadece bir adım ötesinde durduğunu neredeyse fark etmedi, araba kapısının açıldığını hayal meyal duydu.

Bir anda arkasında biri belirdi, bir el ağzını kapatırken göğsüne bir kol sarıldı ve Margot'nun dünyası altüst oldu –

kaldırımında çekiştirilip döndürüldü. Kurtulmaya çalıştı ama kolları iki yanında sımsıkı tutuluyordu. Koşmaya çalıştı ama altındaki zemini bulamadı, ayakları havada boş yere çırpındı. Çığlık atmayı denedi fakat nefes bile alamıyordu. Derken kaldırım boyunca sürüklendi ve bir arabanın arka kısmına savruldu.

YİRMİ DOKUZ

Margot, 2019

Margot bir arazi aracının tekli koltuğuna yüzüstü yuvarlandı, kolçaklardan biri karnına öyle fena battı ki nefesi kesildi. Arkasındaki kapı çarpılarak kapandığında Margot dönüp kapıyı açmaya çalıştı ama kapı koluna asıldığında boş bir tıkırtıdan başka bir şey olmadı. Gözleri kilit düğmesini aradı ama dehşet içinde öyle bir düğme olmadığını fark etti. Arabanın diğer tarafına doğru atıldı ancak o kapı da kilitliydi. Bu sırada koyu mavi bir kapüşonlu svetşört giyen saldırgan sürücü kapısını açıyordu. Adam bir anda direksiyonun arkasına yerleşip kontağı çevirdi.

“Ne halt...” diye bağırdı Margot ama araba öne atıldığında savrulup sürücü koltuğunun arkasına çarpınca lafı yarım kaldı. Bir anlığına kafası karışsa da çabucak toparlandı ve ön koltukların arasındaki konsolun üzerinden tırmanmaya başladı. Eline ne geçerse –saldırganın kolu, omuzları, yüzü– tırmalamaktan başka bir planı yoktu, adam onu her nereye götürüyorsa oraya gitmeyi engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ama daha hiçbir şeye uzanamadan adam dirseğini savurdu ve Margot’nun ağzına yapıştırdı. Kafası arkaya savrulan Margot’nun tüm yüzüne acı yayıldı. “Orospu çocuğu!” diye bağıırken eliyle ağzını kapattı. Dilinde kan tadı vardı, dudağı zonkluyordu.

“Pardon,” dedi saldırgan ve Margot ancak o zaman karşısındakinin bir adam olmadığını fark etti. Margot’yu kaçıran kişi bir kadındı.

Kadın direksiyonu aniden çevirince Margot sağa doğru savrulup arabanın diğer tarafına devrilirken düşüşünü yumuşatmak için ellerini uzattı. Bu sırada kadının profilini gördü ve ilk kez birkaç gün ve bir ömür önce Bacaksız'ın Bari'nin önünde karşılaştığı kızılımsı saçlı kadın olduğunu fark ettiğinde hiç şaşırmadı.

Kanayan dudağı araba hareket ettikçe sızlarken, "Sen..." dedi.

"Evet. Şimdi sakin ol."

Kadının arkasındaki koltuğa yerleşirken Margot'nun gözleri yuvalarından fırladı. "Peşime takıldın, beni bu arabaya zorla kapattın, az önce suratıma dirsek attın ve şimdi cidden bana *sakin olmamı* mı söylüyorsun?"

"Dur bir," diye çıkıştı kadın. "Bana bir dakika izin ver, sonra tüm sorularını cevaplayacağım, söz."

Margot kaşlarını çatı. Kadın konuşmayı mı planlıyordu? Yoksa Margot'nun tekrar saldırmasını önlemek için numara mı yapıyordu? Akli hızla çalışan Margot bakışlarını arabanın içinde dolaştırdı. Kadını etkisiz hâle getirmeyi bir kez daha deneyebilirdi ama tam bu fikri aklından geçirirken aslında ne kadar az zarar gördüğünü fark etti. Kadın Margot'ya kloroform vermemişti, bileklerini bağlamamıştı ya da bayıltmamıştı. Gözlerini bile bağlamamıştı. İnsan kaçırın biri için hiç tehdit edici sayılmazdı.

Margot olanları anlamlandıramadan veya ne yapacağına karar veremedi kadını direksiyonu çevirdi ve asfalt yol bir anda toprağa döndü, tekerleklerin altında taşlar çatırdamaya başladı. Margot camdan dışarı bakınca girdikleri yolun bir yandaki mısır tarlasıyla diğer yandaki ufak ormanlık alanı ayırdığını gördü. Tek ışık yıldızlar ve aydan geliyordu. Bir dakika sonra araba yavaşladı, durdu. Kadın kolçaktaki bir düğmeye basınca dört kapı da gürültüyle çıt etti. Kadın dönüp Margot'ya baktı.

“İşte. Kapılar kilitli değil. Seni rehin tutmuyorum, sadece konuşmak istiyorum.”

Margot kapı kolunu kavrayıp itince kapı tıkırdayarak açıldı. Birkaç saniye boyunca öylece oturan Margot, kapıyla çerçevesi arasından gözüken bir parçacık gece karanlığına baktıktan sonra kapıyı tekrar kapattı. Sonra da sürücü koltuğundaki kadına döndü. “Madem sadece konuşmak istiyordun, beni ne halt etmeye kaçırdın?”

“Özür dilerim. Seni korumaya çalışıyordum. Hikâyeni yazmana ihtiyacım var ve bunun için sana yardımcı olabilirim ama burada güvende değilsin. Üstelik... başka türlü benimle gelmeyeceğini düşündüm açıkçası. Seni takip ettiğimi gördüğünün farkındayım.”

Margot başını iki yana salladı. “Beni korumaya çalıştığın şey ne?”

Kadın alt dudağını kemirerek sessiz kaldı.

“Tanrım. Tehlikede olduğum için beni koruduğunu iddia ediyorsun ama bu sefer de tehlikenin ne olduğunu bile söylemiyorsun, öyle mi?”

Kadın ellerini kaldırdı. “Söyleyeceğim. Gerçekten. Ama şimdiye dek ikazlarımın hiçbirini dinlemedin, bir anda dinlemeye başlayacağını hiç sanmıyorum. Bazı şeyleri anlayana kadar dinlemeyeceksin. Kim olduğumu ve bildiklerimi nereden bildiğimi anlamam gerekiyor. Aksi hâlde bana inanacağını düşünmüyorum.”

Kendisine o tehditkâr notları, *uyarıları* gönderenin bu kadın olduğunu doğrulamaya ihtiyacı olmasa da kadın bunu az önce doğrulamıştı. Öfke ve hüsrarla kaynarken bakışlarını kadına dikti. Günlerdir onu terörize etmiyormuş gibi şimdi oturup sakince dinlemesini mi istiyordu? Yine de kapının kilidi hâlâ açıktı. Margot’nun gördüğü tek zarar zonklayan dudağıydı. Ve artık sönmeye başlayan paniğinin yeri merakla doluyordu. “Peki madem... Kimsin sen?”

“Adım Jodie Palmer. Ölümünden önce Krissy Jacobs’la... arkadaştık.”

Margot gözlerini kıstı. Kadının bunu dile getirişindeki bir şey, tam olarak gerçeği söylemediğinden şüphelenmesine yol açmıştı. “Dinle, Jodie miydi? Beni bir arabanın arka koltuğuna tıkan sensin. Konuşmak isteyen sensin. Öyleyse niye hakikati söyleyerek başlamıyorsun?”

Jodie tereddüt etti. “Eğer söylersem... bunlar hikâyenin bir parçası olamaz.”

“Tamam. Kayıt dışı o zaman.”

“Hayır, sadece o kadar değil. Asla duyulmamalı. Hiçbir şekilde.”

Margot kadının yüzünü inceledi. Aynı anda hem cüretkâr hem de birazcık korkmuş gibi gözüküyordu. Başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”

“Güzel.” Jodie titrek bir nefes aldı. “Krissy Jacobs ve ben beraberdik.”

“Dur. Ne?” Kadının söyleyebileceği onca şey arasında Margot’nun en son tahmin edebileceği şey bu olurdu.

“Beş yıl boyunca beraberdik.”

Jodie detayları anlatarak devam etti. Wakarusa’da beraber büyüdüklerini, yıllar sonra South Bend’deki bir barda tekrar bir araya geldiklerini, ilişkilerinin Krissy’nin zamansız ölümüne kadar sürdüğünü anlattı. Sözlerini, “January’yi o öldürmedi,” diye bitirdi. “Krissy ve ben birbirimize her şeyi söylerdik ve January’nin ölümü Krissy’yi paramparça etmişti. Kızını çok severdi. Onu *asla* öldüremezdi. Polisin ondan şüphelenmesinin nedeni...”

Margot elini kaldırdı. “Krissy’nin o gece ne yaptığını zaten biliyorum. January’yi öldürmediğini biliyorum.”

“Biliyor musun?”

"Jace anlattı. Mektuplarını... her şeyi. Anlamadığım şey şu, bana Krissy'nin masum olduğunu söylemek istediysen niye öyle peşime takıldın? Niye doğrudan yanıma gelmedin?"

"Yapamazdım."

"Neden?"

"Eh... Öncelikle konuşmak istediğimden bile emin değildim. Bu kasabadaki herkesin sana January'yi Krissy'nin öldürdüğünü söyleyeceğini biliyordum ve onlara inanacak mısın yoksa araştırmanı derinleştirecek misin görmem lazımdı. Sonra televizyonda şu basın toplantısını gördüm, Natalie Clark hakkındakini ve o soruyu sorduğunu duydum – biliyorsun işte, polisin neden Natalie ve January vakaları arasındaki bağlantıya bakmadığını. O zaman sana ulaşmak istedim ama, eh, açıkçası sana güvenmiyordum. En azından o sırada. Polise de gidemezdim çünkü..." Başını iki yana salladı. "Hâlâ kocamla beraberim. Üç çocuğumuz var. Polise gitseydim birkaç gün içinde tüm kasabanın her şeyi öğreneceğini biliyordum."

"Natalie Clark'ın seninle ve Krissy'yle ne ilgisi var?" Derken bir anda aklına başka bir şey geldi. "Dur bir dakika. Basın toplantısından sonraki sabah Jacobsların ambarında o mesaj ortaya çıktı. Onu *sen* mi yazdın?"

Jodie tereddütle duraksadı, kaşları çatıldı.

"Sen yazdın, değil mi?"

"Yardım etmeye çalışıyordum. January'nin katili hâlâ dışarıda. Bu da, o katil her kimse Natalie'yi de onun kaçırmış olabileceği anlamına geliyor. Bu fikri senden başka kimse değerlendirmiyordu. Ve kimse seni ciddiye almıyordu. Sana ve polisin bağlantı kurmasına yardım edebilir diye düşündüm. Gerçi," diye acı bir sesle ekledi, "*onlar* Krissy'nin suçluluğundan hâlâ o kadar emindi ki yarım metrelik harflerle boyanmış bir ipucunu bile tanıyamadılar."

Beynini bulandıran kafa karışıklığının ardında bir yerlerde Margot haklı çıkmanın verdiği hazzı fark etti. Ambar

duvarına o kelimeleri yazan kişi January'nin ölümünü Natalie Clark'la ilişkilendirmeye çalışıyordu. Karmaşık ve yanıltıcı da olsa Margot'yu doğru yolda tutmuştu. Ama yine de Jodie'nin söylediği pek çok şey mantıklı değildi. "Bana *güvenmediğin* için ulaşmadığını mı söyledin? Niye? Ben dışarıdan gelen bir muhabirim. Belli ki sorulmasını istediğin tüm o soruları soran, doğru yolda olduğunu düşündüğün tek kişi bendim."

Jodie başını öne eğdi, tereddüt ediyordu. "Sana güvenmedim çünkü... Kim olduğunu biliyorum."

"Kim olduğumu... ne? Ne demek istiyorsun?"

"Sebebi seni korumaya çalışmamla aynı. Hikâyeni yazmanı, January ve Krissy'yi öldürenin yakalanmasına yardım etmeni istiyorum. Krissy'yi temize çıkarmanı istiyorum. Ama bunu yapmak için sağ kalmalısın. Ve şu anda bunun garantisi yok." Gözlerini Margot'ya dikerek bakışlarına karşılık verdi. "Amcanla yaşarken hiç yok."

Margot kıpırtısız kaldı. "Amcam mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var. Sana güvenmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü, soyadın yüzünden." Jodie duraksadı, tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşak, hâlden anlar bir tona bürünmüştü. "Luke Davies bir katil, Margot. İnsan öldürmüş biriyle yaşıyorsun."

OTUZ

Margot, 2019

Jodie'nin ithamının ardından Margot sanki felç geçirmişti. O fotoğrafta amcasının yüzünü gördüğünden beri aklının bir köşesinde salınan şüpheye rağmen tamamen yabancı birinin bunu dile getirmesi Margot'yu âdeta satırla biçmişti.

Luke Davies bir katil. İnsan öldürmüş biriyle yaşıyorsun.

Hayır, demek istedi Margot. Hayır, yanılıyorsun.

Luke ona yuva olmuştu, anne babasından kaçıp ona sığınmıştı. Margot'yu herkesten çok seviyordu, Margot da onu. *O katil değil. O benim amcam, demek istedi. Katil olan Elliott Wallace.* Ama kelimeler ağzından çıkmadı. Başı eğilmiş, zihninin çarkları fırıl fırıl dönerken bakışları arabanın zemininde bir noktaya kilitlendi.

“Üzgünüm,” dedi Jodie bir an sonra. “Ama gerçek bu. O, Krissy'yi...”

Susmasıyla Margot kafasını kaldırıp baktı. Jodie'nin o cümleyi January'nin ismiyle kuracağından emindi. Ağzını açtı, geri kapattı, sonra başını iki yana salladı. “Ne?”

“Amcan Krissy'yi öldürdü.”

“Hayır,” diye dudak büktü Margot. “Krissy Jacobs kendi canına kıydı. Amcam onu tanımıyordu bile.” Bunu biliyordu çünkü January vakası hakkında her soru sorduğunda Luke öyle söylemişti. “Onu niye öldürsün ki?”

“Amcan Krissy'yi gayet iyi tanıyordu. Çocuklarının babası o.”

Jodie'nin sözcükleri bilincine sızıp yavaş yavaş nüfuz ederken Margot donmuş gibi hareketsiz kaldı. Bu kadın hayal mi görüyordu? Dengesiz miydi? Yoksa basitçe yalan mı söylüyordu? Yine de Margot'nun zihninde şüphe tohumları çiçeklenirken bile bir yanı Jodie'nin iddialarını kolayca göz ardı edemiyordu. "Acaba... baştan başlayabilir misin?"

"Tabii, elbette." Jodie derin bir nefes aldı ve başladı. "Krissy, Billy, ben ve amcan burada hep beraber büyüdük. Sanırım artık sadece adını, yani Luke'u kullanıyor ama biz ona hep Dave derdik."

Jodie bu lakabın soyadının kısaltmasından geldiğini açıkladı, söylediğine göre bazen böyle yapıyorlardı: "Katy Zook için Zoo mesela." Sonra da on yıl önce Krissy'den öğrendiği her şeyi Margot'ya anlattı: liseyi bitirdikleri yaz Luke, Krissy ve Billy yakın arkadaş olmuşlardı. Krissy ikizlere hamile kalınca Billy evlilik teklif etmişti ama çocukların babası Billy değil Luke'tu. Sırrını Billy'den ve kasaba halkından saklamak isteyen Krissy, Luke'u kendilerinden uzaklaştırmıştı. Ve yirmi bir yıl sonra bir gün, Jace'ten bir mektup alınca Luke'a gerçeği söylemeye karar vermişti. Yirmi dört saat sonra Krissy artık hayatta değildi.

"Yani, görüyor musun?" dedi Jodie. "Amcana doğruyu söyledi ama artık çok geçti. Jace büyüüp uzaklara gitmişti, January ise ölüydü. Krissy ona yirmi yıldan fazladır yalan söylemekle kalmamış, baba olmak için tek şansını da elinden almıştı." Margot'nun aklına amcasının evindeki bebek odası geldi, ezelden beri boş olan oda. "Ve Dave çileden çıktı," diye devam etti. "Krissy'ye böyle olacağını söylemişim ama Krissy ona güvendi."

Margot aniden yanağına dokunmakta olduğunu fark etti, buzluk kapısının kestiği hassas noktayı dalgın dalgın kaşıyordu. Elini kucağına indirdi.

"Ama," dedi, "Krissy'nin elinde buldukları silah ona, yani onlara, Jacobslara aitti. Oturma odasındaki bir kılıfta tutuyorlardı."

Jodie başını sallayarak doğruladı. “Dediğim gibi, Dave – Luke yani– onları tanıyordu. Çocuklar doğmadan önce sık sık onlara gidiyordu. Kılıfın nerede durduğunu da hiçbir zaman kilitli olmadığını da biliyor olmalıydı.”

Margot başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, Luke öyle bir şey yapmaz.”

“İnanması güç, biliyorum ama...”

“Hayır,” dedi Margot bir kez daha, bu sefer sesi çok sertti. “Mesele o değil. Ya da belki mesele odur. Ama *sadece* o değil. Krissy ikizlerin babası olduğunu söylediğinde Luke onu öldürmüş olamaz çünkü gerçeği o zaman öğrenmedi. Zaten biliyordu.”

Krissy’nin sırrını öğrendiği anda Margot durumu anlamıştı. Çünkü ancak o zaman amcası hakkında son yirmi dört saatte öğrendiği her şey bir mantığa oturmuştu. Luke’un neden January’nin resitallerine gittiğini, her bir programın birer kopyasını neden sakladığını açıklıyordu. Jace’in de bir aktivitesi olsaydı Luke onun etkinliklerine de giderdi. Amcası January’ye sapkın bir ilgi duymuyordu. Onu –ve Jace’i– seviyordu, babaları olarak.

Hatta bu, Luke’un neden Margot’ya Jacobsları tanıımıyorum diye yalan söylediğini de açıklıyordu. Krissy’nin sırrını saklıyordu. Dedikodudan sakınmak için ya da Billy’nin acı çekmesini önlemek için değil, karısını ve yeğenini korumak için: Yıllarca hamile kalmak için çabalayan Rebecca ve zaten kendi ailesi tarafından sevilmediğini hisseden küçük Margot. Karşı evde oturan küçük oğlan ve kızın, babası saydığı adamın gerçek çocukları olduğunu öğrenmek o küçük kıza ne yapardı, Margot bundan emin değildi.

Rahatlama dalgası Margot’yu baştan ayağa sardı. Elbette amcası ikizlerin babası olduğunu biliyordu. Apaçık ortada olmalıydı. Krissy o sıralar Billy’yle de yatıyordu ama o yaz Luke’la sevişip dokuz ay sonra doğum yaptıysa Luke ikizlerin ondan olma ihtimalinin yarı yarıya olduğunu biliyor olmalıydı. Ve şimdi düşününce Margot benzerliklerini de görebiliyordu. Belli

belirsizdi –Krissy’nin yüz hatları daha baskındı– ama Jace ve January’nin çenesinde Margot’ya amcasını hatırlatan hafif bir gamze, kestane rengi saçlarında tanıdık bir dalga vardı.

Margot bütün bunları açıklarken Jodie onu kaşlarının arasında beliren çizgi ve odaksız gözlerle dinledi.

Margot’nun konuşması bittiğinde, “Peki...” dedi. “Ama yine de Krissy amcana hakikati söyledi ve birkaç saat içinde öldü. Bu bir tesadüf olamaz. İkizlerin babası olduğunu önceden tahmin etmişse *bile* Krissy’yle aralarındaki konuşmanın nasıl geçtiğini bilmiyoruz. Krissy yirmi yıl boyunca ona yalan söyledi. Tek mantıklı açıklama bu.”

Ama bu ithamın artık Margot için anlamı yoktu. Luke’un hakikati sakladığı için Krissy’yi öldürmediğine ikna olmuştu çünkü hakikati zaten biliyordu. January’yi de öldürmemiştii, onu seviyordu.

Onun için endişeleniyorum, demişti Luke önceki akşam. *January hakkında çok soru soruyor. Gerçekte ne olduğunu öğrenmesinden korkuyorum.* Bu sözler suçluluğunun uğursuz bir işareti olmaktan çok uzaktı, Margot şimdi anlıyordu ki amcası yalnızca küçük Margot’yu korumak istiyordu. Çok uzun bir süre boyunca hayatındaki tüm yetişkinler January’nin ölümünün kaza olduğunu söylemişti. Luke, altı yaşındaki Margot’nun en yakın arkadaşının aslında cinayete kurban gittiğini öğrenirse baş edemeyeceğinden korkuyordu. Tüm hayatı boyunca yaptığı gibi amcası yine Margot’ya göz kulak oluyordu. Yirmi dört saattir ilk kez Margot omuzlarının rahatladığını hissetti.

“Margot!”

Kaşlarını soru sorar gibi kaldıran Jodie’ye baktı.

“Beni duydun mu? Tek açıklaması bu diyorum.”

“Jodie... Söylediklerinin doğru olduğuna inandığını biliyorum ama hepsi tek bir tesadüfe dayanıyor. Tahminden ibaret. Hiç delilin yok, değil mi? Kanıtlayamazsın?”

“Kanıt ihtiyacım yok. Krissy’yi tanıyorum ve o kendini öldürmedi.”

Margot yanıt vermedi. Ne diyebilirdi ki? Sonra aklına bir şey geldi. “Dur bir dakika. Jacobs ambarındaki o mesajı, January’nin ölümünü bir şekilde amcama yıkmak için mi yazdın? Krissy’yi öldürdüğünü düşündüğün için mi?” Öyle yapması pek de mantıklı değildi –mesaj Luke’u işaret etmiyordu– ama Jodie çaresizdi ve çaresizlik bazen insana mantıksız şeyler yaptırırdı.

“Ne?” Jodie başını iki yana salladı. “Hayır. Söyledim ya, January’nin ölümüyle Natalie Clark’ı ilişkilendirmek için sana yardım etmeye çalışıyordum. Bu konuda yalan söylemiyorum.”

Margot bir süre gözlerinin içine baktı ve ona inandığına karar verdi. “Yani... January’nin katilinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna mı inanıyorsun? Bir yabancı olduğuna?”

Jodie başıyla onayladı. “Krissy öyle düşünüyordu. Jace o gece ne olduğunu açıkladıktan sonra Krissy uydurmaya çalıştığı hikâyenin aslında gerçeğin ta kendisi olduğuna inanmaya başladı. Ama Jace’i korumaya çalışırken olay mahallini öyle dağıtmıştı ki kimse bir şey kanıtlayamazdı.”

Margot uzun bir an boyunca hareketsiz oturdu. Jodie’nin tanımladığı adam hiç şüphesiz Elliott Wallace’tı. Ve tüm ülkede, belki Pete dışında, Margot’nun bu cinayetin ardında Wallace’ın olduğu teorisine inanan tek kişi bu kadınmış gibi gözüküyordu. Hem Jodie Krissy’ye çok yakındı, Jacobs ailesi hakkında neredeyse herkesten daha fazlasını biliyordu. Dahası, sevdiği kadının hayatını mahveden adamı yakalamaya azmetmişti.

Yeni bir karar Margot’nun zihninde yavaş yavaş şekillendi. Belki bu kadına güvenmek aptallıktı, ondan yardım istemek aptallıktı. January’nin katilinin hâlâ dışarıda olduğuna inanmakla beraber Margot’nun amcasının da katil olduğuna inanıyordu. Pete’in çok daha iyi bir müttefik olacağını gösteren pek çok sebep vardı ama kurallara karşı gelmekten çekinmeyeceğini

kanıtlayan kişi Jodie'ydi. Ve Margot'nun tam da böyle bir yardıma ihtiyacı vardı.

"Sanırım Krissy'yi temize çıkarabilirim," dedi Margot. "Çünkü January'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. Natalie Clark'ı da. Ve Ohiolu küçük bir kız olan Polly Limon'ı da. Adamın adı Elliott Wallace. Sanırım onu nasıl bulacağımızı da biliyorum."

OTUZ BİR

Margot, 2019

İki saat sonra Margot ve Jodie, Waterford Mills'teki depo tesisinin önündeki kaldırıma yanaştılar. Gece yarısından hemen sonraydı ve karanlığı dağıtan tek şey eski bir sokak lambasıydı. Margot arabanın camından dışarı, küçük tesise baktı, sonra da ön koltuktaki Jodie'ye döndü.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Buraya gelmeden önce Jodie'nin arabasının arka koltuğunda oturup ona üç yıl önceki röportajından depo tesisini kurcalamasına kadar Elliott Wallace'la ilgili bildiği her şeyi anlatmıştı.

“Wallace'ın deposuna gizlice girmek istiyorum,” demişti. “Çok sık taşınıyor, kaybolmasını istemediği şeyleri burada saklaması mantıklı. Dahası, olası bir arama izninden sakınmak istiyorsa suçunu kanıtlayacak şeyleri kendisiyle ilişkilendirilmesi daha zor olan bir yerde tutacaktır. Tek sorun, kilitleri nasıl açacağımı bilmiyorum. Şu kalın, U şeklinde metal sürgüsü olan şifreli anahtarlardan.”

Jodie gözlerini kapattı, bir karara varmakta zorlanıyordu. Nihayet gözlerini açıp, “Bizim garajda demir kesme makası var. Neleri kesebildiğine inanamazsın,” dedi.

Böylece South Bend'e sürdüler, Jodie evinin ön kapısından sessizce içeri süzüldü ve birkaç dakika sonra bir elinde devasa bir demir kesme makası, diğerinde iki beyzbol şapkasıyla çıkageldi.

Şapkalardan birini Margot'ya verirken, “Kameralar için,” dedi.

“İyi fikir.”

Ardından Margot en yakındaki yirmi dört saat açık marketi bulmak için telefonunu kullandı, Jodie'den oraya uğramalarını istedi. Markete girerken beyzbol şapkasını taktı ve birkaç dakika sonra iki küçük el lambası ve bir kutu lateks eldivenle geri geldi. Jodie kutuya soru sorar gibi bir bakış atınca, “Parmak izleri için,” dedi.

“İyi fikir.”

Wallace'ın deposuna girebilseler bile herhangi bir şey bulacaklarının garantisi yoktu elbette. Ve bulsalar *bile* haneye tecavüz yasadışıydı, yani Margot bulgularını polise ancak isimsiz olarak bildirebilirdi. Ama birden fazla açıdan zamanın tükenmeye başladığını hissediyordu. Luke'un durumu kötüye gidiyordu ve Margot bütün bunları arkada bırakıp amcasının sağlığına odaklanmak istiyordu. Luke'la beraber günlük bir program oluşturup programa sadık kalmak, ona istikrarlı bir ortam sağlamak istiyordu. Tekrar düzenli bir işi olmasını, normal saatlerde çalışmayı ve yan haklardan yararlanmayı istiyordu. Uzun vadeli bir bakıcı tutabilecek kadar parası olmasını istiyordu. Hepsinin ötesinde, Elliott Wallace'ın yaptığı her şey için adalete teslim edilmesini istiyordu. Polislerin bürokrasiyle uğraşırken Wallace'a kaçmasına –ya da daha kötüsü, başka bir küçük kızı kaçırıp öldürmesine– fırsat vermesini bekleyecek değildi.

Tesisin önünde arabada otururken dönüp bakan Margot, Jodie'nin elindeki beyzbol şapkasını incelediğini gördü. “Jodie?”

Waterford Mills'e kadar olan yolculukları boyunca Jodie metin ve kararlı gözüküyordu. Ama şimdi yapmak üzere oldukları şeyin ağırlığını nihayet hissetmeye başlamıştı. Burnundan derin nefesler alıyor, sonra yavaşça ağzından veriyordu.

Margot'ya şöyle bir baktı. “Peki yarın şu işletmeciyi tekrar arasan nasıl olur? Depo numarasını vermiş. Seni içeri de alabilir.”

“Yabancıнын tekini öylece rastgele bir depoya sokmaz. Zaten telefonda söylediğim isim de kimliğimle tutmuyor.”

“Peki... Ama hâlâ diyorum ki, belki doğruca polise gitsek...”

“Denedim. Arama izni çıkaracak kadar delilimiz yok. Tek yol bu.”

Jodie kaşlarını çatı.

“Dinle,” dedi Margot. “Bunu yapmak zorunda değilsin. İstiyorsan arabada bekleyebilirsin. Ben sadece – hiç olmazsa beni eve bırakman gerekecek.” Söyledikleri doğrudu, depoya girmek için kesinlikle bir suç ortağına ihtiyacı yoktu. Ama Jodie de gelirse kameraları kollayabilirdi. Daha da önemlisi, bir kez içeri girdikten sonra Wallace’ın eşyalarına bakacak bir kişi daha olması arama süresini yarıya indirirdi.

“Siktir,” diye soludu Jodie. “Tamam. Halledelim şu işi.”

“Emin misin?”

Jodie başını evet der gibi salladı. “Söylediklerin doğruysa bu herif üç kızı öldürdü. Krissy’nin hayatını mahvetti. Eğer kanıtlayabilirsek...” Sesi gitgide kısıldı ve lafını tamamlamak yerine şapkayı başına geçirmekle yetindi.

Margot hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler.”

Kendi şapkası hâlâ kafasındaydı, lambaları ve iki çift eldiveni kotunun cebine tıktı, arka koltuktan demir kesme makasını aldı ve arabadan inip kapıyı arkasından sessizce kapattı. Jodie de ona ayak uydurdu ve arabanın diğer tarafında Margot’ya katıldı, ikisi beraber tel örgüye doğru yürüdü.

Belki hayatında ilk kez, Margot bu küçük Orta Batı kasabasının taşralı ruhuna minnet duyduğunu fark etti: Waterford Mills’teki depo tesisi son teknolojiye sahip olmaktan çok uzaktı. Tel örgünün yüksekliği üç metreye yakın olsa da üst kısmında dikenli tel falan yoktu, yani tırmanılabilirdi. Yakınlardaki depounun köşesine takılmış bir güvenlik kamerasını görmüştü ama cihazın gerçekten çalıştığından şüpheliydi. Yine de çok gergindi. Yakalanırsa sadece Wallace’a ulaşma şansını kaybetmekle kalmaz, bir de cezai kovuşturmayla uğrardı. Uğruna çalıştığı her şey parmaklarının arasından kayıp giderdi.

Tellerin arasından Wallace'ın deposuna baktı. "Şurası," derken çenesiyle işaret etti. "Yetmiş dört numara, sağdan üçüncü."

Jodie gergince başını salladı.

"Önce ben tırmanırım," diyen Margot eğildi, iki el lambasını metal çitin baklava biçimli boşluklarının birinden içeri itti. "Sonra sen tel kesme makasını bana atıp arkamdan gelirsin."

Jodie tel örgünün tepesine doğru baktı. "Umarım tırmanabilirim."

"Yaparsın." Jodie ellisine yaklaşıyor olsa da düzenli olarak koştuğunu ve pilates yaptığını belli eden bir vücudu vardı.

Jodie, Margot'ya doğru çabucak bir bakış attı. "Sen benden epeyce gençsin, Margot."

"Olsun, halledersin."

Kimse var mı diye son bir kez etrafa bakınan Margot boş tarlalardan başka bir şeyle karşılaşmadı. Gece kıpırtısız ve sessizdi. Derin bir nefes aldı, sonra çitin ulaşabildiği en yüksek yerinden tutundu, ayağını boşluklardan birine soktu ve kendini yukarı çekti.

Tel çit ağırlığının altında şiddetle sarsıldı ama Margot sımsıkı tutunarak bekledi ve çit kısa zamanda hareketsiz kaldı. Margot bir kolunu uzatıp daha yüksek bir noktaya tutundu. Teller derisine batıp canını acıtıyordu, sadece parmakları ve ayakkabılarının burnuyla tutunmak beklediğinden çok daha zordu ama beş dakika kadar tırmandıktan sonra tepeye vardı, bacağını diğer tarafa attı ve inmeye başladı. Nihayet bakımsız çimlerin üzerine atladığında tekrar sağlam zemine ayak bastığı için çok mutluydu.

Eğilip fenerleri aldı ve tekrar cebine koydu ama tam o sırada yaklaşan bir arabanın sesini duydu. Çitin diğer tarafındaki Jodie'yle göz göze geldiler, kadının gözleri panikle kocaman olmuştu. Olduğu yerde donakalan, kalbi gümbür gümbür atan Margot kulak kabarttı, nihayet sesin uzaklaştığını fark etti.

Araba duyulmaz olana dek bekledikten sonra tuttuğu nefesini koyverdi.

“Tamam,” dedi. “Tel kesiciyi at.”

“Yüce Tanrım,” diye kendi kendine mırıldanıp başını iki yana salladıktan sonra aleti diğer tarafa fırlatan Jodie de çite tırmanmaya başladı. Daha yavaş ilerlese de sonunda Margot’nun yanına indi. Margot makası alırken Jodie soluklandı, sonra da ikisi birden çabuk çabuk ama sessizce yürüyerek yetmiş dört numaralı depoya yollandılar.

Deponun devasa kapısının önüne geldiklerinde Margot sessizce, “Hadi bakalım,” dedi. Kameralar hakkında yanılıyorsa diye başını eğik tutarak kapının sağına soluna bakındı. “Etrafa göz kulak olur musun?”

Tesisi daha önce incelerken gördüğü gibi Wallace’ın deposu da diğerlerinin aynısı bir asma kilitle korunuyordu. Gözlerini kilide dikip bakarken şuncacık aletin bu kalın metal halkayı kesmesi imkânsız gözüküyordu ama tek şansı buydu.

Demir kesme makasını metalin etrafına yerleştirdi ve sapını sımsıkı tuttu. Elinden geldiği kadar sert bastırsa da makasın ağzı kalın metale işlemedi. Kolları titremeye başlayana dek tüm gücüyle sıkmaya devam etti. Artık devam edemez hâle gelince pes edip makası kenara çekti. Keskin uçlar metal hal-kanın yüzeyinde bir çizik bile bırakmamış gibi geliyordu ama zorlukla nefes alırken yakından inceleyince iki yanında minik oyuklar açtığını gördü.

“Hassiktir,” dedi. “Galiba işe yarıyor.”

Tekrar denedi.

Makası tekrar bıraktığı zaman Jodie, “Ver,” dedi. “Sırayla yapalım.”

Margot aleti ona verince Jodie makasın ağzını metal hal-kanın etrafına yerleştirdi, sapına öyle bir kuvvetle bastırdı ki kolları titriyordu. Nihayet bıraktığında Margot oyukların derinleşmeye başladığını gördü. Bu şekilde sıra sıra çalıştılar, her

seferinde biraz ilerleme kaydettiler ve sonunda, Margot makası beşinci kez sıkıştırırken metal halka ikiye bölündü ve kilit tıngırdayarak yere düştü.

Jodie'yle göz göze geldiler, kadının yüzüne yavaş yavaş kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Başardık," dedi Jodie.

Margot kuru kuru güldü. "Umarım uğraştığımıza değer."

O esnada, uzaklarda bir yerde başka bir arabanın motoru gürledi.

"Sıçayım," diye tısladı Margot. "İçeri. Çabuk."

Sürgüyü telaşla açtı ve metal kapıyı çekti. Menteşeler gü-rültüyle gıcırdayınca Margot yüzünü buruşturdu, arabanın sesi de gitgide yükseliyordu. Kapı geçebilecekleri kadar aralanınca çabucak içeri girdiler, Margot kapıyı kendine doğru çekip kapattı ve içerisi karanlığa büründü. Öyle karanlıktı ki kendi bedenini bile göremiyordu. İki kadın kıpırtısız dikildiler ve uzaktaki arabayı dinlediler, hızla alıp verdikleri nefesleri Margot'nun kulağında yankılanıyordu. Nihayet araba motorunun sesi geceye karışınca Margot rahat bir soluk verdi. Paranoya yapıyordu. Kameraların anlık görüntüsünü izleyen kimse yoktu. Burada olduklarını kimse bilmiyordu.

Arka cebindeki fenerleri çıkarıp açınca deponun içi aydınlandı. Nihayet etrafı görebiliyorlardı. Lambalardan birini Jodie'ye verdi, beraber etrafa bakındılar.

Margot tam olarak ne beklediğinden emin değildi ama Wallace'ın eşyalarının sıradanlığı karşısında hayal kırıklığına uğradı. Ahşap bir şifonyer, eski püskü bir kanepa, bir lamba ve yığınlar dolusu etiketsiz karton kutu vardı. Hepsini incelemek saatler sürerdi.

Jodie'ye bakarak, "Bölüşelim mi?" dedi. "Ben buradan başlayayım."

"Ben de şunlarla başlarım." Jodie deponun uzak tarafındaki bir grup kutuyu başıyla işaret etti.

"Ah," dedi Margot. "Neredeyse unutuyordum." Cebinden lateks eldivenleri çıkarıp bir çiftini Jodie'ye verdi. İkisi de eldivenleri ellerine geçirdiler ve ters yönler doğru hareket ettiler.

Margot ekose desenli eski kanepenin ayak ucundaki küçük kutulardan birinin önünde durdu. Bir eliyle feneri tutarken diğeriyle kutunun kapağını açtı ve ortaya eski kitaplar çıktı. Kitapları görünce Wallace'la üç yıl önceki görüşmesini hatırladı, adam klasikleri okuduğunu söylemişti. Üstteki karton kapaklı kitaplardan birini –*Moby Dick*'in yıpranmış bir baskısını– aldı ve başparmağıyla sayfaları çevirerek göz gezdirdi.

Kitapların geri kalanına da çabucak baktı, aralarına sıkıştırılmış bir şey olabilir mi diye bakıyordu ama adamın suçunu kanıtlayacak en ufak bir şey bulamadı, ne kadar yıprandığını görünce midesini kaldıran *Lolita* hariç ama o da hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

Deponun diğer tarafındaki Jodie, "Bir şey buldun mu?" diye kısık sesle sordu.

"Yok. Sadece kitap var. Sen?"

"Hiç. Giysilerden başka bir şey yok."

İki saat boyunca Wallace'ın eşyalarını karıştırmaya devam ettiler. Ara sıra uzaktan bir ses geldiğinde donakalıyor, her seferinde deponun iki ayrı ucundan birbirlerine bakıp hareketsiz bekliyorlardı. Margot yüreği ağzına gelmiş dikilirken iki yanına sarkıttığı ellerini yumruk yapıyor, kapının savrulurak açıldığını ve kaba sesli işletmecinin, polisin ya da bizzat Elliott Wallace'ın içeri daldığını hayal ediyordu ama gelen giden olmadı.

Sonunda, Margot tüm uğraşlarının boşa gittiğini düşünmeye başlamışken son kutuyu açtı ve gözleri fal taşı gibi oldu.

Kutunun içindekilere bakarken, "Hassiktir," diye soludu. Uzun bir an boyunca felç geçirmiş gibi kalakaldı. Sonra gözlerini kırptırdı, gırtlığını temizledi. Yine de deponun diğer tarafına seslenirken sesi hırıltıdan hallice çıktı. "Jodie! Buraya gel."

“Bir şey mi buldun?” Margot kadının ayağa kalkıp eşya labirentinin arasında dikkatli adımlar atarak telaşla geldiğini duydu. “Ne bul...” Ama Margot’nun yanına sokulup kutunun içine bakınca sorusunu tamamlayamadan soluğu kesildi. Elini ağzına kapattığı için sonraki kelimeleri boğuk ve zayıf çıktı. *“Aman Tanrım.”*

OTUZ İKİ

Margot, 2019

Margot ve Jodie yan yana dikilip bakışlarını aşağıya, ortalarındaki koca kutuya çevirdiler. İkisi de kıpırtısız kalmıştı ve konuşmuyordu, sonunda Margot ciğerlerini zorlayarak nefes aldı.

“İsimlere bak.”

“Evet,” dedi Jodie tıkanmış gibi, ağladığı belliydi.

Kutunun içinde düzenle bir biçimde dizilmiş birbirinin aynısı plastik kaplar vardı, üst üste dört beş sıra olmalıydı. Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kapların beyaz kapağına siyah kalemle isimler yazılmıştı. En üstteki dört kutuda şu isimleri gördüler: Natalie, Hannah, Mia, Polly.

“Aman Tanrım,” dedi Jodie. “O yapmış.”

Margot başıyla onayladı, gözlerini önündeki yığından alamıyordu. İçlerinde ne olduğundan emin değildi ama sadece isimlerin böyle laubali, sahiplenici bir biçimde yazıldığını görmek bile aynı anda hem hasta gibi hem kederli hem de öfke dolu hissetmesine sebep oluyordu. Yutkundu. “Fenerini yukarıdan tutar mısın? Fotoğraf çekmeliyim.”

Çabucak bir fotoğraf çektikten sonra titreyen elleriyle kutuya uzanıp lateks eldivenler için şükrederek Natalie etiketli kabı aldı. Parmak izlerinin buralarda ortaya çıkmasını kesinlikle istemezdi. Natalie kutusunu diğerlerinin üzerine koydu ve kapağı çekip açtı. İçindekileri gördüğü anda gözleri yaşlarla doldu.

Küçücük bir kızın hayatının bu ufak kutunun içindekilere, rasgele toplanmış nesnelere indirgenmesi haksızlıktı. Dışlerine dolanmış uzun kahverengi saç telleriyle bir fırça vardı, yanındaki mor suluk simli kelebek etiketleriyle kaplanmıştı ve üzerine çocuksu harflerle NAT yazılmıştı. Altlarında rasgele atılmış kelebekli tokalar, kutunun bir tarafında ise düzenli bir yığın hâlinde konmuş fotoğraflar vardı.

Fotoğrafları alınca Margot ilk fotoğrafın Natalie Clark'a ait olduğunu gördü, haberlerde gördüğü yüzü tanımıştı. Natalie'nin üzerinde mor bir tayt ve beyaz tişört vardı, oyun parkındaki tırmanma demirlerinden aşağı sallanırken bacakları hareketin ortasında asılı kalmış, minik yüzü konsantrasyonla kasılmıştı. Margot'nun göğsü sızladı. Fotoğrafın arkasını çevirdiğinde ise üzüntüsü katıksız öfkeye dönüştü. Kapakların üzerindekiyle aynı zarif el yazısıyla *Natalie Clark, beş yaşında, 2019* yazılmıştı. Elliott Wallace kendini koleksiyoncu olarak görüyordu, hem klasik romanları hem de küçük kızları topluyordu.

"Siktiğimin piçi," dedi Jodie.

"Aynen." Margot söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Sonraki fotoğrafa geçti, bunun da aynı parkta çekildiği belliydi. Bu fotoğrafta Natalie kot şort ve neon yeşili tişört giymişti. Kaydıraktan kayıyordu. Fotoğrafın arkasında yine ismi, yaşı ve tarih yazılıydı.

Margot diğer fotoğraflara da tek tek bakarken görüntüler birbirine girmeye başladı. Belli ki Wallace küçük kızın peşine takılıp gizlice fotoğraflarını çekerken ve bıraktığı eşyaları yerden toplarken acele etmemişti. Adamın bütün bunları yaparken gösterdiği titizlik Margot'nun tüylerini ürpertti.

Küçük fotoğraf destesine bakmayı bitirince hepsini yerine koydu, telefonuyla kutunun içindekilerin fotoğrafını çekti ve kapağını kapattı.

"Burada bir düzine kutu olmalı," dedi Jodie. "Bir düzine kız." Margot başıyla onayladı.

“Sence... Sence hepsi ölmüş müdür?”

“Bilmiyorum. Umarım öyle değildir.”

Jodie fenerini tutarken Margot beyaz kapaklı diğer kutuları da dikkatle elden geçirdi. Bu sırada kutuların tarih sırasıyla yerleştirildiğini, fotoğraflardaki tarihlerin geriye doğru gittiğini fark ettiler. Ve zamanda geri gittikçe daha az nesne ve fotoğraf bulmaya başladılar. Wallace yıllar içinde yavaş yavaş gelişmiş gibiydi, her bir kurbanıyla beraber daha sabırlı ve titiz davranır olmuştu.

Margot her kutunun içindekilerin fotoğrafını çekerken Jodie de kendi telefonunu kullanarak kapaklardaki isimleri aradı. Kızların tüm Orta Batı’ya yayıldığını çabucak anladılar. Sally Andrews Kuzey Dakota’dandı; Mia Webster Illinois’dan, Hanna Gilbert ise Nebraska’dan – Annabelle Wallace’ın kardeşinin yaşadığını söylediği yerler.

“Bu ismi aramana gerek yok,” dedi Margot, sıra Polly’nin kutusuna gelince. “Polly Limon Ohio’dan. Öldürüldü.”

Jodie’nin aramalarına göre tıpkı Polly ve Natalie gibi bu küçük kızların çoğunun kaybolduğu bildirilmiş, birkaç gün sonra da cesetleri bulunmuştu. Hepsi boğularak ya da kafalarına aldıkları darbe sonucu ölmüştü. Hepsinde cinsel istismar işaretleri vardı.

Ama bazı Google aramaları kaygı verici haberler ve üzücü ölüm ilanları değil; hayatta olan sıradan kızların sıradan arama sonuçlarını ortaya çıkarmıştı. Wisconsin’den Leah Henderson, yerel yüksekokulda ikinci sınıf öğrencisiydi. Güney Dakotalı Becca Walsh, okuduğu lisenin bando takımına katılmıştı. Belli ki Wallace peşine takıldığı her kızda başarıya ulaşamamıştı.

Sondan ikinci kutuya gelene dek on dört kutudaki yedi kızın öldüğünü keşfettiler. Diğerleri hayattaydı.

Margot eğilip Lucy etiketli kutuyu aldı ama esas ilgilendiği o değildi. Altındaki kutuya yazılan ismi görmek istiyordu – karşısına ne çıkacağını bilmesine rağmen.

Tam da beklediği gibi Lucy'nin kutusunu kaldırdığında January'nin ismiyle karşılaştı. Sokağın karşısında oturan, bir zamanlar en yakın arkadaşı olan ve kuzeni olduğunu artık bildiği kızın ismine bakarken yanaklarının sıırsıklam olduğunu fark etti. Merak içinde, hep aynı şeyi düşünerek, yanından geçtiği her adamın yüzünü inceleyerek geçirdiği bunca yıldan sonra nihayet aradığını bulmuştu. Ve nihayet, adamın ne yaptığını kanıtlayacak delilleri ele geçirmişti.

OTUZ ÜÇ

Margot, 2019

Ertesi sabah Margot çalan telefonunun sesine uyandı. Çek-yatta döndü ve komodine uzanıp eliyle yokladı. Parmakları telefonun soğuk plastik kılıfına dokununca telefonu kavradı ve tek gözünü aralayıp ekrana baktı. Arayan Adrienne'di.

Cevap verirken sesinin dinç çıkması için çabalasa da bitkinliği açık olmalıydı çünkü eski patronunun ilk sözleri, "Ah, kusura bakma. Uyandırdım mı?" oldu.

"Yok." Gırtlığını temizledi. "Sadece yorgunum."

Konuşurken gülümsediği Adrienne'in sesinden belliydi. "Eminim yorgunsundur," dedi.

Önceki gece Jodie'yle beraber Elliott Wallace'ın sapkın koleksiyonunun tamamını belgeledikten sonra depodan dışarı çıkmış, çitten gerisin geri diğer tarafa tırmanmış ve Wakarusa'ya doğru yola koyulmuşlardı. Jodie arabayı sürerken Margot da Indiana Eyalet Polisi'nin anonim ihbar hattının numarasını bulmuş ve polise her şeyi anlatmıştı: Waterford Mills'teki tesisin yerini, Wallace'ın depo numarasını ve içeride buldukları suçlayıcı delilleri.

Jodie onu Luke'un evine bırakmıştı ve Margot sabahın erken saatlerini Elliott Wallace'ı teşhir eden bir makale yazarak geçirmiş, yirmi beş yıllık bir süre boyunca Orta Batı'da kaçırılıp öldürülen sekiz kızla bağlantısını açığa çıkarmıştı. Saat altı civarında taslak metnini Adrienne'e gönderdikten sonra yatağa serilmişti.

“Hikâyenı bitirdiğimde,” dedi Adrienne, “Wallace’a bir bakayım dedim. Eminim zaten biliyordur ama az önce tutuklandı.”

“Aa. Aslında bilmiyordum. İyi haber.”

Haberi alınca haklı çıkmanın rahatlığıyla Margot’nun içi ısındı. Depodaki delilin, ülkedeki herhangi bir savcının Wallace’ı gönül rahatlığıyla jüri önüne çıkarmasına yeteceğini biliyordu. Belki biraz zaman alırdı ama Wallace yaptıkları nedeniyle hapsi boylayacaktı ve Orta Batı’daki tüm küçük kızlar birazcık daha güvende olacaktı.

“Ve makalen,” diye devam etti Adrienne. “Yani, Margot, bunu zaten bildiğini biliyorum ama efsane olmuş.” Adrienne’in sesinde durumun tuhaflığının bilincinde olduğunu gösteren mahcup bir tını vardı. Daha birkaç gün önce tam da bu hikâyenin peşine düşmeye çalıştığı için Margot’yu işten atmışken şimdi belli ki haberi yayımlayan kişi olmak istiyordu.

“Teşekkürler.”

“Cidden. Ortaya koyduğun iş, eh, senden gördüklerimin arasında en iyisi. Okuru Wallace’ın suçluluğuna sistematik olarak ikna ediyorsun, hem de bunu hiçbir şekilde dile getirmeden. Ve kurduğun yapı, Natalie Clark’la başlayıp geriye doğru gitmen, metne diğer kızları dâhil etmen, sonra da January hakkındaki o spekülasyonla tamamlaman... Cidden, harika bir muhabirlik.”

“Teşekkürler.”

Adrienne tereddüt etti. “Neyse. Yani, galiba tam bu noktada senden özür dilemeliyim.”

“Fena olmazdı,” dedi Margot ama sesi şakacıydı. Kovulduğu için hâlâ üzgündü elbette ama son birkaç gün içinde, belki de Adrienne’in onu kovmadan önce hak ettiğinden bile fazla beklediğini anlamaya başlamıştı. Ve kabul etmeliydi ki işten atılmasaydı January’nin vakasını araştırmaya zamanı olmayacaktı. Wallace’ı bulamayacaktı.

“Eh, özür dilerim,” dedi Adrienne. “Gerçekten. Harika bir muhabirsin ve keşke seni tutmak için daha fazla mücadele etseydim. Ama şanslıyım ki sen kendin için sağlam mücadele ettin. Makaleni başka bir gazeteye değil de bana göndermenin sebebi bu zannediyorum? Çünkü bizim yayımlamamızı istiyorsun?”

“Ve eski işimi geri istiyorum.”

Bu fikir, makaleyi yazdığı dört saat boyunca Margot’nun zihninin bir köşesinde süzölmüştü. Egosu zedelense de *IndyNow*’ın bu haber için en iyi yer olduğuna inanıyordu. Wallace Indianapolis’tendi ve *IndyNow* da şehrin en büyük, en itibarlı gazetesiydi, hatta belki tüm eyaletteki en iyisiydi. Margot haberini ve özgeçmişini *The Times* gibi bir yere götürme hayalleri kursa da Wakarusa’da amcasıyla kalmak ve kendi halkına hizmet eden bir gazetede çalışmak istediğini anlamıştı. Üstelik, son olaylar dışında, Adrienne’le çalışmayı seviyordu. İyi bir editördü ve Margot’yu da daha iyi bir muhabir yapıyordu.

“Seni tekrar aramızda görmekten çok memnun olurum,” dedi Adrienne.

“Ve zam istiyorum.” Margot aklındaki sayıyı, kendi masraflıyla beraber amcasının faturalarını da karşılamasına yardım edecek miktarı söyledi.

“Sanırım bunu ayarlayabiliriz.”

“Ayrıca buradan, Wakarusa’dan çalışmak istiyorum; dahası hikâyelerim için daha fazla zaman ve özerklik istiyorum. Wallace’ın tutuklanmasını ve mahkeme sürecini takip etmek ve acele etmeden iyi bir iş çıkarmak isterim.”

“Uzaktan çalışmak sorun olmayacaktır. Diğer meseleyi de Edgar’la konuşurum ama bence kabul eder. Yeterli zamanın olduğunda ne yapabildiğini kanıtladın.”

“Peki. Eh... iyi o zaman.” Margot gözlerini kapadı, nabızı yavaşlıyordu. Kararlı davransa da isteklerini bildirmekten ödü kopuyordu. “Edgar’ın ne söylediğini haber verirsin. Ben de bu arada yarının haberi için birkaç alıntı daha bulmaya çalışacağım.”

Margot makalesine Annabelle ve Elliott Wallace'la röportajlarından alıntılar eklemişti ama Townsend'e, Jace'e ve de Billy'ye ulaşmak, onlara son gelişmeler hakkında konuşma fırsatı vermek istiyordu.

"Harika," dedi Adrienne. "Ben de metninle ilgili birkaç notumu gönderirim. Yani," diye ekledi beceriksizce, "istersen tabii. Zaten gayet iyi durumda ama zamanımız var ve bu haberin viral olmasını istiyoruz."

Margot gülümsedi. "Notlarını çok isterim."

Telefonu kapattıktan sonra bir eşofman altı giydi ve odasından dışarı çıktı. Koridordan mutfaktaki masada, sabahları hep oturduğu yerde oturan ve bir fincan kahve içip bulmacasını çözen Luke'u gördü. Amcasının görüntüsü olduğu yerde kalmasına, boğazının beklenmedik biçimde tıkanmasına neden oldu. Günler boyunca ona yabancılaştırmış hissettikten sonra Margot nihayet amcasına kavuşmuştu. Luke da bu kasabadaki herkes gibi yalanlar söyleyip bazı sırlar saklasa da Margot artık nedenini anlıyordu. Luke mükemmel olmasa da iyi biriydi.

Bundan bir an olsun şüphe duyduğu, hatta bir noktada amcasının *cinayet işlediğinden* şüphelendiği için suçlulukla için için köpürüyordu. Elbette amcası kimseyi öldürmemişti. January, Elliott Wallace'ın ilk kurbanıydı ve Jodie inanmasa da Krissy kendi canına kıymıştı, tıpkı herkesin şimdiye dek düşündüğü gibi. Özellikle Margot bu acı gerçeği hiç şaşırtıcı bulmuyordu. Krissy önce kızını, sonra da kocasını ve oğlunu kaybetmişti. Hepsi de öldürülmüş değildi ama Elliott Wallace kadını tüm ailesinden etmişti ve bunun acısı katlanılamayacak kadar büyümüş olmalıydı.

Margot amcasına bakarken milyonlarca soru kafasında oradan oraya sıçradı. Jace ve January'nin babası olduğunu ne zaman fark ettiğini sormak istiyordu, büyümelerini uzaktan izlemenin nasıl bir şey olduğunu sormak istiyordu. Luke'a anlatmak istediği çok şey de vardı; Elliott Wallace ve January'ye ne olduğu

hakkında. Belki bir gün bütün bunlardan konuşurlardı ama o anda tek istediği amcasının karşısına oturup kahve içmekti.

Mutfağa girdiğinde Luke, "Günaydın, evlat," dedi.

"Günaydın."

"Geç kalktın. İyi misin?"

Margot gülümsedi. "Evet, iş için bir şeyle uğraştım o kadar."

"Nasıl gitti?"

"İyi. Gayet iyi." Kahve makinesine doğru yürüdü. "Baksana, Luke amca, bu gece bir şeyler yapmak ister misin? Yani, beraber takılalım mı?"

Luke gülümsedi. "Çok iyi olur."

"Tamam, harika." Margot kahvesini alıp yudumladı.

"Baksana, evlat?"

Margot başını kaldırdı.

"Burada olduğun için gerçekten mutluyum."

Margot'nun boğazı tılandı. "Evet. Ben de."

Günün geri kalanı boyunca Margot makalesini düzenleyip daha fazla alıntı ekledi. Ertesi sabah gazeteler piyasaya çıkana kadar Indiana'nın bir ucundan ötekine herkesin Wallace'ın tutuklanmasıyla ilgili söyleyecek bir lafı olacağını biliyordu. Ama kendisinden başka kimsenin bu kadar kapsamlı bir içeriği olmayacaktı ve nihayet yazmayı bitirdiğinde, bu makalesiyle hayatı boyunca yazdığı her şeyden daha fazla gurur duyduğunu hissetti. Metnin son hâlini akşam altı civarı Adrienne'e gönderdi, sonra çıktısını aldı, arka cebine tıktı ve amcasına çabucak veda edip çok geç kalmadan yanında bir pizzayla geri döneceğine söz vererek zayıflayan gün ışığına doğru çıkıp gitti.

Beş dakika sonra Jacobsların evine yürümüşü ve kapıyı çalıyordu.

Elliott Wallace'ı bulmak Margot'ya January vakasıyla ilgili bir tür çözümlenme hissi, huzur vermişti. Ama Wallace'la ilgili haberlerin Billy için çok daha karmaşık olacağını biliyordu. Şüphesiz uzun zamandır aradığı cevapları verse de aynı za-

manda biricik kızının kendi kasabasında takip edildiğini, kendi evinden ahlaksızın teki tarafından kaçırıldığını bilmenin taze acısını da yükleyecekti. Margot oraya gitmeden önce Billy'ye telefon açıp haber verdiğinde adam yıkılmıştı ve Margot ona detayları herkesten önce, kendi evinin mahremiyetinde okuma şansını vermek istiyordu.

Bir dakika sonra yaklaşan ayak seslerini duydu, peşi sıra kapı hafifçe aralandı. Kapı ile çerçevesi arasındaki incecik boşlukta Billy'nin mavi gözleri belirdi. Margot'nun yüzünü tanıyınca Billy kapıyı ardına kadar açtı ve kocaman gülümsedi.

"Margot."

Margot da gülümseyerek karşılık verdi. "Selam, Billy. Rahatsız ediyorum ama buraya kadar yürüdüm çünkü sana bunu vermek istedim." Makalesinin çıktısını cebinden alıp uzattı. "Yarın gazetede çıkacak hikâye."

"Ah." Billy'nin yüzünde sarsak bir ifade belirdi ve sayfaları alırken dudaklarını sımsıkı bastırdı.

Margot adama kendini toparlaması için biraz zaman verdikten sonra, "Geçen gün benimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedi. "Senden alıntı yapmama izin verdiğin için de."

İlk görüşmeleri sırasında Billy'nin ailesi hakkındaki gerçeği örtbas ettiğini belirtecek değildi çünkü o Krissy'yi korumaya çalışıyordu, Krissy de Jace'i. Billy ve Krissy, polisi yıllar önce Wallace'a ulaştırabilecek bir soruşturmaya istemeden zarar vermiş olsalar da Margot, ailesini koruma içgüdüsünü gayet iyi anlıyordu.

Billy sayfalardan başını kaldırdı, gözlerini hızlı hızlı kırıştıırıyordu. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben teşekkür ederim. Her şey için."

Margot da hafifçe başını salladı. Yaşadıkları bu an hem tarihî bir an hem de hiçbir şey gibiydi.

“Acaba, şey” –Billy gırtlaklarını temizledi– “bir fincan kahve falan ister misin? Neredeyse akşam yemeği vakti geldi, biliyorum ama...” Omuz silkti, mahcup bir tavrı vardı.

“Kahve çok iyi olur.”

Bu eski, aşına evin eşiğinden içeri adım atıp aile fotoğraflarıyla dolu koridor boyunca Billy’yi takip etti. Bir muhabir olarak Margot hakikati anlamının dünyadaki en önemli şeylerden biri olduğuna inanıyordu ama bakışları Billy’nin (aslında babaları olmadığı) çocuklarının fotoğraflarında gezinirken bazen bir yalana inanmak daha mı iyi acaba diye düşündü. Billy’nin ailesiyle ilgili gerçeği öğrenmesinin hiçbir anlamı yoktu. Sadece yıkıma uğramasına sebep olurdu.

Mutfaka girdiler, Billy zaten bir demlik kahve hazırlamıştı. Raftan eski bir seramik kupa alıp kahve koydu, sonra kendi kahvesinin de üzerini doldurdu. “Süt, şeker?”

“Süt lütfen.”

Beraber mutfak masasına yerleştiler. Margot yıllar önce o korkunç kelimelerin yazıldığı duvarlardan gözlerini alamıyordu. O mesajın nefretle değil sevgiyle yazıldığını bilince durumun ironisi göze batıyordu.

Karşısındaki Billy gırtlaklarını temizledi. “Her şeyi çözdüğüne inanamıyorum. Bunca zaman sonra. Altı üstü karşı evdeki küçük kızdın sen. Ben buradaydım ama göremedim bile.” Aniden kabaran duygularıyla yüzü kızardı. “Görmeliydim.”

Margot adamı inceledi. Son otuz altı saat içinde ancak dört saat uyumuştı ama Billy, onun kendini hissettiğinden bile daha bitkin gözüküyordu. “Yani...” dedi yumuşak bir sesle. “Wallace o kızların peşine takıldığında mesafesini hep korudu. Özellikle de January’yle. İlk kurbanıydı ve çok dikkatliydi.”

January’nin adını taşıyan plastik kutu, içi en boş olanıydı. Wallace kızın dans programlarından birkaç tanesini saklamıştı –Luke’la olan benzerliği Margot’nun tüylerini ürpertmişti– ama onun dışında January’ye ait bir şey yoktu. Ve kutudaki fotoğraf

destesi de incecikti. Natalie Clark'ın belki en az iki düzine fotoğrafı varken January'nin fotoğrafları sadece beş taneydi, hepsi de epey uzaktan çekilmişti. January adamın ismini Jace'e söylediğine göre yeterince iletişim kurmuş olmalıydı ama yine de January'yi takip ederken, sonradan evrildiği sapkın yırtıcıya nasıl dönüşeceğini henüz çözememişti. Bu nedenle January cinayeti diğer yedisinden farklıydı.

Margot o gece neler olduğuyla ilgili tahminlerini birleştirerek her şeyin üstünden en az yüz kere geçmişti. Vardığı sonuca göre Wallace basitçe January'yi yanına alıp çıkmayı planlamış ve hiç kilitlenmeyen kapıdan içeri girmiş olmalıydı. Ama bu sırada bir şeyler ters gitmişti. Belki Krissy'nin hep söylediği gibi January direnmiş ya da çılgılık atmıştı ve Wallace da paniğe kapılmıştı. Ya yanında getirdiği silahla kızın kafasına vurup cesedini bodruma inen merdivenin dibinde bırakmıştı ya da mutfakta itişmişlerdi ve kızı merdivenden aşağı yuvarlayıp kafasını beton zemine çarpmasına neden olmuştu.

Ölmeden önce cinsel istismara uğramayan tek kurbanın January olmasının ve Wallace'ın davranış biçimini değiştirmesinin nedeni buydu. January'den sonra kızları çocuk parklarından ya da otoparklardan, planı işe yaramazsa vazgeçmesi kolay olan yerlerden kaçırmaya başlamıştı.

"Bence," dedi Margot, "özellikle de January'nin durumunda, bir şeylerin ters gittiğini iş iştenden geçene dek anlamak çok zor olurdu." Biraz abartıyordu tabii –nihayetinde Wallace küçük kızla iletişim kurmuştu, hem de muhtemelen birkaç kez– ama karşısında oturan adam için üzülmüyordu. Adamcağızın her şeyi elinden alınmıştı ve Margot birazını olsun geri verebilmek, yirmi beş yıldır hissettiği suçluluğun birazını silebilmek istiyordu.

"Çocuğun var mı, Margot?" diye sordu Billy.

Margot hayır der gibi başını salladı.

"Eh, çocuğun olunca anlarsın. Ebeveyn olarak görevin çocuklarını korumak ama... ben beceremedim. Beceremedim."

Bastırmaya çalıştığı bir hıçkırık boğazından kaçtı. Bir elini yumruk yaptı, diğerini yumruğunun etrafına sardı ve iki eliyle birden dudaklarına bastırdı, sanki duygularını gerisin geri içeri itmeye çalışıyordu.

“Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Her şeyi yeni baştan eşelediğim için üzgünüm.”

Billy başını iki yana salladı. “Dünyada pek bir şeyim kalmadı ama sen bana cevaplar getirdin, o şerefsizi adalete teslim ettin ve Krissy’nin adını temize çıkardın. Gerçekten minnettarım.”

Margot’nun boğazı düğümlendi. Wallace’ı yakaladığı ve January’nin ölümünün ardındaki gizemi çözdüğü için memnundu ama hâlâ öğrenmek istediği pek çok şey vardı. Billy’ye, ikizlerinin yüzüne bakınca başka bir adamın yüzünü hiç gördü mü diye sormak istiyordu. Krissy’ye duyduğu aşkın karşılıksız kaldığını hiç hissetti mi diye sormak istiyordu, ister Krissy’nin Luke’la yattığı o yaz isterse yıllar sonra Jodie’yle bir araya geldiği zaman olsun. Ama elbette bu soruları soramazdı. O yüzden, “Ben de kahve için minnettarım. Günlerdir uyumadım,” demekle yetindi.

Billy hafifçe güldü.

“Neyse, gitsem iyi olacak. Amcamla yemek için bir şeyler alacağım.” Duraksadı. “İstersen bir ara bize uğrayabilirsin. Uzun zaman önce amcamla arkadaş olduğunuzu biliyorum.” Bu arkadaşlığın harcanması ne yazıktı, özellikle de artık Billy’nin kimsesi kalmamışken ve Luke da bu dünyadan yavaş yavaş uzaklaşırken.

Ama Margot’nun teklifi üzerine Billy’nin gözlerinde karanlık bir şey belirir gibi oldu. “Belki,” dedi gergin bir gülümsemeyse. “Neyse, uğradığın için teşekkürler, Margot.”

Adamın yüzünü incelediğinde o karanlıktan hiç iz kalmamıştı ve Margot, gerçekten de öyle bir şey görüp görmediğini merak etti.

Eski döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdarken evin bir ucundan diğerine attıkları adımları ters yönde takip ettiler ve koridordaki fotoğrafların yanından geçerken January'nin habersiz çekilen bir fotoğrafı Margot'nun gözüne ilişti. Kız fotoğrafta beş altı yaşlarında gözüküyordu, belki ölümünden sadece birkaç ay öncesiydi. Margot'nun Jacobsların arka bahçesinden hatırladığı, kamyon lastiğinden yapılmış salıncakta oturan January'nin gülerken gözleri kısılmış, küçük ağzı açılmıştı. Ama Margot'nun dikkatini çeken elindeki nesneydi: Parmaklarıyla salıncak halatının arasına sıkışmış ufak bir kumaş parçası – beyaz kar tanesi desenli açık mavi bir kumaş.

Yıllar öncesinden kalan o anı, korkuyla ağacın dibine çömeldiği o gün yine Margot'nun zihninde canlandı. January yanına yanaşmıştı; yırtılmış gibi kenarları saçaklanmış açık mavi kumaşı, kar tanesini eline tutuşturmuştu. *Korktuğum zamanlarda*, demişti January, *bunu avucumda sıkıyorum ve bana cesaret veriyor*. Margot fotoğrafa bakarken yumruğunu sıktı, tırnakları avucundaki hilal desenli yara izlerine süründü.

Ön kapıya kadar yürüyen Billy ona bakmak için geri döndü.

“Bu ne?” diye sordu Margot fotoğrafı göstererek.

Adam gözlerini kıstı. “Ha, şu elindeki şey mi? January'nin bebek battaniyesi. Ya da ondan geriye kalan kısmı. Korktuğunda January'ye verirdim ve sıkı sıkı tutarsa ona cesaret vereceğini söylerdim. Galiba kumaşa güç veren bir sihir olduğunu da söylemiştim.” Hatıralarla bakışları yumuşarken hafifçe güldü. “Sadece ikimizin arasında bir şeydi.”

Margot gülümsedi ama bir şey, hafızasındaki bir şey zihninin kıyısından yükselmeye çalışıyordu. Derken Jace'in sözcüklerini hatırladı: *Ne kadar huzurlu gözüktüğünü hatırlıyorum*, demişti merdivenin altında cansız yatan January için. *Yani, hâlâ uyduğunu düşünüyordum. Ve elinde bebeklik battaniyesinin ufak bir parçası vardı.*

“Tıpkı öldüğü gece gibi,” dedi Margot. Kelimeler ağzından öylece döküldü, düşünmeden konuşmuştu.

Ve hata ettiğini anında anladı.

January kafasına aldığı darbe sonucu ölmüştü; onu öldüren her neyse o sırada battaniye parçasını tutması imkânsız olmalıydı. Demek ki biri battaniye parçasını January’nin eline tutuşturmuştu; öldükten sonra ama Jace ve Krissy onu bulmadan önce.

Margot donakaldı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

İçine düşen şüphe tohumu katı, masif bir şeye dönüşmeye başladı. January’nin öldürülmesinin tüm parçaları yerine yerleşirken beyni hızla çalışıyordu. Cinsel istismara uğramayan tek kız oydu. Kendi evinde öldürülen tek kız oydu. Margot, tüm bunların sırf Elliot Wallace’ın bir katil olarak değişim geçirmesinden kaynaklandığını düşünüyordu ama ya January takip edilen ama öldürülmeyen kızlardan biriydiyse? Biri bebek battaniyesini o öldükten sonra, Jace onu bulmadan önce eline tutuşturmuştu: Bu bir pedofilin sapkınca davranışı değildi, sevgi göstergesiydi.

Margot, Luke’tan bahsettiği anda Billy’nin yüzünde belirgin karanlığı düşündü. O kadar çabuk gelip geçmişti ki belki kendisinin hayal ettiğini düşünmüştü ama işin aslı öyle değildi. Şimdi anlıyordu ki o bakışın içinde nefret vardı. Billy, amcasından iğreniyordu. Margot nedenini tahmin edebiliyordu: Luke’un Krissy’yle olan gizli ilişkisini, ikizlerin babası olduğunu biliyor olmalıydı.

Margot her şeyi yanlış mı anlamıştı? Birçok kişinin itham ettiği gibi January vakasının Natalie ve Polly’yle bağlantılı olduğuna körlemesine inandığı için aralarındaki apaçık farkları görememiş miydi?

Onca yıl önce January’yi öldüren Elliott Wallace değil de Billy olabilir miydi? İyi de – *neden?*

Gerçi şu anda nedeni hiç önemli değildi. Margot bilmesi gereken bir şeyi bildiğini açık etmişti. Billy onu duymuş muydu? Anlamış mıydı?

Margot'nun zihni kendini koruma içgüdüleriyle hızla çalıştı. *Rol yap. Neden şüphelendiğini görmesine izin verme. Buradan çık.* Fotoğraftan Billy'ye dönerken kendini zorlayarak gülümsedi. Billy açık kapının yanında dikiliyordu, eli kapının topuzundaydı.

"Çok tatlı," dedi Margot bir adım atıp ilerlerken.

Ama Billy yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Margot açık kapıya doğru bir adım daha attı, sadece bir iki metre kalmıştı. Kapıdan sakince çıkacaktı, bir kez Billy'nin görüş alanından çıktıktan sonra doğruca karakola koşabilirdi. "Şey, çok tatlı görünüyor dedim." Gülümsedi ama sesi gergindi. "Kahve için tekrar teşekkürler."

Ama tam kapıya varmak üzereyken Billy kapıyı kapatıp iç çekti. "Öyle demedin."

Margot akıllı karışmış gibi hafifçe gülmeyi başardı. "Ee, kusura bakma ama artık cidden gitmeliyim."

Billy başını iki yana salladı, Margot'nun bakışına karşılık vermiyordu ve yüzü asılmıştı. Margot adamın geniş omuzlarına, kalın kollarına – on yıllardır çiftlikte çalışmanın sertleştirdiği kaslara baktı. Adamın kapıyı açmasını diledi. "Bence ne dediğini gayet iyi biliyorsun. Ve ben..." Tereddüt etti, bir eli hâlâ kapıdayken diğer eliyle saçını düzeltti. "Ve bence bunun ne anlama geldiğini de biliyorsun. Bildiğini görebiliyorum."

Bu kez Margot başını iki yana salladı. "Kusura bakma. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Onu seviyordum, biliyorsun." Billy'nin yüzü ekşidi. "Kazaydı."

Margot'nun içindeki her şey bir anda yıkıldı. Kapı kapalıydı ve Billy itiraf etmişti. Margot'nun çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

Sanki düşündüklerini onaylarmış gibi, “Üzgünüm,” dedi adam. “Ama gitmene izin veremem.” Kapının kilidini çevirdi.

Margot’nun tüm bedenini panik sardı. Tir tir titreyerek, hızla düşünmeye çalışarak olduğu yerde dikildi. Buradan çıkmalıydı. Ama nasıl? Billy ön kapıyı tutuyordu. Mutfaktaki kapıya koşabilirdi ama adam bunu yapamayacağı kadar yakındaydı. Margot denese bile ona yetişir, kaba kuvvetle durdururdu. Geriye doğru minicik bir adım attı. Aralarındaki mesafeyi artırmak için zaman kazanmalıydı, sonra koşabilirdi.

“Cidden,” dedi zar zor çıkan bir sesle. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Rol yapmayı bırakabilirsin. Bildiğin, bana nasıl baktığından belli. Öğrendiği zaman Krissy de aynen böyle bakmıştı.”

Margot donakaldı. Hissettiği kör edici korkuya rağmen bir an dikkati dağıldı. Krissy de mi öğrenmişti? Billy’nin silahlarından biriyle kafasından vurulan Krissy mi? Billy’nin gözden uzak bir yerde değil de evlerinin antresinde bulunduğu Krissy mi? *Krissy’yi tanıyorum*, demişti Jodie, *ve o kendini öldürmedi*. “Onu” –Margot yutkundü– “onu da mı sen öldürdün?”

“Mecburdum,” dedi Billy. “Ne yaptığımı öğrenmişti ve peşini bırakmayacağı belliydi. Jace’e söyleyecekti, çantasındaki bir mektupta öyle yazdığını gördüm.”

Margot santim santim uzaklaşıyordu ki Billy’nin sözlerine aklı takıldı. Mektup mu? Jace’in annesinden aldığı mektupların hiçbirinde Krissy, Billy’yi suçlamamıştı. Ve oğluna yazdığı son şey de... “İntihar mektubu. Ama orada sadece Jace’ten özür diliyordu. Seninle ilgili bir şey yoktu ki.”

“Üst kısmında özür diliyordu. Dahası vardı. Jace’e benim hakkımda bir şey öğrendiğini söylüyordu.”

Aslında ne olduğunu çıkarmaya çalışırken Margot’nun gözleri koridorda oradan oraya dolandı. Öldüğü gün, ikizlerin babası olduğunu söylemek için Luke’la buluştuğu zaman Luke ona January’nin ölümüyle ilgili bir şey söylemiş olmalıydı.

Margot ne olduğunu hayal edemiyordu ama belli ki Krissy'yi kocası hakkındaki gerçeğe ulaştırmıştı. O da mektubunda bunu Jace'e yazmıştı ve Billy mektubu bulunca suçunu işaret eden alt yarısını yırtmış, kalanını intihar mektubu gibi gözükmek üzere bırakmıştı.

“Ne yaptığımı herkese söylemesine müsaade edemezdim herhâlde,” dedi Billy. “Ve ben...”

Ama Margot duyacağını duymuştu. Billy'nin January'ye tam olarak ne yaptığını bilmiyordu ama bu adam, daha da azını bildiği için kendi karısını vurmuştu. Margot bu evden çıkmalıydı. Kalbi göğsünde çarpınırken bir adım daha geri ledi, sonra da hızla arkasına dönüp koştu. Aynı anda Billy de arkasından atıldı, ayak sesleri gümbürdüyordu. Margot telaşla mutfığa girip arka kapıya ulaşsa da elini uzattığı kapı topuzu işe yaramaz bir biçimde tıngırdamakla yetindi.

Billy'nin ayak sesleri gitgide yaklaşırken Margot nefes nefese, “Hayır,” diyerek kilidi kurcaladı. Tüm vücudu kaçma arzusuyla uğulduyor gibiydi ama görünüşe bakılırsa kilit düzgün çalışmıyordu. Nihayet kilidi çevirmeyi başardı ve kapıyı çekip açtı. Ama aynı anda kocaman bir el kafasının üstünden uzanıp kapıyı çarparak kapattı.

Billy tüm vücuduyla ona çarpınca Margot yana savruldu ve gürültüyle mutfak zeminine yapıştı. Omzu ve kafası acıyla yandı. Ayağa kalkmaya çalışsa da Billy yanında bitti. Uzanıp Margot'yu saçını yakaladığında gözleri acıyla yaşardı.

Derken Billy, Margot'yu yerde sürüklemeye başladı. Margot tekmeler ve yumruklar savurup Billy'nin kollarına şamar atmaya çalışsa da adam onu sımsıkı kavramıştı ve çok kuvvetliydi. Çok geçmeden kapalı bir kapının önünde durdular. Billy kapıyı çekip açınca evin bodrumu karşılarında kocaman, çıgıllıklar atan bir ağız gibi açıldı. Ve bir anda, aklının büyük kısmı hâlâ çarpınıp tırmalamakla, bağırmakla meşgul olsa da Margot'nun beynindeki karanlık bir nokta yıllar öncesine taşındı, January

zihninde canlandı: Tam da bu merdivenin dibindeydi, ölüydü, tam da bu adam tarafından öldürülmüştü.

Margot, Krissy'yi, Natalie'yi, Polly'yi, Elliott Wallace'ın kutusundaki tüm küçük kızları ve bir odada tıpkı onun gibi ya da Billy gibi –kızları şu ya da bu şekilde heba eden– adamlarla kapalı kalmış dünyadaki tüm küçük kızları düşündü. Birçok insan için o kızların birer ismi ve yüzü yoktu, gitgide büyüyen acıklı bir listedeki numaralardan başka bir şey değillerdi. Billy onu bodrum kapısının eşiğine doğru sürüklerken Margot kendisini de o kızlardan birine –başka bir listeye eklenen başka bir unutulmuş kıza– dönüştürememesi için *ne gerekiyorsa* yapabileceğini düşünüyordu.

SON SÖZ

Billy, 1994

Her şey bir telefonla başladı. Ya da belki her şey yıllar önce başlamıştı, Krissy Winter ve Luke Davies’la takılmaya başladığı 1987 yazında ama Billy hayatının tüm gidişatına dönüp baktığında geri alacağı şey o telefon görüşmesi olurdu.

Dave telefona cevap vermeden önce iki kez çaldı. Billy kim olduğunu söylediğinde Dave, “Jacobs?” dedi. “N’aber? Her şey yolunda mı?”

Billy kulağından uzaklaştırdığı ahizeye şaşkın şaşkın baktı. Normalde Dave telefondakinin Billy olduğunu duyduğu zaman bir bahane uydurup kapatırdı. Ama bu gece Dave’in sesinde farklı bir şey vardı. Kulağa kalın, nemli geliyordu.

“Her şey yolunda. Televizyon izliyordum.” Billy tereddüt etti. Arkadaşıyla o kadar uzun zamandır konuşmamıştı ki paslanmış gibiydi. “O geceyi düşünmeye başladım, futbol sahasında hani, otkıranla.” Güldü. “Hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim? Tanrım, o zamanlar ne aptaldık.”

“Evet ya.” Billy hemfikir olmuştu ama aslında öyle hissetmiyordu. Krissy’yi ve çocukları seviyordu –elbette seviyordu– ama evlilik ve baba olmak kesinlikle hayal ettiği gibi değildi. O yaz, Billy’nin hayatının en güzel zamanıydı. “Eh, neyse, arayayım dedim. Epeydir konuşmadık.”

“Evet.”

Billy sabit telefonun yanında dikildiği yerden mutfakta etrafına bakındı. Belki Dave'i araması hataydı, belki durum daha da tuhaflaşmadan kapatsa iyi olacaktı. Ama kapatamadan Dave konuştu: "Baksana, çıkıp arabayla biraz dolaşalım mı? Eski günlerdeki gibi? Altılı biramı bitirmeme yardım edecek biri iyi olurdu."

Billy ahizeye bir kez daha hayretle baktı. Bunun sıra dışı bir davet olması bir yana –Dave'le yıllardır hiç vakit geçirmemişlerdi– saat neredeyse gece yarısıydı. Ama Billy'nin umurunda değildi. Krissy ve çocuklar çoktan uyumuştı ve Billy de biraz eğlenmeyi hak ediyordu. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kulağa harika geliyor."

On dakika sonra Dave'le birlikte kilometrelerce uzanan mısır tarlalarını geçip kasabanın dışına doğru sürüyorlardı. Sokak lambaları seyrek, diğer tek ışık kaynağı gökte incecik gözüken aydı. Dave alışılmadık biçimde sessizdi. Billy ne zaman bir sohbet açmayı denese –"Hocamız Bay Yacoubian'ı hatırlıyor musun? Tanrım, ondan ne biçim nefret ederdim." Ya da, "Robby O'Neil'in Caleb Shroyer'la kavgaya tutuştuğu şu partiyi hatırlıyor musun, mısır tarlasında hani?"– Dave yanıt olarak kafasını belli belirsiz sallamakla yetiniyordu.

Ama mısır tarlalarından birini ufak bir ormanlık araziden ayıran toprak yola dönerken sonunda konuştu. "Çocuklar nasıl?"

Billy birasını yudumladı. "Ha, iyiler." Ama Dave arabayı kenara çekmiş, ona doğru dönüyordu, belli ki devam etmesini bekliyordu. "Şey," dedi Billy. "January'nin dans dersleri iyi gidiyor. Evde hareketlerini tekrarlayarak oradan oraya dolanıyor."

Dave gülümsedi ama bakışları dalgındı, üzgündü. "Bazen Margot ondan bahsediyor. Yakın arkadaş olmaya başlıyorlar gibi gözüküyor."

"Kim?"

"Yeğenim. Margot." Durakladı. "Karşınızdaki evde oturuyor be adam."

“Doğru, doğru.” Karşı komşuları Adam Davies, eski arkadaşından o kadar farklıydı ki Billy aslında akraba olduklarını bazen unutuyordu ama Dave’in yeğenini tanıyordu. January’yle ikisi hep çiftlikte beraber koşturuyorlardı. “Bir bira daha içsem iyi olacak,” derken eğilip paketteki kutulardan birini çekti aldı. “İster misin?”

“Olur, tabii.” Ama sesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Dave, Billy’den aldığı kutunun halkasını çekip açtı. “Jace’ten ne haber?”

“Hı?”

“Jace neler yapıyor?” Billy’nin oğlunun adını tane tane telaffuz etmişti, sanki Billy tanıyamayabilirmiş gibi.

“Ha, şey, iyi. Çocukların ikisi de iyi.” Koca bir yudum bira içip gözlerini yan pencereden gözüken mısır tarlasına dikti. Ekinler karanlıkta simsiyahtı. Bir türlü anlayamadığı oğlu hakkında konuşmak istemiyordu. Hatta January hakkında konuşmak da istemiyordu. Sadece eski zamanlardaki gibi içmek ve arkadaşıyla şakalaşmak istiyordu. “Esas senden ne haber? Bugünlerde eğlenceli bir şeyler yapıyor musun?”

Dave bir anlığına sessiz kaldı. Derken Billy sürücü koltuğundan gelen boğuk sesi duydu ve gözleri şaşkınlıkla açılırken hızla kafasını çevirip baktı. Billy’nin daha önce ağlarken bir kere bile görmediği Dave yumruğunu ağzına bastırmıştı, gözleri kapalıydı. Göğsü inip kalkarken boğazından ufak hıçkırıklar yükseliyordu.

“Hey, dostum,” dedi Billy. “Sen iyi misin?”

Ama Dave konuşamıyordu. Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu, yumruğunu ağzından çekmedi. Derken sonunda nefesi yavaşladı ve gözlerini açtı, neyse ki gözleri hâlâ kuruydu. Dümdüz karşıya bakarken, “Rebecca düşük yaptı,” dedi.

Billy yutkundu. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. *Düşük* sözcüğü huzursuzlukla tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Dave'in bu kadar kişisel bir şeyi açık etmesine inanamıyordu. "Deme ya. Şey, çok üzüldüm."

"Yani, daha birkaç saat önce oldu. Gebeliği çok ilerlememişti ama..." Başını iki yana salladı. "Feciydi."

Dave'in sözlerinin anlamını yavaş yavaş kavrayan Billy kaşlarını çattı. Rebecca o gece mi düşük yapmıştı? Billy en azından birkaç gün geçtiğini düşünmüştü ama şimdi her şey yerine oturuyordu. Dave bu yüzden telefonda Billy'yle konuşmuştu. Bu yüzden çıkıp dolaşmayı teklif etmişti: Billy'yi görmek istediği için değil, omzunda ağlayacak lanet olası biri gerektiği için. Ama son altı yıl boyunca Billy'nin bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda Dave asla yanında olmamıştı. Ateşi kırk dereceye çıktığı için January'yi Krissy'yle beraber hastaneye götürdükleri gece biraz dolaşmak iyi olurdu. Jace babasıyla beraber traktöre binmek istemediği için öfke nöbeti geçirdiğinde arkadaşıyla bir bira içmek iyi olurdu. Ama tüm bunlar olup biterken Dave ortalıkta hiç gözükmemişti. Billy, arkadaşına duyduğu tüm şefkatin göğsünde donup katılaştığını hissetti.

Bir yudum bira içti. "Vay be. Berbatmış."

Yanındaki Dave donakaldı. Sonra yavaş yavaş başını kaldırdı. "*Berbatmış* mı? Karım düşük yaptı ve sen *berbatmış* mı diyorsun?"

Billy öfkenin tüm vücuduna alev gibi yayıldığını hissetti. Sinirlenmek onun hakkıydı, Dave'in değil. "Çocuklar zor iş, dostum. Her işte bir hayır vardır, hazırlanmak için biraz daha zamanınız olur."

Dave hareketsiz oturdu, bakışları Billy'nin gözlerine kilitlenmişti. Sonra da Billy'yi şaşkına çevirerek kafasını geriye eğip gülmeye başladı. Ama lisedeki neşeli, haylaz kahkahası değildi bu. Daha sert, amansızdı. "Vay be. İnanılmazsın, Jacobs. Bazen tam bir geri zekâlı olduğunu biliyordum ama götün teki olduğundan haberim yoktu." Başını iki yana salladı. "*Her*

işte hayır varmış. Siktiğimin dünyasındaki en şanslı herifsin ve *umurunda* bile değil.”

“Tabii,” diye çıkıştı Billy. Yapılacak işlerin asla bitmediği bir mesleği vardı. Huzursuz, hiçbir şeyle yetinmeyen bir karısı ve Billy’den nefret ediyormuş gibi gözüken bir oğlu vardı. Hayatındaki tek ışık kaynağı January’ydi ama Billy, onun da dönüşeceği ergenin işaretlerini şimdiden görebiliyordu. Birkaç yıl içinde Billy kapıdan girdiği anda ona koşmayı bırakacaktı. “Bu koca dünyadaki en şanslı herif benim.”

“Tanrım,” diye homurdandı Dave. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Billy duraksadı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Dave bir an ona baktıktan sonra başını salladı. “Boş ver.”

“Olmaz. Ne demek istiyorsun?”

“Boş ver gitsin dedim.”

Ama Billy’nin zihninin gerisinde bir yerde karanlık bir şüphe bulutu toplanıyordu. “Hayır.” Sesi çok sertti. “Ne halt demeye çalışıyorsan söyle.”

“Bir şey yok, Billy.” Dave direksiyona döndü ve kontağı çevirdi. “Bu gecelik yeter.”

“Dave, ailem hakkında bir şey biliyorsan benim de bilmeye hakkım var. Tamam mı?”

Dave iç geçirdi. “Belki de haklısın. Belki de zamanı gelmiştir.” Gözlerini kapatıp uzun bir an öyle kaldı. Sonra gözlerini açtı ve Billy’ye döndü. “İkizler doğduktan sonra Krissy’nin beni nasıl uzaklaştırdığını hiç fark ettin mi? Neden böyle yaptı diye hiç durup düşündün mü?” Tepki vermesini bekledi ama Billy sessiz kaldı. “İkizler,” dedi Dave. “İkizlerin nasıl da bana benzediğini hiç fark ettin mi?”

Beş dakika sonra Billy tek kelime etmeden Dave’in arabasından indi ve kapıyı çarparak kapattı. Çakılların üzerinde hareket eden tekerleklerin sesi gitgide uzaklaşırken hiç kıpırdamadı. Evinin

önünde dikilip yatak odasının, yedi yıldır Krissy'nin –yalancı, onu aldatan karısının– yanında uyuduğu yerin karanlık penceresine baktı. Tüm vücudundan öfke yayılıyordu.

Artık çok eskilerde kalan o geceyi düşündü, dizinin üzerine çöküp büyükannesinin yüzüğünü çıkardığı geceyi. O zamanlar ümit doluydu, müstakbel baba ve siktiğimin Krissy Winter'ının kocasıydı. Ama şimdi Krissy'nin evlilik teklifini kabul etmesinin yalandan ibaret olduğunu anlıyordu. Krissy'nin onu sevdiğini düşünmüştü ama işin aslı, Krissy en yakın arkadaşıyla yatıp kalkıyordu. Krissy'nin onu sevdiğini düşünmüştü ama Krissy onu sadece kullanıyordu.

Billy veranda basamaklarından yavaşça çıktı, ön kapıdan içeri girdi, ellerini iki yanında esnetiyordu. İçeride karanlık ve sessiz eve göz gezdirdi, koridorda dizili aile fotoğraflarının da hepsi yalandı. Bütün ev, bütün hayatları yalandı. Hepsi onun yüzündendi, o kancık, sürtük orospu yüzünden.

Mutfağa girdi, sonra olduğu yerde kalakaldı. Bir şey duymuştu. Uzaktan gelen yumuşak ayak sesleri. Etrafa bakındı, gözü bodrum kapısına takıldı. Kapı açıktı, mutfağa doğru savrulmuştu ki bu da tuhaftı. Bu kapıyı asla açık bırakmazlardı. Sonra yine aynı şeyi duydu: evin derinlerinden gelen ayak sesleri ve kurutma makinesi kapağının tiz gıcirtısı. Yeni bir hiddet dalgasına kapıldı. Krissy. Belli ki orospu karısı uyumuyordu ve aniden Billy'nin zihninde bir fantezi dolanmaya başladı.

Ya Krissy bodrum merdiveninden aşağı yuvarlansaydı? Ya soğuk beton zemine vuran kafası yarılısaydı? Ya oracıkta acıyla inleyerek kan kaybından ölseydi ama kimse duymasaydı çünkü Billy ve çocuklar iki kat yukarıda uyuyor olsaydı? Muhtemelen bünyesi uyku hapları ve şarapla doluydu, karanlıkta yanlış bir adım atmasını kimse sorgulamazdı.

Gözlerini kapatan Billy fantezisinin keyfini çıkardı. Tek yapması gereken mutfak duvarının dibine süzölmek, açık bodrum kapısının arkasına saklanıp Krissy'nin merdivenden yukarı

çıkmasını beklemek ve sonra da kapıyı suratına çarpmaktı. Üstelik karısının merdivenden aşağı yuvarlanmasını dinleyebilirdi, Krissy ölürken üzerine eğilebilir, Billy'nin ne yaptığını ve bunu neden yaptığını anlarken gözlerinde belirecek ifadeyi izleyebilirdi. *Bana yalan söylememeliydin, derdi. Beni kullanmamalıydın. Orospunun teki olmamalıydın.*

Mutfağın karanlığında kafasını sallayıp zihnindeki görüntüleri uzaklaştırdı. Böyle bir şey yapamazdı. Saçmalıktan başka bir şey değildi. Hem cidden, Krissy'nin gerçekten ölmesini mi istiyordu? Yoksa sadece ona bir ders vermek, onu korkutmak mı istiyordu? Krissy bir kez korkup kendine gelirse beni bir daha asla aldatmaz, diye düşündü. Belki hayatlarından şikâyet etmeyi bile bırakırdı. Belki Billy'ye minnet duyardı – hayatları ve evleri için; tüm o giysilerini, ilaçlarını ve şarabı alırken kullandığı paraları için. Belki akşam yemeği pişirmek için birazcık çaba sarf ederdi, ya da makyaj yapmak için, geceleri eve geldiğinde Billy'yi dudağından öpmek için...

Billy kurutma makinesi kapağının bir kez daha gıcırdadığını duydu ve sonra, bacaklarına tam olarak bilinçli bir emir vermeksizin sessizce yürümeye başladı, açık bodrum kapısıyla duvar arasındaki boşluğa süzüldü. Karısının ayak sesleri merdivende yükselmeye başlarken dinledi. Derken işte oradaydı, merdivenin tepesindeydi, sahanlığa adım atıyordu.

Zihninde Krissy'nin bir imgesi belirdi –üzgündü, yalvar yakar af diliyordu, daha iyi bir eş olacağına söz veriyordu– ve Billy parmaklarını kapı topuzuna sardıktan sonra kapıyı şiddetle savurdu. Kapı karısına çarparken yüksek sesli bir patırtı duyuldu, tahtaya vuran çekiç sesi gibiydi. Kadının merdivenden yuvarlandığını, bir çatırtıyla yere indiğini duydu. Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Billy karanlıkta hareketsiz kaldı, eli hâlâ kapıdaydı, felç geçirmiş gibiydi. Yaptığı şeye inanamıyordu. Midesi panikle çalkalanmaya başladı. Kapıyı açtı ve temkinli adımlarla dı

ğer tarafa geçti. Ama bir şeyler yanılttı. Merdivenin dibindeki vücut çok küçüktü. Gözlerini kırıştıtararak baktı, beyni ağır çekimde çalışıyordu. O geceliği Krissy giymiyordu. Krissy'nin saçları bu kadar açık renkli değildi. Nihayet her şeyi kavradığında tüm vücudu kasıldı, midesi altüst oldu. Aşağıdaki January'ydı. Biricik bebeğiydi.

"Hayır."

Merdivenden inip kızının yanına giderken panik gözünü kör etmişti. Hızlı hareket etmeye çalışsa da su altında yürüyormuş gibiydi, etrafındaki hava ağırlaşmıştı. January'nin vücudu tamamen yanlış gözüküyordu: eklemleri keskin açılarla kıvrılmış, yüzü sarkmıştı. Billy elini uzatıp yavaşça kızının yanağına dokundu.

"January?" Sesi tedirgindi.

Kız kıpırdamadı.

"January?"

Hâlâ hareket yoktu.

Soluğu kesilerek, "Hayır," dedi ve bir elini ağzına kapattı. Boğazından yukarı safra yükseldi. "Hayır, hayır, hayır."

Titreyerek eğildi ve kızını kollarının arasına aldı, küçük bir bebekmiş gibi kucakladı. "January, uyan. Özür dilerim. Baban bir hata yaptı. Özür dilerim."

Ama kızın bedeni gevşek, yüzü ifadesiz kaldı. Boynunun olağandışı açısı olmasa uyuyor olabilirdi. "January." Bu kez Billy'nin sesi emir verir gibi keskindi. "Uyan!" Kollarını kızının etrafında sıktı, vücudunu sarsarak gözlerini açtırmaya çalıştı.

Derken ufacık bir hareket fark etti – January'nin kirpikleri titreyordu. Billy'nin kalbi pır pır etti. Boğazından bir hıçkırık kaçtı. Kızı hayattaydı. Hayattaydı, hayattaydı, hayattaydı. January kollarının arasında hafifçe inledi, başını çok az çevirdi.

"Aferin kızım," dedi Billy titreyen sesiyle. "Aferin."

Merdivene doğru baktı. Ambulans çağırmak için mutfaktaki telefona ulaşmalıydı ama January'yi hareket ettirmeli miydi,

bilmiyordu. Durumunu kötüleştirebilir miydi? January'nin yüzüne baktı. Kızı artık gözlerini açmıştı, aklı karışmış gibi bir ifadeyle Billy'ye bakıyordu. "B-Baba?"

"Şşşt, kızım. Konuşma. Seni bir dakikacık burada bırakacağım, tamam mı? İyi olacaksın. Yardım getireceğim." Daha önce hiç yapmadığı kadar dikkatli hareket eden Billy kızını yere bıraktı, kollarıyla bacaklarını düzeltti.

Ayağa kalktı ama tam dönüp merdivenden yukarı çıkacakken January incecik bir sesle konuştu, "Canımı acıttın, baba."

Billy donakaldı. Kafasından yayılan buz gibi bir his tüm vücudunu kapladı. Biliyordu. January, Billy'nin ne yaptığını biliyordu. Uzun bir an boyunca hareketsiz dikildi, sonra nihayet arkasına dönüp diz çöktü.

"Hayır, hayır, January. Ben yapmadım," dedi yavaşça. "Öyle söyleme."

January sızlanmaya başladı, korkmuş görünüyordu. "Yaptın."

"*Yapmadım.* O yüzden böyle söyleme."

Kızın gözleri korkuyla büyüdü. "Annem nerede?"

"Şşşt," diye tısladı Billy. "Sessiz ol."

Ama January artık ağlıyor, sesi gitgide yükseliyordu. "Annemi istiyorum!"

Billy kızının yüzünü iki yandan kavradı, parmakları bembeyaz kesilmişti. "Sus."

January çığlık atmaya başladı, "Anne..." ama Billy eliyle kızın ağzını kapattı.

O elini uzatırken January'nin yüzü çok hafif yana döndü ve Billy bir anda kızının suratında Krissy'nin gözlerini ve Dave'in çenesinin keskinliğini gördü, sonra January'nin nihayetinde kendi kızı olmadığını hatırladı – tam olarak değildi. Ve o sırada zihni bomboş kaldı. Sanki uzaklardan dinliyormuş gibi kendi sesini duydu. "Sus, sus, sus." Ellerinin January'nin başını daha sıkı kavradığını kayıtsız bir hâlde izledi, January onu, o da Krissy'yi göremesin diye başparmaklarıyla kızın gözlerini

kapatıp bastırdı. Ve kızının kafasını kaldırıp yere çarparken bakışlarını ondan uzağa çevirdi. Hareket etmesini durdurmak için bir kere vurması yetmişti.

Kızının cesedinin yanında çömeldi, hiç kıpırdamadı, zorlukla nefes alıyordu. Uzaklarda bir yerden, sanki su altından ya da kat kat camın arkasından geliyormuş gibi, birinin ağladığını duydu. Sonra kendi yanaklarından süzülüp çenesini yapış yapış eden yaşları belli belirsiz fark etti.

“Tanrım.”

Ne yapmıştı? Bakışlarını aşağı çevirip January’ye bakınca midesi kasıldı. Biricik kızına ne yapmıştı? Peşi sıra zihninde bambaşka bir soru belirirken ağır ağır ayağa kalktı: Şimdi ne yapacaktı?

Yeraltındaki odanın karanlığında etrafa bakındı, sanki bir canavarın ağzında dikiliyordu. January’yi burada, canavarın çenelerinin arasında bırakmak istemiyordu ama başka seçeneği olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Artık ambulans çağıramazdı. Polisi arayamazdı. Fazlasıyla şüphe uyandırıcıydı – gecenin bir vakti, kızı öldükten dakikalar sonra onu bulması şüpheliydi. Kızının cesediyle arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymalıydı. January’nin ölümüne kaza süsü vermesi gerekiyordu. Ertesi sabah Krissy’yle beraber uyanıp January’yi merdivenin dibinde ölü bulduklarında mantıklı tek çıkarım küçük kızın uykusunda yürüdüğü ve düşüp öldüğü olurdu. Dehşet verici ama inanılır bir hikâyeydi.

Merdivene doğru giderken dönüp kızına bakmadı. Bir adım attı, sonra bir adım daha, o sırada bir şey gördü: merdivende bebek battaniyesinin o küçük parçası vardı. Demek bu yüzden January bu gece aşağı inmişti. Bebeklik battaniyesi olmadan asla uyumazdı ama Krissy o akşam battaniyeyi yıkamıştı. January gecenin bir vakti uyanıp bunu almaya gelmiş olmalıydı.

Billy battaniyeyi almak için sessizce basamakları tırmandı, sonra January’nin yanına döndü. Kızını böyle buz gibi ve yalnız

bırakamazdı. Bu battaniyeyi ona doğduğu gün almıştı. Hep sıkı sıkı tutarsa ona cesaret vereceğini söylerdi. Sadece ikisinin arasında bir şeydi – küçük sırlarıydı. Kar tanesi desenli kumaş parçasını kızının gevşek ellerinden birine tutuşturmak için eğildi. Aptalca ve değersiz olduğunu biliyordu, kızı her neredeyse artık buna ihtiyaç duymayacağını biliyordu. Ama –kim bilir?– belki, belki January'ye bir parça huzur verirdi.

Billy kızına arkasını dönüp merdivene yöneldi, beyninin çarkları şimdiden ertesi günün ne getireceğini düşünerek dönmeye başlamıştı, hayatının performansına hazırlanıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bu romanı yazmama ve düzenlememe yardım eden Alex Kiester ve Jenny Chen'e teşekkürler. Vizyonumu hayata geçirmek için uzun saatler ayırdılar ve onlar olmadan bu kitap var olamazdı. Ayrıca yazar olma hayalimi gerçekleştirmemi sağlayan edebiyat temsilcime, UTA'den Meredith Miller'a bilhassa teşekkürler.

Alanlarındaki uzmanlıklarıyla katkı sağlayan insanlar olmasaydı kitabım bu kadar gerçekçi olamazdı: Wakarusa'da büyüyen ve kasabanın gerçekliğini yansıtmama yardım eden en yakın arkadaşım Brit Prawat. Margot'nun bir muhabir olarak rolünü biçimlendirmeme destek olan meslektaşım Delia D'Ambra. Emektar emniyet çalışanı olarak uzmanlığını paylaşan arkadaşım Steve Dubois ve insan kaçakçılığı kurbanlarına avukatlık ve danışmanlık sağlayan Brooke Henion.

Eşim Erik Hudak'a da ayrıca teşekkür etmek istiyorum, bu sürecin her adımında beni destekledi ve cesaret verdi. Hem şirketimi yönetip hem birden fazla programa ev sahipliği yaparken bu kitabı bitirmeye çalıştığım (üstelik hamileydim) uzun günler vardı ama Erik en büyük dayanağımdı ve hayalimin peşinden koşmamı mümkün kıldı.

Ve son olarak aileme teşekkür etmeliyim. Küçüklüğümden beri polisiye sevgisi aşıl原因 annem Lisa'ya ve bana iyi bir hikâye anlatıcısı olmayı öğreten babam David'e teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Ashley Flowers, çarpıcı içerikleri ve gerçek suç, kurgu, komedi gibi farklı türlerde hikâye anlatıcılığıyla bilinen ödüllü bağımsız medya ve podcast yapım şirketi audiochuck'ın kurucusu ve CEO'su. Aynı zamanda audiochuck için –çok dinlenen *Crime Junkie* de dâhil– çeşitli programların yapımcılığını ve sunuculuğunu da üstleniyor. Flowers, audiochuck'la çalışmalarının yanı sıra *International Infamy*, *Very Presidential* ve ilk bölümüyle podcast listelerinde ilk sıraya yerleşen *Supernatural with Ashley Flowers* gibi birçok podcastin yayıma başlaması ve sunuculuğu için Parcast'le iş birliği yaptı. Flowers hâlen eşi, kızı ve sevgili köpekleri Chuck'la beraber doğup büyüdüğü Indiana'da yaşıyor.